การศึกษาถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

ปริญญานิพนธ์

ของ

ไพบูลย์ อินทรวิชา

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
๑๔ มีนาคม ๒๕๑๑

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้.

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

๑๔ มีนาคม ๒๕๑๑

ประกาศคุณูปการ

ในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือจากอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ไชยโกษี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัมพา โชติกเสถียร, อาจารย์ ดร.พจน์ สะเพียรชัย ซึ่งได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เขียนอย่างดียิ่ง นับตั้งแต่การวางแผน, การดำเนินงานตลอดจนตรวจแก้ปริญญานิพนธ์จนสำเร็จเรียบร้อย ศาสตราจารย์ ดร.ละม้ายมาศ ศรทัตต์ ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้กรุณาอนุญาตให้ผู้เขียนได้ใช้เครื่องจักรกลสถิติ (I.B.M) คิดคำนวณและจัดกระทำกับข้อมูล อาจารย์ ดร.ระวิพันธ์ โสมนะพันธ์, อาจารย์บุญธรรม คำพอ, อาจารย์องอาจ จิยะจันทน์ ได้กรุณาแนะนำวิธีเตรียมการและใช้เครื่องจักรกลสถิติ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เต็มสิริ บุณยสิงห์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ได้กรุณาให้ดำเนินการศึกษาปัญหานักเรียนในโรงเรียน อาจารย์วัชรี ชุวะคำ ได้ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์สมควร อภัยพันธุ์ ช่วยให้คำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับแบบสอบถาม อาจารย์สมจิต ศรีชัญญรัตน์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน ได้กรุณาให้ทำการทดลองเครื่องมือกับนักเรียนในโรงเรียน ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ได้กล่าวนามมานี้เป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบคุณ คุณวารี ศิริเจริญ, คุณวิโรจน์ แสวงผล, คุณชำนาญ อินทจักร ได้ให้ความช่วยเหลือในการเรียบเรียงและจัดกระทำกับข้อมูลนิสิตปริญญาโทและประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะแนะแนวที่ได้ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เขียนขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

ไพบูลย์ อินทรวิชา

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	๑.๑ ภูมิหลัง	๑
	๑.๒ ลักษณะโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม ..... วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร	๕
	๑.๓ ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	๗
	๑.๔ ความสำคัญของการค้นคว้า	๙
	๑.๕ ข้อตกลงเบื้องต้น	๑๐
	๑.๖ ขอบเขตของการค้นคว้า	๑๐
	๑.๗ คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	๑๑
	๑.๘ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๓
๒	เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	๑๙
๓	การสร้างเครื่องมือ, การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล	๓๗
	๓.๑ การสร้างเครื่องมือ	๓๗
	๓.๒ การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล	๓๘
	๓.๒.๑ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๓๘
	๓.๒.๒ การรวบรวมข้อมูล	๔๑
	๓.๒.๓ การจัดกระทำกับข้อมูล	๔๒
๔	การวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการค้นคว้า	๔๘
๕	การวิเคราะห์และเสนอผลการค้นคว้า (ต่อ)	๗๓

สารบัญ

บทที่		หน้า
๖	การวิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการค้นคว้า (ต่อ)	๑๘๖
๗	บทย่อ สรุปผล และอภิปรายผล	๑๗๑
๘	บทเสนอแนะ	๑๘๘
บรรณานุกรม		๒๒๖
ภาคผนวก		๒๓๐
ก.	โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม ของโรงเรียนมัธยมสาธิต ... วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรมการฝึกหัดครู กระทรวง.. ศึกษาธิการ	๒๓๑
ข.	แนวปฏิบัติงานการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม .... วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๙	๒๘๑
ค.	เอกสารตอบข้อซักถามและปัญหาของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียน ... มัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร	๒๙๓
ง.	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบบคำถาม	๓๐๙
จ.	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบบคำตอบ	๓๓๐

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
•	กำหนดการขยายปริมาณนักเรียนและประมาณค่าใช้จ่ายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ พ.ศ. ๒๕๑๐ – ๒๕๑๔	๒
๒	เปอร์เซนต์ของนักเรียนมัธยมปีสุดท้ายจำนวน ๕,๕๐๐ คน ซึ่งตอบรายการปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพจากผลการศึกษาของอีเลียส	๒๒
๓	ลำดับปัญหาและความถี่ของจำนวนข้อปัญหาที่เด็กนักเรียนชายหญิงเขียนตอบพิจารณาแยกตามเพศ จากผลการศึกษาของลิทเทิลและเชฟแมน	๒๙
๔	จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐	๓๙
๕	จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐	๔๐
๖	เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ .. โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐	๔๐
๗	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามเปรียบเทียบกับจำนวนทั้งหมด	๔๔
๘	อายุของกลุ่มตัวอย่าง	๕๐
๙	จำนวนสมาชิกในครอบครัว	๕๑
๑๐	สภาพครอบครัว	๕๒
๑๑	ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน	๕๓
๑๒	ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผล	๕๗

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑๓	ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการการแนะแนว	๕๙
๑๔	ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน	๖๐
๑๕	ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน	๖๔
๑๖	การทดสอบสมมุติฐานในปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน	๖๘
๑๗	ลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน	๗๐
๑๘	ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม	๗๔
๑๙	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	๘๔
๒๐	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา	๑๐๐
๒๑	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต	๑๐๗
๒๒	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ	๑๑๔
๒๓	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา	๑๒๒
๒๔	ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ	๑๒๙
๒๕	การทดสอบสมมุติฐานในความต้องการและปัญหาทั่วไป	๑๔๐
๒๖	การกระจัดกระจายของปัญหาในหมวดปัญหาทั่วไป	๑๔๒
๒๗	สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียน	๑๖๒
๒๘	ระยะเวลาที่ควรจัดปฐมนิเทศและกิจกรรมที่ควรจัด	๑๘๔

บัญชีภาพ

ภาพ | หน้า

๑ ลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน ๗๑

๒ ลักษณะการกระจัดกระจายของความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน ๙๔

๓ ตัวอย่าง TRAIT - CLUSTER PROFILE ๒๐๗

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ภูมิหลัง

ขณะนี้รัฐบาลไทยกำลังพัฒนาประเทศอย่างแข็งขันในหลายทางด้วยกัน การพัฒนาที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ "การพัฒนามัธยมศึกษา" ทั้งนี้เพราะประเทศไทยต้องการผู้สำเร็จมัธยมศึกษาที่มีคุณภาพดี และจำนวนเพียงพอที่จะสนองความต้องการทางอาชีพและเศรษฐกิจ ซึ่งประมาณไว้สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๑๓

ในด้านปริมาณนั้น จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะต้องเพิ่มขึ้นสามเท่าเพื่อให้พอแก่ความต้องการดังกล่าว ขณะนี้มีจำนวนนักเรียนเพียงพอที่จะเข้าโรงเรียนเพื่อให้มีผู้สำเร็จมัธยมศึกษาหกหมื่นคน ฉะนั้น ปัญหาในที่นี้จึงมิได้อยู่ที่จำนวนนักเรียน หากอยู่ที่คุณภาพและการเงิน[๑]

ตามแบบพัฒนาเศรษฐกิจ พ.ศ. ๒๕๑๐ – ๒๕๑๔ ซึ่งรวมการพัฒนาการศึกษาในระยะ ๕ ปีด้วย ได้กำหนดการขยายปริมาณนักเรียนและประมาณค่าใช้จ่ายดังนี้[๒]

---

[๑] วิสามัญ,กรม กระทรวงศึกษาธิการ แผนการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม หน้า ๑.

[๒] ชนู แสวงศักดิ์ ทฤษฎีและแนวคิดในการจัดบริหารการศึกษา หน้า ๒๕ – ๒๖.

ตาราง ๑. กำหนดการขยายปริมาณนักเรียนและประมาณค่าใช้จ่ายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔

ระดับ	จำนวนนักเรียนที่เพิ่ม	งบลงทุนต่อคน	งบดำเนินงานต่อคน	รวมเงิน(ล้าน)
ป. ๑ - ๔	๕๕๐,๐๐๐	๔๐๐	๒๕๐	๘๘๒.๕
ป. ๕ - ๗	๒๕๒,๖๐๐	๔๐๐	๕๐๐	๕๒๑.๖
ม.ศ. ๑ - ๓ (สามัญ)	๘๐,๐๐๐	๒,๐๐๐	๑,๐๐๐	๓๓๐.๐
ม.ศ. ๔ - ๕ (สามัญ)	๔,๔๐๐	๒,๐๐๐	๑,๐๐๐	๔๕.๘
ม.ศ. ๔ - ๖ (อาชีพ)	๑๗,๔๐๐	๔,๐๐๐	๑,๕๐๐	๑๓๐.๖
วิชาชีพชั้นสูง	๑๐,๑๒๖	๕,๐๐๐	๓,๐๐๐	๑๕๒.๐
ป.กศ.	๓,๓๐๐	๓,๐๐๐	๑,๓๐๐	๑๖๗.๔
ป.กศ.สูง	๑๘,๐๐๐	๓,๐๐๐	๑,๓๐๐	๓๔.๔
ครูปริญญา	๒,๕๐๐	๑๐,๐๐๐	๔,๐๐๐	๖๓.๐
มหาวิทยาลัย (สาขา ก.)	๔,๕๐๐	๓๒,๐๐๐	๘,๘๔๐	๒๓๐.๓
มหาวิทยาลัย (สาขา ข.)	๑๒,๐๐๐	๔,๖๐๐	๓,๓๘๐	๓๐๔.๐

หมายเหตุ

(๑) ฝึกหัดครู ประกาศนียบัตร ค่าหอพักคิด ๘๐% ของนักเรียนที่เพิ่มคนละ ๑๓,๓๐๐ บาท
ฝึกหัดครู ปริญญา คิด ๓๐% ของนักเรียนที่เพิ่มคนละ ๑๓,๓๐๐ บาท

(๒) มหาวิทยาลัยสาขา ก. คือแพทย์ วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ สาขา ข. คือ สาขาอื่น ๆ ทั้งหมดคิดค่าหอพัก ๓๐% ของจำนวนนักเรียนที่เพิ่มคนละ ๑๓,๓๐๐ บาท

จะเห็นว่ารัฐบาลลงทุนเพื่อพัฒนาการศึกษาในระยะที่สอง พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔ ประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านบาท เฉลี่ยปีละ ๖๐๐ ล้านบาท ทั้งนี้ยังไม่ได้นำไปคิดรวมกับงบประมาณประจำปีขณะนี้ประมาณ ๒,๔๐๐ ล้านบาท (เพิ่มขึ้นประมาณปีละ ๑๐%) และเงินกู้ เงินช่วยเหลืออีกประมาณ ๗๐๐ ล้านบาท ขณะนี้ประเทศไทยลงทุนเพื่อการศึกษาประมาณร้อยละ ๓ ของรายได้ประชาชาติ และจะพยายามให้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕ ในระยะเวลาอันใกล้ ตามข้อเสนอแนะของยูเนสโก ซึ่งเป็นที่สนับสนุนแผนการาจี

กล่าวโดยแง่คุณภาพแล้ว ปัญหาก็มีอยู่ว่า เราจะจัดมัธยมศึกษาซึ่งมีแนวทางที่จะมุ่งไปด้านใด จึงจะได้ผลดี หรือสมควรจะจัดตามแบบเดิมอันหนักไปในทางด้านวิชาการให้มากขึ้น, แต่ว่าเราได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตมาแล้วว่าขณะนี้มีผู้สำเร็จมัธยมศึกษาสายสามัญมากเกินกว่าที่ – มหาวิทยาลัยจะรับได้หมด อันที่จริงแล้วมีเพียงหนึ่งในห้าของผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้นที่เข้ามหาวิทยาลัยได้ ส่วนที่เหลือจำต้องหางานทำชนิดที่เขาเหล่านี้ยังไม่พร้อมทั้งในด้านวุฒิภาวะทางจิตใจ และความถนัดทางวิชาชีพนั้น ๆ

ในปัจจุบัน มัธยมศึกษาของไทยแบ่งเป็นสายใหญ่ ๆ ๒ สาย คือ สายสามัญดังกล่าวแล้ว และสายอาชีพ สายอาชีพนั้นมุ่งที่จะผลิตคนสำหรับอาชีพใดอาชีพหนึ่งโดยเฉพาะ ดูเผิน ๆ แล้วการจัดแบบสองสายนี้พอที่จะบรรเทาความต้องการทางเศรษฐกิจและอาชีพของประเทศได้ แต่อันที่จริงนั้นยังมีปัญหาอยู่หลายประการ ประการสำคัญก็คือ โรงเรียนอาชีวศึกษาไม่เป็นที่นิยมของประชาชนเรื่อยมา โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประมาณ ๘๔ % ของนักเรียนเรียนอยู่ในสายสามัญ ซึ่งอันที่จริงแล้ว ก็กลายเป็นสายอาชีวะแบบหนึ่งไป ในเมื่อสิ่นห้าของนักเรียนเหล่านี้ไม่อาจไปศึกษาต่อชั้นอุดมศึกษา กลับต้องออกไปหางานทำทั้ง ๆ ที่ยังไม่พร้อมในหลายด้านดังกล่าวแล้ว และยังมีนักเรียนอีกเป็นจำนวนมากที่ออกเสียก่อนถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ประมาณร้อยละ ๗๐ (จำนวนนักเรียนออกกลางคันในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญมีมากที่สุดตอนสิ้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓)[๓]

ถึงแม้ว่าโรงเรียนอาชีวศึกจะรับนักเรียนได้เพิ่มขึ้นตามโครงการปรับปรุงโรงเรียนอาชีวศึกษาก็ตาม นักเรียนมัธยมส่วนใหญ่จะยังคงเลือกเรียนสายสามัญอยู่และอัตราการออกกลางคันจะยังคงสูงอยู่ต่อไป ด้วยเหตุนี้จากรายงานของคณะผู้เชี่ยวชาญไทยและยูซอมได้เสนอแนะว่าควรจะมีสายการศึกษาเพิ่มขึ้นจากสองสายที่มีอยู่แล้ว และให้สายใหม่นี้เป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนเดิม มิใช่แยกเป็นส่วนเอกเทศออกไป กล่าวคือ เป็นสายเตรียมอาชีพหรือสายทั่วไป อันเป็นชั้นสิ้นสุดสำหรับนักเรียนส่วนมาก และหนักไปทางความรู้ทั่วไปซึ่งมีคุณค่าในทางดำรงชีพ แนวการศึกษา

---

[๓] วิสามัญ,กรม กระทรวงศึกษาธิการ แผนการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม หน้า ๑๐

มัธยมอย่างใหม่จึงจะชักจูงนักเรียนในสายสามัญจำนวนมากให้หันไปเข้าอีกสายหนึ่ง ซึ่งมุ่งให้เป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกอบรมงานในด้านอาชีพหรือสำหรับศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป แนวคิดอันนี้นี่เองที่เป็นที่มาของการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสมขึ้นในประเทศไทย

โรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นการจัดโรงเรียนชั้นมัธยมที่มีการเรียนทั้งวิชาสามัญ วิชาภาควิชาการ และวิชาชีพรวมกันในแห่งเดียว โดยมีจุดประสงค์ที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. จัดให้นักเรียนทุกคนได้รับการศึกษาวิชาสามัญ
(To provide general education for all pupils)

๒. จัดให้นักเรียนบางคนได้รับการศึกษาเพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย
(To provide college preparation for some)

๓. จัดให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รับการศึกษาเพื่ออาชีพ
(To provide vocational education for others)

เดิมกรมวิสามัญศึกษามีโรงเรียนมัธยมแบบประสมอยู่เพียงสองโรงเรียนเท่านั้น แต่ตามแผนการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาการมัธยมศึกษา ของกรมวิสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ ได้คิดอ่านจัดตั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสมขึ้น ๒๐ โรง โดยดัดแปลงจากโรงเรียนเดิม ๑๙ โรง และสร้างใหม่อีก ๑ โรง โครงการนี้มีกำหนดเวลา ห้าปี จากงบประมาณ ๒๕๐๙ ถึง ๒๕๑๓ [๔]

---

๔ ก. หน้า ๓.

๑.๒ ลักษณะโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ในขณะที่กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ดำเนินการตามแผนการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาการมัธยมศึกษา นับแต่ปี ๒๕๐๙ ถึง ๒๕๑๓ นี้นั้น ทางกระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศให้โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ดำเนินการในรูปโรงเรียนมัธยมแบบประสม ณ วันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และให้โรงเรียนดำเนินการในรูปโรงเรียนแบบประสมได้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๙ เป็นต้นไป จึงนับว่าโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมแห่งแรกของกรุงเทพฯ นอกนั้นอยู่ในต่างจังหวัด และเป็นโรงเรียนที่มิได้อยู่ในโครงการเงินกู้ของกรมวิสามัญศึกษา โรงเรียนได้รับความร่วมมือจากสำนักงบประมาณ และความสนับสนุนของวิทยาลัยวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ในอันที่จะให้โรงเรียนทำการค้นคว้าและทดลองทฤษฎีทางมัธยมศึกษาแบบประสม (Comprehensive Education) โดยปรับปรุงทฤษฎีให้เหมาะกับสิ่งที่ควรจะปฏิบัติในประเทศไทย[๕]

ลักษณะเฉพาะของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร อาจกล่าวได้ดังนี้

๑. หลักการทั่วไปของโรงเรียนเปลี่ยนไปจากการมัธยมวิสามัญศึกษาเดิม ดังนั้นการวัดผล, การกำหนดภาคเรียน, เวลาเรียน และการกำหนดหน่วยของวิชาที่เรียน ก็จะต้องผิดจากเดิมไปด้วย เพราะนักเรียนจะเรียนตามความสามารถ วิชาที่จะเรียนจึงถูกตัดออกเป็นท่อน ๆ และสอบไล่ทุกภาคไม่เรียนเป็นช่วงยาวแล้วสอบไล่เพียงหนเดียว

๒. เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจในความสามารถ ความถนัด และความสนใจของ

---

[๕] ดูรายละเอียดโครงการโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ในภาคผนวก ก.

ตนเอง จึงให้มีการสอนวิชาสำรวจในด้านอาชีพต่าง ๆ ขึ้นในชั้นปีที่ ๑ คู่ไปกับการสอนวิชาสามัญตามปกติ

๓. เนื่องจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีหลักสูตรให้เลือกหลายแผนก การเลือกเรียนในแผนกต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมในเรื่องความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของนักเรียนแต่ละคน ด้วยเหตุนี้โรงเรียนจึงได้จัดให้มีบริการแนะแนวขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถตัดสินใจเลือกเรียนได้ถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนรู้จักประพฤติปฏิบัติตนได้ถูกต้อง และมีความสำเร็จขณะที่อยู่ในโรงเรียนและในชีวิตอนาคต การแนะแนวจึงเป็นหัวใจของการศึกษาประเภทนี้

๔. สำหรับความมุ่งหมายและอุดมคติ การวัดผลการเรียนนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรโรงเรียนได้แบ่งวิชาที่เรียนออกเป็นหน่วย ในระยะ ๕ ปีการศึกษา คือตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ ๑ จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จะต้องเรียนให้ครบ ๗๕ หน่วย เป็นอย่างน้อย (ประมาณปีละ ๗ หน่วย) ๑ หน่วยให้เรียนในเวลา ๑๘๐ ช่วงเวลา มีการสอบไล่วัดผลทุกภาคเรียน และในการวัดผลการเรียนนั้นแบ่งเป็นขั้น ๆ ๕ ขั้น คือ A, B, C, D, E (ดีมาก, ดี, พอใช้, อ่อน และอ่อนมาก ตามลำดับ)

๕. หลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่จัด ณ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติไว้ว่า มิใช่หลักสูตรที่ตายตัว จะเปิดสอนวิชาอะไรต้องแล้วแต่ความต้องการของเศรษฐกิจและสังคม ฉะนั้น ด้วยความร่วมมือของกรมแรงงานที่ได้ทำการสำรวจกำลังคนและอาชีพในพระนครและธนบุรี ซึ่งเป็นท้องถิ่นที่โรงเรียนตั้งอยู่ – คณะกรรมการหลักสูตรของโรงเรียนจึงได้ลงมติให้เปิดสอนวิชาดังต่อไปนี้ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ เป็นต้นไป คือ วิชาบริการโรงแรม, วิชาพยาบาล, วิชาเลขานุการ, วิชาบัญชี, วิชาการเดินตลาด, วิชาเขียนแบบ, วิชาศิลปะ และ วิชาวิทยาศาสตร์

๖. โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีความมุ่งหมายและเพียรพยายามที่จะขจัดความรู้สึกเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างนักเรียนสายอาชีพและสายวิชาการให้หมดไป ซึ่งนับเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

เนื่องจากโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีลักษณะที่ผิดแผกแตกต่างไปจากโรงเรียนมัธยมวิสามัญศึกษาเดิมเช่นนี้ ก็ย่อมเป็นการยากลำบากแก่นักเรียนที่จะปรับปรุงตัวให้เข้าได้ดีกับสภาพการณ์ที่เขาไม่เคยประสบมาก่อน หรือสถานการณ์ที่เขายังขาดความเข้าใจโดยถ่องแท้ ในสภาพการณ์เช่นนี้ย่อมต้องการการแนะแนวเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้เขาได้ปรับปรุงตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ของโรงเรียนได้อย่างดี และช่วยให้เขามีการตัดสินใจเลือกอย่างฉลาด อย่างไรก็ตาม การแนะแนวที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเริ่มด้วยการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักเรียน[๖] ก่อนอื่น

การสำรวจปัญหาช่วยให้วางเป้าประสงค์ของการแนะแนว และจัดวางโครงการแนะแนวได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน นอกจากนี้ การสำรวจปัญหายังช่วยให้ทราบถึงลำดับความสำคัญมากน้อยของปัญหา อันจะเป็นเกณฑ์พิจารณาสำหรับผู้แนะแนวจะได้คิดอ่านให้ความช่วยเหลือแก่เด็กได้โดยเรียงตามลำดับความสำคัญก่อนหลัง

๑.๓ <u>ความมุ่งหมายในการค้นคว้า</u>

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

๑.๓.๑ เพื่อศึกษาถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

---

๖ Lao Sunthara, Sudchai., A Survey of Pupil Needs and Problems in a Boy and a Girl Secondary School in Bangkok Thailand, <u>Master's Thesis</u>, p.2.

หมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับโรงเรียน

๑.๑ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับการ เรียนการสอน

๑.๒ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับการวัดผล

๑.๓ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับบริการการ แนะแนว /

๑.๔ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับการ เลือกแผนกวิชา ในโรงเรียน

๑.๕ ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหาร โรงเรียน

๑.๖ ปัญหาและความต้องการอื่น ๆ เกี่ยวกับโรงเรียน

หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

๒.๒ ความต้องการและปัญหา เกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัว

๒.๓ ความต้องการและปัญหา เกี่ยวกับการใช้เวลา

๒.๔ ความต้องการและปัญหา เกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

๒.๕ ความต้องการและปัญหา เกี่ยวกับบุคลิกภาพ

๒.๖ ความต้องการและปัญหา เกี่ยวกับการ เงินและการทำงาน พิเศษนอกเวลา

๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

หมวดที่ ๓ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ที่มิได้กล่าวใน หมวดที่ ๑ – ๒ (ถ้ามี)

๑.๓.๒ เพื่อจัดลำดับความสำคัญมากน้อยของปัญหาต่าง ๆ (ในข้อ ๑.๓.๑) ซึ่งนักเรียนประสบหรือที่เป็นข้อวิตกกังวลใจ

๑.๓.๓ เพื่อเปรียบเทียบลักษณะปัญหาของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสมวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในหัวข้อต่อไปนี้หรือไม่

ก. เพศ (ชาย – หญิง)

ข. ระดับชั้น (นักเรียน ม.ศ.๒ – นักเรียน ม.ศ.๕)

๑.๓.๔ เพื่อแสดงข้อคิดเห็นและตั้งข้อเสนอเกี่ยวกับลักษณะปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนต่อทางโรงเรียน

๑.๓.๕ เพื่อเป็นการเสนอแนะความคิดเห็นในการจัดกิจกรรม เพื่อหาทางป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียนประสบหรือวิตกกังวลอยู่

๑.๔ <u>ความสำคัญของการค้นคว้า</u>

๑.๔.๑ ช่วยให้ครูผู้สอน, ครูโฮมรูม, ครูแนะแนว, ผู้บริหาร ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนได้ทราบถึงลักษณะความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน, ความสำคัญของปัญหา และคิดอ่านแก้ไขปัญหาเหล่านั้นในโอกาสต่อไป

๑.๔.๒ ช่วยให้ทางโรงเรียนได้เข้าใจนักเรียนยิ่งขึ้น เข้าใจถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน และจัดบริการแนะแนวให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของนักเรียน

๑.๔.๓ เพื่อเป็นข้อพิจารณาในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน, การจัดกิจกรรมทั้งกิจกรรมในหลักสูตร และกิจกรรมนักเรียน ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะปัญหา และความต้องการของนักเรียน

๑.๕ ข้อตกลงเบื้องต้น

๑.๕.๑ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ตอนทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ตอนสำรวจจริง (test) นั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกันใช้แทนกันได้

๑.๕.๒ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความร่วมมือในการตอบ และตอบตามความเป็นจริงทั้งตอนทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) และตอนสำรวจจริง (test)

๑.๕.๓ ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจนี้เชื่อถือได้ และสามารถนำไปวิเคราะห์วิจัยได้

๑.๖ ขอบเขตของการค้นคว้า

๑.๖.๑ การศึกษาค้นคว้านี้จำกัดขอบเขตอยู่ภายในความมุ่งหมายของการค้นคว้า ดังกล่าวไว้ในข้อ ๑.๓

๑.๖.๒ ในการสำรวจครั้งนี้ได้กระทำการสำรวจจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวนทั้งสิ้น ๕๘๖ คน ด้วยเหตุที่ทางโรงเรียนเพิ่งจะดำเนินการในรูปโรงเรียนแบบประสมเมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๙ ดังนั้นในขณะนี้จึงมีเพียง ๒ ระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เท่านั้น

สำหรับการทดลองเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) นั้น ทดลองกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวน ๔๑ คน โดยที่กลุ่มตัวอย่างตอนทดลองเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ตอนสำรวจจริง (test) นั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกันในหัวข้อต่อไปนี้

ก. สภาพสิ่งแวดล้อมทางบ้าน

ข. สภาพสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน

ค. ลักษณะของสังคม

ง. ลักษณะโรงเรียน (แบบโรงเรียนสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา)

จ. สภาพทั่วไปของครูผู้สอน

ฉ. เกณฑ์อายุของนักเรียน

ช. ระดับชั้นของนักเรียน

ซ. แบบสหศึกษา

เหตุผลที่ทำให้ต้องเลือกกลุ่มตัวอย่างอื่นในการทดลองเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest)

(ก) เนื่องจากแบบสอบถามทั้งหมด ๓ หมวด (๔ ชุด) นั้น ใช้เวลาในการตอบมากพอสมควร (ประมาณ ๒ ชั่วโมง) ถ้าหากจะใช้กลุ่มตัวอย่างจริงให้กระทำการตอบแบบสอบถามทั้งตอนทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) และตอนสำรวจจริง (test) แล้ว ก็จะทำให้ทั้งทางโรงเรียนและตัวนักเรียนเองต้องเสียเวลามากเกินไป (ประมาณ ๔ ชั่วโมง) อีกทั้งเป็นการรบกวนทางโรงเรียนมากเกินไปด้วย

(ข) การให้นักเรียนกลุ่มเดิมตอบแบบสอบถาม (ซึ่งมีจำนวนหลายชุด) หลายครั้งนั้น อาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย มิให้ความร่วมมือเท่าที่ควร หรือมิได้ตอบตามความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนสำรวจจริง

(ค) การทดลองเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (pretest) ในกลุ่มตัวอย่างอื่นนั้น จะเป็นผลดีต่อการปรับปรุงแบบสอบถามให้ดีขึ้น สำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้และสำหรับผู้อื่นจะได้นำแบบสอบถามนี้ไปปรับปรุงใช้ต่อไป เพราะการศึกษานักเรียนหลายกลุ่มทำให้เห็นปัญหาเพิ่มขึ้นและเห็นช่องทางในการปรับปรุงแบบสอบถามให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังจะเป็นผลดีต่อการสรุปผลการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนการเสนอแนะอีกด้วย

๑.๗ <u>คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า</u>

๑.๗.๑ โรงเรียน หมายถึงโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

๑.๗.๒ นักเรียน หมายถึงนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียนข้อ ๑.๗.๑ เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๑๐ ขณะนี้นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรใหม่ของโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้นมีอยู่เพียง ๒ ชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ด้วยเหตุที่ทางโรงเรียนเพิ่งจะเปิดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแบบประสมเมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๙ ซึ่งเป็นแบบสหศึกษา มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น ๕๘๖ คน ชาย ๒๙๗ คน หญิง ๒๘๙ คน

๑.๗.๓ ความต้องการ หมายถึงความจำเป็นแก่ชีวิต นักเรียนทุกคนต่างก็มีความต้องการซึ่งก็แตกต่างกันออกไปแล้วแต่บุคคล เมื่อมีความต้องการเกิดขึ้นจะทำให้ชีวิตเสียสมดุลย์ ดังนั้น จึงจำต้องสนองตอบความต้องการชีวิตจึงจะคืนสู่สมดุลย์ดังเดิม ชีวิตที่มีความสุขคือชีวิตที่สมดุลย์

๑.๗.๔ ปัญหา หมายถึงลักษณะที่บังเกิดความไม่เป็นสุข เกิดความวิตกกังวลใจ ยุ่งยากใจ หรือเกิดความคับข้องใจ ลักษณะหรือประเภทของปัญหาในที่นี้จำแนกเป็น ๓ หมวด ดังรายละเอียดของแต่ละหมวดได้กล่าวไว้ในข้อ ๑.๓

๑.๗.๕ การปรับปรุงตัว หมายถึงความสามารถในการกระทำตัวให้เหมาะสมเข้าได้ดีกับสภาพสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ๆ

๑.๗.๖ บริการแนะแนว หมายถึงบริการที่จัดขึ้นในโรงเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง, เข้าใจปัญหาของตนเอง, รู้จักที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วยตนเอง ตลอดจนตัดสินใจได้ด้วยตนเอง สำหรับแนวปฏิบัติงานการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๙ ได้จำแนกออกเป็นแผนกย่อย ๆ ๒ แผนก[๗] คือ

---

[๗]ดูรายละเอียดเกี่ยวกับแนวปฏิบัติงานการแนะแนวของโรงเรียน มัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๙ ในภาคผนวก ข.

ก. แผนกแนะแนวให้คำปรึกษา

เป็นแผนกที่จัดขึ้นเพื่อให้บริการแก่นักเรียนทุกคนของโรงเรียน ถ้านักเรียนคนใดมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นทางใด เป็นต้นว่า ด้านการเรียน, ด้านอาชีพ หรือด้านสังคมส่วนตัวก็ตาม จะมีโอกาสได้รับการปรึกษาหารือกับอาจารย์แนะแนว

ข. แผนกแนะแนววิจัย

เป็นแผนกที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการทดสอบ, การเก็บระเบียนสะสม การเก็บรายละเอียดทางด้านอาชีพ และทำการติดตามผล

๑.๘ <u>เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล</u>

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง ทั้งนี้ได้แนวความคิดมาจากแบบสอบถามและผลการตอบแบบสอบถามชนิดให้ตอบอย่างอิสระ (free response) จากการศึกษาค้นคว้าของลิทเทิลและเชฟแมน[๘] นอกจากนี้ยังได้แนวความคิดมาจากเอกสารของโรงเรียนในเรื่องเกี่ยวกับการตอบข้อซักถามและปัญหาของผู้ปกครองนักเรียน[๙] และที่สำคัญก็คือผู้วิจัยได้มีโอกาสไปศึกษาและสัมภาษณ์เด็กนักเรียนของโรงเรียนโดยตรงในภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๐๙

---

๘ Little, Wison and Chapman, A.L, <u>Developmental Guidance in Secondary School</u>, Mc Graw-Hill Book Company, INC., New York, Toronto, London, 1953, 324 pp.

๙ ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค.

บทที่ ๒

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

การที่จะดำเนินการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาให้ได้ผลดีนั้น สิ่งที่จำเป็นยิ่งอย่างหนึ่งที่ควรจะได้คำนึงถึงก็คือ การปรับปรุงส่งเสริมบริการแนะแนวในโรงเรียน และประการสำคัญที่ควรจะได้คำนึงถึงประการแรกก็คือ ปัญหาอะไรบ้างที่เด็กวัยรุ่นซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาประสบมากที่สุด ? นักการศึกษา นักสำรวจ และนักวิจัย ต่างก็เพียรพยายามที่จะตอบปัญหานี้ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นจุดเริ่มต้นในการดำเนินงานแนะแนวให้สอดคล้องกับปัญหาต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ข้อสนเทศต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาสำรวจปัญหาดังกล่าวจะช่วยให้เกิดความรู้และความเข้าใจเด็กวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น

วิธีศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่นมีอยู่วิธีหนึ่งที่มักจะใช้กันเป็นส่วนมาก คือ การออกแบบสอบถามหรือแบบสำรวจปัญหา (questionnaire) เพื่อทราบถึงข้อกระทงปัญหาของเด็กวัยรุ่นโดยทั่วไปในโรงเรียน แบบสอบถามหรือแบบสำรวจ แบบสำรวจแต่ละแบบนั้นต่างก็มีเป้าประสงค์และมีแบบแผนผิดแผกแตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตามลักษณะสำคัญร่วมกันก็คือ แต่ละแบบนั้นต่างก็เพียรพยายามที่จะได้ข้อมูลความจริงเกี่ยวกับลักษณะปัญหาของเด็กวัยรุ่น และนำเอาข้อมูลเหล่านี้ไปพิจารณาหาทางแนะแนวช่วยเหลือเด็กในโอกาสต่อไป

แอนดรัส[๑๐] ได้ศึกษาสำรวจปัญหาเด็กวัยรุ่นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๒ โดยออกแบบสอบถามเด็กหญิงจำนวน ๓,๐๐๐ คน ด้วยข้อคำถามว่า

---

[๑๐] Andrus, Ethel Percy., "What the Girl of today Ask of the School" Journal of the American Association of University Women, 25 : 146 - 148 April, 1932 (cited by) Little, W. and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School, pp. 1 - 2.

" ถ้าหากว่าท่านสามารถที่จะปรารถนาเอาอะไรก็ได้ตามใจชอบ อยากทราบว่าท่านปรารถนาอะไรมากที่สุด "

(If you could have your dearest wish, what would it be ?)

ปรากฏว่าได้รับคำตอบคืนมาทั้งสิ้น ๒,๕๑๘ คำตอบ ซึ่งปรากฏผลดังนี้

๑. สิ่งที่เด็กมีความต้องการมากที่สุดก็คือ เรื่องเกี่ยวกับโปรแกรมการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งมีการบ้านหรือแบบฝึกหัดมากเกินไป มากจนกระทั่งไม่มีเวลาเหลือพอจะทำงานบ้านหรือกิจกรรมส่วนตัวอื่น โดยเฉพาะงานสังคม สังสรร เขาต้องการอย่างยิ่งที่จะให้ลดงานที่ให้เป็นการบ้าน, และแบบฝึกหัดเหล่านั้น หรือให้การบ้านแต่น้อย

๒. บทเรียนเกี่ยวกับชีวิต (lessons on life) และความหมายของชีวิตเป็นสิ่งที่เด็กต้องการอย่างมาก มากกว่าการฝึกหัดอบรมในอันที่จะทำให้แต่ละคนมีงานอาชีพ เพื่อประกอบการทำมาหากิน

๓. มีความปรารถนาที่จะได้รับการฝึกฝนอบรมเกี่ยวกับการบ้านการเรือน (home making) มากเสียกว่า บรรดาวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเสริมบุคลิกลักษณะ การเสริมความงามในด้านต่าง ๆ (personal adornment) หรือกริยามรรยาทในที่ชุมนุมชน (Social graces) และถึงแม้ว่าเด็กหญิงส่วนมากปรารถนาที่จะประสบโอกาสอันดีในชีวิตเกี่ยวกับการศึกษาและการอาชีพ แต่ก็มีเด็กอีกเกือบ ๑ ใน ๓ ของทั้งหมด ซึ่งปรารถนาในสิ่งอื่นอันแตกต่างไปจากที่กล่าวนี้

๔. ปรารถนาที่จะเรียนให้สูงขึ้นไป

๕. ปรารถนาที่จะได้เล่าเรียนวิชาอันจะสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์สำหรับพัฒนาส่งเสริมชุมนุมชน, บ้าน และตัวของเขาเองได้ในทันทีทันใด

๖. ปรารถนาที่จะได้ครูซึ่งยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นคนเก่งและมีประสิทธิภาพในหลาย ๆ ด้าน อีกทั้งมีบุคลิกภาพที่น่าเลื่อมใส เป็นเสมือนกระจกเงาสะท้อนให้บรรดาเด็กทั้งหลายได้ศึกษาสำรวจเปรียบเทียบกับตนเองและนำเอามาเป็นแบบอย่าง

๗. ต้องการที่จะมีโอกาสเลือกวิชาเรียนได้ตามความสนใจของตนอย่างแท้จริง

ในการศึกษาค้นคว้าอันเดียวกันนี้ แอนดรัสยังได้ศึกษาถึงปฏิกริยาของบรรดามารดาของเด็ก, ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกในสมาคมครู – ผู้ปกครองของโรงเรียนมัธยม จำนวน ๒๑๓ คนด้วย และผลการศึกษาค้นคว้าของแอนดรัสกล่าวได้ดังนี้ [๑๑]

สรุปความคิดเห็นโดยทั่วไปของทั้งทางฝ่ายนักเรียนหญิงและมารดาเห็นว่า ควรที่จะได้มีการดำเนินการจัดบริการแนะแนวกันอย่างแท้จริงในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือความสัมพันธ์ทางสังคม (Social relations) กวดขันและพิถีพิถันกันให้มากในเรื่องความประพฤติ, ความรู้เรื่องการแต่งงานและการมีครอบครัว ตลอดจนข้อสงสัยเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศ ทั้งสองฝ่ายดังกล่าวต่างก็พากันเน้นให้เห็นว่าในขณะที่โลกกำลังก้าวหน้าและเจริญด้วยอารยธรรมนั้นหมายถึงว่าเราควรจะได้กระทำอะไรให้ดีขึ้นด้วย แต่ว่ามีโรงเรียนอยู่ไม่น้อยที่เป็นแหล่งสะสมความรู้หรือข้อสนเทศ อันมีแต่ความรู้และข้อสนเทศที่เก่าคร่ำครึตั้น ๆ และไม่ค่อยจะมีประโยชน์ ทางโรงเรียนควรจะให้ความสนิทสนมมีไมตรีจิตมิตรภาพ, ใช้ความเฉลียวฉลาด ตลอดจนดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาที่สำคัญ ๆ และข้อยุ่งยากใจเกี่ยวกับเรื่องของมนุษยสัมพันธ์ให้คลี่คลายไปได้ด้วยดี

ซิมมอนด์ [๑๒] ได้ศึกษาถึงปัญหาชีวิตและความสนใจในชีวิตของเด็กวัยรุ่นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๖ ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีเป้าประสงค์ที่สำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. เพื่อศึกษาค้นคว้าว่าความเป็นอยู่แบบใดที่เด็กวัยรุ่นต้องการและสนใจมากที่สุด และ
๒. ความเป็นอยู่แบบใดที่เด็กวัยรุ่นเห็นว่าลำบากใจมากที่สุด, ท้าทายมากที่สุด และสำคัญที่สุด

---

๑๑ . Ibid .

๑๒ Symonds, Percival M., "Life Problems and Interests of Adolescence," School Review, 44 : 506 - 518, September, 1936, (cited by) Little, W., and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School, pp. 2 - 3.

การศึกษาค้นคว้าของซิมมอนดนั้นมุ่งจะศึกษาในรายการต่าง ๆ รวม ๑๕ รายการ ดังต่อไปนี้ –

๑. สุขภาพ

การรับประทาน, การดื่ม, การออกกำลังกาย, ลักษณะท่าทาง, การนอนหลับพักผ่อน, ระบบการหายใจและอุณหภูมิร่างกาย การออกกำลังกลางแจ้งหรือการอาบแดด, การอาบน้ำทำความสะอาดสวนตาง ๆ ของรางกาย การรักษาความสะอาดและการระมัดระวังป้องกันโรค

๒. การปรับตัวทาง เพศ

ความรัก, การคบมิตร, การมีคู่รัก, การแต่งงาน

๓. ความปลอดภัย

การหลีกเลี่ยงระมัดระวังในเรื่องอุบัติเหตุ และการได้รับบาดเจ็บทั้งหลาย

๔. การ เงิน

การประกอบอาชีพ, การใช้จ่าย, การประหยัด ฯ ล ฯ

๕. สุขภาพจิต

ความกลัว, ความวิตกกังวลใจ, ความขัดของไมสะดวกสะบาย การไดรับความกดดันทางจิตใจ, ความรู้สึกมีปมด้อย, ความเพ้อฝัน ฯ ล ฯ

๖. นิสัยในการศึกษาหาความรู้

ทักษะที่ใช้ในการศึกษา เล่า เรียน, วิธีการทำงาน, การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

๗. การพักผ่อนหย่อนใจ

การกีฬา, การอ่านหนังสือ, ศิลปหัตถกรรม, การคบมิตรและกิจกรรมในสังคม, งานอดิเรก

๘. คุณลักษณะส่วนตัวและศีลธรรมจรรยา

คุณลักษณะในการนำไปสู่ความสำเร็จ, คุณลักษณะในการ เป็นพล เมืองดี

๙. ความสัมพันธ์ภายในบ้านและครอบครัว

ความเป็นอยู่ที่สนิทสนมกลมเกลียวกันอย่างดีในบรรดาสมาชิกในครอบครัว

๑๐. กริยามรรยาทและความสุภาพอ่อนน้อม

การมีสมบัติผู้ดีในการปฏิบัติต่อบุคคลอื่น

๑๑. ความมีเสน่ห์น่าเลื่อมใส

บุคลิกลักษณะที่ปรากฏในที่ชุมชน, น้ำเสียงและถ้อยคำในการพูดจา, การแต่งกาย

๑๒. การกะโครงงานประจำวัน

การวางแผนการทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมง

๑๓. ความสนใจในหน้าที่พลเมือง

ทัศนคติ และความรู้จักรับผิดชอบในฐานะที่เป็นพลเมืองของชาติ

๑๔. การเข้าได้กับบุคคลอื่น ๆ

๑๕. ปรัชญาชีวิต

ค่านิยมส่วนบุคคล ความทะเยอทะยาน, อุดมคติ, และศาสนา

บรรดานักเรียนวัยรุ่นได้ถูกขอร้องให้ตอบว่าในแบบสอบถามทั้งหมด ๑๕ รายการนี้ ปัญหาประเภทใดเป็นปัญหาที่น่าสนใจและสำคัญที่สุด ได้รับคำตอบจากนักเรียนชาย ๓๗๓ คน และหญิง ๔๓๔ คน จากโรงเรียนมัธยมตอนต้นและตอนปลาย (Junior and Senior High School) ในทุลซา (Tulsa) และโอคลาโอมา (Oklahoma), และได้รับคำตอบจากนักเรียนชาย ๔๑๑ คน และหญิง ๔๑๘ คน จากโรงเรียนมัธยม โกรฟเวอร์ คลิฟแลนด์ (Grover Cleveland High School) ในนครนิวยอร์ค ผลสรุปจากการศึกษาของซิมมอนด์กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาที่เห็นว่าสำคัญมากที่สุดก็คือ ปัญหาทางด้านการเงิน สุขภาพ และความมีเสน่ห์

๒. ปัญหาที่เห็นว่าสำคัญน้อยที่สุดก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวทางเพศ, การกะโครงงานประจำวัน, ความสนใจ, ทัศนคติ และความรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่พลเมือง

๓. เรื่องที่สนใจมากที่สุดนั้นก็คือ เรื่องการพักผ่อนหย่อนใจ, สุขภาพและความมีเสน่ห์น่าเลื่อมใส

๔. เรื่องที่สนใจน้อยที่สุดได้แก่ เรื่องการกะโครงงานประจำวัน, ความสนใจ, ทัศนคติและความรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่พลเมือง, และการปรับตัวทางเพศ

๕. เรื่องที่เด็กเห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง แต่ว่าตนเองสนใจน้อยมากได้แก่ นิสัยในการศึกษาหาความรู้, การกะโครงงานประจำวัน, และกริยามรรยาทและความสุภาพอ่อนน้อม

มูเนย์[๑๓] ได้จัดทำแบบสอบถามแบบ checklist ศึกษาสำรวจปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนจำนวน ๖๐๓ ในโรงเรียนมัธยมสตีเฟน-ลี (Stephen-Lee High School) ที่ แอชชีวิล (Ashe Ville), รัฐคาโรไลนาเหนือ (North Carolina) แบบสอบถามแบบ checklist ของมูเนย์ ประกอบด้วยหัวข้อปัญหาทั้งสิ้น ๓๓๐ ข้อ ซึ่งเห็นว่าเป็นปัญหาหรือข้อยุ่งยากใจที่นักเรียนมัธยมประสบ ปัญหาทั้งหมดมี ๑๑ หมวด และแต่ละหมวดมีข้อกระทงปัญหาย่อย ๆ อีกหมวดละ ๓๐ ข้อ

ปัญหาทั้ง ๑๑ หมวดมีดังนี้

๑. สุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย

๒. การเงินและภาวะความเป็นอยู่

๓. กิจกรรมการสังคมและการพักผ่อนหย่อนใจ

๔. การมีคู่รัก, เรื่องเกี่ยวกับเพศ และการแต่งงาน

---

๑๓ Mooney, Ross.L., "Surveying High School Student's Problems by Means of Problem Check List," Educational Research Bulletin, The Ohio State University, Val.21, No.3 March, 1942, (Cited by) Little, W. and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School pp. 3 - 4.

๕. ความสัมพันธ์กันทางจิตวิทยาสังคม (Social - Psychological Relations)

๖. ความสัมพันธ์กันทางจิตวิทยาส่วนบุคคล (Personal - Psychological Relations)

๗. ศีลธรรมจรรยาและศาสนา

๘. ชีวิตภายในบ้านและครอบครัว

๙. การอาชีพและการศึกษาในอนาคต

๑๐. การปรับตัวให้เข้ากับกิจกรรมการเรียน

๑๑. หลักสูตรและการสอน

ผลจากการศึกษาของมูเนยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ควรดำเนินการขยายงานในด้านบริการแนะแนวทางด้านอาชีพ และแนะแนวทางด้านการศึกษาให้กว้างขวางออกไป

๒. ควรพัฒนางานด้านบริการจัดหางานโดยให้มีงานทำพิเศษนอกเวลา, ปรับปรุงโปรแกรมการเรียน, โปรแกรมการทำงานพิเศษนอกเวลาให้สอดคล้องต้องกันทั้งนี้เพื่อมิให้เสียการเล่าเรียน หรือดำเนินการอื่นใดเท่าที่โรงเรียนพอจะทำได้ ซึ่งจะเป็นการสนองความต้องการของเด็กในเรื่องเกี่ยวกับการเงิน

๓. ควรจัดให้มีการวิเคราะห์ปัญหาข้อยุ่งยากของนักเรียนในการศึกษาเล่าเรียน และมีการประเมินผลการสอนของครูตลอดจนการจัดหลักสูตร โดยคำนึงถึงความต้องการอันเป็นประเด็นที่สำคัญยิ่งในสถานการณ์เช่นนี้

๔. ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เข้าปรึกษาหารือเป็นส่วนตัวมากยิ่งขึ้น, ควรจัดกิจกรรมโฮมรูมให้ได้ผลดี, จัดให้บ่อยครั้งขึ้นและจัดเป็นประจำ, และควรขยายเนื้อหาในหลักสูตรให้กว้างขวางยิ่งขึ้นทั้งนี้ก็เพื่อเด็กจะได้เรียนให้เหมาะกับความสามารถของตน และได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการแก้ปัญหาส่วนตัวอันเกิดขึ้นอยู่ทุกวัน

๕. ควรจะได้คำนึงถึงเรื่องสุขภาพว่าเป็นจุดมุ่งหมายอันดับแรกของโรงเรียน และควรส่งเสริมให้มีการร่วมมือประสานงานกันด้วยดีระหว่างโรงเรียนกับตัวแทนหรือสถาบัน

ทางด้านสุขภาพของชุมนุมชน เพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือทางด้านนี้เป็นอย่างดี

โปป[๔] ได้ศึกษาปัญหาส่วนบุคคลของเด็กนักเรียนมัธยม (High School) จำนวน ๑,๙๐๔ คน ซึ่งอยู่ในเกรด ๙ – ๑๒ ที่โรงเรียนมัธยมคลีฟแลนด์ ในเซนต์หลุยส รัฐมิสซูรี (Cleveland High School in St. Louis, Mo.) โดยให้เด็กได้เขียนเรียงความโดยไม่ต้องลงชื่อ (anonymuns essay) เกี่ยวกับปัญหาของตัวเด็กเอง ผลปรากฏว่า

๑๐ % ของทั้งหมดบอกว่ามีปัญหาเกี่ยวกับขาดการควบคุมอารมณ์

๔๖ % ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดความสัมพันธ์อันดีกับครูในโรงเรียน

๓๔ % ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ

๒๔ % ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกมีปมด้อย อันเนื่องมาแต่ขาดมนุษยสัมพันธ์อันดี

๑๔ % ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวมีฐานะทางการเงินไม่ดี

๑๐ % ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับการคบเพื่อน

จากผลการศึกษาค้นคว้าของโปปนี้จะเห็นว่าปัญหาที่สำคัญซึ่งเด็กประสบมากที่สุดก็ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางสังคม เด็กมีปัญหาในกรณีดังกล่าวมากยิ่งกว่าในปัญหาเกี่ยวกับความต้องการทางด้านร่างกายของตนเอง

อีเลียส[๕] ได้ศึกษาถึงปัญหาทางด้านบุคลิกภาพของนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมปีสุดท้าย จำนวน ๕,๕๐๐ คน ปรากฏผลดังตาราง ๒.

---

[๔] Pope, Charlotle., "Tersonal Problems of High School Pupils" School and Society, 57 : 443 - 448, April, 17,1943, (Cited by) Landis, Paul.H., Adolescence and Youth, p.26.

[๕] Elias,L.J., High School Youth Look at their Problems the College Book Store, State College of Washington, Pullman, Washington, January, 1949 P.34,(Cited by) Landis, Paul.H., Adolescence and Youth, p. 27.

ตาราง ๒. เปอร์เซนต์ของนักเรียนมัธยมปีสุดท้าย จำนวน ๕,๕๐๐ คน ซึ่งตอบรายการปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพจากผลการศึกษาของอีเลียส[๑๖]

ปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ	ชาย	หญิง
๑. ไม่ค่อยกล้าพูดกล้าคุยกับบุคคลอื่น	๒๗.๔	๓๓.๓
๒. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	๒๑.๑	๓๔.๔
๓. ฝันกลางวันมากเกินไป	๒๐.๖	๒๘.๓
๔. ต้องการที่จะมีบุคลิกภาพอันพึงปรารถนา	๒๓.๓	๒๕.๔
๕. แสดงอารมณ์ฉุนเฉียว	๑๖.๓	๒๖.๒
๖. ต้องการให้เป็นที่ชอบพอของบุคคลอื่น	๑๖.๘	๒๕.๕
๗. วิตกกังวลมากจนเกินไป	๑๔.๗	๒๓.๕
๘. รู้สึกปวดศีรษะอยู่บ่อย ๆ	๑๓.๑	๒๑.๓
๙. วิตกกังวลเกี่ยวกับกริยาท่าทางที่ปรากฏ	๑๕.๔	๑๗.๘
๑๐. น้ำหนักตัวมากหรือน้อยจนเกินไป	๑๑.๐	๒๑.๓
๑๑. ต้องการเรียนเต้นรำเพื่อการเข้าสังคม	๒๓.๗	๑๐.๓
๑๒. รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย	๑๔.๕	๑๗.๐
๑๓. นอนไม่พอ	๑๔.๔	๑๒.๗
๑๔. ขี้อาย	๑๓.๘	๑๒.๔
๑๕. ละอายในความยากจนของตนเอง	๑๐.๐	๑๕.๔
๑๖. ไม่รู้จักควบคุมอารมณ์	๘.๘	๑๔.๗

[๑๖] Ibid.

ตาราง. ๒. (ต่อ)

ปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ	ชาย	หญิง
๑๗. ไม่เข้าใจตนเอง	๔.๗	๑๓.๕
๑๘. เศร้าโศกเสียใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ มากจนเกินไป	๗.๔	๑๓.๔
๑๙. รู้สึกว่าตนเองถูกตัดขาดจากบางสิ่งบางอย่าง	๑๐.๓	๑๐.๘
๒๐. เข้ากับบุคคลอื่นไม่ได้	๑๑.๕	๔.๘
๒๑. ไม่มีเสน่ห์เป็นที่ต้องตาตรึงใจ	๘.๐	๑๒.๐
๒๒. สูงหรือเตี้ยจนเกินไป	๗.๔	๑๑.๑
๒๓. ต้องการมีภริยามารยาทที่ดี	๑๑.๒	๘.๐
๒๔. รู้สึกไม่สบายใจเมื่อไปงานสังคม	๑๐.๖	๗.๕
๒๕. รู้สึกเหน็ดเหนื่อยง่าย	๓.๓	๑๐.๓
๒๖. สูบบุหรี่มากจนเกินไป	๑๐.๑	๒.๔
๒๗. รู้สึกว่าตนเองมีท่าทางเก้งก้างน่ารำคาญ	๕.๑	๔.๘
๒๘. เจ็บป่วยบ่อย ๆ	๑.๗	๓.๔
๒๙. มีเพื่อนฝูงน้อยมาก	๒.๕	๓.๕
๓๐. รู้สึกว่าคนอื่นไม่ค่อยชอบตนเอง	๓.๐	๑.๔
๓๑. บางครั้งคิดจะทำลายตนเอง	๑.๘	๒.๘
๓๒. พิการหรือมีความผิดปกติในด้านอื่น	๒.๑	๑.๗
๓๓. รู้สึกว่าคนอื่นรังเกียจในเรื่องเชื้อชาติ	๐.๓	๐.๕

จากผลการศึกษาค้นคว้าของอีเลียสสรุปได้ว่า เด็กนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านบุคลิกภาพในเรื่องต่อไปนี้มากที่สุด แต่ตามลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ไม่ค่อยกล้าพูดคุยกับบุคคลอื่น, ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง, ต้องการที่จะมีบุคลิกภาพอันพึงปรารถนา, ฝันกลางวันมากเกินไป, และแสดงอารมณ์ฉุนเฉียว ในข้อปัญหาทั้งหมด ๓๓ ข้อ นักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชายถึง ๒๓ ข้อ อันเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลใจในเรื่องเกี่ยวกับบุคลิกภาพมากกว่านักเรียนชาย

เรมเมอร์สและชิมเบอร์ก[๑๗] แห่งมหาวิทยาลัยเปอร์ดู (Purdue University) ได้ทำการศึกษาถึงความต้องการและปัญหาการปรับตัวโดยทั่วไปของเด็กวัยรุ่นจำนวน ๑๕,๐๐๐ คน ผลการศึกษาค้นคว้ากล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

๑. เด็กส่วนใหญ่มีความต้องการและปรารถนาที่จะให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนมีความสุขสบายมากกว่าที่เป็นอยู่
๒. เด็กทุก ๒ คนใน ๕ คน มีความกังวลใจว่าตนเองจะมีความสามารถพอที่จะเรียนในชั้นมหาวิทยาลัยได้หรือไม่
๓. เด็กส่วนมากมีความวิตกกังวลยากทราบว่าหลังจากที่เขาเรียนจบชั้นมัธยมแล้วเขาจะไปทำงานอะไร และจะประสบผลสำเร็จหรือไม่
๔. เด็กจำนวน ๑ ใน ๔ ของทั้งหมดแสดงความปรารถนาที่จะศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าที่จะมีบุคคลอื่นมาบังคับเคี่ยวเข็ญ
๕. เด็กจำนวน ๑ ใน ๕ ของทั้งหมดรายงานว่าไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

---

๑๗ Remmers, H.H. and Shimberg, Benjamin., Examiner Manual for the S.R.A. Youth Inventory, Science Research Associates, 1949, (cited by) Wattenberg, William.W., The Adolescent Years, pp. 339 - 340.

๖. เด็กจำนวน ๑ ใน ๔ ของทั้งหมดรายงานว่ากลัวจะกระทำผิดพลาดในงานที่ทำและรับผิดชอบอยู่

๗. เด็กจำนวน ๑ ใน ๔ ของทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับเงินที่ต้องใช้สำหรับการเข้าสังคม

เรมเมอร์สและสเปนเซอร์[๑๘] แห่งมหาวิทยาลัยเปอร์ดู (Furdue University) ได้สำรวจความคิดเห็นหรือประชามติโดยทั่วไปของเด็กวัยรุ่น โดยเรียกว่า "โครงการศึกษาสำรวจความคิดเห็นโดยทั่วไปของเด็กวัยรุ่น, ของมหาวิทยาลัยเปอร์ดู" (The Furdue Opinion Roll for Young People) ทั้งนี้ได้ใช้เด็กวัยรุ่นทั่วประเทศเป็นกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาสำรวจตามโครงการนี้จะทำให้ทราบความคิดเห็นของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอันจะพึงมีหลังจากที่เขาเรียนจบประโยคมัธยมศึกษาของโรงเรียนแล้ว ซึ่งมีดังนี้

๕๔ % วิตกกังวลว่าตนเองมีความสามารถเพียงใด ?

๕๖ % วิตกกังวลว่าตนเองจะเหมาะสมกับงานชนิดใดมากที่สุด

๔๒ % วิตกกังวลว่าสิ่งที่เขาสนใจอย่างแท้จริงคืออะไร ?

๔๐ % วิตกกังวลว่าจะมีงานใดบ้างที่เปิดรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมเข้าทำงาน

๓๕ % ยุ่งยากใจเกี่ยวกับเรื่องการหางานทำ

๓๓ % วิตกกังวลว่าตนเองจะเข้าเรียนในชั้นมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ และได้อย่างไร ?

ปัญหาที่เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมมีความวิตกกังวลใจดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นเหล่านั้นต่างก็มีความต้องการบริการแนะแนวเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ การแนะแนวทางด้านการอาชีพ, การแนะแนวทางด้านการศึกษา และการแนะแนวทางด้านปัญหาสังคมส่วนตัว

---

๑๘ Remmers,H.H. and Spencer, Lyle M., The Furdue Opinion Roll for Young People, National Association, March, 1950, (cited by) Landis, Paul H., Adolescence and Youth, p. 28.

สุดใจ เหล่าสุนทร[๙] ได้ทำการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งชายและหญิงในจังหวัดพระนคร รวมทั้งสิ้น ๒๒๕ คน ชาย ๑๐๕ คน หญิง ๑๒๐ คน เกณฑ์อายุระหว่าง ๑๔ – ๑๙ ปี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะค้นหาปัญหาและความต้องการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวของนักเรียน เพื่อพิจารณาวางโครงการช่วยเหลือแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบสอบถามได้ดัดแปลงมาจาก Mooney Problem Checklist Junior High School Form โดยมีหมวดปัญหาทั้งหมด ๗ หมวด

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีดังนี้

นักเรียนมีปัญหาทางการเงิน, การงาน และชีวิตอนาคตมากเป็นอันดับหนึ่ง ปัญหาที่รองลงมาตามลำดับคือ ปัญหาเกี่ยวกับตนเอง, โรงเรียน, ความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง, สุขภาพ, และปัญหาเกี่ยวกับทางบ้านและครอบครัว

ในหมวดปัญหาทางการเงิน, การงาน และชีวิตอนาคต มีข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนมากประสบคือ อยากหาเงินด้วยตนเอง, อยากรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพของตน

หมวดปัญหาเกี่ยวกับตนเอง มีปัญหาในเรื่องกลัวทำผิดไม่อาจลืมความผิดที่ได้กระทำไว้, ไม่ชอบตนบางคน

ปัญหาเกี่ยวกับการสอบ มีปัญหาเรื่องกลัวสอบตก, เป็นทุกข์เรื่องคะแนนสอบ, ได้คะแนนต่ำ, กลัวการสอบ

ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ข้อปัญหาที่นักเรียนประสบคือ ลำบากใจในวิชาภาษาอังกฤษ, เลขคณิต, ไม่สนใจบางวิชา, บางวิชาเข้าใจยาก

---

[๙] Laosunthara, Sudchai "A Survey of Pupil Needs and Problems in a Boy and a Girl Secondary School in Bangkok, Thailand," Master's Thesis the Chio State University, 1951, 67 pp. typed.

ปัญหาเกี่ยวกับการสอน นักเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน, ไม่มีการอภิปรายเพียงพอในชั้นเรียน, ไม่ค่อยถูกกับครู, ไม่เป็นสุขในห้องเรียน, มีอิสระน้อยในห้องเรียน

ปัญหาทางบ้านและครอบครัว ข้อปัญหาที่นักเรียนประสบคือ บิดามารดาต้องทำงานหนัก, ไม่ค่อยสนุกสนานเบิกบานเมื่ออยู่กับบิดามารดา, อยากมีอิสระที่บ้านมากขึ้น

ปัญหาสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย นักเรียนปวดศรีษะบ่อย ๆ ฟันเสีย, ผิวหน้าหรือผิวหนังไม่สวย, เหนื่อยง่าย, อนามัยไม่ดีเท่าที่ควร

ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ข้อปัญหาที่นักเรียนประสบเป็นจำนวนมากคือ ไม่ค่อยแน่ใจในมรรยาทที่แสดงออกไป, มีโอกาสไปงานต่าง ๆ น้อย, มักจะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนเวลากลางคืน

ลิทเทิลและเชฟแมน[๒๐] ได้ทำการศึกษาสำรวจปัญหาเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยม จำนวน ๔,๔๕๗ คน ในโรงเรียนต่าง ๆ ๔๕ แห่ง ในสหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ในรัฐต่าง ๆ ดังนี้คือ แคลิฟอร์เนีย, โคโลราโด, อิลลินอยส์, อินเดียนา, หลุยส์เซียนา, นิวเจอรซี, นิวยอร์ค, โอคลาโฮมา, เท็กซัส, และวิสคอนซิน นักเรียนจำนวน ๙๒ % จากจำนวนทั้งหมด ๔,๔๕๗ คน มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๔ – ๑๗ ปี เด็กนักเรียนชาย, หญิง อายุ ๑๕, ๑๖ และ ๑๗ ปี มีอยู่ถึง ๘๑.๖ % ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามชนิดให้ตอบโดยอิสระ (Free - response or non-directive Technigue) โดยชี้แจงให้บรรดานักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามให้ทราบว่า ใครเป็นผู้ทำการศึกษาค้นคว้า ทำไมจึงต้องมีการศึกษาค้นคว้า และผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างไร ปรากฏว่านักเรียนทั้งหมดได้เขียนรายการปัญหารวมทั้งสิ้น ๑๕,๐๐๖ ปัญหา

---

๒๐ Little, Willson and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School, Mc Graw - Hill Book Company INC., New York, Toronto, London, 1953, PP. 7 - 15.

บรรดาโรงเรียนต่าง ๆ ที่เลือกศึกษาในครั้งนี้ ทั้ง ๆ ที่มีขนาด, ชนิดและสถานที่ตั้งแตกต่างกัน แต่ก็ ปรากฏว่าตัวแปรดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์แต่อย่างใดกับชนิดของปัญหาที่เด็กกล่าวถึง ข้อมูลดังกล่าวนี้ได้จากกลุ่มเด็กที่มีชั้นขนาดใหญ่, เล็ก, ทุกขนาดทุกชนิด ทั้งนี้ก็เพื่อมิให้เกิดความลำเอียงที่ว่าศึกษาสำรวจเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเสียหมด โดยศึกษาจากกลุ่มต่าง ๆ ทุกแบบทุกชนิดในหลายต่อหลายโรงเรียน

ข้อปัญหาทั้งหมด ๑๔,๐๐๖ ปัญหา ซึ่งนับเป็นปัญหาทั้งเด็กวัยรุ่นวิตกกังวลมากที่สุด ซึ่งแต่ละข้อได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งนี้เพื่อที่จะวิเคราะห์พิจารณาจัดแบ่งแยกออกเป็นประเภท ลิทเทิลและเชฟแมนเริ่มการศึกษาเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๒ ผลปรากฏว่าต้องใช้เวลาในการศึกษารวบรวมถึง ๑๐ ปี คือเสร็จเรียบร้อยเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๒ โดยอ่านข้อปัญหาแต่ละข้ออย่างละเอียดรอบคอบ ทั้งได้เปรียบเทียบปัญหาแต่ละข้อกับข้อปัญหาที่คล้ายคลึงกันข้ออื่น ๆ และรวบรวมเป็นหมวดปัญหาใหญ่แล้วแยกออกเป็นประเภทย่อย ๆ อีกต่อหนึ่ง ผู้ศึกษาต้องกลับไปโรงเรียนต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่งเพื่อสอบถามถึงปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลเหล่านั้นว่ายังมีเหมือนเดิม หรือคงเดิมอยู่หรือไม่ อย่างไร ?

ปัญหาทั้งหมดรวมเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้ ๗ หมวด เรียงตามลำดับความสำคัญมากน้อยดังนี้

๑. การปรับตัวทางสังคม
๒. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
๓. การใช้เวลา
๔. ชีวิตอนาคต
๕. บุคลิกภาพ
๖. งานพิเศษนอกเวลา และการเงิน
๗. สุขภาพ

ตาราง ๓. ลำดับปัญหาและความถี่ของจำนวนข้อปัญหาที่เด็กนักเรียนชายหญิงเขียนตอบพิจารณาแยกตามเพศ จากผลการศึกษาของลิท เทิลและเชฟแมน[๒๑]

อันดับ	ปัญหา	จำนวนข้อปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างเขียนตอบอย่างอิสระ		
		ชาย	หญิง	รวม
๑	การปรับตัวทางสังคม	๑,๘๐๒	๒,๘๖๓	๔,๖๖๕
๒	ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	๑,๕๕๒	๒,๑๒๘	๓,๖๘๑
๓	การใช้เวลา	๑,๓๓๐	๑,๔๔๘	๒,๘๑๔
๔	ชีวิตอนาคต	๑,๓๓๔	๑,๔๐๕	๒,๗๘๔
๕	บุคลิกภาพ	๑,๐๒๑	๑,๓๐๒	๒,๓๒๓
๖	งานพิเศษนอกเวลาและการเงิน	๘๕๗	๖๓๖	๑,๔๔๓
๗	สุขภาพ	๗๕๑	๔๔๕	๑,๒๔๖
	รวม	๘,๗๓๒	๑๐,๒๗๔	๑๙,๐๐๖

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนั้น ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยฝ่ายหญิงวิตกกังวลมากกว่า กล่าวคือ ร้อยละ ๕๒ เป็นนักเรียนหญิง, ร้อยละ ๔๘ เป็นนักเรียนชาย ในปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลานั้น

---

๒๑ Ibid p. 12.

ฝ่ายหญิงก็วิตกกังวลมากกว่าชาย สำหรับปัญหาทางด้านบุคลิกภาพก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน แต่ปรากฏว่านักเรียนชายวิตกกังวลในปัญหาการหางานทำพิเศษและการเงิน, และปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพมากกว่านักเรียนหญิง

คณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน กระทรวงมหาดไทย[๒๒] ได้ดำเนินการศึกษาปัญหาเยาวชนโดยวิธีการสัมภาษณ์ เพื่อเสนอผลแก่คณะกรรมการศูนย์ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๐๔ ในการดำเนินงานนั้นคณะกรรมการได้ประชุมกันเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ เป็นการเตรียมงาน และได้มีการเปิดประชุมเป็นทางการโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน ณ ห้องประชุมกระทรวงมหาดไทย เมื่อวันพุธที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๐๓ ในการประชุมดังกล่าวมีประธานกรรมการศูนย์ป้องกันอาชญากรรม และคณะกรรมการอีกหลายท่านได้เข้าร่วมประชุมด้วย

การสัมภาษณ์ทำเป็น ๒ ระยะ ระยะแรกเป็นการสัมภาษณ์โดยทั่วไป บุคคลที่ถูกสัมภาษณ์มีดังนี้

ครูและอาจารย์	๕ คน
เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง	๒ คน
เยาวชน	๓ คน
เจ้าของหอพัก	๒ คน
นักหนังสือพิมพ์	๑ คน
นักสังคมสงเคราะห์	๒ คน
บิดามารดาและผู้ปกครอง	๓ คน
รวม	๑๘ คน

---

๒๒ มหาดไทย, กระทรวง รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน, โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, พระนคร, ๒๕๐๔, ๓๓ หน้า.

พอได้แนวในการสืบค้นต่อไปแล้ว จึงได้เชิญผู้สนใจอื่น ๆ มาร่วมประชุมอีก ๒๐ คน และกรรมการแต่ละท่านได้ติดต่อบุคคลอื่น ๆ อีก รวมทั้งหมดประมาณ ๗๐ คน ต่อจากนั้นกระทรวงศึกษาธิการได้นำปัญหานี้ไปออกเป็นข้อสอบเพื่อฟังความคิดเห็นจากเด็กนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๘ (ม.ศ. ๔ ปัจจุบัน) ทั่วประเทศอีกหลายหมื่นคน ข้อปัญหาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

๑. ปัญหาเรื่องความประพฤติอันไม่สมควรของเยาวชน

คณะกรรมการได้พบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นหลายประการ เช่น การก่อวุ่นวายของนักเรียนโรงเรียนอาชีวะบางแห่ง, การก่อการวุ่นวายของเยาวชนที่จังหวัดเชียงใหม่, เด็กนักเรียนที่กองสวัสดิภาพประชาชนนำส่งโรงเรียน และส่งกรมประชาสงเคราะห์ รวมทั้งเด็กที่กรมประชาสงเคราะห์ และศาลคดีเด็กได้รับไว้สงเคราะห์ ก็มีปัญหาอย่างชัดเจน

๒. ประมวลสาเหตุที่คณะกรรมการได้พิจารณาและรวบรวม เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๐๓ สรุปหัวข้อปัญหาสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาเรื่องความประพฤติ

ก. เกี่ยวกับทางด้านครอบครัวและผู้ปกครอง

๑. การแตกแยกหรือหย่าร้างในครอบครัว

๒. การไม่เอาใจใส่และทอดทิ้งเด็ก หรือพ่อแม่ผู้ปกครองไม่มีเวลาสำหรับเด็ก

๓. ผู้ปกครองลุ่มหลงในเรื่องอบายมุขต่าง ๆ เช่น การพนัน

๔. การไม่กวดขันอบรม, ลงโทษเด็กในทางที่เหมาะสม

๕. การขาดความร่วมมือกับทางโรงเรียน

๖. ผู้ปกครองขาดความรู้ทางจิตวิทยาเกี่ยวกับการอบรมเด็ก และบางครอบครัวส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กมีนิสัยฟุ่งเฟ้อ และประพฤติไม่สมควร

๗. ปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัว และปัญหาเรื่องลูกมาก

๘. นิสัยใจคอของพ่อแม่ไม่เหมาะสม

๙. พ่อแม่ประพฤติไม่ดี เช่นดื่มสุราจัด

๑๐. ขาดสามัคคีกันภายในครอบครัว

๑๑. ความไม่ผาสุกเพราะสาเหตุที่มาจากนอกครอบครัว เช่น พ่อแม่ถูกผู้อื่นรังแก

๑๒. ขาดการส่งเสริมให้เด็กทำงานตามวัย

ข. เกี่ยวกับทางด้านโรงเรียนและการศึกษา

๑. โรงเรียนและครูไม่เพียงพอแก่นักเรียน

๒. การเรียนสองผลัด

๓. การอบรมทางศีลธรรมไม่เพียงพอ

๔. ขาดการส่งเสริมในเรื่องกีฬา และทัศนคติเกี่ยวกับการศึกษา

๕. ขาดการควบคุมกวดขันทางระเบียบวินัย เช่น ไม่กวดขันในเรื่องการแต่งเกรื่องแบบ

๖. ขาดครูที่มีคุณสมบัติเพียงพอและเหมาะสม

๗. หอพักนักเรียนขาดการควบคุม

๘. เด็กไม่มีผู้ปกครองที่แท้จริง

๙. ครูบางคนยังอุทิศตนเพื่อการศึกษาน้อยไป

๑๐. สถานที่สิ่งแวดล้อมของโรงเรียนไม่เหมาะสม

๑๑. โรงเรียนขาดความร่วมมือกับผู้ปกครอง

๑๒. วิชาชีพไม่ได้รับการส่งเสริม

๑๓. โรงเรียนกวดวิชาไม่ควบคุมวินัยอย่างกวดขัน

ค. ปัญหาจากสิ่งแวดล้อม

๑. หนังสือและเอกสารที่เป็นสิ่งยั่วยุ และเสื่อมเสียศีลธรรม

๒. การแสดงบางประเภททางวิทยุและโทรทัศน์ที่ชักนำให้ประพฤติชั่ว

๓. มหรสพทุกชนิดที่แสดงไม่อยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีงาม

๔. โสเภณี

๕. อาชญากร และอันธพาล

๖. ปัญหาเศรษฐกิจและการครองชีพ

๗. การแสดงที่เย้ายวนซึ่งยากแก่การควบคุม

๘. การคบเพื่อนที่ไม่ดี .

๙. ถิ่นที่อาศัย และปัญหาเรื่องที่อยู่

๑๐. การค้ายาเสพติด และของมึนเมาต่าง ๆ

๑๑. การพนัน

ง. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสังคม

๑. การหลงเชื่อของขลัง และลัทธิบางอย่าง

๒. ปัญหาการให้เด็กเข้าทำงาน

๓. การใช้ถ้อยคำภาษาและเพลง

๔. การแพร่ข่าวที่เกินความจริงเกี่ยวกับเรื่องเด็ก

๕. การเห่อวัฒนธรรมต่างชาติ

๖. การส่งเสริมเสรีภาพจนเกินควร

๗. ภาวะการเปลี่ยนแปลงทางสังคมทั่วไป

๘. ปัญหาการสัมพันธ์ทางเพศ

๙. ความฟุ้งเฟ้อของสังคม

๑๐. ตัวอย่างอันไม่ดีต่าง ๆ

จ. ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพของเด็ก

๑. โรคภัยไข้เจ็บประจำตัวและความผิดปกติของร่างกาย

๒. เชาวน์และความสามารถประจำตัว

๓. อารมณ์และบุคลิกภาพ

๔. ความผิดปกติทางจิตใจ

ในการดำเนินการป้องกันและแก้ไขนั้น กล่าวได้ ๔ ประเภทคือ

๑. การป้องกันแก้ไขทางด้านการศึกษาและโรงเรียน

ข้อสำคัญยิ่งประการหนึ่งที่คณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชนเน้น ก็คือ การให้มีบริการแนะแนวให้เพียงพอ

๒. การป้องกันแก้ไขทางด้านครอบครัวและบ้าน

๓. การป้องกันแก้ไขทางการบริการและด้านสังคมโดยทั่วไป

๔. การป้องกันแก้ไขทางฝ่ายบริหาร

เสงี่ยม อินภิรมย์[๒๓] ได้สำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร จำนวนทั้งสิ้น ๑๒๐ คน ครูโรงเรียนรัฐบาลชาย ๓๑ คน หญิง ๒๕ คน ครูโรงเรียนราษฎร์ชาย ๓๓ คน หญิง ๒๗ คน ผลปรากฏว่าครูแต่ละฝ่ายมีความคิดเห็นในเรื่องลำดับความสำคัญของปัญหาไม่เหมือนกัน

ครูโรงเรียนรัฐบาลชายมีความเห็นว่าปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน อันดับ ๑ – ๕ ได้แก่พูดสบถสาบาน, พูดจาสัปดน, ไม่มีการสนใจ, ทำงานสะเพร่า, พูดกระซิบกระซาบ,

ครูโรงเรียนราษฎร์ชาย อันดับ ๑ – ๕ ได้แก่ พูดจาสัปดน, ไม่มีการสนใจ ชักจูงหวะคนอื่น, พูดกระซิบกระซาล, พูดปด

ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง อันดับ ๑ – ๕ ได้แก่ ชักจูงหวะคนอื่น, พูดปดและอยู่ไม่สุข พูดกระซิบกระซาบ, ไม่มีการสนใจ

ครูโรงเรียนราษฎร์หญิง อันดับ ๑ – ๕ ได้แก่ พูดสบถสาบาน, ไม่มีการสนใจ พูดกระซิบกระซาบ, ชักจูงหวะคนอื่น, การก้าวร้าวรุกราน และหนีโรงเรียน

---

๒๓ เสงี่ยม อินภิรมย์, ร้อยโท "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน ชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร <u>ปริญญานิพนธ์</u> วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๐๕.

ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับความยากลำบากในการควบคุมมีดังนี้

ครูโรงเรียนรัฐบาลชายรู้สึกยากลำบากในการควบคุมเรื่อง หนีโรงเรียน พูดปด, ลักขะโมย, ทะเลาะวิวาท และพูดจาสัปดน ตามลำดับ

ครูโรงเรียนราษฎร์ชายรู้สึกยากลำบากในการควบคุมเรื่อง ไม่มีการสนใจ การต่อสู้, ทะเลาะวิวาท, พูดสบถสาบาน และสูบบุหรี่

ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงรู้สึกยากลำบากในการควบคุมเรื่อง การคดโกง, ไม่มีการสนใจ, หนีโรงเรียน, ลักขะโมย, และพูดสบถสาบาน

ครูโรงเรียนราษฎร์หญิงรู้สึกยากลำบากในการควบคุมเรื่อง การพูดปด พูดสบถสาบาน, หนีโรงเรียน, อยู่ไม่สุข, สูบบุหรี่

ครูโรงเรียนรัฐบาลชาย เห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ ไม่มีการสนใจ หนีโรงเรียน, ทำงานสะเพร่า และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดได้แก่ ทำงานสะเพร่า สูบบุหรี่, พูดจาสัปดน

ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง เห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ ทำงานสะเพร่า, ไม่มีการสนใจ, หนีโรงเรียน และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดได้แก่ ลักขะโมย, การคดโกง, ไม่มีการสนใจ และพูดปด

ครูโรงเรียนราษฎร์ชาย เห็นว่า ปัญหาสำคัญที่สุดได้แก่ หนีโรงเรียน, ไม่มีการสนใจ, สูบบุหรี่ และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดได้แก่ทำงานสะเพร่า, สูบบุหรี่, พูดปด

ครูโรงเรียนราษฎร์หญิง เห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ หนีโรงเรียน, ไม่มีการสนใจ, ลักขะโมย และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดได้แก่ พูดปด, ทำงานสะเพร่า, หนีโรงเรียน

สรุป

ผลการศึกษาค้นคว้าถึงปัญหาและความต้องการด้านต่าง ๆ ของนักเรียนดังกล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าปัญหาและความต้องการที่สำคัญก็คือทางด้านการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน, การอาชีพและการศึกษาต่อ, และทางด้านสังคม การศึกษาสำรวจปัญหาดังกล่าวก็นำไปสู่ข้อเสนอแนะที่ทางโรงเรียนจะต้องจัดโครงการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาต่าง ๆ โดยพิจารณาตามลำดับความต้องการและปัญหาสำคัญมากน้อย และโครงการที่สำคัญที่สุดก็คือ โครงการการแนะแนว

บทที่ ๓

การสร้างเครื่องมือ, การรวบรวม และจัดกระทำกับข้อมูล

๓.๑ การสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้นั้น ดำเนินการตามขั้นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๓.๑.๑ ศึกษาเครื่องมือและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังกล่าวในข้อ ๑.๘

๓.๑.๒ อาศัยความรู้และความเข้าใจที่ได้จากการศึกษาเครื่องมือ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดประเมินค่า (Rating Scale) โดยใช้ซิกมาสะเกล (Sigma Scale) ตามระเบียบวิธีของลิคเคอร์ท[๒๓] และตอนท้ายเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open form), ทั้งนี้มีจุดประสงค์ที่จะทราบถึงลักษณะปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน

๓.๑.๓ เปรียบเทียบแบบสอบถามชนิดประเมินค่า และแบบปลายเปิดที่สร้างขึ้นเองนี้กับแบบสอบถามและเครื่องมืออื่น ๆ เพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุง

๓.๑.๔ นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วในข้อ ๓.๑.๓ ไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งมีทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายจำนวน ๔๑ คน (ม.ศ. ๑ : ๔๕ คน ม.ศ. ๒ : ๔๖ คน) ณ โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน เมื่อวันที่ ๑๐ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งอยู่ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ในการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือตามระเบียบวิธี ซิกมาสะเกล ของลิคเคอร์ท[๒๔]

---

[๒๓] ไพบูลย์ อินทรวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดทัศนคติ, หน้า ๗๓ – ๗๔.

[๒๔] ก.

๓.๑.๕ นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาเป็นเครื่องพิจารณาแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้ดียิ่งขึ้น สำหรับที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาในครั้งนี้

๓.๑.๖ ลักษณะของเครื่องมือที่ปรับปรุงดีแล้วนั้น[๒๕] กล่าวได้ดังนี้

ก. แบบสอบถามมีอยู่ ๓ หมวดใหญ่ ๆ จำแนกตามลักษณะประเภทของปัญหาดังกล่าวในข้อ ๑.๓.๑ สำหรับแบบสอบถามหมวดสุดท้ายคือ หมวดที่ ๓ นั้น เป็นแบบปลายเปิด (Open form) เพื่อให้นักเรียนได้เขียนข้อปัญหาที่มิได้กล่าวไว้ในหมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒

ข. แบบสอบถามจัดแบ่งออกเป็น ๒ ชุด คือ ชุดแรกเป็นแบบข้อคำถามปัญหาต่าง ๆ ชุดหลังเป็นแบบกระดาษคำตอบ เหตุผลที่แยกก็เพื่อสะดวกแก่การจัดกระทำกับข้อมูล โดยการใช้กับเครื่องกลสถิติ (I.B.M.)

ค. ลักษณะของแบบสอบถามโดยส่วนรวมนั้นแบ่งออกได้เป็น ๔ ตอน

ตอนที่ ๑ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ ชั้น เพศ อายุ และอื่น ๆ

ตอนที่ ๒ คำชี้แจงและตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๓ ข้อกระทงปัญหาที่ให้นักเรียนตอบตามลักษณะของมาตราประมาณค่า

ตอนที่ ๔ เป็นแบบปลายเปิด (Open form) ให้นักเรียนเขียนข้อปัญหาของตนเอง ซึ่งมิได้กล่าวในตอนที่ ๓

๓.๒ การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

๓.๒.๑ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษาสำรวจปัญหาต่าง ๆ นี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวนทั้งสิ้น ๕๘๖ คน ดังรายการละเอียดในตารางที่ ๔, ๕ และ ๖

---

[๒๕] ดูตัวอย่างแบบสอบถามที่แท้จริงในภาคผนวก ง. และ จ.

ตาราง ๔. จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

ชั้น \ เพศ	ชาย	หญิง	รวม	หมายเหตุ
๑/๑	๑๗	๒๐	๓๗	ปีการศึกษา ๒๕๑๐ มีจำนวนนักเรียน ม.ศ. ๑ รวมทั้งสิ้น ๒๔๔ คน อัตราส่วน ชาย : หญิง ๐.๕๗ : ๐.๔๓
๑/๒	๒๒	๑๕	๓๗	
๑/๓	๒๒	๑๕	๓๗	
๑/๔	๒๒	๑๕	๓๗	
๑/๕	๒๒	๑๕	๓๗	
๑/๖	๒๒	๑๖	๓๘	
๑/๗	๒๒	๑๖	๓๘	
๑/๘	๒๒	๑๖	๓๘	
รวม	๑๗๑	๑๒๘	๒๔๔	

ตาราง ๕. จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

ชั้น : แผนกวิชา	ชาย	หญิง	รวม	หมายเหตุ
๒/๑ : วิทยาศาสตร์	๒๒	๑๗	๓๙	ขณะที่นักเรียนกลุ่มนี้เรียน ม.ศ.๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๙ มีจำนวนทั้งสิ้น ๒๙๙ คน ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ลาออก ๑ คน ย้าย ๑ คน เหลือ ๒๙๗ คน อัตราส่วน ชาย : หญิง ๐.๕๑ : ๐.๔๙
๒/๒ : วิทยาศาสตร์	๒๘	๑๑	๓๙	
๒/๓ : วิทยาศาสตร์	๑๓	๑๐	๓๙	
ศิลปคณิตศาสตร์				
๒/๔ : ศิลป	๑๐	๒๗	๓๗	
๒/๕ : พยาบาล	—	๒๔	๔๔	
เลขานุการ	—	๒๐		
๒/๖ : บริการโรงแรม	๑๒	๓	๒๓	
เดินตลาด	๘	—		
๒/๗ : เชียนแบบ	๒๑	๕	๒๖	
รวม	๑๒๖	๑๒๑	๒๙๗	

ตาราง ๖. เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

ชั้น \ เพศ	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน ชาย : หญิง
ม.ศ. ๑	๑๗๑	๑๒๘	๒๙๙	๐.๕๗ : ๐.๔๓
ม.ศ. ๒	๑๒๖	๑๒๑	๒๙๗	๐.๕๑ : ๐.๔๙
รวม	๒๙๗	๒๔๙	๕๙๖	๐.๕๔ : ๐.๔๖

๓.๒.๒ <u>การรวบรวมข้อมูล</u>

ผู้เขียนนำแบบสอบถามไปให้นักเรียนตอบด้วยตนเองในภาคเรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๐ ทั้งนี้ได้มีการติดต่อล่วงหน้าและมีหนังสือขออนุญาตกระทำการสำรวจจากทางคณะ-กรรมการควบคุมการเขียนปริญญานิพนธ์ไปยื่นแก่ทางฝ่ายโรงเรียนเป็นลายลักษณ์อักษรด้วย

ในการดำเนินการรวบรวมข้อมูลกล่าวได้เป็น ๒ ตอน และในแต่ละตอนก็มี ๒ ระยะ ดังนี้

ตอนที่ ๑. รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ทั้งหมด ๘ ชั้นเรียน จำนวนทั้งสิ้น ๒๔๔ คน เนื่องจากข้อคำถามมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงแบ่งแบบคำตอบออกเป็น ๒ ชุด ให้นักเรียนทำ ๒ ครั้ง

ครั้งที่ ๑. วันอังคารที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ เวลา ๑๖.๐๐ – ๑๖.๔๕ น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำหรับกิจกรรมโฮมรูมของทางโรงเรียน ให้นักเรียน ม.ศ. ๑ ทั้ง ๘ ชั้น ตอบปัญหาในหมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน, หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน เฉพาะหมวดที่ ๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม และหมวดที่ ๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว หลังจากที่นักเรียนตอบแบบสอบถามครั้งที่ ๑ เรียบร้อยแล้ว ก็เก็บรวบรวมมาไว้ ณ ห้องแนะแนวโรงเรียน เตรียมการสำหรับครั้งที่ ๒ ต่อไป

ครั้งที่ ๒. วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ เวลา ๑๖.๐๐ – ๑๖.๔๕ น. อันเป็นช่วงเวลาสำหรับกิจกรรมโฮมรูมของทางโรงเรียนเช่นกัน ให้นักเรียน ม.ศ. ๑ ทั้ง ๘ ชั้น ตอบปัญหาในหมวดที่ ๒ ที่เหลือ และหมวดที่ ๓ ซึ่งเป็นหมวดสุดท้ายของแบบสอบถาม ในการดำเนินการรวบรวมข้อมูลครั้งที่สองนี้ ได้แจกแบบข้อคำถามและคำตอบชุดแรกคืนนักเรียนคนเดิม เพื่อจะได้ตรวจพิจารณาผลการตอบของตนเองอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นก็แจกกระดาษคำตอบชุดที่สองให้นักเรียนกระทำ

การตอบต่อไปจนหมดทุกหมวด แล้วจึงเก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดคืน เพื่อการดำเนินการจัดกระทำกับข้อมูลในตอนต่อไป

ตอนที่ ๒. รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ทั้งหมด ๗ ชั้นเรียน จำนวนทั้งสิ้น ๒๔๗ คน ในการดำเนินการรวบรวมข้อมูลในตอนที่ ๒ นี้ ก็ทำในทำนองเดียวกันกับตอนที่ ๑ ทุกประการ กล่าวคือ แบ่งแบบคำตอบออกเป็น ๒ ชุด ให้นักเรียนทำ ๒ ครั้ง

ครั้งที่ ๑. วันจันทร์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ เวลา ๑๖.๐๐ – ๑๖.๔๕ น.

ครั้งที่ ๒. วันอังคารที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ เวลา ๑๖.๐๐ – ๑๖.๔๕ น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำหรับกิจกรรมโฮมรูมของทางโรงเรียนเช่นกัน

ลำดับการดำเนินการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ กล่าวได้เป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. ผู้เขียนไปติดต่อท่านอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เพื่อขอทำการศึกษาสำรวจปัญหานักเรียนเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ – ๒ ซึ่งจัดการศึกษาตามแบบโรงเรียนมัธยมแบบประสม ทั้งนี้โดยมีหนังสือขอความร่วมมือจากประธานคณะกรรมการควบคุมการเขียนปริญญานิพนธ์ของผู้เขียนไปยื่นด้วย

๒. ติดต่อกับอาจารย์ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนเพื่อกำหนดวันสำรวจ

๓. ผู้เขียนนำแบบสอบถามไปที่โรงเรียนตามวันและเวลาที่นัดหมาย และเรียนชี้แจงเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามแก่อาจารย์โฮมรูม เพื่อที่จะไปชี้แจงแนะนำแก่นักเรียนอีกต่อหนึ่ง

๔. เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่นักเรียนตอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับนับจำนวนและตรวจพิจารณาเอาเฉพาะแบบคำตอบที่สมบูรณ์

๓.๒.๓ <u>การจัดกระทำกับข้อมูล</u>

๓.๒.๓.๑ ตรวจพิจารณาความเรียบร้อยและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด และคิดเปรียบเทียบเป็นเปอร์เซนต์ของจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๓.๒.๓.๒ ตรวจพิจารณาลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจากจำนวนนักเรียนที่ได้ตอบแบบสอบถาม ทั้งนี้พิจารณาตามเกณฑ์ อายุ, เพศ, ชั้น, แผนกวิชา (เฉพาะ ม.ศ. ๒) จำนวนสมาชิกในครอบครัว และสภาพของครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสภาวะการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา และคิดเปรียบเทียบเป็นเปอร์เซนต์

๓.๒.๓.๓ ตรวจพิจารณาความถี่ของจำนวนนักเรียนในแต่ละประเภทของปัญหา เพื่อเรียงลำดับความสำคัญมากน้อย ซึ่งในการดำเนินการจัดกระทำข้อมูลดังกล่าวนี้อาศัยเครื่องจักรกลสถิติ (I.B.M.) เป็นเครื่องช่วยในการแจกแจงข้อมูลทั้งหมด

๓.๒.๓.๔ ตรวจพิจารณาความถี่ของปัญหาแต่ละประเภทและแต่ละหมวดย่อย โดยคำนึงถึง เพศ, และระดับชั้นเป็นเกณฑ์ โดยกระทำดังนี้

ก. พิจารณาแบ่งแต่ละประเภทปัญหาใหญ่ ๆ ออกเป็นหมวดย่อย ๆ

ข. แจกแจงความถี่ของแต่ละหมวดปัญหาย่อย ๆ พิจารณาตาม เพศ, (ชาย – หญิง) และระดับชั้น (ม.ศ. ๑ – ม.ศ. ๒)

ค. หาอัตราส่วนเปรียบเทียบเป็นเปอร์เซนต์ (Percentage Ratio) ระหว่างเพศชายและหญิง, ระดับชั้น ม.ศ. ๑ และ ม.ศ. ๒, และพิจารณาอัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบระหว่างพวกที่มีปัญหาและพวกที่ไม่มีปัญหาในแต่ละข้อ

๓.๒.๓.๕ ในข้อกระทงปัญหาซึ่งเป็นแบบ "มาตราประมาณค่า" นั้นจัดกระทำโดยการให้คะแนนและแปลความหมายของคำตอบเป็นน้ำหนัก ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ ดังนั้นผลการตอบแบบสอบถามของนักเรียนจึงออกมาในรูปของคะแนน นักเรียนที่มีคะแนนสูงในลักษณะปัญหาใดก็แสดงว่ามีปัญหาในด้านนั้นมาก

๔ หมายถึง มีปัญหามากที่เดียว

๓ หมายถึง มีปัญหามาก

๒ หมายถึง มีปัญหาปานกลาง

๑ หมายถึง มีปัญหาน้อย

๐ หมายถึง ไม่มีปัญหา หรือมีน้อยมากจนไม่สำคัญเลย และ

๐ หมายถึง ไม่ได้ตอบปัญหาในข้อกระทงปัญหานั้น ๆ

๓.๒.๓.๖ ในแบบสอบถามปลายเปิด (Open form) นั้นได้หัวข้อปัญหาโดยทั่วไปที่มิได้กล่าวในแบบสอบถามชนิดประเมินค่าจะนำมารวบรวมจัดเป็นหมวดหมู่ เพื่อนำไปพิจารณาร่วมกับข้อ ๓.๓.๕

๓.๒.๓.๗ วิเคราะห์และเสนอผลของการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหานักเรียนอย่างมีนัยสำคัญในหัวข้อต่อไปนี้

ก. เพศ (ชาย – หญิง)

ข. ระดับชั้น (ม.ศ. ๒ – ม.ศ. ๕)

ในการดำเนินการนั้นได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกตัวแปรแล้วเปรียบเทียบค่าตัวกลาง (mean) ของลักษณะปัญหาต่าง ๆ แล้วทดสอบนัยสำคัญว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเชิงสถิติหรือไม่ โดยใช้ Critical Ratio Test

$$C.R = \frac{X_a - X_b}{S_{\bar{x}_a - \bar{x}_b}}$$

$$S_{\bar{x}_a - \bar{x}_b} = \sqrt{\frac{S^2_{pool}}{n_a} + \frac{S^2_{pool}}{n_b}}$$

$$S^2_{pool} = \frac{(X_a - \bar{X}_a)^2 + (X_b - \bar{X}_b)^2}{n_a + n_b - 2}$$

๓.๒.๓.๘ พิจารณาหาค่าการกระจัดกระจายของลักษณะปัญหา (Relative Entropy) โดยเปรียบเทียบระหว่างค่า (Relative Entropy) ของกลุ่มต่าง ๆ

ก. ปัญหานักเรียนชายกับปัญหานักเรียนหญิง

ข. ปัญหานักเรียนเก่า ม.ศ. ๒ กับปัญหานักเรียนใหม่ ม.ศ. ๑

โดยใช้สูตร $R = \frac{H}{H\ max}$

๓.๒.๓.๙ การวิเคราะห์และเสนอผลการศึกษาค้นคว้า แสดงในลักษณะของ ตาราง, กราฟ, แผนภูมิ แล้วแต่กรณี

๓.๒.๓.๑๐ การใช้สถิติ

(ก) การหาอัตราส่วนเปรียบเทียบเป็นเปอร์เซนต์ (Percentage Ratio) เทียบความถี่ของข้อมูลต่างดังที่ได้แจกแจงและบันทึกไว้แล้วนั้นเป็นร้อยละ โดยแยกเป็นข้อมูลในแต่ละตัวแปรคิดจำนวนเต็มสำหรับเปอร์เซนต์เปรียบเทียบ แต่เปอร์เซนต์โดยทั่วไปนั้น คิดทศนิยม ๑ ตำแหน่ง ในการปัดเศษนั้นพิจารณาจากตำแหน่งถัดจากตำแหน่งที่ต้องการ ดังเช่น ตำแหน่งที่ ๔ ถ้าหากว่ามีค่าตั้งแต่ ๕ ขึ้นไป ปรับเป็นจำนวน ๑ มาเพิ่มตำแหน่งท้ายสุดที่ต้องการคือตำแหน่งที่ ๓ แต่ถ้าหากไม่ถึง ๕ ก็ปัดเศษทิ้งไป การคิดเป็นเปอร์เซนต์คิดโดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{เปอร์เซนต์ของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น} + 100}{\text{ความถี่ทั้งมวล}}$$

(ข) การหา mode คือการพิจารณาดูว่าในรายการใดมีความถี่สูงที่สุด mode ก็อยู่ตรงรายการนั้นนั่นเอง หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่ารายการใดที่มีเปอร์เซนต์สูงสุด mode ก็อยู่ตรงรายการนั้น การพิจารณา mode ของรายการใด ๆ ช่วยให้ง่ายต่อการพิจารณาเรียงลำดับความสำคัญมากน้อยของปัญหา ดังเช่นในข้อ ๓.๒.๓.๓

(ค) Critical Ratiotest ใช้สำหรับทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ย (mean) ๒ ค่า ในที่นี้ถือว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นกลุ่มตัวอย่างอิสระ (Independent Sample) ลำดับขั้นของการทดสอบกล่าวได้ดังนี้

๑. ตั้งสมมุติฐาน (Hypothesis)

ให้ X_a ค่าเฉลี่ยของกลุ่มแรก

X_b ค่าเฉลี่ยของกลุ่มหลัง

$\therefore H_o : X_a - X_b = 0$

๒. ตั้ง α error , $\alpha = 0.05$ หรือ $\alpha = 0.01$

๓. ถือว่ากลุ่มตัวอย่างเป็น Independent Sample N.(0,1)

๔. เปิดหาค่า Z จากตาราง Z ดังที่ได้กำหนด α error ไว้แล้ว

๕. คำนวณหาค่า Critical Ratio จากสูตร

$$C.R = \frac{\overline{X}_a - \overline{X}_b}{S_{\overline{x}_a - \overline{x}_b}}$$

$$S_{\overline{x}_a - \overline{x}_b} = \sqrt{\frac{S^2_{pool}}{n_a} + \frac{S^2_{pool}}{n_b}}$$

S pool : Standard Deviation แบบ pool ของทั้งสองกลุ่ม

n_a : จำนวนประชากรในกลุ่มแรก

n_b : จำนวนประชากรในกลุ่มหลัง

๖. นำค่า C.R. ที่คำนวณได้ไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่เปิดหาค่าได้จากตาราง Z ดังที่ได้กำหนด α error ไว้แล้ว

๗. ถ้า C.R. < Z : Not Reject

C.R. ≥ Z : Reject

๘. สรุปผลการทดสอบว่า Reject หรือ not Reject ในสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้นั้น มีนัยสำคัญเชิงสถิติระดับเท่าใด

(ง) การหาค่า Index of Uncertainty (H.)

Relative Entropy (R.)

จากสูตร $H = \log_2 n - \frac{1}{n} \sum n_i \log_2 n_i$

H : Index of Uncertainty

n : Total Number of Scores

n_i : Frequency in the ith category

$H_{max} = \log_2 n - \frac{1}{n} \sum n_i \log_2 n_i$

(n_i : all catcgories have equal frequency)

$$R = \frac{H}{H_{max}}$$

R จะมีค่าตั้งแต่ ๐ ถึง ๑

ถ้า R มีค่ามากเกือบเท่า ๑ แสดงว่า การกระจัดกระจายของลักษณะปัญหาของนักเรียนเป็นระเบียบดี คือมีปัญหาพอ ๆ กันในทุกประเภท

ถ้า R มีค่าน้อยใกล้ ๐ แสดงว่า การกระจัดกระจายของลักษณะปัญหาของนักเรียนไม่ค่อยเป็นระเบียบ คือมีปัญหาเฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่ง

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล และ เสนอผลการค้นคว้า

๔.๑ ความรู้ทั่วไปและลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสมวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ – ๖ ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน ๔๔๐ คน จากจำนวนทั้งหมด ๕๔๖ คน กล่าวได้ดังตารางที่ ๗, ๘, ๙ และ ๑๐

ตาราง ๗. จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามเปรียบเทียบกับจำนวนทั้งหมด

ชั้น	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม/จำนวนเต็ม		รวม	ร้อยละ	หมายเหตุ
	ชาย	หญิง			
๑/๑	๑๕/๑๗	๒๐/๒๐	๓๕/๓๗	๙๔.๕๙๕	
๑/๒	๒๑/๒๒	๓๑/๑๕	๓๘/๓๗	๙๑.๘๕๒	
๑/๓	๑๖/๒๒	๑๕/๑๕	๓๑/๓๗	๘๓.๘๘๔	
๑/๔	๒๑/๒๒	๑๕/๑๕	๓๖/๓๗	๙๗.๒๕๗	
๑/๕	๒๑/๒๒	๑๕/๑๕	๓๖/๓๗	๙๗.๒๕๗	
๑/๖	๒๐/๒๒	๑๕/๑๖	๓๕/๓๘	๙๒.๑๐๓	
๑/๗	๒๐/๒๒	๑๕/๑๖	๓๕/๓๘	๙๒.๑๐๓	รวมเฉพาะ ม.ศ.
๑/๘	๑๘/๒๒	๑๖/๑๖	๓๕/๓๘	๙๒.๑๐๓	๒๗๗/๒๙๘
๒/๑	๑๗/๒๒	๑๗/๑๗	๓๘/๓๙	๘๗.๑๗๘	
๒/๒	๒๗/๒๘	๑๑/๑๑	๓๘/๓๙	๙๗.๙๓๖	
๒/๓	๑๖/๒๕	๑๔/๑๔	๓๐/๓๙	๗๖.๙๒๓	
๒/๔	๕ /๑๐	๒๕/๒๗	๓๐/๓๗	๘๑.๐๘๑	
๒/๕	- / -	๙๓/๙๔	๙๓/๙๔	๙๗.๗๒๖	
๒/๖	๑๕/๒๐	๓ / ๓	๑๘/๒๓	๗๘.๒๖๐	รวมเฉพาะ ม.ศ.
๒/๗	๑๖/๒๑	๙ / ๕	๒๐/๒๖	๗๖.๙๒๒	๒๑๓/๒๙๗
รวม	๒๕๐/๒๕๗	๒๙๐/๒๙๕	๙๕๐/๙๖๒	๙๕.๙๖๐	
ร้อยละ	๘๘.๑๗๐	๙๑.๐๙๐	๘๕.๙๖๐	๘๕.๙๖๐	ม.ศ.๑: ๙๒.๖๙ ม.ศ.๒: ๘๖.๒๓

ตาราง ๘. อายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ (ปี)	ความถี่	ร้อยละ	หมายเหตุ
๑๐	๑	๐.๒๐๔	
๑๑	๖	๑.๒๒๕	ความถี่สูงสุด อายุ ๑๔ ปี
๑๒	๒๕	๕.๔๑๘	คิดถัวเฉลี่ย อายุ ๑๓.๔ ปี
๑๓	๑๒๘	๒๖.๑๒๒	(ประมาณ ๑๓ ปี ๑๑ เดือน)
๑๔	๑๘๗	๓๘.๑๖๓	
๑๕	๑๑๔	๒๔.๒๘๖	
๑๖	๑๘	๓.๖๗๔	
๑๗	๑	๐.๒๐๔	
๑๘	๑	๐.๒๐๔	
รวม	๔๘๐	๑๐๐	

จากตารางที่ ๗. ซึ่งแสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามนั้น ปรากฏว่า มีจำนวนทั้งสิ้น ๔๘๐ คน จากจำนวนทั้งหมด ๕๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๕๖๐ ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากพอสมควรสามารถใช้เป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีจำนวนผู้ตอบคิดเป็นร้อยละ ๔๒.๖๔๐ กว่าจำนวนผู้ตอบที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๔๖.๒๓๐ ของจำนวนทั้งหมด และปรากฏว่าจำนวนผู้ตอบปัญหาที่เป็นนักเรียนหญิงคิดเป็นร้อยละ ๔๑.๐๔๐ มากกว่าจำนวนผู้ตอบที่เป็นนักเรียนชาย ซึ่งมีเป็นร้อยละ ๔๔.๑๗๐ ของจำนวนทั้งหมด

จากตารางที่ ๘. นั้น จะเห็นได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๒–๑๖ ปี คิดเป็นร้อยละ๗๔๘.๑๖๓ ของจำนวนทั้งหมด ความถี่สูงสุดอยู่ที่เกณฑ์อายุ ๑๔ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๑๖๓ คิดถัวเฉลี่ยแล้วนักเรียนมีอายุ ๑๓ ปี ๑๑ เดือน ซึ่งเรียกว่าอยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น และ ตอนกลาง

ตาราง ๕. จำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครอบครัว	ความถี่	ร้อยละ	หมายเหตุ
๒	๕	๑.๐๒๐	
๓	๑๗	๓.๔๒๔	ความถี่สูงสุด ๑๐ คน หรือมากกว่า
๔	๓๒	๒.๕๓๐	คิดถัวเฉลี่ย ๒ คน (ประมาณ)
๕	๒๔	๑๔.๐๘๒	
๖	๓๒	๑๔.๒๔๔	
๗	๒๑	๑๒.๔๔๔	
๘	๕๑	๑๐.๔๐๘	
๙	๔๕	๙.๑๘๘	
๑๐ คน หรือมากกว่า	๘๒	๑๖.๓๒๕	
ไมตอบ	๕๖	๑๑.๔๒๙	
รวม	๔๙๐	๑๐๐	

จำนวนสมาชิกในครอบครัวดังแสดงในตารางที่ ๙ นั้น แสดงให้เห็นว่าจำนวนสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่นั้นมีมากพอสมควร กล่าวคือ ตั้งแต่ ๕ – ๑๐ คน หรือมากกว่า คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๙ ของจำนวนทั้งหมด คิดถัวเฉลี่ยแล้ว จำนวนสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนมีประมาณ ๖ คน ซึ่งเป็นครอบครัวที่มีขนาดปานกลาง หากพิจารณาตามความถี่สูงสุดแล้ว ปรากฏว่า มีจำนวนสมาชิกถึง ๑๐ คน หรือมากกว่า แต่ก็มีไม่มากนักมีเพียงร้อยละ ๑๖.๓๒๕ ของจำนวนทั้งหมด มีนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งจำนวน ๕๖ คน ใน ๔๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๒๙ ซึ่งไม่ตอบคำถามในข้อนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่ประสงค์จะบอกถึงจำนวนสมาชิกในครอบครัว หรือ ไม่ทราบวิธีนับจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่แน่นอนได้ หรือ อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจคำถามก็เป็นได้

ตาราง ๑๐. สภาพครอบครัว

สภาพครอบครัว	ความถี่	ร้อยละ	หมายเหตุ
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	๓๔๔	๘๐.๔๐๘	ความถี่สูงสุด:บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
บิดามารดาแยกกันอยู่	๒๓	๔.๖๔๔	คิดถัวเฉลี่ย :บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
บิดามารดาหย่ากัน	๑๓	๒.๖๕๓	
บิดาถึงแก่กรรม	๔๑	๘.๓๖๗	
มารดาถึงแก่กรรม	๕	๑.๘๓๗	
บิดาและมารดาถึงแก่กรรม	๒	๐.๔๐๘	
อื่น ๆ	๘	๑.๖๓๓	
รวม	๔๕๐	๑๐๐	

จากตารางที่ ๑๐ แสดงให้เห็นถึงสภาพครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๔๐๘ ของจำนวนทั้งหมด อันนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีชีวิตที่อยู่พร้อมหน้ากันทั้งบิดา และมารดา ซึ่งก็เป็นธรรมดาของครอบครัวของนักเรียนที่ยังอยู่ในเยาว์วัย แต่อย่างไรก็ตาม จำนวนที่เหลืออีกร้อยละ ๑๙.๕๙๒ ซึ่งบิดามารดามิได้อยู่พร้อมหน้ากันนั้น ก็มิใช่ว่าจะถูกละเลย แม้ว่านักเรียนเหล่านี้จะมีจำนวนน้อยก็ตาม แต่ก็อาจเป็นพวกที่มีปัญหาทางด้านครอบครัว หรือขาดความอบอุ่นทางด้านจิตใจ ควรที่จะได้รับการเอาใจใส่และช่วยเหลืออย่างดียิ่ง ในอันที่จะช่วยให้เด็กได้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในชีวิตทั้งในบ้านและในโรงเรียน อนึ่ง การที่เด็กส่วนใหญ่มีบิดามารดาอยู่พร้อมหน้ากัน ก็มิได้เป็นหลักประกันว่าเด็กจะไม่มีปัญหาทางด้านครอบครัว บางกรณีอาจประสบปัญหามากกว่าพวกที่บิดามารดามิได้อยู่พร้อมหน้ากันก็เป็นได้

๔.๒ ลักษณะความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน

ลักษณะความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิต แบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ อาจกล่าวได้เป็น ๓ ลักษณะใหญ่ ๆ คือ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน, ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน, และ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ รายละเอียดของแต่ละลักษณะปัญหาอันเป็นผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แสดงในตารางที่ ๑๑ – ๒๗.

หมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนดังแสดงในตาราง ๑๑ – ๑๕ กล่าวได้ ๕ ลักษณะ ดังนี้

๑.๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน (ตาราง ๑๑.)

๑.๒ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผล (ตาราง ๑๒.)

๑.๓ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการการแนะแนว (ตาราง ๑๓.)

๑.๔ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน (ตาราง ๑๔.)

๑.๕ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน (ตาราง ๑๕.)

ตาราง ๑๑. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบ ลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๑. วิชาที่กำหนดให้เรียนบางวิชาไม่เป็นที่น่าสนใจ (วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุคือวิชาดนตรี, ศิลปะ)	ญ. ๑	๕๙	๑๔	๒๖	๑๔	๑๐		
	ญ. ๒	๗๓	๗	๑๒	๑๔	๔		
	ช. ๑	๔๔	๑๓	๒๘	๑๖	๓	๑๐๘ : ๑๑๒	
	ช. ๒	๔๔	๖	๑๘	๑๖	๑๒	๑๒๔ : ๘๖	๔๕ : ๕๕

หมายเหตุ ๑. เกณฑ์ ญ = หญิง, ช = ชาย, ๑ = มศ.๑, ๒ = มศ.๒

๒. อัตราเปรียบเทียบ หญิง : ชาย และ มศ.๑ : มศ.๒ คิดอัตรารวม, มีปัญหา : ไม่มีปัญหา, คิดอัตราเปอร์เซนต์

ตาราง ๑๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๒. ครูสอนเร็วจนตามไม่ทัน	ญ. ๑	๓๙	๓๘	๓๕	๙	๒		
	ญ. ๒	๓๙	๓๙	๒๒	๑๒	๕		
	ช. ๑	๖๔	๕๓	๒๖	๙	๒	๑๖๒ : ๑๔๓	
	ช. ๒	๔๓	๑๔	๒๗	๘	๔	๑๐๕ : ๑๓๑	๖๒ : ๓๘
๓. ไม่ชอบการสอนของครูบางคนเป็นเหตุทำให้ไม่ชอบวิชาที่ครูผู้นั้นสอน	ญ. ๑	๓๔	๓๒	๒๔	๑๖	๗		
	ญ. ๒	๓๓	๓๖	๒๔	๑๑	๑๓		
	ช. ๑	๕๖	๔๗	๒๔	๑๔	๘	๑๖๘ : ๑๖๖	
	ช. ๒	๒๘	๒๗	๑๒	๑๑	๑๘	๑๘๒ : ๑๕๒	๖๔ : ๓๒
๔. การสอนแบบที่ครูพูด ๆ ไปโดยไม่บอกให้จดนั้นทำให้จดอะไรไม่ได้เลย	ญ. ๑	๕๓	๔๒	๑๖	๙	๔		
	ญ. ๒	๕๑	๓๒	๒๔	๔	๖		
	ช. ๑	๘๖	๓๔	๒๐	๑๓	๑	๑๓๖ : ๑๓๐	
	ช. ๒	๓๔	๓๑	๒๐	๑๓	๑	๑๓๘ : ๑๒๘	๕๔ : ๔๖
๕. ไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียนไปแล้วและไม่ทราบจะถามใคร	ญ. ๑	๕๘	๓๙	๑๑	๑๒	๓		
	ญ. ๒	๓๔	๓๘	๒๒	๑๕	๘		
	ช. ๑	๘๐	๓๗	๒๐	๑๔	๓	๑๔๘ : ๑๓๘	
	ช. ๒	๓๒	๓๑	๑๘	๑๑	๔	๑๓๕ : ๑๔๗	๕๘ : ๔๒
๖. ไม่เข้าใจและมีข้อสงสัยในบทเรียนแต่ไม่กล้าถามครูด้วยเกรงว่าครูหรือเพื่อนจะว่า "ถามไม่เข้าเรื่อง" หรือหาว่าโง่	ญ. ๑	๖๑	๓๑	๑๘	๑๓	—		
	ญ. ๒	๕๒	๓๑	๒๑	๕	๘		
	ช. ๑	๘๑	๓๓	๒๒	๑๐	๘	๑๒๗ : ๑๒๕	
	ช. ๒	๔๔	๒๘	๑๔	๘	๒	๑๓๕ : ๑๑๗	๕๑ : ๔๙

หมายเหตุ * หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

** หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๑๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๗. กิจกรรมในการเรียนเป็นไปช้าชากน่าเบื่อหน่าย	ญ. ๑	๗๖	๒๗	๑๔	๔	๒		
	ญ. ๒	๔๖	๓๗	๒๒	๙	๓		
	ช. ๑	๙๖	๓๖	๙	๘	๕	๑๑๘ : ๑๑๓	
	ช. ๒	๙๑	๓๒	๑๕	๙	—	๑๐๕ : ๑๒๒	๕๕ : ๔๕
๘. ครูบางคนไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนตลอดจนความต้องการของนักเรียน	ญ. ๑	๒๕	๓๕	๓๓	๑๘	๑๒		
	ญ. ๒	๒๓	๑๗	๓๒	๒๔	๒๑		
	ช. ๑	๕๒	๓๔	๑๗	๑๕	๑๖	๑๔๒ : ๑๘๒	
	ช. ๒	๑๖	๒๒	๒๑	๒๑	๑๗	๒๐๐ : ๑๗๔	๗๖ : ๒๔ ++
๙. ครูบางคนเลือกที่รักมักที่ชังเป็นเหตุให้ไม่ชอบที่จะเรียน	ญ. ๑	๕๕	๒๗	๒๑	๑๒	๘		
	ญ. ๒	๓๒	๓๔	๑๔	๑๔	๑๘		
	ช. ๑	๑๐๔	๒๘	๑๒	๕	๕	๑๕๓ : ๑๐๖	
	ช. ๒	๔๐	๒๔	๑๐	๑๐	๑๒	๑๑๔ : ๑๔๑	๕๕ : ๔๕
๑๐. ครูบางคนสอนช้าชนน่าเบื่อ	ญ. ๑	๔๒	๔๒	๒๔	๘	๒		
	ญ. ๒	๔๑	๓๖	๓๐	๕	๕		
	ช. ๑	๗๔	๔๓	๒๓	๕	๔	๑๕๓ : ๑๔๔	
	ช. ๒	๒๗	๓๗	๒๐	๑๐	๒	๑๕๖ : ๑๔๕	๖๑ : ๓๔
๑๑. ครูบางคนกำหนดให้ไปค้นคว้าเขียนรายงาน ซึ่งนักเรียนไม่ทราบจะไปค้นหาที่ไหน	ญ. ๑	๔๔	๔๕	๒๐	๗	๒		
	ญ. ๒	๔๐	๔๓	๒๐	๔	๕		
	ช. ๑	๗๕	๔๔	๑๕	๑๕	๔	๑๕๑ : ๑๔๖	
	ช. ๒	๒๔	๓๗	๑๔	๖	๕	๑๕๓ : ๑๔๔	๖๓ : ๓๗

ตาราง ๑๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๑๒. ครูบางคนให้การบ้านมากเกินไปโดยไม่คำนึงถึงกำลังและความสามารถของนักเรียน	ญ. ๑	๓๐	๓๕	๓๕	๑๘	๕		
	ญ. ๒	๓๒	๓๐	๒๒	๒๑	๑๒		
	ช. ๑	๖๐	๓๒	๓๔	๑๕	๔	๑๗๘ : ๑๖๕	
	ช. ๒	๒๕	๓๑	๒๓	๑๓	๔	๑๘๗ : ๑๕๖	๗๒ : ๒๘
๑๓. สอบได้คะแนนต่ำในบางวิชา (วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุได้แก่ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ, วิทยาศาสตร์	ญ. ๑	๔๖	๑๓	๒๘	๒๖	๑๐		
	ญ. ๒	๓๘	๑๔	๒๔	๑๔	๑๓		
	ช. ๑	๖๔	๑๘	๓๘	๒๒	๑๒	๑๕๖ : ๑๖๔	
	ช. ๒	๑๗	๒๖	๑๔	๒๖	๑๓	๑๖๗ : ๑๕๘	๖๖ : ๓๔
๑๔. เรียนไม่เข้าใจบางวิชา (วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุได้แก่ คณิตศาสตร์, ภาษาอังกฤษ	ญ. ๑	๔๕	๑๓	๒๘	๒๘	๙		
	ญ. ๒	๕๐	๑๔	๒๑	๑๖	๑๑		
	ช. ๑	๖๔	๒๑	๓๓	๑๖	๑๖	๑๔๕ : ๑๖๓	
	ช. ๒	๒๓	๒๓	๑๕	๒๒	๙	๑๖๘ : ๑๔๐	๖๓ : ๓๗

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอนดังแสดงในตารางที่ ๑๑ นั้น จะเห็นว่าปัญหาที่นักเรียนประสบมากที่สุดก็คือ ครูบางคนไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียน ตลอดจนความต้องการของนักเรียน คิดเป็นเปอร์เซนต์เปรียบเทียบระหว่างมีปัญหากับไม่มีปัญหาได้ ๗๖ : ๒๔ ปัญหาที่นักเรียนประสบน้อยที่สุดได้แก่วิชาที่กำหนดให้เรียนบางวิชาไม่เป็นที่น่าสนใจ คิดเป็นเปอร์เซนต์เปรียบเทียบมีปัญหากับไม่มีปัญหาได้ ๔๕ : ๕๕ วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุคือ วิชาคณตรี และศิลปปฏิบัติ

ตาราง ๑๒. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผล

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๑๕. ไม่ชอบการคิดคะแนนแบบเกรด A, B, C, D, E	ปู. ๑	๗๘	๒๐	๑๓	๓	๔		
	ปู. ๒	๗๔	๒๑	๑๑	๖	๕		
	ช. ๑	๑๐๔	๒๕	๑๑	๔	๕	๘๘ : ๘๘	
	ช. ๒	๕๘	๑๙	๒๐	๒	๗	๙๕ : ๘๑	๓๖ : ๖๔
๑๖. นักเรียนรู้สึกว่ามีปัญหายุ่งยากเมื่อสอบตกแล้วต้องแก้	ปู. ๑	๔๑	๓๑	๒๒	๒๒	๗		
	ปู. ๒	๔๔	๑๘	๑๙	๑๑	๒๕		
	ช. ๑	๘๐	๑๕	๒๘	๑๒	๑๔	๑๖๕ : ๑๔๒	
	ช. ๒	๒๘	๒๒	๑๕	๑๖	๑๕	๑๕๖ : ๑๔๑	๖๑ : ๓๙
๑๗. เมื่อจำเป็นต้องลาออกจากโรงเรียนนี้แล้วรู้สึกว่าจะไปแก้ต่อที่โรงเรียนอื่นได้ลำบากเนื่องจากการเรียนและการวัดผลไม่เหมือนกัน	ปู. ๑	๔๓	๓๔	๑๖	๒๒	๘		
	ปู. ๒	๓๑	๒๓	๒๕	๑๘	๒๐		
	ช. ๑	๗๓	๓๐	๒๒	๑๒	๑๗	๑๖๖ : ๑๕๓	
	ช. ๒	๒๔	๒๑	๑๖	๒๒	๑๓	๑๖๑ : ๑๕๘	๖๕ : ๓๕
๑๘. ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการให้คะแนน, การคิดเกรด ตลอดจนการวัดผลอื่น ๆ ของโรงเรียน	ปู. ๑	๓๘	๓๐	๒๗	๒๑	๗		
	ปู. ๒	๓๑	๒๘	๒๒	๒๑	๑๕		
	ช. ๑	๖๕	๓๒	๓๐	๒๑	๖	๑๗๑ : ๑๖๒	
	ช. ๒	๒๓	๒๑	๒๗	๑๘	๗	๑๗๔ : ๑๕๔	๖๘ : ๗๒
๑๙. นักเรียนกลุ้มใจที่ครูสอนอย่างหนึ่งแล้วมักออกข้อสอบไปอีกอย่างหนึ่ง	ปู. ๑	๔๐	๔๓	๒๑	๑๑	๘		
	ปู. ๒	๒๗	๒๕	๒๔	๒๐	๑๗		
	ช. ๑	๖๘	๓๘	๒๐	๑๒	๑๖	๑๗๓ : ๑๖๗	
	ช. ๒	๑๕	๒๕	๒๓	๒๐	๘	๑๖๘ : ๑๗๑	๖๘ : ๓๑

ตาราง ๑๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๒๐. ไม่ชอบข้อสอบแบบบรรยาย (อัตนัย)	ญ. ๑	๓๒	๒๓	๒๓	๒๔	๒๒		
	ญ. ๒	๒๘	๑๗	๒๒	๒๓	๒๘		
	ช. ๑	๖๓	๒๒	๒๖	๑๕	๒๘	๑๘๐ : ๑๖๘	
	ช. ๒	๑๔	๒๕	๒๒	๑๗	๑๓	๑๘๒ : ๑๖๖	๓๑ : ๒๔ ++
๒๑. นักเรียนรู้สึกว่าครูบางคนให้คะแนนไม่ยุติธรรม	ญ. ๑	๘๔	๒๔	๘	๔	๓		
	ญ. ๒	๖๒	๓๕	๑๐	๘	๒		
	ช. ๑	๑๑๕	๒๓	๓	๖	๓	๓๔ : ๔๔	
	ช. ๒	๔๑	๒๔	๑๔	๓	๑๐	๓๘ : ๑๑๐	๓๘ : ๖๒ +
๒๒. นักเรียนรู้สึกว่าข้อสอบแต่ละวิชานั้นมีความยาวมากจนทำไม่ทัน	ญ. ๑	๔๔	๔๘	๑๔	๖	๖		
	ญ. ๒	๒๒	๓๑	๓๔	๑๘	๑๒		
	ช. ๑	๓๓	๓๓	๒๒	๑๓	๑๓	๑๓๔ : ๑๔๔	
	ช. ๒	๒๘	๒๘	๑๘	๑๘	๔	๑๖๐ : ๑๖๓	๖๖ : ๓๔
๒๓. นักเรียนสอบตกในบางวิชาและมีความวิตกกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องการแก้ตัวในวิชาเหล่านั้น (วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุคือคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ)	ญ. ๑	๗๑	๑๗	๑๓	๑๖	๖		
	ญ. ๒	๖๑	๑๔	๑๐	๑๒	๑๕		
	ช. ๑	๘๔	๒๕	๑๔	๑๑	๑๐	๑๐๔ : ๑๒๕	
	ช. ๒	๓๖	๑๕	๑๔	๑๔	๑๒	๑๑๗ : ๑๑๖	๔๘ : ๕๒

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผลดังแสดงในตารางที่ ๑๒ จะเห็นได้ว่าปัญหาที่นักเรียนประสบมากที่สุดคือไม่ชอบข้อเขียนแบบบรรยาย (อัตนัย) เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาได้ ๗๑ : ๒๙ ปัญหาที่ประสบน้อยที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าครูบางคนให้คะแนนไม่ยุติธรรม เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาได้ ๓๘ : ๖๒

ตาราง ๑๓. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการการแนะแนว

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา
๒๔. นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียน	ญ. ๑	๕๕	๓๑	๒๔	๑๐	๓		
มิได้จัดปฐมนิเทศในสิ่งที่	ญ. ๒	๔๖	๒๘	๒๓	๑๓	๗		
นักเรียนต้องการทราบ และ	ช. ๑	๗๑	๓๓	๒๖	๑๐	๔	๑๓๔ : ๑๓๘	
จำเป็นสำหรับตนเอง	ช. ๒	๓๑	๒๓	๒๖	๑๒	๓	๑๔๑ : ๑๓๖	๔๗ : ๔๓
๒๕. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองยังขาด	ญ. ๑	๕๔	๓๘	๒๐	๓	๓		
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ	ญ. ๒	๕๑	๓๗	๑๔	๗	๓		
โรงเรียนมัธยมแบบประสม	ช. ๑	๘๓	๓๖	๒๑	๑๐	๔	๑๒๐ : ๑๒๗	
	ช. ๒	๔๐	๒๖	๒๓	๗	—	๑๓๕ : ๑๒๒	๕๒ : ๔๔
๒๖. นักเรียนไม่แน่ใจว่าบริการ	ญ. ๑	๖๓	๓๖	๑๖	๗	๑		
แนะแนวจะช่วยได้หาก	ญ. ๒	๕๘	๒๘	๒๐	๑๒	๙		
นักเรียนมีปัญหาจริง	ช. ๑	๙๓	๓๑	๑๙	๖	๕	๑๒๙ : ๑๒๐	
	ช. ๒	๗๗	๓๑	๑๘	๘	๒	๑๒๑ : ๑๒๘	๕๑ : ๔๙
๒๗. นักเรียนรู้สึกว่าการที่ต้องไป	ญ. ๑	๘๖	๒๔	๕	๗	๑		
พบครูแนะแนวนั้น ทำให้เสีย	ญ. ๒	๗๘	๒๖	๕	๔	๔		
เวลาเรียน	ช. ๑	๑๐๒	๓๓	๑๓	๒	๙	๗๖ : ๙๒	
	ช. ๒	๕๖	๒๓	๑๓	๓	๑	๘๙ : ๗๙	๓๔ : ๖๖
๒๘. นักเรียนไม่กล้าพูดคุยกับครู	ญ. ๑	๗๐	๓๐	๑๓	๑๐	—		
แนะแนวอย่างเปิดเผยถึง	ญ. ๒	๕๔	๓๑	๒๐	๘	๔		
บัญหาอันแท้จริง เพราะเกรง	ช. ๑	๑๐๒	๒๔	๑๓	๘	๗	๑๑๖ : ๑๐๖	
ว่าจะบังเกิดผลร้ายแก่ตนเอง	ช. ๒	๔๗	๒๘	๑๗	๒	๒	๑๐๕ : ๑๑๒	๔๔ : ๕๖

ตาราง ๑๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๒๙. นักเรียนต้องการคำแนะนำชี้แจงจากครูแนะแนวเกี่ยวกับเรื่องการปรับตัวให้เข้ากับโรงเรียนใหม่, เพื่อนใหม่ และครูใหม่	ญ. ๑	๔๙	๓๑	๑๙	๑๔	๑๐		
	ญ. ๒	๕๕	๑๕	๒๔	๑๐	๑๓		
	ช. ๑	๔๐	๑๗	๒๕	๑๒	๑๐	๑๓๖ : ๑๑๗	
	ช. ๒	๔๓	๒๖	๑๕	๑๐	๒	๑๓๘ : ๑๑๕	๔๒ : ๔๘
๓๐. นักเรียนรู้สึกว่าเมื่อตนเองเข้าไปปรึกษาครูแนะแนวแล้วก็มิได้อะไรขึ้นมา และก็ยังไม่อาจแก้ปัญหานั้นได้เช่นเดิม	ญ. ๑	๘๗	๓๖	๑๓	๓	๔		
	ญ. ๒	๕๔	๒๔	๑๖	๔	๔		
	ช. ๑	๑๐๓	๒๖	๑๗	๕	๓	๑๑๔ : ๑๐๓	
	ช. ๒	๔๔	๒๗	๑๖	๕	๔	๑๐๗ : ๑๑๕	๔๕ : ๕๕
๓๑. นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจเมื่อครูแนะแนวเรียกตัวไปพบ	ญ. ๑	๔๖	๒๒	๑๑	๒	๒		
	ญ. ๒	๕๑	๓๔	๑๕	๗	๕		
	ช. ๑	๑๐๐	๓๓	๑๒	๖	๓	๑๐๓ : ๑๐๓	
	ช. ๒	๔๗	๒๔	๑๗	๑	๒	๔๑ : ๑๑๕	๔๒ : ๕๘
๓๒. นักเรียนไม่เข้าใจดีว่าการแนะแนวคืออะไร ?	ญ. ๑	๗๓	๒๘	๑๒	๖	๔		
	ญ. ๒	๖๑	๒๔	๑๗	๑๐	๕		
	ช. ๑	๘๗	๒๔	๑๕	๑๕	๘	๑๐๖ : ๑๒๑	
	ช. ๒	๔๒	๓๑	๑๖	๕	๒	๑๑๗ : ๑๑๐	๔๖ : ๕๔
๓๓. นักเรียนรู้สึกว่าครูโฮมรูมไม่อาจให้คำแนะนำในปัญหาต่างๆ แก่นักเรียนได้เท่าที่ควร	ญ. ๑	๕๖	๓๔	๔	๑๒	๗		
	ญ. ๒	๕๔	๓๑	๑๐	๑๑	๑๑		
	ช. ๑	๘๓	๓๓	๑๗	๔	๑๒	๑๓๐ : ๑๓๖	
	ช. ๒	๓๑	๒๔	๑๔	๑๓	๔	๑๓๔ : ๑๒๔	๕๔ : ๔๖

ตาราง ๑๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๓๔. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดทำคู่มือนักเรียน และให้ครูช่วยอธิบายชี้แจงให้เข้าใจโดยละเอียดอีกด้วย	ญ. ๑	๒๖	๑๐	๒๔	๓๐	๓๓		
	ญ. ๒	๓๖	๑๒	๑๖	๒๔	๒๔		
	ช. ๑	๖๔	๒๐	๒๐	๒๑	๒๔	๑๗๔ : ๑๖๐	
	ช. ๒	๒๑	๑๗	๑๕	๑๐	๓๓	๑๔๒ : ๑๕๖	๖๔ : ๓๑

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการแนะแนวดังแสดงในตารางที่ ๑๓ จะเห็นว่าสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุดคือ ต้องการให้โรงเรียนจัดทำคู่มือนักเรียนและให้ครูช่วยอธิบายชี้แจงให้เข้าใจโดยละเอียดอีกด้วย เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๔ : ๓๑ ปัญหาที่ประสบน้อยที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าการที่ต้องไปพบครูแนะแนวนั้นทำให้เสียเวลาเรียน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๔ : ๖๖

ตาราง ๑๔. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๓๕. นักเรียนรู้สึกว่าความรู้ที่ได้รับจากการเรียนวิชาสำรวจอาชีพนั้นมิได้ทำให้เข้าใจอาชีพดีพอที่จะช่วยในการตัดสินใจเลือกแผนกวิชาได้อย่างถูกต้อง	ญ. ๑	๕๔	๓๕	๒๑	๔	๔		
	ญ. ๒	๕๗	๒๔	๑๖	๗	๔		
	ช. ๑	๘๔	๓๓	๒๐	๖	๑๑	๑๒๔ : ๑๒๗	
	ช. ๒	๓๔	๒๒	๒๐	๗	๘	๑๓๔ : ๑๑๗	๕๒ : ๔๘

ตาราง ๑๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๓๖. นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียนจัด"แผนกวิชา"ให้เลือกน้อยแผนกเกินไป	ญ. ๑	๗๐	๒๗	๑๔	๘	๔		
	ญ. ๒	๖๗	๑๔	๑๙	๑๐	๗		
	ช. ๑	๙๓	๒๗	๑๘	๗	๙	๑๐๓ : ๑๒๒	
	ช. ๒	๓๕	๒๕	๑๗	๑๐	๑๐	๑๑๔ : ๑๑๑	๔๖ : ๕๔
๓๗. นักเรียนสนใจแผนกวิชาชีพที่มิได้เปิดสอนในโรงเรียน	ญ. ๑	๘๑	๒๔	๙	๔	๕		
	ญ. ๒	๘๖	๑๑	๑๔	๔	๒		
	ช. ๑	๙๘	๑๘	๑๘	๙	๑๑	๙๓ : ๑๐๖	
	ช. ๒	๙๖	๒๒	๑๖	๖	๖	๙๘ : ๘๑	๓๗ : ๖๓
๓๘. นักเรียนมีปัญหาว่าจะเลือกแผนกวิชาใดดีเพราะไม่ชอบและไม่สนใจเลย	ญ. ๑	๕๙	๒๔	๒๑	๑๒	๗		
	ญ. ๒	๑๑๗	—	—	—	—		
	ช. ๑	๙๔	๒๖	๑๔	๑๑	๙	๖๔ : ๖๐	
	ช. ๒	๙๖	—	—	—	—	— : —	๔๕ : ๕๕
๓๙. นักเรียนมีปัญหาว่าจะเลือกแผนกวิชาใดดีเพราะชอบและสนใจหลายแผนก	ญ. ๑	๕๓	๒๐	๒๕	๑๗	๘		
	ญ. ๒	๑๑๗	—	—	—	—		
	ช. ๑	๗๘	๒๓	๒๔	๑๘	๑๑	๗๐ : ๗๖	
	ช. ๒	๙๖	—	—	—	—	— : —	๔๓ : ๔๗ ++
๔๐. นักเรียนต้องการคำแนะนำในการตัดสินใจเลือกแผนกวิชา	ญ. ๑	๘๒	๒๓	๒๔	๑๙	๑๙		
	ญ. ๒	๑๑๗	—	—	—	—		
	ช. ๑	๘๙	๑๘	๑๖	๑๔	๑๗	๘๒ : ๖๕	
	ช. ๒	๙๖	—	—	—	—	— : —	๕๓ : ๔๗ ++

หมายเหตุ ข้อ ๓๘ – ๔๑ เฉพาะผู้ที่อยู่ มศ.๑ ซึ่งยังไม่ได้เลือกแผนกวิชา

ตาราง ๑๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	เพศ : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๔๑. นักเรียนต้องการความรู้เกี่ยวกับวิชาที่นักเรียนสนใจเพิ่มขึ้น (วิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ระบุ แพทย์, วิศวกร แอร์โฮสเตส และแผนกวิชาที่เปิดในโรงเรียน)	ญ. ๑	๖๒	๕	๙	๒๖	๒๑		
	ญ. ๒	๑๑๗	—	—	—	—		
	ช. ๑	๑๐๖	๑๐	๘	๑๓	๑๗	๖๑ : ๔๘	
	ช. ๒	๔๖	—	—	—	—	— : —	๓๙ : ๖๑
๔๒. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเลือกแผนกวิชาผิดแต่ก็ไม่คิดเปลี่ยน	ญ. ๑	๑๒๗	—	—	—	—		
	ญ. ๒	๘๙	๑๖	๕	๕	๖		
	ช. ๑	๑๕๔	—	—	—	—	๔๓ : ๔๖	
	ช. ๒	๖๒	๑๕	๑๑	๔	๔	— : —	๓๑ : ๖๙
๔๓. นักเรียนอยากเปลี่ยนแผนกวิชาใหม่แต่ก็กลัวเสียเวลา	ญ. ๑	๑๒๓	—	—	—	—		
	ญ. ๒	๘๙	๑๒	๕	๕	๖	:	
	ช. ๑	๑๕๔	—	—	—	—	๓๔ . ๔๑	
	ช. ๒	๖๔	๑๕	๘	๔	๕	— : —	๒๘ : ๗๒
๔๔. นักเรียนเลือกแผนกวิชาแล้วและรู้สึกว่าตนเองเลือกผิดจึงเปลี่ยน แต่ก็ยังไม่เป็นที่ชอบใจอยู่อีก	ญ. ๑	๑๒๗	—	—	—	—		
	ญ. ๒	๙๑	๑๒	๗	๗	—		
	ช. ๑	๑๕๔	—	—	—	—	๓๔ : ๕๓	
	ช. ๒	๖๕	๑๔	๗	๖	๔	— : —	๒๗ : ๗๓
๔๕. นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนในแผนกวิชาบางอย่างจะทำให้ความรู้ด้านวิชาการด้อยไป ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อการเรียนต่อในชั้นอุดมศึกษา	ญ. ๑	๖๔	๑๘	๒๑	๑๔	๖		
	ญ. ๒	๖๗	๑๕	๑๔	๑๐	๑๑		
	ช. ๑	๑๐๖	๑๔	๑๘	๗	๔	๑๘ : ๔๘	
	ช. ๒	๔๖	๒๒	๑๕	๗	๖	๑๐๗ : ๑๐๐	๔๒ : ๕๘

หมายเหตุ ข้อ ๔๒ – ๔๔ เฉพาะผู้ที่อยู่ มศ.๒ ซึ่งเลือกแผนกวิชาแล้ว

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียนดังแสดงในตารางที่ ๑๔ จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ นักเรียนมีปัญหาว่าจะเลือกแผนกวิชาใดดีเพราะชอบและสนใจหลายแผนก เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๓ : ๔๗ ปัญหาที่ประสบน้อยที่สุดคือ นักเรียนเลือกแผนกวิชาแล้วแต่รู้สึกว่าตนเองเลือกผิดจึงเปลี่ยนแต่ก็ยังไม่เป็นที่ชอบใจอยู่อีก เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๗ : ๗๓

ตาราง ๑๕. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มีปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๔๖. นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแบบสอบเสร็จเป็นเทอม ๆ ไปนั้นทำให้วิชาไม่ติดต่อกัน และทำให้ละเลยลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว	ญ. ๑	๕๕	๓๕	๑๘	๑๒	๓		
	ญ. ๒	๕๐	๒๓	๑๗	๔	๑๘		
	ช. ๑	๔๔	๒๔	๑๔	๘	๔	๑๓๕ : ๑๒๕	
	ช. ๒	๓๑	๒๔	๒๗	๗	๗	๑๒๘ : ๑๓๒	๕๓ : ๔๗
๔๗. นักเรียนไม่ชอบวิธีการเปลี่ยนห้องเรียนทุกชั่วโมงเลย เพราะมันทำให้เมื่อยและยุ่งยากวุ่นวาย	ญ. ๑	๖๔	๒๔	๑๔	๕	๖		
	ญ. ๒	๕๖	๒๒	๒๐	๖	๑๓		
	ช. ๑	๔๖	๓๐	๑๔	๔	๕	๑๑๕ : ๑๒๖	
	ช. ๒	๒๘	๒๔	๒๕	๗	๑๒	๑๑๒ : ๑๒๘	๔๘ : ๕๒
๔๘. นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดสอนวิชาที่จำเป็นแก่การนำไปใช้ในชีวิตจริง ๆ	ญ. ๑	๗๔	๒๓	๑๔	๔	๔		
	ญ. ๒	๖๖	๒๔	๑๕	๘	๔		
	ช. ๑	๑๐๐	๓๒	๔๓	๓	๑๐	๔๖ : ๑๐๔	
	ช. ๒	๔๒	๒๑	๑๘	๗	๘	๔๔ : ๑๐๕	๔๒ : ๕๘

ตาราง ๑๕. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา			อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๔๙. นักเรียนรู้สึกว่าวันหนึ่ง ๆ เรียนมากมายหลายชั่วโมงเกินไป	ญ. ๑	๖๓	๓๑	๑๕	๙	๕	
	ญ. ๒	๕๓	๔๐	๑๓	๔	๗	
	ช. ๑	๙๓	๓๑	๑๓	๕	๑๒	๑๒๔ : ๑๑๐
	ช. ๒	๔๗	๒๙	๑๒	๖	๒	๑๒๑ : ๑๑๐ ๔๘ : ๕๒
๕๐. นักเรียนรู้สึกว่าอุปกรณ์การฝึกหัดให้เกิดความชำนาญเกี่ยวกับแขนกวิชาชีพทาง ๆ มีไม่พอ	ญ. ๑	๔๒	๔๒	๒๑	๑๓	๕	
	ญ. ๒	๖๒	๑๙	๑๗	๙	๙	
	ช. ๑	๘๕	๓๐	๑๖	๑๑	๑๒	๑๓๕ : ๑๒๓
	ช. ๒	๔๒	๒๕	๑๓	๖	๑๐	๑๕๐ : ๑๐๔ ๕๓ : ๔๗
๕๑. นักเรียนรู้สึกว่าหากจบเพียง มศ. ๓ แล้วจะไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง	ญ. ๑	๕๓	๓๓	๑๘	๑๕	๔	
	ญ. ๒	๔๖	๒๔	๒๒	๑๕	๑๖	
	ช. ๑	๗๔	๓๕	๒๖	๘	๑๑	๑๕๗ : ๑๔๖
	ช. ๒	๓๐	๑๙	๒๒	๑๘	๗	๑๕๐ : ๑๖๓ ๖๔ : ๓๖
๕๒. นักเรียนไม่แน่ใจว่าหมวดวิชาต่าง ๆ ที่จัดสอนกันอยู่นี้นั้นจะสามารถนำออกไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง	ญ. ๑	๖๓	๓๔	๑๖	๗	๓	
	ญ. ๒	๔๒	๒๒	๒๕	๑๓	๑๕	
	ช. ๑	๗๘	๓๘	๑๔	๔	๕	๑๓๕ : ๑๓๔
	ช. ๒	๓๓	๒๕	๒๖	๔	๘	๑๓๑ : ๑๓๘ ๕๕ : ๔๕
๕๓. นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากกว่าโรงเรียนมัธยมโดยทั่วไป	ญ. ๑	๗๖	๒๓	๑๕	๘	๑	
	ญ. ๒	๖๓	๓๑	๖	๑๒	๕	
	ช. ๑	๑๐๐	๒๙	๑๖	๕	๔	๑๐๑ : ๑๑๓
	ช. ๒	๓๗	๓๒	๑๓	๔	๕	๑๐๑ : ๑๑๓ ๔๖ : ๕๔

ตาราง ๑๕. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เบรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี ไม่มี : ปัญหา ปัญหา
๕๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมิได้รับความรู้จากการจัดกิจกรรมโฮมรูม มากนัก	ญ. ๑	๖๔	๓๘	๖	๖	๔		
	ญ. ๒	๕๘	๓๑	๑๒	๔	๗		
	ช. ๑	๔๑	๓๕	๑๓	๘	๗	๑๑๘ : ๑๒๗	
	ช. ๒	๓๒	๒๗	๑๕	๑๕	๓	๑๒๒ : ๑๒๓	๕๐ : ๕๐
๕๕. นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อสนองความต้องการของเด็กนักเรียนเท่าที่ควร	ญ. ๑	๕๔	๓๐	๑๔	๑๑	๔		
	ญ. ๒	๓๗	๓๔	๑๘	๑๕	๑๓		
	ช. ๑	๔๑	๒๕	๑๓	๘	๑๔	๑๔๔ : ๑๓๑	
	ช. ๒	๒๘	๒๑	๒๐	๑๒	๒๕	๑๓๒ : ๑๔๘	๕๗ : ๔๓
๕๖. นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียนเป็นแต่คอยห้ามมิให้นักเรียนจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ และไม่คอยจะส่งเสริมให้จัด	ญ. ๑	๕๐	๓๕	๒๑	๙	๘		
	ญ. ๒	๕๗	๒๓	๑๗	๙	๑๑		
	ช. ๑	๗๘	๒๙	๑๗	๑๓	๑๗	๑๓๓ : ๑๐๙	
	ช. ๒	๓๓	๒๑	๒๓	๙	๑๐	๑๔๙ : ๑๒๓	๕๖ : ๔๔
๕๗. นักเรียนรู้สึกว่าเครื่องอุปกรณ์กีฬา, อุปกรณ์ดนตรี หรืออุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจมีน้อยมาก	ญ. ๑	๓๓	๓๓	๓๑	๑๗	๙		
	ญ. ๒	๓๓	๒๘	๒๓	๑๘	๑๕		
	ช. ๑	๖๕	๒๒	๒๓	๑๔	๒๑	๑๗๔ : ๑๖๔	
	ช. ๒	๒๑	๒๓	๑๕	๑๕	๒๑	๑๗๔ : ๑๕๔	๖๔ : ๓๑**
๕๘. นักเรียนรู้สึกว่าที่รับประทานอาหารในโรงเรียนไม่เหมาะสมและไม่เพียงพอแก่ความต้องการ	ญ. ๑	๔๒	๒๖	๒๐	๒๑	๑๔		
	ญ. ๒	๔๔	๑๗	๒๓	๒๐	๒๔		
	ช. ๑	๘๔	๒๘	๑๘	๘	๑๖	๑๖๔ : ๑๔๖	
	ช. ๒	๒๐	๑๔	๑๔	๑๘	๒๔	๑๕๑ : ๑๕๔	๖๓ : ๓๗

ตาราง ๑๕. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๕๙. นักเรียนรู้สึกว่าการจัดตารางเรียนไม่ค่อยดี เพราะว่าเอาวิชาหนัก ๆ ไปไว้ตอนบ่าย หรือตอนใกล้เที่ยง ทำให้งวง, ขาดสมาธิในการเรียน	ญ. ๑	๔๗	๓๒	๒๓	๑๐	๑๑		
	ญ. ๒	๔๕	๑๙	๒๐	๑๗	๑๖		
	ช. ๑	๘๖	๒๐	๑๘	๑๒	๑๘	๑๔๘ : ๑๔๕	
	ช. ๒	๑๙	๑๑	๒๗	๑๓	๒๐	๑๔๔ : ๑๔๙	๖๐ : ๔๐
๖๐. นักเรียนรู้สึกว่าการจัดระบบการเรียนดังที่เป็นอยู่ทำให้นักเรียนขาดความสนิทสนมกลมุเกลียวกัน, มีมีโอกาสได้รวมกิจกรรมกันเท่าที่ควร	ญ. ๑	๖๑	๒๙	๒๓	๔	๖		
	ญ. ๒	๕๐	๒๓	๒๑	๑๐	๑๓		
	ช. ๑	๘๑	๒๙	๒๐	๑๓	๑๑	๑๒๙ : ๑๓๘	
	ช. ๒	๓๑	๒๐	๒๙	๑๑	๕	๑๓๕ : ๑๓๒	๕๙ : ๔๖

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียนดังแสดงในตารางที่ ๑๕ จะเห็นว่าสิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าเครื่องอุปกรณ์กีฬา, อุปกรณ์ดนตรี หรืออุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจมีน้อยมาก เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๙ : ๓๑ สิ่งที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดสอนวิชาที่จำเป็นแก่การนำไปใช้ในชีวิตจริง ๆ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหากับไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๒ : ๕๘

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนของนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย และนักเรียน มศ.๑ กับนักเรียน มศ.๒ เมื่อนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกันโดยการทดสอบสมมุติฐานแล้วปรากฏผลดังตาราง ๑๖.

ตาราง ๑๖. การทดสอบสมมุติฐานในปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน*

หมวดปัญหา	$H_o: \bar{X}_a - \bar{X}_b = 0$	$\bar{X}_a$	$\bar{X}_b$	$S_{\bar{X}_a - \bar{X}_b}$	Z	p
๑.๑ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน	หญิง : ชาย	๑.๒๓๖	๑.๑๑๙	๐.๑๒๒	๐.๙๕	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๑,๙๐๐	๑,๙๘๒	๐.๐๓๓	๑๒.๖	< .๐๕
๑.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล	หญิง : ชาย	๑,๒๑๔	๑,๑๔๘	๐.๑๓๔	๐.๓๘๑	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๑,๕๐๖	๑,๑๕๘	๐.๐๑๙	๑๘.๘	< .๐๕
๑.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบริการการแนะแนว	หญิง : ชาย	๑,๐๐๑	๐,๙๐๙	๐,๑๕๗	๐,๕๘๓	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๑,๐๙๔	๐,๘๔๘	๐,๐๑๕	๑๖.๔	< .๐๕
๑.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน	หญิง : ชาย	๐,๔๐๙	๐.๖๑๕	๐.๒๓๖	−๐.๘๓	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๐.๘๕๓	๐.๙๙๓	๐.๑๕๘	−๐.๘๘	> .๐๕
๑.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน	หญิง : ชาย	๑.๐๘๓	๑.๓๘๐	๐.๐๙๙	−๓.๐๐๖	< .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๑.๓๔๗	๐.๙๔๐	๐.๐๙๘	๔.๑๕	< .๐๕

หมายเหตุ ๑. H_o คือสมมุติฐาน (Null Hypothesis) ที่ทำการทดสอบ

๒. $\bar{X}$ เป็นค่าเฉลี่ยโดยคิดน้ำหนักของคะแนนเฉลี่ยต่อคนต่อข้อกระทงปัญหาในหมวด

๓. p>.๐๕ หมายถึงมีปัญหาไม่แตกต่างกันในระดับความเชื่อมั่นในเชิงสถิติ ๙๕ %

๔. p<.๐๕ หมายถึงมีปัญหาแตกต่างกันในระดับความเชื่อมั่นในเชิงสถิติ ๙๕ %

ผลจากการทดสอบสมมุติฐานในลักษณะปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับโรงเรียนในระดับความเชื่อมั่นเชิงสถิติ ๙๕ % ดังแสดงในตารางที่ ๑๖ กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ปรากฏว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ.๒ กับนักเรียน มศ.๑ มีปัญหาแตกต่างกัน โดยนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล ปรากฏว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ.๒ กับนักเรียน มศ.๑ มีปัญหาแตกต่างกัน โดยนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑

๓. ปัญหาเกี่ยวกับบริการการแนะแนว ปรากฏว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ.๒ กับนักเรียน มศ.๑ มีปัญหาแตกต่างกันโดยนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน ปรากฏว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ.๒ กับนักเรียน มศ.๑ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน

๕. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน ปรากฏว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีปัญหาแตกต่างกันโดยนักเรียนชายมีปัญหามากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียน มศ.๒ กับนักเรียน มศ.๑ มีปัญหาแตกต่างกัน โดยนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่านักเรียนชายมีปัญหามากกว่านักเรียนหญิงในลักษณะปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน นักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑ ในลักษณะปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน, การวัดผล, การเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน และปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน นอกจากที่กล่าวนี้แล้ว นักเรียนหญิงชายและนักเรียน มศ.๑ – ๒ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาถึงการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนแล้ว ก็จะดูได้จากตารางที่ ๑๗ และภาพที่ ๑

ตาราง ๑๗. ลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน

เกณฑ์	ความถี่ในแต่ละหมวดปัญหา (n_i)					รวม (N)	H	H_{max}	R
	๑.๑	๑.๒	๑.๓	๑.๔	๑.๕				
หญิง	๒๕๗ ๒๕%	๒๔๑ ๒๔%	๒๔๐ ๒๐%	๔๘ ๔%	๒๖๐ ๒๒%	๑๑๘๖	๒.๒๔๐	๒.๓๒๑	๐.๔๖๕
ชาย	๒๘๐ ๒๓%	๒๘๗ ๒๔%	๒๒๗ ๑๙%	๑๕๓ ๑๒%	๒๖๗ ๒๒%	๑๒๑๔	๒.๒๘๘	๒.๓๒๑	๐.๔๘๖
มศ.๑	๒๔๓ ๒๑%	๓๐๐ ๒๔%	๒๓๔ ๑๗%	๒๖๗ ๒๐%	๒๖๐ ๒๐%	๑๓๕๔	๒.๒๔๔	๒.๒๖๔	๐.๔๔๑
มศ.๒	๒๘๓ ๒๑%	๓๒๑ ๒๕%	๒๓๓ ๑๗%	๑๘๒ ๑๔%	๒๘๔ ๒๒%	๑๓๐๓	๒.๒๔๕	๒.๓๒๐	๐.๔๘๔

ตารางที่ ๑๗ แสดงให้เห็นลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน ซึ่งจะเห็นได้ว่าลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหาในแต่ละหมวดเป็นไปอย่างมีระเบียบดี โดยมีค่า R (Relative Entropy) เกิน ๐.๔ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาของนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง และปัญหาของนักเรียน มศ.๑ หรือนักเรียน มศ.๒

ลำดับปัญหาของนักเรียนหญิงพิจารณาตามความถี่มากน้อยกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล
๓. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน
๔. ปัญหาเกี่ยวกับบริการแนะแนว
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

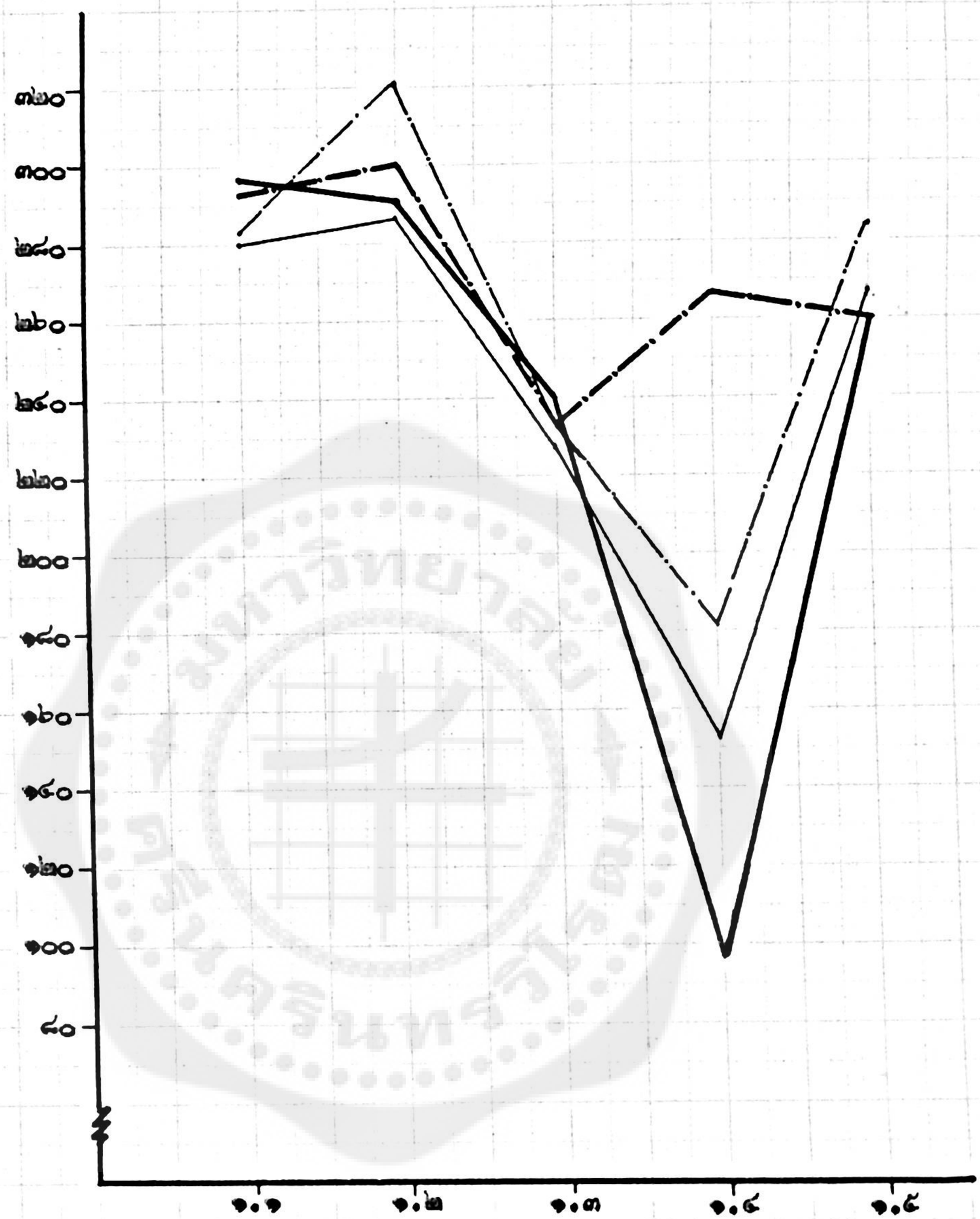

ภาพ ๑. ลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับโรงเรียน

ลำดับปัญหาของนักเรียนชายพิจารณาตามความถี่มากน้อยกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน
๓. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน
๔. ปัญหาเกี่ยวกับบริการการแนะแนว
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

ลำดับปัญหาของนักเรียน มศ.๑ พิจารณาตามความถี่มากน้อยกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน
๓. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน
๔. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน
๕. ปัญหาเกี่ยวกับบริการการแนะแนว

ลำดับปัญหาของนักเรียน มศ.๒ พิจารณาตามความถี่มากน้อยกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล
๒. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน
๓. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน
๔. ปัญหาเกี่ยวกับบริการการแนะแนว
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

จากภาพที่ ๒ ซึ่งแสดงลักษณะการกระจัดกระจายของปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน อาจกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้คือ นักเรียนหญิงมีปัญหามากที่สุดในเรื่องการเรียนการสอน นักเรียนชายมีปัญหามากที่สุดในเรื่องการวัดผล, นักเรียน มศ.๑ มีปัญหามากที่สุดในเรื่องการวัดผล และนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากที่สุดในเรื่องการวัดผล ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนมีปัญหาวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องการวัดผลมากที่สุด

บทที่ ๕

การวิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการค้นคว้า (ต่อ)

<u>หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน</u>

ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนดังแสดงในตาราง ๑๘ – ๒๔ กล่าวได้ ๗ ลักษณะ คือ

๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา

๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับทางด้านบุคลิกภาพ

๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

๕.๑ <u>ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม</u>

ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม ดังแสดงในตาราง ๑๘ กล่าวได้ ๙ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี (ข้อ ๑ – ๘)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม (ข้อ ๙ – ๑๙)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ (ข้อ ๒๐ – ๒๙)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน (ข้อ ๒๕ – ๒๙)

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ (ข้อ ๓๐ – ๓๖)

๖. ปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน (ข้อ ๓๗ – ๔๓)

๗. ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย (ข้อ ๔๔ – ๕๒)

๘. ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ (ข้อ ๕๓ – ๕๙)

๙. ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและทำความรู้จักกับผู้อื่น (ข้อ ๖๐ – ๖๕)

ตาราง ๑๘. ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มีปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา . ปัญหา
๑. นักเรียนไม่ทราบจะวางตัวอย่างไร เมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อนวัยรุ่นเพศตรงข้าม	ญ. ๑	๕๖	๓๑	๒๕	๖	๕		
	ญ. ๒	๔๖	๓๐	๒๐	๑๔	๗		
	ช. ๑	๘๒	๒๖	๑๖	๑๕	๑๕	๑๓๘ : ๑๓๗	
	ช. ๒	๓๑	๒๒	๒๒	๑๓	๘	๑๓๕ : ๑๓๖	๕๖ : ๔๔
๒. นักเรียนมีความลำบากใจในการที่จะเข้ากับเพื่อนต่างเพศ	ญ. ๑	๔๒	๔๑	๒๔	๘	๓		
	ญ. ๒	๓๗	๒๕	๒๕	๑๓	๑๔		
	ช. ๑	๘๖	๒๗	๑๗	๑๒	๑๒	๑๖๑ : ๑๓๑	
	ช. ๒	๓๓	๒๕	๑๔	๑๑	๔	๑๔๔ : ๑๔๓	๖๐ : ๔๐ ++
๓. นักเรียนรู้สึกไม่ค่อยสนุกสนานเลย เมื่อต้องอยู่กับเพื่อนต่างเพศ	ญ. ๑	๔๗	๓๔	๒๒	๑๑	๔		
	ญ. ๒	๓๕	๓๘	๒๓	๔	๑๒		
	ช. ๑	๘๗	๒๐	๒๒	๑๓	๑๒	๑๕๘ : ๑๓๔	
	ช. ๒	๒๔	๓๒	๑๗	๑๖	๒	๑๔๓ : ๑๔๔	๖๐ : ๔๐ ++
๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ชอบใจของบรรดาเพื่อนต่างเพศ	ญ. ๑	๖๕	๒๗	๒๕	๖	—		
	ญ. ๒	๕๕	๓๑	๒๐	๕	๖		
	ช. ๑	๘๗	๓๗	๑๔	๔	๗	๑๒๐ : ๑๒๔	
	ช. ๒	๓๔	๔๐	๑๖	๔	๒	๑๒๕ : ๑๒๔	๕๑ : ๔๔
๕. นักเรียนรู้สึกว่าเข้ากันได้ดีกับเพื่อนเพศเดียวกัน แต่ไม่อาจเข้าได้กับเพื่อนต่างเพศ	ญ. ๑	๗๑	๓๒	๑๓	๗	—		
	ญ. ๒	๖๐	๓๒	๑๗	๔	๔		
	ช. ๑	๘๖	๓๒	๒๔	๖	๖	๑๐๔ : ๑๒๗	
	ช. ๒	๓๗	๒๖	๒๒	๔	๒	๑๒๐ : ๑๑๖	๔๘ : ๕๒

หมายเหตุ + หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

++ หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มีปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๖. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเข้ากับเพื่อน ๆ (ทั้งชายและหญิง) ไม่ได้ดี	ญ. ๑	๗๕	๓๓	๑๐	๕	–		
	ญ. ๒	๗๐	๒๘	๑๑	๓	๕		
	ช. ๑	๑๐๕	๒๘	๑๑	๒	๘	๔๕ : ๑๐๑	
	ช. ๒	๔๔	๓๗	๑๐	๑	๔	๔๗ : ๔๔	๔๐ : ๖๐
๗. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่อาจเข้ากับเพื่อนต่างเพศได้ดี เพราะเขาไม่ยอมเข้าใจในตัวนักเรียนบ้างเลย	ญ. ๑	๘๔	๒๕	๑๑	๓	–		
	ญ. ๒	๖๔	๒๔	๑๕	๘	๑		
	ช. ๑	๑๐๕	๓๒	๘	๓	๖	๔๒ : ๑๐๓	
	ช. ๒	๔๒	๓๓	๑๖	๑	๔	๘๘ : ๑๐๗	๔๐ : ๖๐
๘. นักเรียนรู้สึกว่าคนอื่นซึ่งเป็นเพื่อนเพศเดียวกันมักอิจฉาริษยาเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนต่างเพศของนักเรียน	ญ. ๑	๗๘	๓๐	๙	๙	๒		
	ญ. ๒	๗๔	๑๙	๑๓	๖	๕		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๙	๙	๕	๖	๘๘ : ๘๓	
	ช. ๒	๕๒	๒๕	๑๓	๙	๒	๘๙ : ๘๗	๓๕ : ๖๕
๙. นักเรียนรู้สึกว่าการเป็น "คนตรง" เกินไปนั้นทำให้นักเรียนมีเพื่อนชายหญิงน้อยคน	ญ. ๑	๘๐	๒๕	๑๑	๗	–		
	ญ. ๒	๗๓	๒๙	๑๑	๖	๓		
	ช. ๑	๑๐๙	๓๙	๙	๕	๒	๘๗ : ๙๑	
	ช. ๒	๕๕	๒๕	๑๐	๕	๑	๙๓ : ๘๕	๓๖ : ๖๙
๑๐. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ	ญ. ๑	๘๐	๓๐	๑๐	๑	๒		
	ญ. ๒	๗๐	๒๗	๑๓	๒	๕		
	ช. ๑	๑๑๗	๒๙	๘	๙	๑	๙๐ : ๘๕	
	ช. ๒	๙๘	๓๙	๑๐	๑	๓	๘๐ : ๙๕	๓๖ : ๖๙

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๑๑. นักเรียนรู้สึกว่าถูกตัดขาดจากบางสิ่งบางอย่าง เพราะเหตุที่นักเรียนมิได้เป็นสมาชิกของชุมนุมใด ๆ ในโรงเรียน	ญ. ๑	๑๐๐	๑๘	๓	๑	๑		
	ญ. ๒	๘๑	๒๓	๔	๓	๑		
	ช. ๑	๑๒๗	๑๖	๔	๑	๑	๕๔ : ๖๐	
	ช. ๒	๖๓	๑๔	๔	๑	๔	๕๐ : ๖๔	๒๔ : ๗๖
๑๒. นักเรียนรู้สึกว่าถูกกีดกันมิให้เข้ากับพวกเพื่อน ๆ เพราะเหตุที่นักเรียนมีอายุน้อย หรือมากเกินไป	ญ. ๑	๘๗	๒๓	๒	—	๑		
	ญ. ๒	๘๐	๑๔	๓	๔	๑		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๔	๗	—	๓	๕๓ : ๕๖	
	ช. ๒	๖๔	๑๔	๔	๔	—	๕๕ : ๕๔	๒๒ : ๗๘
๑๓. นักเรียนไม่ชอบชีวิตการสังคมภายในโรงเรียน เพราะว่ามันขึ้นกับคนกลุ่มน้อย ซึ่งเป็นตัวจักรกลในกิจกรรมทุกด้านของโรงเรียนเพียงกลุ่มเดียว	ญ. ๑	๙๑	๒๑	๗	๓	๑		
	ญ. ๒	๗๖	๒๒	๘	๔	๗		
	ช. ๑	๑๐๗	๒๗	๘	๔	๖	๗๓ : ๙๐	
	ช. ๒	๕๑	๒๔	๑๓	๕	๓	๗๗ : ๘๖	๓๓ : ๖๗
๑๔. นักเรียนคิดว่าตนเองควรจะมีตำแหน่งบางตำแหน่งในโรงเรียน ซึ่งจะทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักและได้รับความนับถือ	ญ. ๑	๙๔	๒๐	๗	๑	๑		
	ญ. ๒	๖๔	๒๒	๑๔	๗	๕		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๗	๑๑	๗	๔	๗๗ : ๗๗	
	ช. ๒	๕๘	๒๐	๑๔	๒	๒	๖๘ : ๘๖	๓๑ : ๖๔
๑๕. นักเรียนอยากมีเพื่อนนอกโรงเรียนมากกว่าเพื่อนร่วมโรงเรียน แต่ก็ไม่อาจจะมีได้	ญ. ๑	๙๑	๒๕	๖	—	๑		
	ญ. ๒	๘๐	๒๑	๔	๓	๔		
	ช. ๑	๑๒๖	๑๕	๖	๓	๔	๖๔ : ๖๔	
	ช. ๒	๖๐	๒๐	๑๐	๓	๓	๖๐ : ๗๓	๒๗ : ๗๓

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
				ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๑๖. นักเรียนรู้สึกว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินอยู่ในโรงเรียนนี้นั้นเป็นกิจกรรมทางสังคมของคนกลุ่มน้อยซึ่งอยู่ในชั้นที่เก่ง ๆ เท่านั้น	ญ. ๑	๓๗	๒๔	๑๒	๒	๓		
	ญ. ๒	๕๖	๒๐	๒๑	๑๑	๔		
	ช. ๑	๑๐๔	๒๔	๑๕	๔	๓	๑๐๗ : ๔๘	
	ช. ๒	๔๔	๓๑	๑๑	๕	๕	๔๒ : ๑๑๓	๔๒ : ๕๘
๑๗. นักเรียนรู้สึกว่าชีวิตการสังคมภายในโรงเรียนนี้นั้นแบ่งคนออกเป็นพวก ๆ คือพวกที่อยู่ในวงสังคมกับพวกที่อยู่นอกวงสังคม เช่นตัว เป็นต้น	ญ. ๑	๘๐	๒๔	๑๑	๖	๒		
	ญ. ๒	๖๓	๒๕	๑๔	๘	๗		
	ช. ๑	๑๑๔	๒๔	๘	๕	๓	๔๗ : ๘๐	
	ช. ๒	๕๖	๒๔	๑๒	๒	๒	๘๓ : ๔๔	๓๖ : ๖๔
๑๘. นักเรียนชอบทำอะไรแปลก ๆ เพื่อทำให้คนอื่นสนใจและชอบตนเองมากกว่านี้	ญ. ๑	๘๒	๒๘	๔	๓	๑		
	ญ. ๒	๘๑	๒๑	๔	๓	๓		
	ช. ๑	๑๑๐	๒๖	๑๒	๕	๑	๗๗ : ๗๗	
	ช. ๒	๖๓	๑๘	๑๒	๑	๒	๘๕ : ๖๔	๓๑ : ๖๔
๑๙. นักเรียนคิดว่าตนเองจะมีความสุขมากกว่านี้ ถ้ามีสิ่งต่าง ๆ เหมือนกับบุคคลบางคนที่ตนเองนิยมชมชอบ	ญ. ๑	๗๑	๓๑	๑๔	๕	๒		
	ญ. ๒	๖๓	๒๑	๑๔	๑๐	๔		
	ช. ๑	๑๐๒	๒๑	๑๒	๖	๑๓	๑๐๖ : ๑๐๕	
	ช. ๒	๔๓	๒๖	๑๑	๑๐	๖	๑๐๔ : ๑๐๗	๔๓ : ๕๗ **
๒๐. นักเรียนผิดหวังเกี่ยวกับการไม่มีเพื่อนฝูงที่บ้าน เพราะรู้สึกว่าตนเองไม่รู้จักวิธีที่จะผูกมิตรหรือสร้างความประทับใจอย่างไรดี ทั้ง ๆ ที่มีโอกาส	ญ. ๑	๗๘	๒๓	๑๗	๓	๓		
	ญ. ๒	๖๔	๑๘	๒๑	๘	๖		
	ช. ๑	๑๑๐	๒๐	๑๘	๔	๒	๔๘ : ๔๗	
	ช. ๒	๕๓	๑๔	๑๖	๖	๒	๔๔ : ๔๖	๓๘ : ๖๒

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๒๑. นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจในเรื่องที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะสามารถผูกมิตร, สร้างความประทับใจให้กับบรรดาเพื่อนหญิงชายของตนเองได้	ญ. ๑	๗๕	๒๘	๑๕	๔	๑		
	ญ. ๒	๕๗	๒๗	๑๕	๑๓	๕		
	ช. ๑	๔๘	๓๐	๑๖	๖	๔	๑๐๘ : ๑๐๙	
	ช. ๒	๓๓	๓๒	๑๔	๘	๔	๑๐๔ : ๑๒๓	๔๖ : ๕๔
๒๒. นักเรียนรู้สึกว่างานปาร์ตี้หรืองานสังสรรที่ตนเองเป็นผู้จัดและเชิญเพื่อนชายหญิงมารวมงานด้วยนั้นไม่ค่อยสนุก เพราะตนเองไม่รู้ที่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เพื่อน ๆ สนุกสนานประทับใจได	ญ. ๑	๗๒	๒๖	๑๔	๒	๔		
	ญ. ๒	๗๐	๒๔	๔	๖	๔		
	ช. ๑	๑๑๕	๒๒	๘	๔	๕	๔๘ : ๘๒	
	ช. ๒	๕๓	๒๓	๑๖	๓	๑	๔๐ : ๔๐	๓๗ : ๖๓
๒๓. นักเรียนรู้สึกอยู่เสมอว่ามันมิมิได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยจากการนัดพบกับเพื่อนต่างเพศ เพราะตนเองไม่รู้จักการพูดจาหรือทำตัวอย่างไรดีนั่นเอง	ญ. ๑	๗๕	๒๓	๑๖	๗	๒		
	ญ. ๒	๗๑	๑๘	๑๔	๕	๔		
	ช. ๑	๑๐๐	๓๐	๑๐	๘	๖	๔๔ : ๑๑๐	
	ช. ๒	๔๐	๒๐	๒๒	๑๒	๒	๑๐๒ : ๑๐๒	๔๒ : ๕๘
๒๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองสามารถรวมสนุกสนานกับกับกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันได้ดี แต่รู้สึกลำบากใจเมื่อต้องรวมกิจกรรมกับกลุ่มที่มีทั้งสองเพศ	ญ. ๑	๖๒	๓๒	๑๗	๑๐	๒		
	ญ. ๒	๕๘	๒๔	๑๒	๔	๘		
	ช. ๑	๑๐๐	๒๔	๑๑	๖	๘	๑๑๔ : ๑๐๔	
	ช. ๒	๔๑	๒๗	๑๓	๔	๖	๑๑๕ : ๑๑๓	๔๗ : ๕๓ ++
๒๕. นักเรียนรู้สึกว่าการเลือกคบเพื่อนที่พอจะไว้วางใจได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง	ญ. ๑	๖๗	๒๓	๒๐	๖	๗		
	ญ. ๒	๓๗	๒๔	๑๖	๒๒	๑๘		
	ช. ๑	๔๘	๓๒	๘	๖	๑๐	๑๓๖ : ๑๑๒	++
	ช. ๒	๔๐	๒๕	๑๖	๔	๖	๑๑๒ : ๑๓๖	๕๑ : ๔๔

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๒๖. นักเรียนรู้สึกเสียใจที่ว่าตนเองไม่ได้พิถีพิถันในการที่จะเลือกคบเพื่อนที่ดี ๆ ในโรงเรียน	ญ. ๑	๖๙	๒๓	๑๖	๑๐	๕		
	ญ. ๒	๕๓	๒๓	๑๘	๑๔	๕		
	ช. ๑	๑๐๔	๒๓	๑๕	๗	๕	๑๑๘ : ๑๐๒	
	ช. ๒	๔๔	๒๒	๑๒	๑๐	๘	๑๐๔ : ๑๑๖	๔๕ : ๕๕
๒๗. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองคบเพื่อนได้ไม่คอยจะยืดยาวไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด ?	ญ. ๑	๗๐	๒๕	๒๐	๕	๓		
	ญ. ๒	๕๔	๓๔	๑๑	๗	๖		
	ช. ๑	๑๐๔	๒๘	๑๓	๕	๔	๑๑๑ : ๙๔	
	ช. ๒	๘๗	๒๑	๑๖	๗	๕	๑๐๓ : ๑๐๗	๔๓ : ๕๗
๒๘. นักเรียนรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่าตนเองขาดความสนใจในตัวเพื่อน ๆ เพราะเขาเหล่านั้นมีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าตนเอง	ญ. ๑	๖๙	๓๐	๑๔	๖	๔		
	ญ. ๒	๖๓	๒๑	๑๖	๑๑	๖		
	ช. ๑	๙๘	๒๗	๑๔	๗	๘	๑๐๘ : ๑๑๑	
	ช. ๒	๔๑	๓๒	๑๔	๗	๒	๑๑๐ : ๑๐๙	๔๕ : ๕๕
๒๙. เมื่อนักเรียนเสียเพื่อนไปสักคนหนึ่งนั้นบางครั้งก็รู้สึกว่าตนเองจะต้องถูกตำหนิติเตียนจากบุคคลอื่นไปในทางที่ไม่ดี	ญ. ๑	๖๙	๒๘	๑๗	๑๐	๔		
	ญ. ๒	๔๕	๓๓	๑๔	๑๕	๑๐		
	ช. ๑	๙๗	๒๕	๑๕	๙	๘	๑๓๑ : ๑๑๒	
	ช. ๒	๔๑	๒๑	๒๑	๙	๙	๑๑๖ : ๑๒๗	๕๐ : ๕๐
๓๐. นักเรียนรู้สึกว่าสถานที่ที่ดีและเหมาะสมสำหรับนักเรียนจะได้ให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจในชุมนุมชนนั้นมีน้อยเหลือเกิน	ญ. ๑	๖๙	๒๔	๒๑	๘	๖		
	ญ. ๒	๗๖	๒๔	๑๔	๑๔	๑๔		
	ช. ๑	๙๓	๒๑	๑๖	๙	๑๕	๑๔๐ : ๑๒๕	
	ช. ๒	๗๒	๒๔	๑๘	๖	๑๖	๑๒๐ : ๑๔๕	๕๔ : ๔๖

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มีปัญหา . ปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	
๓๑. นักเรียนไปดูภาพยนต์บ่อย ๆ เพราะรู้สึกว่าไม่มีอะไรจะทำดีไปกว่านั้นในการพักผ่อนหย่อนใจสำหรับตนเองและเพื่อน ๆ	ญ. ๑	๘๐	๒๐	๑๗	๕	๑		
	ญ. ๒	๖๕	๒๔	๑๔	๕	๔		
	ช. ๑	๑๐๕	๑๗	๑๕	๘	๔	๔๕ : ๑๐๒	
	ช. ๒	๔๓	๒๔	๑๒	๗	๕	๔๒ : ๑๐๕	๔๐ : ๖๐
๓๒. นักเรียนเบื่อการที่จะต้องไปเที่ยวที่เดิมซ้ำซากดังนั้นในบางคราวจึงรู้สึกว่าตนเองและเพื่อน ๆ ควรจะไปพักผ่อนหย่อนใจในที่ที่ไม่เคยไปเสียบาง	ญ. ๑	๖๔	๒๔	๑๓	๖	๖		
	ญ. ๒	๔๒	๒๓	๑๕	๑๖	๒๑		
	ช. ๑	๔๖	๑๘	๑๘	๑๒	๑๐	๑๒๕ : ๑๒๒	
	ช. ๒	๓๒	๒๑	๑๖	๑๒	๑๕	๑๑๒ : ๑๓๕	๕๑ : ๔๔
๓๓. นักเรียนรู้สึกว่าการที่ตนเองและเพื่อน ๆ ต้องหาทางออกไปในทางที่ไม่ดีงาม ก็เพราะไม่มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสม	ญ. ๑	๗๕	๒๑	๒๒	๑	๔		
	ญ. ๒	๔๘	๒๓	๑๘	๑๓	๑๕		
	ช. ๑	๑๐๑	๒๐	๑๕	๑๐	๘	๑๗ : ๑๐๘	
	ช. ๒	๔๐	๒๓	๑๗	๔	๗	๑๐๑ : ๑๒๕	๔๖ : ๕๔
๓๔. นักเรียนกลุ้มใจเพราะรู้สึกว่าสิ่งใดที่จะกระทำเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจนั้นช่างสิ้นเปลืองเงินทองมากเหลือเกิน	ญ. ๑	๖๔	๓๐	๑๕	๘	๒		
	ญ. ๒	๕๓	๒๑	๑๘	๑๕	๑๐		
	ช. ๑	๔๘	๒๔	๑๕	๗	๑๐	๑๒๓ : ๑๒๐	
	ช. ๒	๓๒	๒๓	๒๑	๑๓	๗	๑๑๕ : ๑๒๘	๕๐ : ๕๐
๓๕. นักเรียนอยากให้ทางโรงเรียนอนุญาตให้ใช้อาคารสถานที่บริเวณโรงเรียนเป็นที่จัดงานชุมนุมสังสรรหรืองานสังคมสำหรับนักเรียนได้อย่างเต็มที่	ญ. ๑	๕๒	๒๕	๒๘	๑๓	๕		
	ญ. ๒	๓๗	๑๗	๒๔	๑๕	๒๔		
	ช. ๑	๔๔	๑๕	๑๗	๑๐	๑๔	๑๕๐ : ๑๒๘	
	ช. ๒	๒๘	๑๗	๒๓	๑๒	๑๖	๑๓๑ : ๑๔๘	๕๗ : ๔๓ ++

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๓๖. นักเรียนรู้สึกว่าบรรดาผู้ใหญ่	ญ. ๑	๖๔	๒๐	๒๕	๖	๘		
ในชุมชนนั้นไม่เข้าใจปัญหา	ญ. ๒	๓๓	๒๐	๒๗	๑๗	๒๐		
ของเด็ก จึงมิได้จัดสถานที่พัก	ช. ๑	๔๖	๑๗	๑๖	๑๓	๑๒	๑๔๓ : ๑๒๑	
ผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมสำหรับ	ช. ๒	๓๓	๑๖	๒๓	๑๐	๑๔	๑๑๗ : ๑๔๗	๕๔ : ๔๖
เด็กนักเรียนโดยเฉพาะ								
๓๗. นักเรียนอยากทราบเหลือเกิน	ญ. ๑	๘๖	๑๒	๑๓	๕	๗		
ว่าการมี "แฟน" นั้นมีอย่างไร	ญ. ๒	๕๔	๒๐	๑๔	๔	๒๐		
จึงจะดี	ช. ๑	๔๘	๑๒	๑๘	๑๒	๑๔	๑๐๐ : ๑๑๒	
	ช. ๒	๔๐	๑๔	๑๔	๘	๑๕	๔๓ : ๑๑๔	๔๓ : ๕๗
๓๘. นักเรียนเห็นว่าการมีแฟนนั้น	ญ. ๑	๔๑	๑๕	๑๑	๑	๕		
ไม่เป็นการเสียหาย แต่เป็น	ญ. ๒	๖๗	๑๕	๑๘	๕	๑๒		
การตระเตรียมที่ดีสำหรับชีวิต	ช. ๑	๑๐๖	๑๕	๑๖	๑๒	๕	๘๒ : ๔๗	
แต่งงาน แต่นักเรียนก็ไม่มีแฟน	ช. ๒	๔๗	๒๒	๔	๑๒	๖	๘๐ : ๔๔	๗๗ : ๖๓
๓๙. นักเรียนต้องการมีความรู้ที่	ญ. ๑	๔๒	๑๔	๑๒	๓	๒		
ถูกต้องเกี่ยวกับการมีแฟน	ญ. ๒	๖๐	๑๕	๑๗	๗	๑๘		
และการแต่งงาน	ช. ๑	๔๔	๑๕	๒๐	๑๑	๔	๘๘ : ๑๐๔	
	ช. ๒	๔๒	๒๔	๑๔	๖	๕	๘๖ : ๑๑๑	๔๐ : ๖๐
๔๐. พ่อแม่และครูมิได้ให้ความรู้	ญ. ๑	๔๗	๑๒	๗	๑	๖		
เกี่ยวกับการมีคนรักและการ	ญ. ๒	๖๒	๒๐	๑๐	๔	๑๖		
แต่งงานแก่นักเรียนเท่าที่ควร	ช. ๑	๔๗	๒๓	๑๖	๗	๑๑	๘๑ : ๑๐๗	
	ช. ๒	๔๖	๑๘	๑๘	๗	๗	๘๓ : ๑๐๕	๓๘ : ๖๒

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๔๑. นักเรียนเกรงว่าตนเองอาจจะไม่ทราบวิธีที่จะเลือกคู่ครองที่ดีจนกว่ามันจะสายเกินไป	ญ. ๑	๙๓	๑๑	๙	๓	๗		
	ญ. ๒	๕๘	๒๐	๑๒	๘	๑๙		
	ช. ๑	๑๐๔	๑๒	๑๖	๗	๑๕	๘๙ : ๑๐๐	
	ช. ๒	๔๖	๙๘	๑๖	๗	๙	๘๐ : ๑๐๕	๓๕ : ๖๑
๔๒. นักเรียนรู้สึกว่าการมีแฟนนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ตนเองเสียการเรียน	ญ. ๑	๘๖	๑๖	๗	๕	๙		
	ญ. ๒	๔๘	๑๙	๑๖	๙	๒๙		
	ช. ๑	๑๐๖	๑๕	๑๒	๙	๑๒	๑๐๕ : ๙๗	
	ช. ๒	๔๗	๑๖	๑๖	๙	๘	๘๕ . ๑๐๗	๔๑ : ๕๙
๔๓. นักเรียนอยากมีคนรักแต่รู้สึกว่าพ่อแม่มักจะคอยกีดกันห้ามปราม	ญ. ๑	๙๓	๑๑	๑๐	๕	๙		
	ญ. ๒	๗๐	๑๙	๑๖	๕	๗		
	ช. ๑	๑๑๓	๒๓	๙	๙	๕	๗๗ : ๘๕	
	ช. ๒	๕๒	๒๓	๑๑	๕	๕	๗๑ : ๙๑	๓๓ : ๖๗
๔๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองแต่งตัวไม่เป็นและไม่น่าดูเลยไม่เหมือนคนอื่นเขา โดย	ญ. ๑	๘๑	๒๒	๖	๖	๙		
	ญ. ๒	๕๑	๒๓	๑๕	๖	๑๒		
	ช. ๑	๑๐๗	๒๔	๑๓	๕	๕	๑๐๘ : ๑๐๒	
	ช. ๒	๙๑	๒๔	๑๙	๖	๖	๘๔ : ๑๒๑	๙๓ : ๕๗
๔๕. นักเรียนรู้สึกลำบากใจเกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าที่จะสวมใส่ไปธุระนอกบ้าน	ญ. ๑	๖๔	๓๑	๑๑	๗	๖		
	ญ. ๒	๕๒	๒๓	๑๙	๑๐	๑๘		
	ช. ๑	๑๐๗	๒๐	๒๒	๒	๓	๑๒๐ : ๑๐๒	
	ช. ๒	๙๐	๒๖	๑๗	๗	๖	๑๐๒ . ๑๒๑	๙๖ : ๕๙

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มส.๑:มส.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๔๖. นักเรียนมีเสื้อผ้าน้อยชุด แต่คิดว่าตนเองควรจะมีเสื้อผ้าหลายชุดกว่านี้ เพื่อจะได้แต่งตัวได้ไม่ซ้ำกัน เมื่อต้องออกไปนอกบ้านแต่ละครั้ง	ญ. ๑	๗๓	๒๑	๑๖	๙	๙		
	ญ. ๒	๙๘	๒๙	๑๕	๗	๑๘		
	ช. ๑	๑๑๓	๑๗	๑๕	๖	๓	๑๐๙ : ๙๘	
	ช. ๒	๓๙	๒๘	๑๘	๗	๙	๙๐ : ๑๒๖	๙๔ : ๕๖
๔๗. นักเรียนรู้สึกไม่ชอบเพื่อนนักเรียนบางคนซึ่งแต่งตัวมากเกินไปหรือแต่งตัวไม่สุภาพ	ญ. ๑	๗๗	๒๓	๑๒	๙	๗		
	ญ. ๒	๙๓	๑๕	๒๙	๑๖	๑๗		
	ช. ๑	๑๐๒	๒๐	๒๒	๗	๓	๑๒๐ : ๑๐๙	
	ช. ๒	๓๙	๒๒	๑๘	๑๒	๕	๙๘ : ๑๓๑	๙๗ . ๕๓ ++
๔๘. นักเรียนรู้สึกว่าไม่รู้จักวิธีเลือกใช้เสื้อผ้าอาภรณ์ที่จะทำให้ตนเองสง่าสมภาคภูมิ	ญ. ๑	๗๙	๒๒	๑๒	๙	๖		
	ญ. ๒	๕๒	๒๕	๑๗	๑๐	๑๓		
	ช. ๑	๑๐๖	๒๑	๑๖	๗	๙	๑๐๙ : ๙๘	
	ช. ๒	๙๖	๒๒	๑๘	๙	๖	๙๒ : ๑๑๕	๙๒ : ๕๘
๔๙. นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจเพราะไม่อาจจะมีเครื่องแต่งตัวเหมือนคนอื่น ๆ เขา	ญ. ๑	๙๐	๑๙	๖	๙	๙		
	ญ. ๒	๖๑	๒๐	๑๙	๗	๑๐		
	ช. ๑	๑๑๙	๑๖	๑๓	๗	๗	๙๙ : ๙๕	
	ช. ๒	๙๖	๒๖	๑๙	๗	๗	๖๙ : ๑๐๖	๗๖ : ๖๙
๕๐. บางครั้งนักเรียนรู้สึกว่าตนเองแต่งตัวมากเกินไป จนทำให้เกิดกังวลใจในเวลาไปในที่ต่าง ๆ	ญ. ๑	๙๑	๑๙	๙	๒	๙		
	ญ. ๒	๗๐	๒๒	๑๐	๖	๙		
	ช. ๑	๑๑๙	๑๙	๑๓	๗	๑	๗๙ : ๙๗	
	ช. ๒	๙๙	๒๙	๑๑	๒	๖	๖๙ : ๙๙	๗๗ : ๖๗

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๕๑. นักเรียนรู้สึกว่าถ้าตนเองแต่งตัวดีกว่านี้แล้วจะมีเพื่อนฝูงมากขึ้น	ญ. ๑	๑๐๒	๑๒	๔	๔	๑		
	ญ. ๒	๗๔	๒๔	๔	๖	๔		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๖	๔	๓	๓	๒๔ : ๖๔	
	ช. ๒	๕๔	๒๕	๑๐	—	๒	๕๒ : ๔๐	๒๗ : ๓๓
๕๒. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากเพื่อนนักเรียนบางคน เกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าที่สวมใส่	ญ. ๑	๑๐๐	๑๔	๓	๒	๔		
	ญ. ๒	๘๔	๑๗	๑๒	๓	๑		
	ช. ๑	๑๒๐	๒๒	๖	๕	๑	๕๖ : ๖๗	
	ช. ๒	๖๓	๒๒	๗	๒	๒	๕๗ : ๖๖	๒๕ : ๓๕
๕๓. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองค่อนข้างจะมีนัด (กับเพื่อนต่างเพศ) มากไปจนทำให้ไม่มีเวลาที่จะไปทำในสิ่งที่ชอบหรือในสิ่งที่ควรทำ	ญ. ๑	๑๐๗	๑๒	๒	๑	๑		
	ญ. ๒	๔๘	๑๔	๒	๑	๒		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๘	๔	๑	๑	๓๕ : ๕๗	
	ช. ๒	๖๘	๑๕	๔	๒	๒	๔๕ : ๔๗	๑๔ : ๘๑
๕๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองจะต้องมีนัด (กับเพื่อนต่างเพศ) ให้มากกว่านี้เพื่อว่าตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับเชื่อถือในหมู่เพื่อนฝูง	ญ. ๑	๑๐๘	๘	๖	๑	—		
	ญ. ๒	๔๔	๑๑	๔	๒	๑		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๕	๑๐	๑	๓	๓๓ : ๖๒	
	ช. ๒	๖๓	๑๕	๔	๖	๓	๔๔ : ๕๑	๑๔ : ๘๑
๕๕. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมักจะทำให้คนที่นัดด้วยนั้นโกรธด้วยการผิดนัดหรือไปไม่ตรงเวลา	ญ. ๑	๑๐๒	๑๑	๖	๒	๒		
	ญ. ๒	๔๘	๑๒	๕	—	๒		
	ช. ๑	๑๒๐	๒๐	๗	๖	๑	๔๐ : ๗๒	
	ช. ๒	๕๘	๑๔	๑๖	๒	๑	๕๕ : ๕๗	๒๓ : ๗๗

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๕๖. บางครั้งนักเรียนรู้สึกเบื่อต่อการมีนัดเนื่องจากมีนัดติด ๆ กันหลายครั้งแล้ว	ญ. ๑	๔๑	๑๘	๔	๒	๓		
	ญ. ๒	๘๕	๑๗	๑๑	๒	๒		
	ช. ๑	๑๑๗	๒๑	๑๑	๓	๒	๖๔ : ๘๒	
	ช. ๒	๕๑	๒๔	๘	๗	๑	๖๔ : ๗๗	๓๐ : ๗๐
๕๗. นักเรียนรู้สึกว่าการมีนัดสักครั้งหนึ่งนั้นมีมากมายหลายอย่างเหลือเกินที่จำต้องตระเตรียมจนทำให้เบื่อรำคาญ	ญ. ๑	๘๘	๑๘	๑๐	๔	๓		
	ญ. ๒	๗๘	๑๕	๑๒	๖	๒		
	ช. ๑	๑๑๕	๒๓	๑๑	๓	๒	๗๔ : ๘๖	
	ช. ๒	๔๔	๒๔	๑๓	๘	๒	๗๔ : ๘๖	๓๓ : ๖๗
๕๘. นักเรียนกลุ้มใจว่าควรจะมีนัดบ่อยสักกี่ครั้ง, ครั้งหนึ่ง ๆ ควรใช้เวลานานเท่าใด และในแต่ละครั้งควรจะมีเหตุผลอย่างไร ?	ญ. ๑	๗๕	๒๐	๑๒	๕	๗		
	ญ. ๒	๖๘	๑๘	๑๔	๗	๑๐		
	ช. ๑	๑๐๕	๒๘	๑๒	๒	๗	๔๓ : ๔๓	
	ช. ๒	๕๒	๑๘	๑๓	๕	๘	๔๓ : ๔๓	๓๘ : ๖๒
๕๙. นักเรียนรู้สึกว่าผู้ใหญ่มักไม่เข้าใจเรื่องการมีนัด และมักจะมองเห็นว่าการมีนัดเป็นสิ่งที่ไม่ทึงาม	ญ. ๑	๖๗	๓๒	๑๖	๕	๓		
	ญ. ๒	๕๕	๒๑	๒๒	๑๑	๘		
	ช. ๑	๔๖	๒๓	๑๔	๘	๘	๑๑๘ : ๑๑๔	
	ช. ๒	๔๐	๒๑	๑๗	๑๑	๗	๑๑๔ : ๑๑๘	๔๗ : ๕๓ ++
๖๐. นักเรียนรู้สึกประหม่าอย่างยิ่งเมื่อมีใครมาแนะนำให้รู้จักกับคนแปลกหน้า	ญ. ๑	๖๑	๓๗	๑๘	๕	๒		
	ญ. ๒	๔๗	๒๔	๒๓	๑๓	๑๐		
	ช. ๑	๔๔	๒๔	๒๔	๘	๔	๑๓๒ : ๑๑๔	
	ช. ๒	๓๒	๒๘	๒๕	๔	๒	๑๒๒ : ๑๓๔	๔๒ : ๔๘

ตาราง ๘. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๖๑. นักเรียนรู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ในการที่จะต้องพบปะกับบุคคลแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก	ญ. ๑	๖๓	๒๕	๒๗	๕	๓		
	ญ. ๒	๘๖	๒๕	๒๑	๑๓	๑๒		
	ช. ๑	๙๓	๑๘	๒๓	๑๑	๘	๑๓๑ : ๑๒๓	
	ช. ๒	๓๘	๒๗	๑๘	๑๓	๓	๑๒๑ : ๑๓๓	๕๒ : ๔๘
๖๒. นักเรียนไม่สามารถจะสรรหาถ้อยคำใด ๆ มาพูดคุยกับเพื่อนหญิงชายคนใหม่ได้ทั้งนี้หลังจากที่ถูกแนะนำให้รู้จักกันแล้ว	ญ. ๑	๖๑	๓๒	๒๓	๕	๒		
	ญ. ๒	๘๗	๓๓	๑๔	๑๑	๑๒		
	ช. ๑	๘๕	๒๖	๑๘	๑๔	๗	๑๗๒ : ๑๓๐	
	ช. ๒	๓๑	๒๕	๒๐	๕	๗	๑๒๗ : ๑๓๕	๕๓ : ๔๗ ++
๖๓. นักเรียนรู้สึกอึดอัดใจและหนักใจในวิธีการแนะนำเพื่อน ๆ ทั้งชายและหญิงให้รู้จักกัน	ญ. ๑	๖๔	๒๖	๒๐	๖	๒		
	ญ. ๒	๕๓	๒๗	๑๔	๔	๔		
	ช. ๑	๔๔	๒๐	๒๔	๑๑	๕	๑๑๘ : ๑๒๔	
	ช. ๒	๗๒	๒๓	๒๓	๑๔	๔	๑๑๔ : ๑๒๘	๔๔ : ๕๑
๖๔. นักเรียนรู้สึกอึดอัดใจในเมื่อถูกแนะนำให้รู้จักกับแขกผู้ใหญ่	ญ. ๑	๗๔	๒๗	๑๐	๖	๑		
	ญ. ๒	๕๕	๒๗	๑๖	๑๐	๔		
	ช. ๑	๑๐๑	๑๔	๑๘	๔	๗	๑๐๖ : ๑๑๕	
	ช. ๒	๓๔	๒๖	๒๒	๘	๖	๔๗ : ๑๒๔	๔๕ : ๕๕
๖๕. นักเรียนรู้สึกอึดอัดใจในการที่จะแนะนำเพื่อน ๆ ให้รู้จักกับญาติผู้ใหญ่	ญ. ๑	๘๕	๑๘	๑๒	๖	๒		
	ญ. ๒	๖๖	๒๒	๑๓	๖	๑๐		
	ช. ๑	๑๐๐	๒๒	๑๘	๗	๗	๘๔ : ๑๐๕	
	ช. ๒	๔๕	๒๔	๑๓	๕	๔	๔๒ : ๑๐๒	๔๐ : ๖๐ +

ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคมดังแสดงในตารางที่ ๑๘ กล่าวได้ดังนี้ คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี (ข้อ ๑ – ๘) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนมีความลำบากใจในการที่จะเข้ากับเพื่อนต่างเพศ และนักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ชอบใจของบรรดาเพื่อนต่างเพศวันเดียวกัน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๐ : ๔๐ และ ๖๐ : ๔๐ ตามลำดับ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม (ข้อ ๙ – ๑๙) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือนักเรียนคิดว่าตนเองจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้ามีสิ่งต่าง ๆ เหมือนกับบุคคลที่ตนเองนิยมชมชอบ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๓ : ๕๗

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ (ข้อ ๒๐ – ๒๙) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าตนเองสามารถร่วมสนุกสนานกับเพื่อน ๆ เพศเดียวกันได้ดีแต่รู้สึกลำบากใจเมื่อต้องร่วมกิจกรรมกับกลุ่มที่มีทั้งสองเพศ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๗ : ๕๓

๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน (ข้อ ๒๕ – ๒๙) เรื่องประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าการเลือกคบเพื่อนที่พอจะไว้วางใจได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๐ : ๔๙

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ (ข้อ ๓๐ – ๓๖) สิ่งที่ต้องการมากที่สุด คือ นักเรียนอยากให้ทางโรงเรียนอนุญาตให้ใช้อาคารสถานที่บริเวณโรงเรียนเป็นที่จัดงานชุมนุมสังสรรหรืองานสังคมนักเรียนได้อย่างเต็มที่ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๗ : ๔๓

๖. ปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน (ข้อ ๓๗ – ๔๓) เรื่องที่นักเรียนต้องการมากที่สุด คือ อยากทราบว่าการมีคู่รักนั้นมีอย่างไรจึงจะดี เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๓ : ๕๗

๗. ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย (ข้อ ๔๔ – ๕๒) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนรู้สึกไม่ชอบเพื่อนนักเรียนบางคนซึ่งแต่งตัวมากเกินไป หรือแต่งตัวไม่สุภาพ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๗ : ๕๓

๘. ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ (ข้อ ๕๓ – ๕๔) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนรู้สึกว่าผู้ใหญ่มักไม่เข้าใจเรื่องการมีนัดและมักจะมองเห็นว่าการมีนัดเป็นสิ่งที่ไม่ดีงาม เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๗ : ๕๓

๙. ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและทำความรู้จักกับบุคคลอื่น (ข้อ ๖๐ – ๖๕) เรื่องที่นักเรียนประสบปัญหามากที่สุด คือไม่สามารถจะสรรหาถ้อยคำใด ๆ มาพูดคุยกับเพื่อนหญิงชายคนใหม่ได้ ทั้งนี้หลังจากที่ถูกแนะนำให้รู้จักกันแล้ว เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๓ : ๔๗

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาทางด้านสังคมพิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ
๓. ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและทำความรู้จักกับบุคคลอื่น
๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย, ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ และปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ
๖. ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน

๔.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนักเรียน ดังแสดงในตาราง ๑๙ กล่าวได้ ๖ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาขัดแย้งในเรื่องของมาตรฐานต่าง ๆ ระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน (ข้อ ๑ – ๑๑)

๒. ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน (ข้อ ๑๒ – ๑๗)

๓. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ (ข้อ ๑๘ – ๒๙)

๔. ปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่ (ข้อ ๓๐ – ๓๗)

๕. ปัญหาเรื่องการมีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป (ข้อ ๓๘ – ๔๑)

๖. ปัญหาการไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง (ข้อ ๔๒ – ๔๕)

ตาราง ๑๙. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๑. พ่อแม่และนักเรียนมีความเห็นไม่ลงรอยกันในเรื่องที่ว่านักเรียนควรจะแต่งตัวอย่างไรดี	ญ. ๑	๔๕	๑๒	๓	๕	๔		
	ญ. ๒	๗๕	๒๑	๔	๓	๔		
	ช. ๑	๑๒๐	๙	๕	๖	๔	๗๐ : ๘๐	
	ช. ๒	๕๐	๒๒	๑๕	๒	๓	๖๒ : ๘๘	๓๑ : ๖๕
๒. นักเรียนต้องการจะเลือกเสื้อผ้าเองแต่พ่อแม่ก็เป็นผู้คอยเลือกให้เสียหมด	ญ. ๑	๑๐๐	๙	๔	๑	๓		
	ญ. ๒	๗๒	๒๑	๑๒	๓	๕		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๔	๔	๒	๕	๖๔ : ๖๘	
	ช. ๒	๕๘	๒๐	๘	๕	๕	๕๓ : ๗๕	๒๗ : ๗๓

ตาราง ๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๓. พ่อแม่และนักเรียนมีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องที่ว่าเด็กชายหรือเด็กหญิงอย่างนักเรียนควรจะประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร ?	ญ. ๑	๑๐๐	๑๕	๔	๑	๓		
	ญ. ๒	๘๑	๒๑	๕	๔	๖		
	ช. ๑	๑๒๒	๑๕	๗	๔	๖	๕๔ : ๗๓	
	ช. ๒	๕๕	๒๕	๑๑	๕	—	๕๕ : ๗๗	๒๗ : ๗๓
๔. นักเรียนโต้เถียงกับพ่อแม่บ่อย ๆ ด้วยเรื่องที่ท่านไม่ชอบเพื่อนฝูงที่นักเรียนคบหาสมาคมด้วย	ญ. ๑	๑๐๐	๑๕	๗	—	๒		
	ญ. ๒	๘๔	๑๖	๔	๕	๓		
	ช. ๑	๑๓๒	๑๒	๓	๔	๓	๖๑ : ๕๒	
	ช. ๒	๖๖	๑๔	๗	๖	๑	๔๕ : ๕๘	๒๑ : ๗๕
๕. นักเรียนกลุ้มใจที่พ่อแม่คอยแต่จะเลือกเพื่อนให้ฉันคบ	ญ. ๑	๑๐๑	๑๔	๓	๕	—		
	ญ. ๒	๘๓	๑๔	๕	๒	๓		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๘	๖	—	๔	๔๖ : ๕๕	
	ช. ๒	๗๐	๑๖	๗	๑	๒	๕๑ : ๕๐	๒๑ : ๗๘
๖. พ่อแม่มักกีดกันมิให้นักเรียนมีนัดกับเพื่อน ๆ ซึ่งทำให้กลุ้มใจอยู่เสมอ	ญ. ๑	๑๐๓	๑๑	๔	๔	๑		
	ญ. ๒	๘๖	๑๖	๗	๓	๕		
	ช. ๑	๑๓๒	๔	๖	๑	๖	๖๑ : ๕๒	
	ช. ๒	๖๖	๑๗	๔	๔	—	๔๒ : ๖๑	๒๑ : ๗๔
๗. พ่อแม่มักจะดุด่าว่ากล่าวนักเรียนต่อหน้าเพื่อน ๆ ของนักเรียนเสมอ	ญ. ๑	๑๐๐	๑๗	๑๐	๓	๓		
	ญ. ๒	๙๓	๑๒	๕	๒	๕		
	ช. ๑	๑๒๑	๑๗	๑๐	๓	๓	๔๗ : ๖๒	
	ช. ๒	๖๗	๒๒	๔	๒	๑	๕๖ : ๕๓	๒๒ : ๗๔

หมายเหตุ * หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

** หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๘. นักเรียนกลุ้มใจที่พ่อแม่มีหัวโบราณเกี่ยวกับเรื่องของแฟชั่น นักเรียนเองก็ไม่รู้ที่จะทำตามคำแนะนำของท่านหรือไม่อย่างไร ?	ญ. ๑	๑๐๐	๑๖	๗	๑	๓		
	ญ. ๒	๘๕	๑๒	๘	๓	๔		
	ช. ๑	๑๒๖	๑๒	๖	๔	๖	๕๕ : ๗๐	
	ช. ๒	๕๔	๒๓	๘	๖	๕	๕๑ : ๗๔	๒๖ : ๗๔
๙. นักเรียนไม่พอใจที่พ่อแม่ชอบพานักเรียนไปในที่ต่าง ๆ ด้วยเสมอ ซึ่งบางครั้งนักเรียนก็ออกไปคนเดียวหรือไปกับเพื่อน	ญ. ๑	๙๔	๑๔	๘	๒	๕		
	ญ. ๒	๗๘	๒๔	๔	๖	๕		
	ช. ๑	๑๑๖	๒๐	๑๑	๓	๔	๖๘ : ๘๒	
	ช. ๒	๕๒	๒๔	๑๓	๔	๓	๖๗ : ๘๓	๓๑ : ๖๙
๑๐. พ่อแม่เอาใจใส่และวุ่นวายกับนักเรียนมากเกินไป แต่วานักเรียนต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง	ญ. ๑	๙๕	๑๕	๕	๕	๓		
	ญ. ๒	๗๘	๑๖	๘	๗	๘		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๔	๘	๔	๔	๖๗ : ๗๖	
	ช. ๒	๕๐	๒๑	๑๒	๔	๔	๕๘ : ๔๕	๒๗ : ๗๓
๑๑. พ่อแม่มักจะถือความสะดวกสบายเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย โดยไม่คิดว่านักเรียนโตแล้วและต้องเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงบ้าง	ญ. ๑	๙๐	๗๗	๑๑	๑	๔		
	ญ. ๒	๗๘	๑๖	๑๐	๕	๘		
	ช. ๑	๑๑๘	๒๖	๗	๒	๑	๗๒ : ๘๕	
	ช. ๒	๘๗	๒๓	๑๓	๑๐	๓	๖๙ : ๘๘	๓๒ : ๖๘ ++
๑๒. นักเรียนรู้สึกกลุ้มใจที่ไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติตัวตามกฎเกณฑ์ของพ่อแม่ได้ทุกอย่าง	ญ. ๑	๙๑	๑๙	๑๐	๑	๒		
	ญ. ๒	๗๓	๒๒	๗	๖	๔		
	ช. ๑	๑๑๖	๒๓	๘	๖	๑	๘๖ : ๘๖	
	ช. ๒	๔๘	๒๙	๑๓	๔	๒	๗๐ : ๔๒	๓๓ : ๖๗ ++

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี ไม่มี
							มศ. ๑ : มศ. ๒	ปัญหา ปัญหา
๑๓. นักเรียนไม่พอใจที่พ่อแม่ไม่สนใจในสิ่งที่ตนทำเสย เวนไวแตเมื่อใดที่ตนทำผิด	ญ. ๑	๙๐	๒๑	๗	๒	๓		
	ญ. ๒	๗๗	๑๘	๙	๗	๖		
	ช. ๑	๑๑๖	๑๘	๑๐	๙	๑	๗๓ : ๗๙	
	ช. ๒	๕๕	๒๒	๑๑	๘	—	๗๑ : ๘๑	๓๑ : ๖๙
๑๔. นักเรียนกลุ้มใจที่พ่อแม่เลี้ยงดูราวกับเป็นเด็กเล็ก ๆ	ญ. ๑	๙๓	๑๔	๖	๒	๔		
	ญ. ๒	๗๖	๒๓	๑๒	๒	๔		
	ช. ๑	๑๒๕	๒๐	๖	๒	๑	๗๑ : ๖๗	
	ช. ๒	๕๘	๑๙	๑๔	๔	๑	๕๙ : ๗๙	๒๘ : ๗๒
๑๕. พ่อแม่ไม่เชื่อถือไว้วางใจในตัวนักเรียนเลย ทั้ง ๆ ที่ควรจะเชื่อถือและวางใจได้ในบางอยาง	ญ. ๑	๙๔	๒๑	๒	๔	๒		
	ญ. ๒	๘๒	๑๕	๙	๔	๗		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๗	๑๓	—	๑	๖๔ : ๖๙	
	ช. ๒	๕๘	๒๓	๑๐	๕	—	๖๐ : ๗๓	๒๗ : ๗๓
๑๖. พ่อแม่ทำเหมือนกับไม่ต้องการรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนบางเลย และรู้สึกวาทานจะไมชอบแนวความคิดของ	ญ. ๑	๑๐๓	๑๐	๗	๑	๒		
	ญ. ๒	๗๕	๒๔	๗	๕	๖		
	ช. ๑	๑๒๘	๑๓	๗	๑	๕	๖๒ : ๖๖	
	ช. ๒	๔๖	๒๒	๒๒	๑๒	๖	๔๖ : ๘๒	๒๖ : ๗๔
๑๗. พ่อแม่มักจะนำเรื่องเก่า ๆ มาวากล่าวให้นักเรียนกลุ้มใจอยู่เสมอ	ญ. ๑	๑๐๑	๑๔	๔	๑	๓		
	ญ. ๒	๘๔	๑๗	๗	๓	๖		
	ช. ๑	๑๒๒	๑๗	๕	๗	๓	๕๕ : ๗๐	
	ช. ๒	๕๘	๒๓	๑๐	๔	๑	๕๔ : ๗๑	๒๖ : ๗๔

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๑๘. นักเรียนกับน้องชายมีเรื่องทะเลาะกันเรื่อย เพราะเขาอยากจะตามนักเรียนไปทุกหนทุกแห่ง	ญ. ๑	๑๐๙	๕	๖	๒	๑		
	ญ. ๒	๙๓	๑๓	๗	๑	๓		
	ช. ๑	๑๒๑	๑๕	๗	๒	๒	๓๘ : ๕๗	
	ช. ๒	๖๕	๑๕	๑๑	๒	–	๔๐ : ๕๕	๑๙ : ๘๑
๑๙. นักเรียนกับน้องสาวนั้นมีเรื่องทะเลาะกันเรื่องเพราะเขาอยากจะตามนักเรียนไปทุกหนทุกแห่ง	ญ. ๑	๑๐๙	๘	๕	–	๑		
	ญ. ๒	๙๒	๑๐	๑๒	๑	๒		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๓	๑๐	๖	–	๓๙ : ๕๒	
	ช. ๒	๗๓	๑๖	๔	๓	–	๔๓ : ๔๘	๑๙ : ๘๑
๒๐. พี่ชายหรือน้องชายของนักเรียนมักจะคอยจ้องดูเสมอว่านักเรียนไปไหนและไปทำอะไร แล้วก็คอยเก็บเอาไปฟ้องพ่อแม่	ญ. ๑	๑๑๐	๓	๒	๒	๒		
	ญ. ๒	๙๑	๘	๘	๖	๔		
	ช. ๑	๑๓๔	๑๑	๕	๓	๑	๓๕ : ๓๘	
	ช. ๒	๗๘	๑๒	๒	๓	๑	๓๓ : ๔๔	๑๖ : ๘๔
๒๑. พี่สาวหรือน้องสาวของนักเรียนจะคอยจ้องดูเสมอว่านักเรียนไปไหนไปทำอะไร แล้วก็คอยเก็บไปฟ้องพ่อแม่	ญ. ๑	๑๐๕	๑๒	๔	๒	–		
	ญ. ๒	๙๕	๑๒	๗	๓	–		
	ช. ๑	๑๓๐	๑๒	๖	๕	๑	๔๐ : ๔๖	
	ช. ๒	๗๔	๑๕	๕	๒	–	๔๒ : ๔๔	๑๘ : ๘๒
๒๒. พี่ชายหรือน้องชายของนักเรียนชอบเอาเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวของนักเรียนไปสวมใส่โดยมิได้รับอนุญาต ซึ่งทำให้นักเรียนโกรธและไม่พอใจอย่างยิ่ง	ญ. ๑	๑๐๖	๑๔	๒	๑	–		
	ญ. ๒	๙๕	๑๒	๕	๕	–		
	ช. ๑	๑๓๑	๑๑	๕	๗	–	๓๘ : ๓๗	
	ช. ๒	๗๒	๑๐	๑๑	๓	–	๔๐ : ๔๖	๑๔ : ๘๒

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี / ไม่มีปัญหา
							มศ. ๑ มศ. ๒	ปัญหา ปัญหา
๒๓. พี่สาวหรือน้องสาวของนักเรียน	ญ. ๑	๑๐๖	๑๓	๑	๒	๑		
ชอบเอาเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว	ญ. ๒	๙๔	๑๗	๕	—	๑		
ของนักเรียนไปสวมใส่โดยมิได้	ช. ๑	๑๓๐	๑๔	๖	๑	๓	๔๐ : ๔๓	
รับอนุญาต ซึ่งทำให้นักเรียน	ช. ๒	๗๗	๑๐	๔	๔	๑	๔๑ : ๔๒	๑๗ : ๘๓
โกรธและไม่พอใจอย่างยิ่ง								
๒๔. นักเรียนรู้สึกไม่พอใจพี่ชายหรือ	ญ. ๑	๑๐๖	๙	๔	๒	๒		
น้องชายของตนเอง เพราะเขา	ญ. ๒	๙๙	๘	๗	๒	๑		
มักทำอะไรเด่น ๆ กว่าเสมอ	ช. ๑	๑๓๑	๑๒	๘	๑	๒	๓๕ : ๔๒	
	ช. ๒	๗๗	๑๔	๑	๒	—	๔๐ : ๗๗	๑๖ : ๘๔
๒๕. นักเรียนรู้สึกไม่พอใจพี่สาวหรือ	ญ. ๑	๑๐๗	๙	๔	๒	๑		
น้องสาวของตนเองเพราะเขา	ญ. ๒	๙๙	๑๐	๔	—	๔		
มักทำอะไรเด่น ๆ กว่าเสมอ	ช. ๑	๑๒๗	๑๔	๕	๘	—	๓๔ : ๔๙	
	ช. ๒	๗๔	๑๔	๔	๒	๒	๔๓ : ๔๐	๑๗ : ๘๓
๒๖. นักเรียนกลุ้มใจและไม่พอใจที่	ญ. ๑	๑๐๓	๙	๘	๑	๒		
พ่อแม่ชอบเข้าข้างพี่ชายหรือ	ญ. ๒	๘๕	๑๑	๑๑	๓	๗		
น้องชายของตนเองเสมอ	ช. ๑	๑๒๒	๑๑	๑๓	๔	๔	๕๒ : ๖๑	
	ช. ๒	๖๗	๑๗	๔	๒	๑	๕๒ : ๖๑	๒๓ : ๗๗
๒๗. นักเรียนกลุ้มใจและไม่พอใจ	ญ. ๑	๑๐๔	๙	๗	๒	๑		
ที่พ่อแม่ชอบเข้าข้างพี่สาวหรือ	ญ. ๒	๘๘	๑๕	๕	๓	๖		
น้องสาวของตนเองเสมอ	ช. ๑	๑๒๗	๑๐	๖	๘	๓	๔๘ : ๕๒	
	ช. ๒	๗๑	๑๓	๑๐	๑	๑	๔๖ : ๕๔	๒๐ : ๘๐

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๒๘. เมื่อลูก ๆ เกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน พ่อแม่ก็เข้าข้างลูกกันคนละฝ่าย และเกิดทะเลาะกันขึ้นอีก ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สบายใจ	ญ. ๑	๙๙	๑๒	๗	๒	๓		
	ญ. ๒	๗๔	๒๐	๘	๓	๗		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๗	๗	๔	๓	๖๒ : ๕๐	
	ช. ๒	๗๗	๗	๕	๔	๓	๕๕ : ๕๗	๖๓ : ๗๗
๒๙. นักเรียนไม่สบายใจที่พี่ ๆ และน้อง ๆ เข้ากันไม่ได้เลย มีแต่ทะเลาะวิวาทกัน	ญ. ๑	๑๐๓	๑๑	๕	๒	๒		
	ญ. ๒	๗๔	๑๔	๑๘	๖	๕		
	ช. ๑	๑๒๕	๑๖	๖	๕	๒	๖๓ : ๕๖	++
	ช. ๒	๖๔	๑๕	๘	๒	๒	๔๔ : ๗๐	๒๔ : ๗๖
๓๐. พ่อกับแม่มักจะเข้ากันไม่ได้และมักจะมีเรื่องขัดแย้งกันเรื่อย ๆ พลอยทำให้นักเรียนไม่สบายใจ	ญ. ๑	๑๐๔	๑๒	๑	๔	๒		
	ญ. ๒	๘๕	๑๗	๗	๒	๖		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๔	๗	๒	๓	๕๑ : ๕๔	++
	ช. ๒	๗๓	๑๑	๗	๓	๒	๕๐ : ๕๔	๒๑ : ๗๔
๓๑. พ่อกับแม่ทะเลาะวิวาทกันเรื่อย ซึ่งเป็นเหตุทำให้ครอบครัวไร้ความสุข	ญ. ๑	๑๐๔	๖	๒	๑	๕		
	ญ. ๒	๘๖	๑๑	๖	๓	๑		
	ช. ๑	๑๒๖	๑๑	๗	๗	๓	๓๕ : ๕๔	
	ช. ๒	๗๐	๑๒	๘	๕	๑	๔๒ : ๔๗	๑๘ : ๘๒
๓๒. ปัญหาอันหนึ่งของนักเรียนก็คือพ่อกับแม่หย่าร้างกัน	ญ. ๑	๑๑๑	๓	๓	๒	๔		
	ญ. ๒	๑๐๓	๙	๓	๑	๑		
	ช. ๑	๑๓๑	๑๔	๓	๒	๔	๒๖ : ๔๕	
	ช. ๒	๗๔	๑๐	๖	๔	๒	๓๔ : ๓๖	๑๔ : ๘๖ +

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๓๓. นักเรียนไม่สบายใจที่พ่อแม่มักจะพูดถึงเรื่องหย่าร้างกันอยู่บอย ๆ	ญ. ๑	๑๐๙	๖	—	๓	๕		
	ญ. ๒	๑๐๒	๗	๓	—	๕		
	ช. ๑	๑๓๑	๑๕	๖	๑	๑	๒๙ : ๔๘	
	ช. ๒	๗๑	๑๑	๘	๒	๔	๓๗ : ๔๐	๑๖ : ๘๔
๓๔. นักเรียนมีพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง ซึ่งทำให้นักเรียนไร้ความสุขกายสบายใจ	ญ. ๑	๑๐๖	๔	๓	๒	๓		
	ญ. ๒	๑๐๖	๒	๒	๒	๕		
	ช. ๑	๑๓๔	๑๐	๔	๒	๔	๒๘ : ๔๘	
	ช. ๒	๖๘	๑๑	๕	๕	๗	๓๗ : ๓๙	๑๖ : ๘๔
๓๕. นักเรียนมีแต่พ่อหรือแม่ (คนใดคนหนึ่งถึงแก่กรรม) ทำให้รู้สึกว้าเหว่ขาดความอบอุ่นทางด้านจิตใจ	ญ. ๑	๑๐๗	๔	๒	๓	๒		
	ญ. ๒	๔๖	๘	๓	๔	๖		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๗	๕	๓	๕	๓๗ : ๕๔	
	ช. ๒	๗๒	๑๓	๕	๔	๒	๔๖ : ๔๕	๑๙ : ๘๑
๓๖. เนื่องจากการใช้เงินทองไปในทางที่เปล่าประโยชน์ยังผลให้ครอบครัวของนักเรียนเป็นไปอย่างขาดแคลน	ญ. ๑	๑๐๑	๘	๕	๘	๒		
	ญ. ๒	๔๖	๘	๕	๕	๓		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๘	๗	๒	๓	๔๔ : ๕๖	
	ช. ๒	๗๐	๑๕	๗	๒	๒	๕๓ : ๔๗	๒๐ : ๘๐
๓๗. นักเรียนรู้สึกว้าเหว่และขาดความอบอุ่นใจ เพราะชีวิตขาดทั้งพ่อและแม่	ญ. ๑	๑๐๓	๑๐	๓	๖	๑		
	ญ. ๒	๔๔	๑๒	๕	๓	๓		
	ช. ๑	๑๒๑	๑๔	๕	๕	๔	๔๓ : ๕๖	
	ช. ๒	๗๓	๑๑	๗	๒	๓	๕๓ : ๔๖	๑๘ : ๘๒

ตาราง ๑๙. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะ	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๓๘. นักเรียนกลุ้มใจที่พ่อแม่มักจะยุ่งกับงานต่าง ๆ อยู่เสมอจนไม่มีเวลาพอที่จะพูดคุยกับลูก ๆ ได้อย่างสบายอารมณ์	ญ. ๑	๙๗	๑๕	๒	๕	๔		
	ญ. ๒	๘๑	๒๐	๘	๒	๖		
	ช. ๑	๑๒๓	๒๐	๖	—	๕	๖๒ : ๖๒	
	ช. ๒	๖๕	๑๘	๗	๔	๒	๕๗ : ๖๗	๒๕ : ๗๕
๓๙. นักเรียนรู้สึกเป็นทุกข์ใจเพราะพ่อและแม่ไม่ค่อยจะสนใจใยดีกับนักเรียนเลยในขณะที่ต้องการความช่วยเหลือ	ญ. ๑	๑๐๓	๗	๗	๔	๒		
	ญ. ๒	๘๔	๑๗	๖	๕	๕		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๖	๗	๒	๕	๕๓ : ๖๔	
	ช. ๒	๖๒	๒๒	๑๐	๒	—	๕๐ : ๖๗	๒๔ : ๗๖
๔๐. พ่อแม่มีงานมากมายไม่ว่างเว้นจนกระทั่งนักเรียนไม่กล้าที่จะเข้าไปพูดคุยหรือปรึกษาหารือเรื่องธุระส่วนตัว	ญ. ๑	๙๘	๑๐	๔	๓	๘		
	ญ. ๒	๘๓	๑๓	๘	๕	๘		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๗	๘	๑	๕	๕๔ : ๗๑	
	ช. ๒	๕๖	๒๒	๑๒	๒	๔	๕๖ : ๗๔	๒๗ : ๗๓
๔๑. นักเรียนรู้สึกคิดถึงพ่อแม่และอยากจะอยู่ใกล้ชิดท่านแต่ก็ไม่มีโอกาสเพราะว่านักเรียนต้องมาพักอยู่กับญาติ	ญ. ๑	๙๓	๑๔	๔	๓	๔		
	ญ. ๒	๙๓	๑๑	๔	๔	๕		
	ช. ๑	๑๒๒	๑๐	๑๒	๖	๔	๕๔ : ๖๖	
	ช. ๒	๖๒	๒๐	๗	๒	๕	๖๒ : ๕๘	๒๔ : ๗๖
๔๒. นักเรียนประสบปัญหากลุ้มใจเสมอเมื่อต้องอยู่กับญาติที่เมืองนอก	ญ. ๑	๘๗	๑๘	๙	๒	๗		
	ญ. ๒	๘๕	๑๑	๑๐	๖	๕		
	ช. ๑	๑๑๓	๒๓	๑๑	๖	๑	๖๘ : ๗๘	
	ช. ๒	๙๙	๑๔	๑๑	๘	๔	๗๗ : ๖๙	๓๐ : ๗๐

ตาราง ๑๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มีปัญหา
							มศ. ๑ : มศ. ๒	ปัญหา ปัญหา
๔๓. นักเรียนรู้สึกลำบากยุ่งยากใจกับบรรดาลูกหลานญาติพี่น้อง	ญ. ๑	๘๑	๒๓	๑๑	๓	๕		
	ญ. ๒	๗๖	๑๗	๑๒	๗	๕		
	ช. ๑	๑๑๓	๑๙	๑๓	๖	๓	๘๓ : ๘๗	
	ช. ๒	๕๐	๑๘	๑๕	๙	๔	๘๓ : ๘๗	๓๕ : ๖๕
๔๔. บรรดาญาติพี่น้องผู้ใหญ่มักจะสั่งสอนบอกกล่าวให้นักเรียนทำอย่างนั้นอย่างนี้ซึ่งนักเรียนไม่ชอบ	ญ. ๑	๘๖	๑๘	๖	๖	๗		
	ญ. ๒	๗๘	๒๐	๙	๖	๔		
	ช. ๑	๑๑๑	๑๗	๑๓	๙	๔	๗๖ : ๙๓	
	ช. ๒	๔๖	๒๒	๑๕	๙	๔	๘๐ : ๘๙	๑๙ : ๖๖
๔๕. นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะไม่เป็นที่ถูกใจบรรดาญาติพี่น้องไปเสียทุกอย่างและมักคิดว่านักเรียนเป็นคนไม่ดีอยู่ตลอดเวลา	ญ. ๑	๗๕	๒๑	๑๗	๗	๓		
	ญ. ๒	๗๖	๑๔	๑๕	๘	๔		
	ช. ๑	๑๐๘	๒๕	๑๓	๙	๔	๘๘ : ๙๐	
	ช. ๒	๕๒	๑๙	๑๔	๘	๓	๙๔ : ๘๕	๓๗ : ๖๓ **

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวดังแสดงในตารางที่ ๑๙ กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาขัดแย้งในเรื่องของมาตรฐานต่าง ๆ ระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน (ข้อ ๑ – ๑๑) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ พ่อแม่มักจะถือความสะดวกสบายเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเสื้อผ้า, เครื่องแต่งกาย โดยไม่คิดว่านักเรียนโตแล้ว และต้องเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงบ้าง เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหา เท่ากับ ๓๒ : ๖๘

๒. ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน (ข้อ ๑๒ – ๑๗) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนรู้สึกกลุ้มใจที่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติตัวตามกฎเกณฑ์ของพ่อแม่ได้ทุกอย่าง เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหา เท่ากับ ๓๓ : ๖๗

๓. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ (ข้อ ๑๘ – ๒๕) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนไม่สบายใจที่พี่ ๆ และน้อง ๆ เข้ากันไม่ได้เลย มีแต่ทะเลาวิวาทกัน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๔ : ๗๖

๔. ปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่ (ข้อ ๓๐ – ๓๗) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ พ่อแม่มักจะเข้ากันไม่ได้ และมักจะมีเรื่องขัดแย้งกันเรื่อย ๆ พลอยทำให้นักเรียนไม่สบายใจ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๑ : ๗๙

๕. ปัญหาเรื่องมีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป (ข้อ ๓๘ – ๔๑) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ พ่อแม่มีงานมากมายไม่ว่างเว้นจนกระทั่งนักเรียนไม่กล้าที่จะเข้าไปพูดคุยหรือปรึกษาหารือเรื่องธุระส่วนตัว เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๗ : ๗๓

๖. ปัญหาการไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง (ข้อ ๔๒ – ๔๕) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะไม่เป็นที่ถูกใจบรรดาญาติพี่น้องไปเสียทุกอย่าง และมักคิดว่านักเรียนเป็นคนไม่ดีอยู่ตลอดเวลา เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๗ : ๖๓

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาการไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง
๒. ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน
๓. ปัญหาข้อขัดแย้งในเรื่องของมาตรฐานต่าง ๆ ระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน
๔. ปัญหาเรื่องมีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป
๕. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ
๖. ปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่

๕๓. <u>ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา</u>

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียน ดังแสดงในตาราง ๒๐ กล่าวได้ ๔ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้จักใช้เวลา (ข้อ ๑ – ๔)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับวิชาการในการศึกษา (ข้อ ๕ – ๘)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง (ข้อ ๙ – ๑๒)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือการบ้านในแต่ละวิชา (ข้อ ๑๗ – ๒๖)

ตาราง ๒๐. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๑. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่เคยมีเวลาได้กระทำในสิ่งที่จำเป็นจะต้องกระทำเลย ไม่ทราบด้วยเหตุใด	ญ.๑	๕๖	๓๗	๑๘	๘	๔		
	ญ.๒	๔๙	๓๑	๑๙	๑๒	๖		
	ช.๑	๔๖	๓๖	๑๓	๔	๕	๑๓๕ : ๑๑๕	
	ช.๒	๓๙	๒๘	๑๙	๖	๔	๑๒๕ : ๑๒๕	๕๐ : ๕๐

<u>หมายเหตุ</u> * หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

** หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๒. เมื่อนักเรียนพยายามที่จะกะ	ญ. ๑	๕๕	๔๐	๑๘	๖	๔		
วางแผนการทำงานของตนเอง	ญ. ๒	๓๗	๓๒	๒๔	๑๖	๘		
ก็มักมีอันที่จะต้องปลีกตัวไปทำ	ช. ๑	๘๕	๓๕	๒๑	๔	๔	๑๔๘ : ๑๓๐	
กิจกรรมหลายสิ่งหลายอย่างที่	ช. ๒	๓๕	๒๔	๒๔	๗	๕	๑๓๗ : ๑๔๑	๕๗ : ๔๓ ++
สอดแทรกเข้ามา								
๓. นักเรียนไม่รู้จักวิธีที่จะใช้เวลา	ญ. ๑	๕๒	๓๘	๑๔	๔	๕		
อย่างฉลาดเลย	ญ. ๒	๔๐	๓๖	๒๘	๗	๖		
	ช. ๑	๘๕	๓๕	๑๘	๘	๗	๑๔๔ : ๑๓๑	
	ช. ๒	๓๔	๒๘	๒๔	๗	๗	๑๔๐ : ๑๓๔	๕๗ : ๔๓ ++
๔. นักเรียนพยายามที่จะจัดแบ่ง	ญ. ๑	๕๗	๒๔	๒๒	๘	๗		
เวลาการทำงาน แต่ก็ไม่	ญ. ๒	๔๔	๒๔	๒๕	๑๒	๗		
สำเร็จ	ช. ๑	๘๑	๓๒	๒๕	๘	๘	๑๓๔ : ๑๓๑	
	ช. ๒	๓๘	๒๒	๒๓	๑๐	๗	๑๑๔ : ๑๓๑	๕๕ : ๔๕
๕. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเสีย	ญ. ๑	๕๐	๓๐	๒๖	๑๐	๗		
เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์	ญ. ๒	๓๔	๓๐	๒๒	๑๔	๑๓		
เสียมาก เพราะไม่รู้วิธีการ	ช. ๑	๘๓	๓๒	๒๒	๑๐	๗	๑๕๒ : ๑๓๕	
ที่จะศึกษาบทเรียนบางอย่าง	ช. ๒	๓๒	๒๔	๒๖	๑๐	๔	๑๔๔ : ๑๔๓	๕๔ : ๔๑
นั้นเอง								
๖. นักเรียนมักเสียเวลาในการ	ญ. ๑	๔๖	๓๑	๒๘	๑๓	๕		
คิดค้นหาวิธีการที่จะศึกษา	ญ. ๒	๓๖	๓๗	๒๕	๑๓	๖		
บทเรียนมากเสียกว่าตอนที่	ช. ๑	๘๘	๒๑	๑๗	๑๑	๗	๑๕๘ : ๑๒๕	
ทำจริง ๆ เสียอีก	ช. ๒	๓๗	๓๑	๑๓	๗	๘	๑๔๓ : ๑๔๐	๕๘ : ๔๒

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๗. นักเรียนเรียนวิชาต่าง ๆ มามาก แต่ก็รู้สึกว่าตนเองเสียเวลาไปมากที่เดียว เพราะไม่รู้จักวิธีการที่ดีพอที่จะศึกษาวิชาต่าง ๆ เหล่านั้นนั่นเอง	ญ. ๑	๔๒	๓๙	๑๙	๑๓	๑๐		
	ญ. ๒	๓๗	๓๓	๒๕	๑๑	๑๑		
	ช. ๑	๘๓	๓๐	๒๕	๘	๘	๑๖๑ : ๑๓๐	
	ช. ๒	๓๗	๓๐	๑๕	๑๐	๔	๑๕๒ : ๑๓๙	๕๙ : ๔๑
๘. นักเรียนต้องการให้มีใครสักคนช่วยสอนวิธีการที่จะศึกษาเล่าเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อจะทำให้เรียนได้ดีขึ้น	ญ. ๑	๓๗	๒๗	๒๕	๑๕	๑๙		
	ญ. ๒	๒๐	๒๐	๓๑	๑๗	๒๕		
	ช. ๑	๘๑	๒๖	๒๑	๑๗	๙	๑๘๓ : ๑๓๘	
	ช. ๒	๒๕	๑๗	๑๙	๑๙	๑๕	๑๕๙ : ๑๖๒	๖๖ : ๓๙ ++
๙. นักเรียนรู้สึกตัวอยู่เสมอว่าตนเองใช้เวลาว่างไปในทางที่ไร้ประโยชน์	ญ. ๑	๓๖	๓๐	๒๖	๑๘	๑๓		
	ญ. ๒	๓๒	๒๖	๒๘	๒๑	๑๐		
	ช. ๑	๖๔	๓๒	๒๘	๒๐	๑๐	๑๗๒ : ๑๕๖	
	ช. ๒	๓๐	๒๔	๒๔	๑๔	๔	๑๗๗ : ๑๕๑	๖๗ : ๓๓
๑๐. นักเรียนอยากจะรู้วิธีการที่จะใช้เวลาว่างอย่างฉลาด	ญ. ๑	๔๕	๒๑	๒๓	๑๔	๑๕		
	ญ. ๒	๒๓	๒๐	๑๔	๒๑	๓๔		
	ช. ๑	๖๓	๒๘	๓๑	๑๔	๑๓	๑๗๒ : ๑๕๗	++
	ช. ๒	๓๑	๑๘	๒๐	๑๐	๑๘	๑๖๔ : ๑๖๐	๖๘ : ๓๒
๑๑. นักเรียนอยากจะรู้วิธีการที่จะเลือกสิ่งที่มีประโยชน์มีคุณค่าควรแก่การกระทำในเวลาว่างของตนเอง	ญ. ๑	๔๑	๓๕	๒๑	๑๑	๑๕		
	ญ. ๒	๒๔	๒๒	๒๐	๒๒	๒๔		
	ช. ๑	๗๑	๓๑	๒๒	๑๖	๑๔	๑๖๐ : ๑๓๔	
	ช. ๒	๓๐	๑๘	๒๔	๑๑	๓	๑๖๕ : ๑๕๔	๖๕ : ๓๕

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซ็นต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มีปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๑๒. นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการกระทำที่ซ้ำซาก อันเป็นการกระทำเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจโดยเฉพาะ	ญ. ๑	๔๕	๓๗	๑๖	๑๒	๑๓		
	ญ. ๒	๔๖	๒๗	๒๓	๑๐	๑๑		
	ช. ๑	๔๐	๑๕	๒๓	๑๕	๑๑	๑๔๔ : ๑๑๕	+
	ช. ๒	๔๕	๒๑	๑๔	๖	๕	๑๔๒ : ๑๒๒	๕๔ : ๔๖
๑๓. นักเรียนรู้สึกว่าเมื่อใดที่มีเวลาว่างมากพอ นักเรียนก็มักจะไม่มีสิ่งใดกระทำเพื่อให้เกิดความเบิกบานอันเป็นกวุรพักผ่อนหย่อนใจโดยแทจริง	ญ. ๑	๔๗	๒๖	๒๔	๑๖	๖		
	ญ. ๒	๔๖	๒๖	๒๒	๙	๑๔		
	ช. ๑	๘๐	๒๕	๒๗	๑๕	๗	๑๔๗ : ๑๓๖	
	ช. ๒	๓๔	๓๑	๑๕	๑๐	๖	๑๕๐ : ๑๓๓	๕๘ : ๔๒
๑๔. นักเรียนอยากรู้วิธีที่จะกระทำสิ่งอันน่าสนใจเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในตอนที่มีเวลาวาง	ญ. ๑	๔๓	๒๘	๒๗	๑๔	๑๑		
	ญ. ๒	๓๑	๒๘	๒๕	๑๖	๑๗		
	ช. ๑	๖๕	๓๖	๓๐	๑๑	๑๒	๑๖๖ : ๑๔๔	
	ช. ๒	๓๖	๒๐	๒๑	๘	๑๑	๑๖๔ : ๑๔๖	๖๔ : ๓๖
๑๕. นักเรียนอยากรู้วิธีการที่จะเลือกหนังสือดีๆอ่านที่บ้าน	ญ. ๑	๔๔	๒๒	๒๔	๑๔	๑๔		
	ญ. ๒	๒๘	๒๓	๒๔	๑๔	๒๓		
	ช. ๑	๗๕	๒๒	๒๘	๑๒	๑๗	๑๖๓ : ๑๔๕	
	ช. ๒	๓๐	๒๑	๑๖	๑๖	๑๓	๑๕๓ : ๑๕๕	๖๓ : ๓๗
๑๖. นักเรียนอยากรู้ว่ามีอะไรบ้างไหมที่จะทำให้เบิกบานใจได้ในบ้านของตนเองโดยไม่จำเป็นต้องไปที่อื่น	ญ. ๑	๔๔	๒๐	๒๘	๒๐	๑๖		
	ญ. ๒	๔๘	๑๔	๑๖	๒๒	๑๗		
	ช. ๑	๗๖	๓๐	๒๕	๑๔	๔	๑๔๓ : ๑๓๗	
	ช. ๒	๓๗	๒๐	๒๐	๑๑	๘	๑๕๒ : ๑๒๘	๕๗ : ๔๓

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๑๗. ครูบางคนให้การบ้านมากเสียจนนักเรียนไม่อาจทำเสร็จตามกำหนดและก็ไม่ค่อยจะเข้าใจการบ้านที่ให้นั้นด้วย	ญ. ๑	๓๙	๓๐	๒๕	๑๗	๑๒		
	ญ. ๒	๓๔	๒๔	๒๓	๒๐	๑๖		
	ช. ๑	๖๗	๓๘	๓๐	๑๕	๔	๑๖๗ : ๑๕๗	
	ช. ๒	๒๖	๒๔	๒๕	๑๓	๘	๑๗๑ : ๑๕๓	๖๖ : ๓๔ ++
๑๘. นักเรียนรู้สึกว่ากิจกรรมพิเศษในชั้นมักจะประดังกันเข้ามาในเวลาเดียวกับที่นักเรียนต้องทำงานของตนเอง อันเป็นเหตุให้ทำงานมิได้ตามที่คิด	ญ. ๑	๓๘	๓๒	๒๓	๑๗	๑๓		
	ญ. ๒	๓๓	๒๓	๒๔	๒๑	๑๖		
	ช. ๑	๗๑	๓๖	๒๕	๗	๑๕	๑๖๔ : ๑๕๐	
	ช. ๒	๒๔	๒๖	๒๓	๑๑	๘	๑๖๘ : ๑๕๑	๖๕ : ๓๕
๑๙. นักเรียนต้องทำงานจนดึกทุกคืนเพื่อจะทำงานให้เสร็จทันส่งที่บ้านนั้นไม่มีใครเลยที่พอจะช่วยเหลือนักเรียนได้ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียน	ญ. ๑	๓๗	๒๘	๓๐	๑๔	๙		
	ญ. ๒	๓๖	๒๖	๒๔	๑๓	๑๓		
	ช. ๑	๗๔	๓๗	๒๓	๑๕	๕	๑๖๗ : ๑๔๑	
	ช. ๒	๓๕	๒๑	๒๑	๑๒	๗	๑๖๖ : ๑๔๒	๖๓ : ๓๗
๒๐. บางครั้งที่นักเรียนทำการบ้านไม่ได้ก็มีคนช่วย แต่ก็ยังไม่เข้าใจ และจะเสียเวลานานกว่าจะเข้าใจได้	ญ. ๑	๓๕	๓๖	๒๘	๑๗	๗		
	ญ. ๒	๓๕	๓๐	๒๗	๑๕	๑๐		
	ช. ๑	๗๑	๔๑	๒๐	๑๔	๘	๑๗๐ : ๑๔๓	
	ช. ๒	๓๖	๒๗	๑๖	๑๓	๔	๑๗๑ : ๑๔๒	๖๔ : ๓๖
๒๑. นอกจากจะมีการบ้านมากแล้วครูบางคนก็ยังได้กำหนดให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาอีกซึ่งทำให้ต้องอดหลับอดนอน	ญ. ๑	๓๘	๓๒	๓๑	๑๖	๖		
	ญ. ๒	๓๕	๓๑	๒๒	๑๗	๑๒		
	ช. ๑	๗๔	๓๘	๒๑	๑๕	๖	๑๖๗ : ๑๔๐	
	ช. ๒	๓๖	๒๘	๑๔	๑๑	๒	๑๖๕ : ๑๔๒	๖๓ : ๓๗

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซ็นต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ. ๑ : มศ. ๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา
๒๒. การบ้านบางอย่างนักเรียนก็สามารถทำได้ด้วยตนเองแต่บางอย่างก็ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองและใช้เวลาไต่ถามคนอื่นเสียมาก	ญ. ๑	๓๗	๓๒	๓๕	๗	๑๒		
	ญ. ๒	๒๙	๒๑	๓๖	๒๐	๑๑		
	ช. ๑	๗๐	๔๓	๒๔	๘	๙	๑๗๔ : ๑๔๕	
	ช. ๒	๓๕	๒๖	๒๐	๑๓	๒	๑๗๐ : ๑๔๙	๖๕ : ๓๕
๒๓. นักเรียนกลุ้มใจที่ต้องเขียนรายงานมากมายหลายฉบับโดยไม่มีใครช่วยและไม่ทราบว่าจะไปค้นที่ไหน, อย่างไร	ญ. ๑	๔๐	๓๓	๓๕	๗	๘		
	ญ. ๒	๓๘	๒๘	๒๗	๑๗	๗		
	ช. ๑	๖๘	๓๙	๒๗	๑๐	๑๐	๑๖๒ : ๑๔๖	
	ช. ๒	๓๖	๓๐	๑๙	๗	๔	๑๖๙ : ๑๔๐	๖๓ : ๓๗
๒๔. นักเรียนเพียรพยายามทำรายงานให้ดีที่สุด แต่ผลปรากฏว่าไม่ได้คะแนนดีเลย	ญ. ๑	๔๙	๓๑	๒๗	๑๒	๔		
	ญ. ๒	๓๙	๓๗	๒๑	๑๔	๑๑		
	ช. ๑	๗๒	๓๘	๒๖	๘	๑๐	๑๕๗ : ๑๔๗	
	ช. ๒	๓๑	๒๓	๒๒	๑๖	๔	๑๕๖ : ๑๔๘	๖๒ : ๓๘
๒๕. แบบเรียนที่ใช้สำหรับการเรียนในปีหนึ่งๆนั้นมีมากมายเหลือเกินจนกะไม่ถูกว่าจะอ่านอย่างไรจึงจะหมด และที่เรียนผ่านๆไปอย่างรวดเร็วนั้นนักเรียนไม่เข้าใจเลย	ญ. ๑	๔๔	๓๓	๒๘	๙	๙		
	ญ. ๒	๓๙	๒๘	๒๗	๑๕	๘		
	ช. ๑	๘๓	๓๙	๑๙	๘	๖	๑๕๗ : ๑๓๙	
	ช. ๒.	๓๙	๓๐	๒๑	๘	๓	๑๕๑ : ๑๔๐	๕๙ : ๔๑
๒๖. นักเรียนทำการบ้านอย่างรีบเร่งเสียจริงๆจนตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าตนเองทำอะไรบ้าง และก็ทำอย่างไรบ้าง	ญ. ๑	๔๕	๒๓	๒๔	๑๘	๑๓		
	ญ. ๒	๔๔	๓๑	๑๘	๑๘	๖		
	ช. ๑	๘๔	๒๓	๒๔	๑๕	๘	๑๔๑ : ๑๑๗	
	ช. ๒	๓๙	๒๑	๒๕	๘	๓	๑๔๘ : ๑๓๐	๕๗ : ๔๓

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาดังแสดงในตารางที่ ๒๐ กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้จักใช้เวลา (ข้อ ๑ – ๔) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ เมื่อนักเรียนพยายามที่จะกะวางแผนการทำงานของตนเอง ก็มักมีอันที่จะต้องปลีกตัวไปทำกิจกรรมหลายสิ่งหลายอย่างที่สอดแทรกเข้ามา และนักเรียนไม่รู้จักวิธีที่จะใช้เวลาอย่างฉลาดเลย เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๗ : ๔๓ และ ๕๗ : ๔๓

๒. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในการศึกษา (ข้อ ๕ – ๘) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนต้องการให้มีใครสักคนช่วยสอนวิธีการที่จะศึกษาเล่าเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะทำให้เรียนได้ดีขึ้น เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๖ : ๓๔

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง (ข้อ ๙ – ๑๖) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนอยากรู้วิธีที่จะกระทำสิ่งอันน่าสนใจเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในตอนที่มีเวลาว่าง – เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๔ : ๓๖

๔. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำการบ้านในแต่ละวิชา (ข้อ ๑๗ – ๒๖) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ ครูบางคนให้การบ้านมากเสียจนนักเรียนไม่อาจทำเสร็จตามกำหนด และก็ไม่ค่อยจะเข้าใจการบ้านที่ให้นั้นด้วย เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๖ : ๓๔

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาพิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำการบ้านในแต่ละวิชา และปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในการศึกษา
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง
๓. ปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้จักใช้เวลา

๕.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคตดังแสดงในตาราง ๒๑ กล่าวได้ ๓ ลักษณะคือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ, การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ (ข้อ ๑ – ๑๐)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ (ข้อ ๑๑ – ๒๑)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน (ข้อ ๒๒ – ๒๕)

ตาราง ๒๑. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ไม่มี ปัญหา ปัญหา
							มศ. ๑:มศ.๒	
๑. นักเรียนมีปัญหาว่าเมื่อโตขึ้นจะประกอบอาชีพอะไรดี	ญ.๑	๕๒	๒๐	๑๗	๒๓	๑๑		
	ญ. ๒	๓๖	๑๗	๒๖	๑๒	๒๖		
	ช. ๑	๓๘	๒๖	๑๖	๒๑	๑๓	๑๕๒ : ๑๓๘	
	ช. ๒	๓๔	๒๕	๑๖	๑๑	๑๐	๑๔๗ : ๑๔๓	๕๔ : ๔๑

หมายเหตุ + หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

++ หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๒๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปาน	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ. ๑ : มศ. ๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา
๒. นักเรียนจะต้องออกไปทำงานแน่ๆ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาแต่ก็ยังไม่ทราบว่างานชนิดไหนที่นักเรียนควรทำ	ญ. ๑	๕๔	๑๓	๑๙	๒๒	๑๕		
	ญ. ๒	๕๘	๒๒	๑๔	๑๑	๑๒		
	ช. ๑	๘๖	๒๐	๑๓	๒๖	๙	๑๒๘ : ๑๑๖	
	ช. ๒	๔๘	๑๖	๑๘	๑๑	๓	๑๓๗ : ๑๐๗	๕๐ : ๕๐
๓. นักเรียนไม่อาจตัดสินตกลงใจว่า ควรจะทำงานแบบเดียวกับพ่อหรือแบบเดียวกับแม่หรือทำงานแบบอื่นๆที่แตกต่างออกไป	ญ. ๑	๖๐	๖	๑๙	๒๔	๑๔		
	ญ. ๒	๖๐	๒๑	๑๓	๙	๑๔		
	ช. ๑	๘๗	๒๑	๒๕	๙	๑๒	๑๒๐ : ๑๒๐	
	ช. ๒	๔๓	๒๖	๑๖	๘	๓	๑๓๐ : ๑๑๐	๔๙ : ๕๑
๔. นักเรียนสนใจในอาชีพอย่างหนึ่ง แต่พอแม่ต้องการให้นักเรียนประกอบอาชีพอีกอย่างหนึ่ง	ญ. ๑	๖๖	๑๓	๑๑	๑๗	๑๖		
	ญ. ๒	๗๑	๙	๑๔	๗	๑๖		
	ช. ๑	๙๕	๑๔	๑๘	๑๖	๑๑	๑๐๓ : ๑๐๘	
	ช. ๒	๔๗	๑๖	๑๑	๘	๑๔	๑๑๖ : ๔๕	๔๓ : ๕๗
๕. นักเรียนมีปัญหาว่าจะเลือกอาชีพอะไรดี	ญ. ๑	๖๓	๘	๒๐	๒๘	๑๔		
	ญ. ๒	๗๐	๑๒	๑๑	๔	๒๐		
	ช. ๑	๙๕	๒๘	๒๕	๑๑	๑๕	๑๐๗ : ๑๐๘	
	ช. ๒	๔๗	๒๓	๘	๑๕	๑๓	๑๑๔ : ๔๖	๔๔ : ๕๖
๖. นักเรียนอยากจะค้นหาว่างานอาชีพประเภทใดที่เหมาะสมสำหรับตนเองมากที่สุด	ญ. ๑	๕๒	๖	๑๙	๒๑	๒๕		
	ญ. ๒	๕๒	๘	๒๓	๒๗	๒๗		
	ช. ๑	๘๑	๒๘	๒๘	๒๐	๑๗	๑๓๖ : ๑๔๐	
	ช. ๒	๒๙	๒๘	๑๕	๑๓	๒๑	๑๔๔ : ๑๓๒	๕๖ : ๔๔

ตาราง ๒๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซ็นต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๗. นักเรียนต้องการทราบวิธีการในการเตรียมตัวสำหรับการประกอบอาชีพที่ตนเองสนใจ	ญ. ๑	๔๗	๖	๑๘	๒๓	๒๕		
	ญ. ๒	๔๙	๘	๑๔	๑๒	๓๔		
	ช. ๑	๗๘	๒๒	๑๖	๑๗	๒๑	๑๔๔ : ๑๓๓	
	ช. ๒	๓๙	๑๐	๑๑	๑๖	๒๐	๑๕๒ : ๑๒๕	๕๗ : ๕๓
๘. นักเรียนประสบปัญหาว่าทำอย่างไรจึงจะแน่ใจได้ว่าตนเองได้เลือกอาชีพที่ถูกต้องที่สุดแล้ว	ญ. ๑	๓๖	๗	๒๓	๒๕	๓๒		
	ญ. ๒	๓๓	๖	๑๕	๑๔	๔๔		
	ช. ๑	๗๐	๒๖	๑๗	๑๓	๒๘	๑๗๑ : ๑๔๔	
	ช. ๒	๓๖	๑๒	๑๖	๑๖	๑๖	๑๗๑ : ๑๔๔	๖๔ : ๓๖
๙. นักเรียนมีปัญหาว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถเรียนรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพที่เลือก	ญ. ๑	๓๓	๗	๑๗	๓๐	๓๖		
	ญ. ๒	๓๔	๖	๑๗	๑๘	๓๗		
	ช. ๑	๖๔	๒๓	๒๐	๑๔	๒๓	๑๖๘ : ๑๔๓	
	ช. ๒	๓๘	๔	๑๔	๘	๒๒	๑๗๕ : ๑๓๖	๖๓ : ๓๗
๑๐. นักเรียนต้องการทราบว่าเมื่อเรียนจบแล้วจะได้ทำงานที่ไหน ?	ญ. ๑	๓๓	๑๔	๑๗	๒๔	๓๕		
	ญ. ๒	๒๘	๔	๑๕	๒๒	๔๓		
	ช. ๑	๗๐	๑๔	๑๗	๑๔	๒๕	๑๗๔ : ๑๔๖	
	ช. ๒	๓๔	๑๒	๑๖	๑๔	๒๐	๑๗๔ : ๑๕๑	๖๖ : ๓๔ ++
๑๑. นักเรียนตั้งใจที่จะเรียนต่อในชั้นวิทยาลัยและต้องการคำแนะนำตลอดจนความรู้เกี่ยวกับสถานที่ศึกษาต่างๆ ซึ่งจะทำให้เลือกวิทยาลัยได้อย่างถูกต้อง	ญ. ๑	๓๔	๙	๑๘	๒๗	๓๕		
	ญ. ๒	๒๗	๑๒	๒๒	๒๑	๓๕		
	ช. ๑	๖๘	๓๐	๑๙	๑๙	๑๘	๑๗๙ : ๑๔๙	
	ช. ๒	๓๓	๑๖	๑๕	๑๗	๑๕	๑๗๕ : ๑๕๓	๖๗ : ๓๓

ตาราง ๒๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๑๒. นักเรียนประสบปัญหาว่าจะมีวิชาเลือกวิทยาลัยที่จะไปศึกษาต่อให้สอดคล้องกับความสนใจในอาชีพได้อย่างไร?	ญ. ๑	๓๔	๑๗	๑๘	๒๓	๓๑		
	ญ. ๒	๓๕	๑๒	๑๗	๒๗	๒๖		
	ช. ๑	๓๖	๒๖	๒๐	๑๕	๑๗	๑๗๑ : ๑๓๘	
	ช. ๒	๓๖	๑๔	๑๕	๑๕	๑๑	๑๖๗ : ๑๔๒	๖๓ : ๓๗
๑๓. นักเรียนประสบปัญหาว่ามีอะไรบ้างที่ตนเองควรจะได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องของวิทยาลัยต่างๆก่อนที่จะไดเขาไปเรียน	ญ. ๑	๓๓	๒๑	๑๘	๒๒	๓๐		
	ญ. ๒	๓๓	๑๐	๑๙	๒๕	๓๐		
	ช. ๑	๓๖	๒๘	๒๑	๑๔	๑๕	๑๒๔ : ๑๓๗	
	ช. ๒	๓๗	๑๔	๑๘	๑๖	๑๑	๑๖๘ : ๑๔๓	๖๓ : ๓๗
๑๔. นักเรียนต้องการทราบว่าโอกาสที่ตนเองจะเรียนสำเร็จขั้นวิทยาลัยนั้นเป็นอย่างไร?	ญ. ๑	๓๔	๒๓	๑๙	๒๒	๒๕		
	ญ. ๒	๓๕	๑๑	๑๔	๒๘	๓๕		
	ช. ๑	๓๗	๒๕	๑๗	๑๗	๑๖	๑๗๑ : ๑๔๕	
	ช. ๒	๒๖	๒๓	๑๗	๑๖	๑๔	๑๖๔ : ๑๕๒	๖๔ : ๓๖
๑๕. นักเรียนไม่ค่อยเชื่อแน่ในความสามารถของตนเองในการที่จะศึกษาเล่าเรียนในขั้นวิทยาลัยและต้องการจะคนหาว่าตนเองมีความสามารถเหล่านั้นเพียงใด?	ญ. ๑	๓๔	๑๗	๒๑	๑๙	๓๒		
	ญ. ๒	๒๔	๒๒	๑๔	๑๔	๓๔		
	ช. ๑	๓๔	๒๑	๑๗	๒๒	๒๐	๑๘๒ : ๑๔๕	
	ช. ๒	๓๑	๑๙	๑๙	๑๒	๑๕	๑๖๙ : ๑๕๘	๖๗ : ๓๓
๑๖. นักเรียนมีความลำบากใจในการเรียนขั้นมัธยมศึกษาอยู่ไมนอยและก็ยังกลุมใจวาจะทำอยางไรเมื่อตองไปเรียนในขั้นวิทยาลัย	ญ. ๑	๒๘	๒๓	๒๐	๒๓	๒๗		
	ญ. ๒	๒๖	๒๓	๑๙	๑๗	๓๒		
	ช. ๑	๒๗	๒๖	๒๔	๒๒	๑๕	๑๘๖ : ๑๕๕	
	ช. ๒	๒๘	๒๐	๒๕	๑๑	๑๒	๑๘๒ : ๑๕๘	๗๐ : ๓๐

ตาราง ๒๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มีปัญหา ปัญหา
๑๗. นักเรียนอยากจะได้รับทุนอุดหนุนในเมื่อต้องเรียนในชั้นวิทยาลัยแต่ก็ไม่ทราบว่าจะได้ทุนนั้นๆมาอย่างไร?	ญ. ๑	๓๗	๒๑	๒๐	๒๒	๒๓		
	ญ. ๒	๓๒	๒๑	๒๘	๑๔	๒๒		
	ช. ๑	๓๘	๒๖	๑๖	๒๑	๑๓	๑๗๑ : ๑๓๔	
	ช. ๒	๓๓	๒๒	๒๒	๑๐	๙	๑๖๒ : ๑๔๘	๖๓ : ๓๗
๑๘. นักเรียนมีปัญหาข้องใจอยู่ว่าถ้าเรียนจบเพียงชั้นมัธยมศึกษานี้เท่านั้นจะเป็นการพอเพียงสำหรับตนเองที่จะออกไปทำงานหรือไม?	ญ. ๑	๔๗	๒๓	๑๑	๒๔	๑๘		
	ญ. ๒	๔๒	๑๘	๑๘	๑๘	๒๑		
	ช. ๑	๓๗	๑๗	๒๐	๒๖	๑๔	๑๕๑ ๑๓๕	
	ช. ๒	๓๘	๒๓	๑๗	๑๐	๘	๑๕๓ : ๑๓๓	๕๘ : ๔๒
๑๙. นักเรียนคิดจะเรียนต่อม.ศ. ปลายที่นี่ แต่กังวลใจอยู่ว่าถ้าต้องออกไปเสียก่อนต่อม.ศ.๓ แล้วนั้น จะไปเรียนต่อที่ไหนหรือไปทำงานอะไร?	ญ. ๑	๕๑	๒๑	๑๓	๒๕	๑๓		
	ญ. ๒	๓๘	๑๖	๑๗	๒๐	๒๖		
	ช. ๑	๘๑	๒๓	๒๐	๑๔	๑๖	๑๕๑ : ๑๓๕	
	ช. ๒	๓๔	๒๐	๒๐	๑๓	๔	๑๔๕ : ๑๔๑	๕๘ : ๔๒
๒๐. นักเรียนไม่รู้สึกเลยว่าได้อะไรจากโรงเรียนในอันที่จะทำให้ตนเองดีขึ้นกลับรู้สึกว่าตนเองมิได้อะไรเท่าที่ควร	ญ. ๑	๕๖	๒๐	๒๑	๑๓	๑๓		
	ญ. ๒	๕๖	๑๘	๑๘	๑๕	๑๔		
	ช. ๑	๗๘	๓๒	๑๘	๑๔	๑๔	๑๓๘ : ๑๒๔	
	ช. ๒	๘๓	๒๓	๒๕	๔	๑	๑๔๓ : ๑๑๔	๕๒ : ๔๘
๒๑. นักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตแต่ก็มิได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตโดยตรงจากทางโรงเรียน	ญ. ๑	๕๘	๒๐	๒๓	๑๐	๘		
	ญ. ๒	๕๐	๒๒	๑๘	๑๐	๑๗		
	ช. ๑	๗๔	๓๓	๑๗	๑๒	๑๓	๑๓๒ ๑๓๔	
	ช. ๒	๓๗	๒๒	๑๗	๑๒	๘	๑๔๐ : ๑๒๖	๕๔ : ๔๖

ตาราง ๒๑. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์		มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา		
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มธ.๑ : มธ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา	
๒๒. นักเรียนเรียนหนักมากและเพียรพยายามที่จะสอบให้ผ่านจนกระทั่งไม่มีเวลาที่จะมาคิดคำนึงว่าจะไปเรียนต่อที่ไหนหรือไปทำงานอะไรในอนาคต	ญ. ๑	๖๐	๒๑	๒๔	๘	๑๐			
	ญ. ๒	๕๐	๒๒	๒๐	๑๓	๑๒			
	ช. ๑	๗๕	๓๖	๒๐	๑๐	๑๓	๑๓๐ : ๑๓๕		
	ช. ๒	๔๐	๒๕	๒๐	๔	๔	๑๔๒ : ๑๒๓	๕๔ : ๔๖	
๒๓. นักเรียนกลัวว่าเมื่อเรียนจบจากโรงเรียนนี้แล้วคงจะไม่มีงานทำและคิดว่าคงไม่มีใครจ้างเนื่องจากคะแนนไม่ดี	ญ. ๑	๕๔	๓๔	๑๔	๗	๙			
	ญ. ๒	๕๔	๑๗	๒๔	๑๐	๑๒			
	ช. ๑	๘๒	๒๖	๒๐	๑๓	๑๓	๑๓๒ : ๑๒๘		
	ช. ๒	๔๐	๒๔	๑๐	๘	๔	๑๔๑ : ๑๑๔	๕๓ : ๔๗	
๒๔. นักเรียนมีโครงการที่จะเลิกเรียนต่อเมื่อมีอายุมากพอเพราะเห็นว่าเรื่องที่เรียนและสอนกันอยู่นี้นั้นไม่น่าสนใจอะไรเลย	ญ. ๑	๖๑	๑๔	๑๗	๑๕	๑๑			
	ญ. ๒	๖๔	๑๔	๒๐	๑๒	๗			
	ช. ๑	๘๔	๒๗	๒๓	๑๐	๑๐	๑๑๕ : ๑๑๗		
	ช. ๒	๔๔	๑๘	๒๐	๖	๓	๑๓๒ : ๑๐๐	๔๗ : ๕๓ +	
๒๕. นักเรียนอยากให้มีใครสักคนช่วยวางโครงการชีวิตอนาคตและที่สำคัญที่สุดก็คือช่วยกระตุ้นให้เรียนหนังสือให้ดีขึ้นเพื่อจะสอบให้ได้.	ญ. ๑	๕๕	๒๘	๒๒	๙	๙			
	ญ. ๒	๔๐	๑๑	๓๒	๑๐	๒๔			
	ช. ๑	๗๕	๓๕	๑๖	๑๑	๑๓	๑๔๕ : ๑๔๔		
	ช. ๒	๓๐	๒๒	๑๔	๑๐	๑๕	๑๔๗ : ๑๔๓	๕๔ : ๔๑ ++	

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต(ด้านการอาชีพและการศึกษา) ดังแสดงในตารางที่ ๒๑ กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ, การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ(ข้อ ๑ – ๑๐) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนต้องการทราบว่าเมื่อเรียนจบแล้วจะได้ทำงานที่ไหน? เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๖๖ : ๓๔

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ(ข้อ ๑๑ – ๒๑) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนมีความลำบากใจในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาอยู่ไม่น้อย และก็ยังกลุ้มใจว่า จะทำอย่างไรเมื่อต้องไปเรียนในชั้นวิทยาลัย เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๗๐ : ๓๐

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน (ข้อ ๒๒ – ๒๕) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนอยากให้มีใครสักคนช่วยวางโครงการชีวิตอนาคต และที่สำคัญที่สุดก็คือช่วยกระตุ้นให้เรียนหนังสือให้ดีขึ้นเพื่อจะสอบให้ได้เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๙ : ๔๑

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต(ด้านการอาชีพและการศึกษา) พิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อยกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ, การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน

๕.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักเรียนดังแสดงในตาราง ๒๒ กล่าวได้ ๕ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป (ข้อ ๑ – ๕)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดี, ขาดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ (ข้อ ๖ – ๑๑)

๓. ปัญหาการไม่รู้จักให้อภัยและใจแคบ (ข้อ ๑๒ – ๑๖)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ (ข้อ ๑๗ – ๒๔)

๕. ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการแต่งตัว (ข้อ ๒๕ – ๒๘)

ตาราง ๒๒. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มีปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	
๑. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองควรจะมีการควบคุมสติสัมปชัญญะให้มากกว่านี้เมื่ออยู่ในที่ที่แวดล้อมไปด้วยผู้คนจำนวนมาก	ญ. ๑	๕๙	๒๗	๒๒	๔	๑๑		
	ญ. ๒	๔๗	๒๔	๑๕	๑๒	๑๙		
	ช. ๑	๗๗	๒๓	๒๓	๒๐	๑๑	๑๓๔ : ๑๗๒	
	ช. ๒	๔๑	๒๔	๒๐	๔	๖	๑๔๑ : ๑๒๕	๕๔ : ๔๖ ++
๒. นักเรียนหวาดระแวงและวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองมากเกินไปจนทำให้ไม่มีความสุข	ญ. ๑	๖๐	๒๕	๒๐	๔	๔		
	ญ. ๒	๔๘	๒๓	๑๔	๑๐	๑๖		
	ช. ๑	๘๔	๓๑	๑๗	๔	๑๔	๑๓๑ : ๑๒๑	
	ช. ๒	๔๕	๒๐	๒๕	๓	๓	๑๓๓ : ๑๑๔	๕๑ : ๔๙
๓. เมื่อไปในงานสังคม นักเรียนรู้สึกประหม่าตื่นกลัวมากจนไม่มีความสนุกสนาน	ญ. ๑	๕๖	๓๐	๒๑	๑๑	๕		
	ญ. ๒	๕๑	๓๕	๑๒	๑๑	๔		
	ช. ๑	๘๑	๔๘	๑๗	๑๑	๕	๑๓๓ : ๑๓๑	+ +
	ช. ๒	๓๘	๓๔	๒๑	๑	๒	๑๔๐ : ๑๒๔	๕๔ : ๔๖

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๔. นักเรียนรู้สึกว่าบุคลิกภาพของตนเองไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุที่หวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป	ญ. ๑	๖๘	๒๘	๑๓	๘	๖		
	ญ. ๒	๕๖	๒๘	๑๗	๘	๗		
	ช. ๑	๘๗	๓๘	๒๐	๘	๕	๑๑๖ : ๑๑๘	
	ช. ๒	๘๔	๒๕	๒๑	๕	๑	๑๒๒ : ๑๑๓	๔๘ : ๕๒
๕. นักเรียนรู้สึกว่าเหตุที่ตนเองเป็นบุคคลที่อยู่นอกวงสังคมก็เพราะเป็นคนหวาดระแวง, วิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองมากจนเกินไป	ญ. ๑	๖๘	๒๘	๑๔	๕	๓		
	ญ. ๒	๖๕	๒๕	๑๖	๔	๗		
	ช. ๑	๔๗	๓๒	๑๕	๕	๕	๑๐๗ : ๑๑๒	
	ช. ๒	๔๑	๓๓	๑๕	๖	๑	๑๑๒ : ๑๐๗	๔๕ : ๕๕*
๖. นักเรียนเป็นคนหลงลืมง่ายจนคนอื่น ๆ เห็นว่าเป็นคนที่ไม่หวั่นวิตกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น	ญ. ๑	๗๓	๒๑	๑๖	๑๐	๓		
	ญ. ๒	๖๕	๒๘	๑๑	๘	๕		
	ช. ๑	๔๘	๓๖	๑๑	๓	๖	๑๐๒ : ๑๐๕	
	ช. ๒	๔๗	๒๔	๑๒	๕	๓	๑๐๖ : ๑๐๑	๔๒ : ๕๘
๗. นักเรียนคิดว่าตนเองถูกหมางเมินจากสังคม เพราะว่านักเรียนมักจะละเลยลืมสิ่งที่ดีงามอันควรจะจดจำ และมักทำผิดพลาดอยู่เสมอ	ญ. ๑	๗๖	๒๕	๑๕	๒	๕		
	ญ. ๒	๗๓	๒๐	๑๓	๘	๓		
	ช. ๑	๑๐๑	๓๑	๑๕	๓	๔	๔๑ : ๑๐๐	
	ช. ๒	๔๗	๒๖	๑๑	๗	๓	๑๐๐ : ๔๑	๓๔ : ๖๑
๘. บางครั้งบางคราวนักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่อาจเข้ากับพรรคพวกได้ดี เนื่องจากไม่มีความสนใจมากพอในสิ่งที่คนอื่นเขาสนุกสนานเฮฮากัน	ญ. ๑	๗๖	๒๔	๑๑	๖	๑		
	ญ. ๒	๖๗	๒๔	๑๖	๖	๔		
	ช. ๑	๔๘	๓๘	๑๐	๖	๒	๔๗ : ๑๐๔	
	ช. ๒	๔๘	๒๔	๑๘	๔	๒	๑๐๓ : ๔๘	๔๑ : ๕๔

หมายเหตุ * หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

** หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบมากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๙. นักเรียนรู้สึกว่าคนอื่นเขาหมดความเชื่อถือ, เชื่อมั่นในตัวเอง เพราะว่าบางครั้งนักเรียนเกียจคร้านหรือกมหน้ากระทำอยู่แต่สิ่งที่ตนเองสนใจเท่านั้น	ญ. ๑	๗๓	๒๘	๑๕	๓	๔		
	ญ. ๒	๖๙	๒๖	๖	๑๑	๕		
	ช. ๑	๔๙	๓๓	๑๔	๕	๓	๔๘ : ๑๐๕	
	ช. ๒	๔๖	๒๗	๑๘	๒	๓	๑๐๕ : ๔๘	๔๑ : ๕๔
๑๐. นักเรียนรู้สึกโกรธและไม่พอใจเมื่อต้องกระทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งตนเองไม่มีความสนใจเลย	ญ. ๑	๗๒	๓	๑๐	๔	๓		
	ญ. ๒	๕๔	๒๑	๑๘	๔	๑๐		
	ช. ๑	๑๐๑	๓๐	๑๖	๕	๒	๑๐๔ : ๑๐๖	
	ช. ๒	๔๒	๓๑	๑๐	๗	๕	๑๐๔ : ๑๑๑	๔๔ : ๕๖
๑๑. นักเรียนไม่สนใจในสิ่งที่คนอื่นคิดว่าสำคัญ ดังนั้นนักเรียนจึงชอบที่จะอยู่คนเดียวตลอดเวลา	ญ. ๑	๗๔	๒๓	๒๑	๔	๑		
	ญ. ๒	๗๕	๒๓	๑๐	๓	๕		
	ช. ๑	๑๑๑	๒๘	๘	๕	๒	๔๑ : ๘๘	
	ช. ๒	๕๑	๒๒	๑๔	๔	๑	๔๒ : ๘๓	๓๗ : ๖๓
๑๒. นักเรียนทราบว่าการที่คนอื่นไม่นิยมชมชอบในตัวเอง ก็เพราะว่านักเรียนมักแสดงความคิดเป็นส่วนตัวอยู่ฝ่ายเดียว โดยไม่ยอมรับฟังคนอื่น	ญ. ๑	๗๘	๒๕	๑๒	๖	๒		
	ญ. ๒	๗๕	๒๓	๖	๗	๖		
	ช. ๑	๑๐๘	๒๗	๑๗	๑	๑	๘๗ : ๘๘	
	ช. ๒	๕๘	๓๐	๘	๒	๒	๔๑ : ๘๘	๓๖ : ๖๘
๑๓. นักเรียนวิตกกังวลใจเกี่ยวกับตนเอง เพราะมีนิสัยที่ชอบแสดงความคิดเห็นหรือพูดอะไรออกมาตรงเกินไป	ญ. ๑	๘๒	๒๓	๑๒	๓	๓		
	ญ. ๒	๖๖	๒๘	๑๑	๗	๕		
	ช. ๑	๑๑๒	๒๗	๑๐	๓	๒	๔๒ : ๘๘	
	ช. ๒	๕๐	๓๐	๑๒	๓	๑	๘๓ : ๔๗	๓๗ : ๖๓

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา·ปัญหา
๑๔. นักเรียนเกรงว่าจะไม่เป็นที่ยอมรับนับถืออย่างกว้างขวางในวงสังคม ก็เพราะว่าตนเองเป็นคนที่ขาดความอดทนต่อบุคคลอื่น ๆ	ญ. ๑	๔๑	๑๗	๔	๔	๒		
	ญ. ๒	๖๘	๒๓	๑๕	๘	๓		
	ช. ๑	๑๑๓	๒๓	๑๕	๑	๒	๘๑ : ๔๔	
	ช. ๒	๕๓	๒๔	๑๑	๗	๑	๗๓ : ๔๒	๓๖ : ๖๔
๑๕. มีหลายครั้งที่นักเรียนทราบว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการของคนอื่น เพราะความเป็นคนใจแคบของตนเอง	ญ. ๑	๘๒	๒๘	๑๐	๒	๑		
	ญ. ๒	๗๒	๒๕	๑๗	๕	๓		
	ช. ๑	๑๑๖	๑๘	๑๐	๗	๒	๘๖ : ๗๗	
	ช. ๒	๕๗	๒๕	๑๔	—	—	๗๔ : ๘๔	๓๓ : ๖๗
๑๖. นักเรียนไม่รู้จักการให้อภัย ไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา จึงทำให้ไม่เป็นที่รู้จักชอบพอของบุคคลอื่น	ญ. ๑	๘๗	๒๐	๑๐	๓	๓		
	ญ. ๒	๘๐	๑๘	๔	๓	๖		
	ช. ๑	๑๒๐	๒๖	๔	๒	๒	๗๓ : ๗๖	
	ช. ๒	๕๔	๒๓	๑๑	๔	๔	๗๐ : ๗๔	๓๐ : ๗๐
๑๗. นักเรียนรู้สึกว่าการสวมแว่นสายตานั้น บางครั้งก็ทำให้ตนเองเสียบุคลิกภาพได้เหมือนกัน	ญ. ๑	๘๘	๒๐	๘	๖	๑		
	ญ. ๒	๘๕	๑๘	๕	๓	๖		
	ช. ๑	๑๒๑	๒๒	๖	๒	๓	๖๗ : ๗๑	
	ช. ๒	๕๘	๑๖	๑๕	๒	๕	๖๘ : ๗๐	๒๘ : ๗๒
๑๘. นักเรียนรู้สึกอยู่เสมอว่า ถ้าหากมีฟันสวยก็คงจะทำให้ตนเองมีบุคลิกภาพดีขึ้น	ญ. ๑	๙๓	๑๗	๖	๖	๑		
	ญ. ๒	๗๕	๑๘	๑๑	๖	๗		
	ช. ๑	๑๑๒	๗๒	๘	๑	๑	๗๒ : ๗๕	
	ช. ๒	๖๓	๑๖	๑๐	๕	๒	๗๒ : ๗๕	๓๐ : ๗๐

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๑๙. คนอื่น ๆ เขาเป็นนักเรียนเป็นตัวตลก เพราะรูปร่างสูงชลูดจนเกินไป	ญ. ๑	๙๘	๑๐	๘	๕	๒		
	ญ. ๒	๘๓	๑๓	๑๐	๓	๔		
	ช. ๑	๑๙๗	๒๓	๗	๕	๒	๕๔ : ๖๔	
	ช. ๒	๖๙	๑๕	๗	๔	๑	๖๓ : ๖๑	๒๕ : ๗๕
๒๐. นักเรียนผอมมาก และเจ็บป่วยง่าย จนดูเป็นคนขี้โรค	ญ. ๑	๙๘	๑๒	๗	๔	๒		
	ญ. ๒	๘๓	๑๖	๖	๒	๑๐		
	ช. ๑	๑๒๐	๑๔	๑๒	๑	๒	๕๔ : ๖๑	
	ช. ๒	๖๙	๑๖	๙	๑	๑	๕๔ : ๖๑	๒๔ : ๗๖
๒๑. นักเรียนรู้สึกว่าตนผิดปกติเพราะว่าอ้วนจนเกินไป	ญ. ๑	๘๘	๒๐	๑๑	๓	๑		
	ญ. ๒	๘๗	๑๓	๑๑	๑	๕		
	ช. ๑	๑๒๗	๑๘	๖	๑	๒	๖๕ : ๕๓	
	ช. ๒	๗๐	๑๖	๘	๒	—	๖๒ : ๕๖	๒๔ : ๗๖
๒๒. นักเรียนรู้สึกมีปมด้อย เพราะเป็นคนเตี้ยมาก	ญ. ๑	๘๔	๑๗	๑๓	๓	๑		
	ญ. ๒	๘๗	๙	๑๑	๒	๘		
	ช. ๑	๑๑๔	๒๓	๖	๓	๓	๖๔ : ๖๒	
	ช. ๒	๖๔	๑๑	๑๑	๕	—	๖๔ : ๕๗	๒๖ : ๗๔
๒๓. นักเรียนเป็นคนอ่อนไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก เพราะว่าตนเองเป็นคนมีรูปร่างขี้ริ้วขี้เหร่ไม่เป็นที่ต้องตาต้องใจใคร	ญ. ๑	๙๒	๑๓	๑๓	๕	๒		
	ญ. ๒	๗๕	๒๑	๑๗	๒	๒		
	ช. ๑	๑๒๐	๑๔	๔	๓	๓	๗๓ : ๖๒	
	ช. ๒	๖๘	๑๓	๔	๖	—	๖๕ : ๗๑	๒๘ : ๗๒

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๒๔. เรือนผมของนักเรียนไม่งาม สะดุดตา และก็พลอยมีอารมณ์หวั่นไหวต่อคำวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่มาก	ญ. ๑	๙๑	๑๕	๗	๘	๒		
	ญ. ๒	๘๓	๑๔	๘	๓	๔		
	ช. ๑	๑๑๖	๑๔	๑๔	๓	๒	๖๖ : ๗๕	
	ช. ๒	๕๔	๒๐	๑๐	๓	๔	๗๐ : ๗๑	๒๔ : ๗๑
๒๕. นักเรียนคิดว่าถ้าได้ทราบเทคนิคในการแต่งตัวที่ถูกต้องแล้วก็คงจะช่วยให้บุคลิกภาพดีขึ้น	ญ. ๑	๙๑	๑๗	๙	๕	๑		
	ญ. ๒	๖๒	๒๔	๑๓	๔	๔		
	ช. ๑	๑๑๗	๒๐	๙	๕	๓	๘๗ : ๗๖	
	ช. ๒	๕๗	๒๐	๑๒	๔	๓	๖๙ : ๔๔	๓๓ : ๖๗
๒๖. นักเรียนคิดว่าถ้ารู้จักวิธีเลือกเสื้อผ้าอาภรณ์ต่าง ๆ แล้วก็คงจะเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมให้บุคลิกภาพดีขึ้น	ญ. ๑	๘๙	๒๓	๕	๘	๒		
	ญ. ๒	๕๔	๒๘	๑๖	๗	๗		
	ช. ๑	๑๑๖	๒๒	๘	๔	๔	๔๒ : ๗๕	
	ช. ๒	๕๔	๑๘	๑๑	๕	๓	๗๒ : ๔๕	๓๔ : ๖๖
๒๗. นักเรียนรู้สึกว่าใบหน้าของตนเองไม่น่าดูเลยภายหลังจากไปตัดผมหรือตกแต่งเรือนผมแล้ว	ญ. ๑	๙๒	๑๗	๗	๕	๔		
	ญ. ๒	๖๐	๒๘	๑๕	๕	๔		
	ช. ๑	๑๑๔	๒๒	๑๐	๘	—	๘๘ : ๗๘	
	ช. ๒	๕๘	๑๗	๑๓	๘	—	๗๑ : ๔๕	๓๔ : ๖๖
๒๘. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ เพราะเหตุที่แต่งตัวไม่เป็น	ญ. ๑	๘๖	๑๖	๑๒	๕	๔		
	ญ. ๒	๕๘	๓๑	๑๔	๗	๗		
	ช. ๑	๑๐๘	๒๔	๔	๔	๔	๔๖ : ๘๑	
	ช. ๒	๖๑	๑๘	๑๓	๒	๒	๘๓ : ๔๔	๓๖ : ๖๔ ++

ตาราง ๒๒. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๒๙. นักเรียนไม่อาจจะไปกับเพื่อนๆที่ตนเองอยากไปด้วยได้เพราะว่าตนเองไม่ทราบว่าจะแต่งตัวอย่างไรดี	ญ. ๑	๙๐	๑๑	๑๑	๗	๔		
	ญ. ๒	๗๐	๒๑	๑๒	๘	๖		
	ช. ๑	๑๑๖	๒๔	๑๐	๓	๑	๘๐ : .๗๓	
	ช. ๒	๖๑	๑๗	๑๓	๔	๑	๗๑ : ๘๒	๓๑ : ๖๙

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคคลิกภาพ ดังแสดงในตารางที่ ๒๒ กล่าวได้ดังนี้คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป(ข้อ๑ – ๕) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าตนเองควรจะมีการควบคุมสติสัมปชัญญะให้มากกว่านี้ เมื่ออยู่ในที่ๆเวดล้อมไปด้วยผู้คนจำนวนมาก และเมื่อไปในงานสังคม นักเรียนรู้สึกประหม่าตื่นกลัวมากจนไม่มีความสนุกสนาน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๕๔ : ๔๖ และ ๕๔ : ๔๖ ตามลำดับ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดีขาดความสนใจในสิ่งต่างๆ(ข้อ๖ – ๑๑) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกโกรธและไม่พอใจ เมื่อต้องกระทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งตนเองไม่มีความสนใจเลย เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๔ : ๕๖

๓. ปัญหาการไม่รู้จักให้อภัยและใจแคบ(ข้อ๑๒ – ๑๖) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนวิตกกังวลใจเกี่ยวกับตนเอง การมีนิสัยที่ชอบแสดงความคิดเห็นหรือพูดอะไรออกมาตรงเกินไป เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๗ : ๖๓

๔. ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ(ข้อ๑๗ – ๒๔) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกเสมอว่าถ้าหากมีฟันสวยก็คงจะทำให้ตนเองมีบุคลิกภาพดีขึ้น เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๐ : ๗๐

๕. ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการแต่งตัว(ข้อ๒๕ – ๒๘) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ เพราะเหตุที่แต่งตัวไม่เป็น เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๖ : ๖๔

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคคลิกภาพ พิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อยกล่าวได้ดังนี้คือ.–

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดีขาดความสนใจในสิ่งต่างๆ

๓. ปัญหาการไม่รู้จักการให้อภัยและใจแคบ

๔. ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการแต่งตัว

๕. ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ

๕.๖ <u>ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา</u>

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลาของนักเรียน ดังแสดงในตาราง ๒๓ กล่าวได้ ๔ ลักษณะคือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลาและการทำงานนั้นๆ(ข้อ๑ – ๗)

๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน(ข้อ๘ – ๑๒)

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ(ข้อ๑๓–๑๗)

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เงินอย่างฉลาด(ข้อ๑๘ – ๒๒)

ตาราง ๒๓. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑:มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๑. นักเรียนอยากทำงานพิเศษนอกเวลา แต่มีปัญหาในเรื่องการหางานทำ	ญ. ๑	๘๘	๑๑	๑๓	๓	๓		
	ญ. ๒	๗๕	๑๓	๒๐	๔	๕		
	ช. ๑	๑๑๕	๒๑	๑๐	๔	๔	๗๖ : ๘๘	
	ช. ๒	๔๗	๑๔	๑๘	๖	๖	๗๓ : ๔๑	๓๓ : ๖๗ ++
๒. นักเรียนจำต้องเปลี่ยนงานทำอยู่บ่อยๆด้วยไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับงานเหล่านั้นได้	ญ. ๑	๔๑	๑๕	๑๑	๓	๓		
	ญ. ๒	๖๗	๒๕	๑๓	๕	๗		
	ช. ๑	๑๑๔	๒๖	๗	๓	๔	๘๒ : ๗๘	
	ช. ๒	๕๘	๒๐	๑๑	๕	๒	๗๒ : ๘๘	๓๓ : ๖๗ ++

ตาราง ๒๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา น้อย	ปานกลาง	มาก	มากเดียว	อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา
๓. นักเรียนอยากมีงานพิเศษทำ	ญ. ๑	๔๐	๑๒	๑๑	๗	๓		
นอกเวลาเรียน แต่ก็มีความ	ญ. ๒	๖๘	๑๕	๑๘	๔	๗		
ลำบากในเรื่องการหางานทำ	ช. ๑	๑๑๕	๒๑	๑๒	๔	๓	๘๒ : ๘๒	
ด้วยว่าอายุยังน้อยอยู่	ช. ๒	๕๔	๑๘	๑๔	๖	๔	๗๓ : ๔๑	๓๗ : ๖๗ ++
๔. นักเรียนมีความจำเป็นต้องทำ	ญ. ๑	๔๑	๑๓	๑๓	๕	๑		
งานพิเศษนอกเวลาเพื่อหาเงิน	ญ. ๒	๔๒	๑๓	๗	–	๕		
มาจุนเจือเป็นค่าใช้จ่ายในการ	ช. ๑	๑๑๘	๑๗	๑๑	๖	๒	๕๗ : ๗๒	
มาเรียนวันหนึ่งๆ	ช. ๒	๖๐	๑๖	๑๕	๔	๑	๖๘ : ๖๑	๒๖ : ๗๔ +
๕. นักเรียนรู้สึกว่านายจ้างหวัง	ญ. ๑	๔๖	๑๒	๔	๕	๑		
มากเกินไปกับงานที่เข้าจ้าง	ญ. ๒	๘๔	๑๓	๖	๖	๘		
ให้นักเรียนทำพิเศษนอกเวลา	ช. ๑	๑๑๓	๒๓	๑๐	๔	๔	๖๐ : ๗๘	
เหล่านั้น	ช. ๒	๕๔	๒๓	๙	๒	๓	๖๘ : ๗๐	๒๘ : ๗๒
๖. นักเรียนมีข้อยุ่งยากใจในอัน	ญ. ๑	๑๐๐	๑๐	๖	๔	๓		
ที่จะเข้าให้ได้กับคนงานอื่นๆ	ญ. ๒	๘๘	๑๓	๑๐	๒	๔		
ที่รวมงานด้วย เพราะนักเรียน	ช. ๑	๑๑๙	๒๐	๖	๔	๕	๕๒ : ๗๗	
เป็นเพียงคนทำงานพิเศษนอก	ช. ๒	๕๔	๒๒	๑๓	๔	๓	๕๘ : ๗๑	๒๖ : ๗๔ +
เวลาเรียนเท่านั้น								
๗. นักเรียนต้องการความช่วย	ญ. ๑	๙๐	๑๑	๑๓	๗	๒		
เหลือในการช่วยหางานพิเศษ	ญ. ๒	๗๖	๑๘	๑๗	๑	๕		
ให้ทำนอกเวลา	ช. ๑	๑๑๘	๑๔	๙	๙	๔	๗๔ : ๘๐	
	ช. ๒	๕๒	๑๘	๑๖	๒	๘	๖๙ : ๘๕	๓๑ : ๖๙

หมายเหตุ + หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบน้อยที่สุดในหมวดนั้น

++ หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบมากที่สุดในหมวดนั้น

ตาราง ๒๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา : ปัญหา
๘. นักเรียนไม่มีเงินพอที่จะซื้อสิ่งของที่จำเป็นบางอย่างได้เพราะว่าเงินที่ได้รับมาวันหนึ่งๆก็ใช้จ่ายในการมาโรงเรียนวันนั้นๆหมดแล้ว	ญ. ๑	๙๗	๑๐	๘	๕	๓		
	ญ. ๒	๒๗	๒๐	๑๕	๗	๘		
	ช. ๑	๑๑๐	๗	๑๖	๘	๓	๗๖ : ๙๑	
	ช. ๒	๘๙	๒๒	๗	๔	๔	๗๐ : ๙๗	๓๙ : ๖๖ ++
๙. เงินที่พ่อแม่ให้เป็นค่าใช้จ่ายไปโรงเรียนในวันหนึ่งๆนั้นไม่พอเพียงกับที่นักเรียนจะต้องให้จาย แต่พ่อแม่ก็ไม่เข้าใจในเรื่องนี้	ญ. ๑	๘๙	๑๖	๗	๑	๔		
	ญ. ๒	๗๓	๒๐	๑๐	๙	๕		
	ช. ๑	๑๑๒	๒๐	๑๒	๙	๑	๗๘ : ๘๙	
	ช. ๒	๙๙	๒๑	๑๙	๓	๔	๗๖ : ๙๑	๓๙ : ๖๖ ++
๑๐. นักเรียนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างกับพวกเพื่อนๆได้เพราะไม่มีเงิน	ญ. ๑	๙๒	๑๖	๑๑	๓	๑		
	ญ. ๒	๖๙	๒๒	๑๐	๗	๙		
	ช. ๑	๑๑๐	๒๒	๑๒	๗	๓	๗๙ : ๘๙	
	ช. ๒	๕๑	๓๐	๙	๕	๑	๗๕ : ๘๓	๓๙ : ๖๖ ++
๑๑. ที่โรงเรียนมีคนเรี่ยไรมากและบ่อยเกินไปจนทำให้เงินค่าใช้จ่ายสำหรับมาโรงเรียนวันหนึ่งๆไม่พอหรือกระทบกระเทือนถึงทางบ้าน	ญ. ๑	๙๗	๑๓	๖	๔	๑		
	ญ. ๒	๗๒	๒๒	๘	๙	๖		
	ช. ๑	๑๑๔	๑๙	๙	๘	๔	๖๙ : ๘๓	
	ช. ๒	๕๓	๒๐	๑๒	๗	๔	๖๔ : ๘๘	๓๑ : ๖๙
๑๒. นักเรียนประหลาดใจอยู่เสมอว่าทำไมค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนจึงแพงนัก	ญ. ๑	๙๖	๑๖	๗	๑	๓		
	ญ. ๒	๗๕	๑๗	๑๒	๖	๗		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๙	๗	๘	๕	๖๙ : ๘๐	
	ช. ๒	๕๕	๒๓	๑๑	๔	๓	๖๖ : ๘๓	๓๐ : ๗๐ +

ตาราง ๒๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๑๓. นักเรียนต้องเรียนหนังสือตามตารางเรียนซึ่งจัดเต็มตลอดวันจนไม่มีเวลาพอที่จะไปทำงานพิเศษใดจึงอยากให้ทางโรงเรียนช่วยขจัดข้อขัดแย้งอันนี้	ญ. ๑	๙๘	๑๔	๔	๖	๑		
	ญ. ๒	๘๗	๑๒	๑๐	๓	๕		
	ช. ๑	๑๑๗	๑๙	๑๐	๖	๒	๕๕ : ๗๔	
	ช. ๒	๕๙	๑๘	๑๒	๓	๔	๖๒ : ๖๗	๒๖ : ๗๔ +
๑๔. นักเรียนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนได้เพราะว่าต้องใช้เวลาเหล่านั้นไปทำงานพิเศษ	ญ. ๑	๑๐๐	๑๓	๗	๓	—		
	ญ. ๒	๘๓	๒๐	๗	๓	๔		
	ช. ๑	๑๑๔	๒๓	๗	๗	๓	๕๗ : ๗๑	
	ช. ๒	๖๕	๒๐	๘	๒	๑	๖๓ : ๖๕	๒๖ : ๗๔ +
๑๕. นักเรียนกลุ้มใจที่ต้องทำงานพิเศษนอกเวลา ขณะเดียวกันทางโรงเรียนก็ให้การบ้านมากจนไม่มีเวลาจะได้ทำ	ญ. ๑	๘๖	๑๕	๔	๗	๑		
	ญ. ๒	๗๙	๒๐	๙	๓	๖		
	ช. ๑	๑๒๐	๑๖	๑๑	๒	๕	๖๕ ๗๗	
	ช. ๒	๕๓	๒๒	๑๖	๕	—	๖๑ : ๘๑	๒๙ : ๗๐
๑๖. นักเรียนเรียนหนังสือและต้องทำงานพิเศษด้วย และก็ไม่ค่อยมีเวลาได้ดูหนังสือสอบ	ญ. ๑	๙๑	๗๗	๘	๕	๒		
	ญ. ๒	๘๗	๑๕	๙	๘	๒		
	ช. ๑	๑๒๒	๑๒	๑๔	—	๖	๖๒ : ๖๓	
	ช. ๒	๖๕	๑๕	๑๑	๕	—	๖๔ : ๖๑	๒๖ : ๗๔ +
๑๗. นักเรียนเกรงว่าจะต้องออกจากโรงเรียนเนื่องด้วยนักเรียนต้องการเรียนและทำงานพิเศษด้วย แต่มีคนเขาว่านักเรียนไม่อาจทำได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน	ญ. ๑	๘๓	๗๗	๑๒	๔	๒		
	ญ. ๒	๘๔	๑๒	๗	๕	๓		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๘	๑๓	๕	๓	๗๓ : ๗๗	
	ช. ๒	๕๘	๑๔	๑๔	๓	๒	๗๔ : ๗๑	๓๑ : ๖๔ ++

ตาราง ๒๓. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑ : มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๑๘. นักเรียนมีปัญหากังวลใจด้วยไม่รู้วิธีที่จะใช้เงินอย่างไรจึงจะดี	ญ. ๑	๘๑	๑๙	๘	๑๑	๔		
	ญ. ๒	๖๒	๑๙	๒๓	๖	๗		
	ช. ๑	๑๑๓	๑๗	๑๓	๖	๕	๙๗ : ๘๗	
	ช. ๒	๕๐	๒๔	๑๖	๕	๑	๘๓ : ๑๐๑	๓๘ : ๖๒
๑๙. นักเรียนไม่รู้จักวิธีที่จะเลือกซื้อของที่ดีได้ในราคาที่ถูกพอสมควร	ญ. ๑	๗๗	๑๘	๑๑	๑๐	๗		
	ญ. ๒	๕๗	๒๒	๑๖	๑๔	๘		
	ช. ๑	๑๐๘	๑๕	๑๕	๔	๓	๑๐๖ : ๑๐๑	
	ช. ๒	๔๑	๒๕	๑๘	๑๐	๒	๙๒ : ๑๑๕	๙๒ : ๕๘ ++
๒๐. นักเรียนต้องการความช่วยเหลือในอันที่จะได้รู้วิธีการในการใช้จ่ายเงินที่ได้รับมาโรงเรียนแต่ละวัน	ญ. ๑	๘๐	๑๖	๑๔	๘	๕		
	ญ. ๒	๕๕	๒๒	๑๔	๘	๑๓		
	ช. ๑	๑๐๘	๑๖	๑๓	๑๒	๒	๑๐๕ : ๘๘	
	ช. ๒	๕๔	๑๘	๑๕	๖	๓	๘๕ : ๑๐๔	๓๕ : ๖๑
๒๑. นักเรียนอยากทราบวิธีการเก็บออมเงินวันละเล็กละน้อยมิฉะนั้นแล้วก็จะใช้เสียหมด	ญ. ๑	๗๗	๑๗	๑๕	๑๑	๓		
	ญ. ๒	๕๒	๒๒	๒๑	๑๑	๑๑		
	ช. ๑	๑๐๖	๒๐	๑๓	๑๐	๕	๑๑๑ : ๙๒	
	ช. ๒	๕๒	๒๑	๑๔	๕	๔	๙๔ : ๑๐๙	๙๑ : ๕๙
๒๒. นักเรียนอยากทราบว่าตนเองควรจะใช้จ่ายเงินกับบรรดามหรสพบันเทิงสักเท่าใดและควรใช้จ่ายเกี่ยวกับชาวของที่ชอบสักเท่าใด	ญ. ๑	๗๘	๒๔	๗	๑๑	๓		
	ญ. ๒	๔๗	๓๐	๑๓	๑๑	๑๖		
	ช. ๑	๑๐๖	๒๔	๗	๑๔	๓	๑๑๕ : ๙๒	
	ช. ๒	๕๒	๒๓	๑๑	๕	๕	๙๓ : ๑๑๔	๙๒ : ๕๘ ++

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา ดังแสดงในตารางที่ ๒๓ กล่าวได้ดังนี้คือ.-

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลาและการทำงานนั้นๆ(ข้อ๑ – ๗) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนออกทำงานพิเศษนอกเวลาแต่มีปัญหาในเรื่องการหางานทำ, นักเรียนจำต้องเปลี่ยนงานทำอยู่บ่อยๆ ด้วยไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับงานเหล่านั้นได้และนักเรียนอยากมีงานพิเศษทำนอกเวลาเรียน แต่ก็มีความลำบากในเรื่องการหางานทำด้วยว่าอายุยังน้อยอยู่ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๓ : ๖๗ ๓๓ : ๖๗ และ ๓๓ : ๖๗ ตามลำดับ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน(ข้อ๘ – ๑๒) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนไม่มีเงินพอที่จะซื้อสิ่งของที่จำเป็นบางอย่างได้ เพราะว่าเงินที่ได้มาวันหนึ่งๆ ก็ใช้จ่ายในการมาโรงเรียนวันนั้นๆหมดแล้ว เงินที่พ่อแม่ให้เป็นค่าใช้จ่ายไปโรงเรียนในวันหนึ่งๆนั้น ไม่พอเพียงกับที่นักเรียนจะต้องใช้จ่าย แต่พ่อแม่ก็ไม่เข้าใจในเรื่องนี้ และนักเรียนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างกับพวกเพื่อนๆได้ เพราะไม่มีเงิน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๔ : ๖๖, ๓๔ : ๖๖ และ ๓๔ : ๖๖ ตามลำดับ

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ(ข้อ๑๓ –๑๗) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนเกรงว่าจะต้องออกจากโรงเรียนเนื่องด้วยนักเรียนต้องการเรียนและทำงานพิเศษด้วย แต่มีคนเขาว่านักเรียนไม่อาจทำได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๑ : ๖๙

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เงินอย่างฉลาด(ข้อ๑๘ – ๒๒) เรื่องที่ประสพปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนไม่รู้จักวิธีที่จะเลือกซื้อของที่ดีได้ในราคาที่ถูกพอสมควร และนักเรียนอยากทราบว่าตนเองควรจะใช้จ่ายเงินกับบรรดามหรสพบันเทิงสักเท่าใดและควรใช้จ่ายเกี่ยวกับข้าวของที่ชอบสักเท่าใด เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะมีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๔๒ : ๕๘ และ ๔๒ : ๕๘ ตามลำดับ

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา พิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เงินอย่างฉลาด

๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลาและการทำงานนั้น ๆ

๔. ปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ

๕.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพของนักเรียน ดังแสดงในตาราง ๒๙ กล่าวได้ ๖ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป (ข้อ ๑ – ๗)
๒. ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป (ข้อ ๘ – ๑๒)
๓. ปัญหาเกี่ยวกับหู, ตา, คอ, จมูก และฟัน (ข้อ ๑๓ – ๒๙)
๔. ปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรง และกลัวเจ็บป่วย (ข้อ ๒๕ – ๓๐)
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค (ข้อ ๓๑ – ๓๖)
๖. ปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ หรือดื่มสุรา (ข้อ ๓๗ – ๔๑)

ตาราง ๒๙ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
๑. นักเรียนกลุ้มใจเรื่องนอนไม่ค่อยหลับ ซึ่งทำให้รู้สึกอ่อนเพลีย	ญ. ๑	๓๕	๑๖	๒๑	๗	๔		
	ญ. ๒	๖๔	๒๒	๑๖	๕	๑๐		
	ช. ๑	๑๑๑	๒๐	๑๒	๗	๔	๑๐๑ : ๘๕	
	ช. ๒	๕๔	๒๐	๑๖	๔	๒	๔๑ : ๔๕	๓๘ : ๖๒ ++
๒. นักเรียนนอนไม่พอเพราะต้องอยู่ทำการบ้านจนดึก	ญ. ๑	๘๓	๒๐	๑๒	๖	๒		
	ญ. ๒	๕๒	๒๕	๑๘	๑๒	๑๐		
	ช. ๑	๑๑๔	๑๗	๑๓	๕	๕	๑๐๕ : ๗๔	
	ช. ๒	๕๗	๒๒	๑๐	๕	๒	๘๐ : ๑๐๔	๓๘ : ๖๒ ++

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๓. นักเรียนต้องการนอนหลับพักผ่อนให้มากกว่านี้ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะนักเรียนมีภารกิจการงานที่ต้องรับผิดชอบที่บ้านมาก	ญ. ๑	๘๐	๒๐	๑๗	๔	๒		
	ญ. ๒	๖๗	๒๓	๑๑	๘	๘		
	ช. ๑	๑๒๐	๑๔	๑๑	๕	๔	๔๓ : ๗๑	
	ช. ๒	๕๔	๒๐	๑๑	๓	๓	๗๗ : ๘๘	๓๔ : ๖๖
๔. ตื่นนอนตอนเช้านักเรียนรู้สึกอ่อนเพลียจนไม่อยากลุกจากที่นอน ด้วยเหตุที่นอนหลับพักผ่อนไม่พอเพียงนั่นเอง	ญ. ๑	๘๗	๒๒	๖	๓	๕		
	ญ. ๒	๖๒	๑๗	๑๗	๔	๑๒		
	ช. ๑	๑๒๐	๑๗	๔	๔	๔	๔๑ : ๗๔	
	ช. ๒	๕๖	๒๑	๑๑	๔	๓	๗๐ : ๔๕	๓๔ : ๖๖
๕. นักเรียนนอนแต่หัวค่ำ แต่ก็ตื่นสายจนจะเตรียมตัวไปโรงเรียนไม่ทัน	ญ. ๑	๘๒	๒๔	๗	๖	๔		
	ญ. ๒	๗๐	๑๔	๑๓	๔	๖		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๕	๔	๓	๓	๘๘ : ๖๘	
	ช. ๒	๕๘	๒๑	๑๑	๕	๑	๗๑ : ๘๕	๓๒ : ๖๘
๖. นักเรียนมักง่วงนอนเสมอ ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็มิได้อดนอนหรือนอนไม่พอ	ญ. ๑	๘๗	๑๘	๑๑	๗	๔		
	ญ. ๒	๖๕	๑๘	๑๗	๑๔	๖		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๘	๔	๔	๑	๘๘ : ๖๐	
	ช. ๒	๖๑	๑๖	๑๕	๑	๗	๖๑ : ๘๗	๓๐ : ๗๐
๗. นักเรียนนอนไม่พอเลยทำให้เซื่องซึมไม่สดชื่นกะปรี้กะเปร่าและรู้สึกไม่ค่อยสบาย	ญ. ๑	๘๔	๒๑	๑๐	๔	๔		
	ญ. ๒	๗๔	๑๖	๑๖	๕	๖		
	ช. ๑	๑๗๒	๑๑	๗	๔	๔	๘๒ : ๕๔	
	ช. ๒	๕๔	๒๑	๑๐	๔	๒	๖๑ : ๘๐	๒๔ : ๗๑

หมายเหตุ + หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาน้อยที่สุดในหมวดนั้น ๆ

++ หมายถึงข้อปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหามากที่สุดในหมวดนั้น ๆ

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๘. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคน	ญ. ๑	๙๒	๒๒	๓	๓	๓		
ผอมแห้งแรงน้อย จนไม่อาจทำ	ญ. ๒	๘๐	๑๗	๘	๖	๖		
กิจกรรมหนัก ๆ ที่จำต้องอาศัย	ช. ๑	๑๒๑	๒๑	๗	๕	–	๖๘ : ๗๐	
พลกำลังร่วมกับเพื่อน ๆ	ช. ๒	๕๙	๒๐	๑๑	๔	๒	๖๔ : ๗๔	๒๘ : ๗๒ ++
๙. นักเรียนมีรูปร่างบอบบางและ	ญ. ๑	๙๖	๑๙	๗	๑	–		
อ่อนแอ ดังนั้นเวลาเล่นกีฬาหรือ	ญ. ๒	๘๕	๑๔	๑๐	๒	๖		
เล่นกายบริหารในชั่วโมงพล	ช. ๑	๑๓๑	๑๓	๕	๒	๓	๕๔ : ๕๔	
ศึกษา จึงรู้สึกเหนื่อยมาก	ช. ๒	๖๔	๑๙	๑๐	๒	–	๕๐ : ๖๓	๒๓ : ๗๗
เหลือเกิน								
๑๐. นักเรียนผอมมากและกังวลใจ	ญ. ๑	๙๒	๑๖	๑๑	๓	๑		
เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอนามัย	ญ. ๒	๙๑	๑๑	๖	๖	๓		
ของตนเสมอ	ช. ๑	๑๓๐	๑๔	๗	๒	๑	๕๗ : ๕๘	
	ช. ๒	๖๒	๒๐	๑๓	๑	–	๕๕ : ๖๐	๒๓ : ๗๗
๑๑. นักเรียนอ้วนมากเกินไปจน	ญ. ๑	๙๘	๑๑	๑๐	๓	๑		
รู้สึกรำคาญในความอ้วนของ	ญ. ๒	๙๔	๙	๗	๑	๖		
	ช. ๑	๑๓๕	๑๔	๒	๑	๔	๔๘ : ๔๒	
	ช. ๒	๗๓	๑๘	๓	๒	–	๔๔ : ๕๖	๒๐ : ๘๐
๑๒. นักเรียนอ้วนมากและกังวลใจ	ญ. ๑	๙๘	๑๐	๑๑	๒	๒		
เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอนามัย	ญ. ๒	๘๘	๑๑	๖	๖	๕		
ของตนอยู่เสมอ	ช. ๑	๑๓๗	๑๔	๒	–	๑	๕๓ : ๓๔	+
	ช. ๒	๗๘	๑๓	๕	๓	๑	๔๒ : ๕๐	๑๔ : ๘๑

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย ม๔.๑:ม๖.๒	มีปัญหา : ไม่มีปัญหา
๑๓. นักเรียนรู้สึกว่าสายตาไม่ค่อยดีมองเห็นไม่ค่อยชัด และรู้สึกปวดมัยน์ตา	ญ. ๑	๑๐๕	๑	๕	๓	๑		
	ญ. ๒	๗๖	๒๒	๙	๗	๓		
	ช. ๑	๑๒๘	๑๖	๗	๑	๒	๕๘ : ๕๖	
	ช. ๒	๖๖	๑๒	๑๑	๖	๑	๙๔ : ๗๑	๒๓ : ๗๗
๑๔. สายตาของนักเรียนไม่ค่อยดี จึงอยากจะไปตรวจสายตา ประกอบแว่น แต่พอแม่ก็เห็นว่าไม่จำเป็น	ญ. ๑	๑๐๑	๑๒	๖	๑	๓		
	ญ. ๒	๘๒	๑๘	๔	๒	๖		
	ช. ๑	๑๓๔	๑๐	๒	๑	๒	๕๗ : ๔๑	
	ช. ๒	๗๐	๑๘	๕	๓	—	๗๗ : ๖๑	๒๐ : ๘๐
๑๕. นักเรียนสวมแว่นตา แต่ก็กลุ้มใจด้วยรู้สึกรำคาญเกะกะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนเล่นกีฬา	ญ. ๑	๔๔	๘	๗	๗	๒		
	ญ. ๒	๔๖	๗	๗	๒	๕		
	ช. ๑	๑๒๘	๑๖	๖	๒	๒	๔๕ : ๔๖	
	ช. ๒	๗๖	๖	๘	๕	๑	๕๐ : ๔๑	๑๗ : ๘๓
๑๖. นักเรียนรู้สึกหูตึงไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง ทำให้ฟังไม่ค่อยได้ยินถนัด	ญ. ๑	๔๔	๑๕	๗	๔	๓		
	ญ. ๒	๔๘	๖	๔	๔	๕		
	ช. ๑	๑๓๓	๑๕	๑	๓	๒	๔๘ : ๔๖	
	ช. ๒	๗๑	๑๖	๕	๒	๒	๕๐ : ๔๔	๑๔ : ๔๑
๑๗. นักเรียนรู้สึกหูตึงมาก ต้องฟังใกล้ ๆ จึงจะได้ยิน หรือต้องเอียงหูฟัง เวลาเรียนต้องนั่งข้างหน้า	ญ. ๑	๑๐๕	๘	๔	๔	๒		
	ญ. ๒	๔๓	๑๒	๗	๒	๓		
	ช. ๑	๑๓๔	๑๐	๕	๓	๒	๔๒ : ๔๔	
	ช. ๒	๗๒	๑๘	๕	—	๑	๓๘ : ๔๘	๑๘ : ๘๒

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา ปัญหา
๑๘. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นหวัดอยู่เรื่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน้าหนาวทำให้รำคาญ ไม่มีสมาธิในการดูหนังสือหรือเรียนหนังสือ	ญ. ๑	๙๘	๑๓	๘	๓	๑		
	ญ. ๒	๘๗	๘	๑๐	๖	๖		
	ช. ๑	๑๓๑	๑๕	๒	๓	๓	๕๕ : ๕๖	
	ช. ๒	๖๓	๑๕	๑๐	๕	๓	๔๘ : ๖๓	๒๓ : ๓๗
๑๙. นักเรียนรู้สึกว่าโพรงจมูกจะอักเสบหรือเป็นไซนัส	ญ. ๑	๙๔	๑๕	๑๑	๓	—		
	ญ. ๒	๙๐	๑๐	๙	๕	๘		
	ช. ๑	๑๒๗	๗๗	๗	๑	๒	๕๖ : ๕๕	
	ช. ๒	๖๘	๑๔	๔	๑	๔	๕๖ : ๕๕	๒๓ : ๓๗
๒๐. นักเรียนรู้สึกเจ็บคออยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ไม่อยากพูด, อ่าน หรือร้องอะไรด้วยรำคาญตัวเอง	ญ. ๑	๑๐๐	๗	๗	๘	๑		
	ญ. ๒	๘๓	๑๔	๑๐	๕	๕		
	ช. ๑	๑๓๗	๘	๖	๑	๒	๕๗ : ๔๓	
	ช. ๒	๗๐	๑๕	๔	—	๒	๔๐ : ๖๐	๒๐ : ๘๐
๒๑. นักเรียนรู้สึกเป็นหวัดลงคอโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน้าหนาว มีเสมหะติดคอและไอ	ญ. ๑	๘๖	๑๖	๑๓	๕	๓		
	ญ. ๒	๗๓	๑๐	๑๘	๖	๑๐		
	ช. ๑	๑๒๖	๑๔	๖	๔	๔	๘๑ : ๖๑	
	ช. ๒	๖๓	๑๕	๑๑	๒	๕	๖๕ : ๗๗	๒๕ : ๗๑
๒๒. นักเรียนมีปัญหาเรื่องฟันผุและปวดฟัน	ญ. ๑	๘๓	๑๔	๑๓	๕	๓		
	ญ. ๒	๗๓	๑๔	๑๒	๔	๔		
	ช. ๑	๑๑๔	๗๗	๑๐	๔	๕	๘๔ : ๗๓	
	ช. ๒	๕๔	๒๑	๑๐	๕	๑	๗๖ : ๘๑	๗๒ : ๖๘

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี : ไม่มี
							มศ.๑:มศ.๒	ปัญหา : ปัญหา
๒๓. นักเรียนกลุ้มใจด้วยปากเหม็น	ญ. ๑	๘๑	๑๕	๑๔	๖	๗		
	ญ. ๒	๗๖	๑๗	๑๓	๓	๘		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๘	๑๓	๕	๓	๘๓ : ๗๒	
	ช. ๒	๖๓	๑๕	๔	๓	๒	๘๑ : ๗๔	๓๒ : ๖๘ ++
๒๔. นักเรียนกลุ้มใจด้วยฟันเก ไม่เป็นระเบียบและไม่สวย	ญ. ๑	๘๑	๑๗	๑๑	๕	๔		
	ญ. ๒	๗๘	๑๖	๑๐	๕	๘		
	ช. ๑	๑๑๕	๑๘	๔	๖	๖	๘๑ : ๗๓	
	ช. ๒	๖๒	๒๐	๔	๔	๑	๘๑ : ๗๓	๓๑ : ๖๔
๒๕. นักเรียนอยากมีร่างกายแข็งแรง แต่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร ?	ญ. ๑	๗๖	๑๕	๑๔	๑๑	๗		
	ญ. ๒	๖๗	๑๘	๑๒	๘	๑๑		
	ช. ๑	๑๒๑	๑๒	๑๑	๕	๕	๔๗ : ๗๗	
	ช. ๒	๕๒	๑๘	๑๑	๘	๖	๘๐ : ๔๔	๗๖ : ๖๔
๒๖. นักเรียนอยากมีรูปร่างได้สวนสัด แต่ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร ?	ญ. ๑	๗๘	๑๘	๑๗	๗	๒		
	ญ. ๒	๕๖	๑๕	๒๒	๔	๑๕		
	ช. ๑	๑๒๔	๘	๔	๑๐	๓	๑๐๖ : ๗๘	
	ช. ๒	๔๘	๒๑	๑๘	๕	๔	๗๕ : ๑๐๔	๗๘ : ๖๒ ++
๒๗. นักเรียนกลัวการเจ็บไข้ได้ป่วย และอยากรู้วิธีการป้องกันรักษา	ญ. ๑	๗๔	๑๖	๑๔	๑๑	๓		
	ญ. ๒	๖๑	๑๒	๑๕	๑๖	๑๓		
	ช. ๑	๑๒๓	๑๑	๑๑	๒	๓	๑๐๐ : ๘๓	
	ช. ๒	๔๔	๑๘	๔	๑๑	๔	๗๕ : ๑๐๘	๗๗ : ๖๓

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี ปัญหา : ไม่มี ปัญหา
							มศ.๑ : มศ.๒	
๒๘. นักเรียนมีรูปร่างสมส่วนและแข็งแรง แต่ก็กลัวว่าวันหนึ่งมันจะทรุดโทรมด้วยโรคภัยไข้เจ็บ	ญ. ๑	๘๒	๑๒	๗	๗	๕		
	ญ. ๒	๗๒	๑๓	๑๖	๔	๗		
	ช. ๑	๑๑๗	๒๑	๑๒	๑	๓	๘๖ : ๗๔	
	ช. ๒	๕๔	๒๖	๑๑	๕	—	๗๘ : ๗๘	๓๔ : ๖๖
๒๙. นักเรียนอ้วนเกินไปหรือผอมเกินไปจนกระทั่งคิดว่าอวัยวะภายในร่างกายคงผิดปกติหรือมีโรคภัยไข้เจ็บภายใน	ญ. ๑	๔๐	๑๖	๘	๖	๓		
	ญ. ๒	๗๓	๑๖	๑๐	๑๑	๗		
	ช. ๑	๑๒๔	๘	๑๐	๒	๕	๗๗ : ๕๕	
	ช. ๒	๖๖	๑๘	๗	๔	๑	๕๘ : ๗๔	๒๗ : ๗๓
๓๐. นักเรียนสูงเกินไปหรือเตี้ยเกินไปจนกระทั่งคิดว่าอวัยวะภายในร่างกายคงผิดปกติหรือมีโรคภัยไข้เจ็บภายใน	ญ. ๑	๔๖	๗	๑๑	๔	๑		
	ญ. ๒	๗๐	๒๒	๑๔	๗	๔		
	ช. ๑	๑๒๖	๑๓	๕	๓	๗	๗๔ : ๕๔	
	ช. ๒	๖๕	๑๗	๑๐	๓	๑	๕๕ : ๗๘	๒๗ : ๗๓
๓๑. นักเรียนมีความวิตกกังวลใจในเรื่องที่ว่าควรรับประทานอาหารประเภทไหน, รับประทานอย่างไร	ญ. ๑	๘๖	๑๘	๑๑	๘	๔		
	ญ. ๒	๖๔	๑๕	๑๔	๑๐	๑๐		
	ช. ๑	๑๑๗	๑๔	๑๒	๖	๕	๔๐ : ๗๒	
	ช. ๒	๖๑	๒๐	๑๐	๓	๒	๗๔ : ๘๘	๓๓ : ๖๗
๓๒. นักเรียนไม่ชอบรับประทานผักและไม่ชอบให้ใครมาบังคับหรือแนะนำให้รับประทาน	ญ. ๑	๘๓	๑๒	๑๑	๑๒	๕		
	ญ. ๒	๗๕	๑๗	๑๓	๗	๕		
	ช. ๑	๑๑๘	๑๕	๔	๕	๖	๘๒ : ๗๓	
	ช. ๒	๕๘	๒๒	๑๓	๑	๒	๗๕ : ๘๐	๓๒ : ๖๘

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย	มี . ปัญหา : ไม่มีปัญหา
							มศ.๑:มศ.๒	
๓๓. อาหารบางอย่างที่ว่าดีมีคุณค่านั้นนักเรียนรับประทานไม่ลงและไม่ชอบ	ญ. ๑	๙๒	๑๔	๙	๕	๓		
	ญ. ๒	๕๗	๒๘	๑๗	๗	๘		
	ช. ๑	๑๒๘	๑๓	๕	๖	๑	๙๑ : ๖๕	
	ช. ๒	๕๖	๑๙	๑๓	๔	๔	๕๖ : ๑๐๐	๓๒ : ๖๘
๓๔. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองชอบรับประทานจุกจิกไม่เป็นเวลา	ญ. ๑	๙๔	๑๑	๑๐	๕	๓		
	ญ. ๒	๔๕	๒๘	๑๕	๑๔	๑๕		
	ช. ๑	๑๒๔	๑๐	๑๑	๕	๔	๑๐๑ : ๗๒	
	ช. ๒	๕๔	๒๓	๙	๖	๔	๕๙ : ๑๑๔	๓๕ : ๖๕ ++
๓๕. นักเรียนทราบดีว่าอาหารที่ดีมีคุณค่านั้นเป็นอย่างไร แต่นักเรียนไม่อยู่ในฐานะที่จะเลือกได้ เพราะฐานะทางบ้านยากจนหรือไม่มีใครทำให้รับประทาน	ญ. ๑	๙๘	๑๔	๕	๓	๓		
	ญ. ๒	๗๒	๑๗	๑๖	๖	๖		
	ช. ๑	๑๒๗	๙	๘	๖	๔	๗๐ : ๖๐	
	ช. ๒	๖๓	๑๖	๙	๓	๕	๕๒ : ๗๘	๒๗ : ๗๓ +
๓๖. นักเรียนอยากทราบวิธีการบริโภคที่ดีเพื่อที่จะให้ร่างกายแข็งแรงไดสวนสัด	ญ. ๑	๙๗	๑๑	๑๐	๕	—		
	ญ. ๒	๕๑	๑๔	๒๙	๑๓	๒๐		
	ช. ๑	๑๓๔	๘	๖	๓	๓	๙๒ : ๖๐	
	ช. ๒	๔๖	๑๑	๑๔	๙	๖	๔๖ : ๑๐๖	๓๑ : ๖๙
๓๗. นักเรียนสูบบุหรี่และอยากเลิกสูบด้วยกลัวว่าจะทำให้เสียสุขภาพแต่ก็เลิกไม่ได้	ญ. ๑	๑๐๖	๘	๒	๔	๓		
	ญ. ๒	๑๐๙	๑	๓	—	๔		
	ช. ๑	๑๔๐	๖	๔	๑	๓	๒๕ : ๓๕	
	ช. ๒	๗๕	๑๓	๔	๓	๑	๓๑ : ๒๙	๑๒ : ๘๘ ++

ตาราง ๒๔. (ต่อ)

ลักษณะปัญหา	เกณฑ์	ไม่มีปัญหา	มีปัญหา				อัตราเบ่อร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะปัญหา	
			น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่เดียว	หญิง : ชาย มศ.๑ : มศ.๒	มี : ไม่มี ปัญหา ปัญหา
๓๘. นักเรียนเห็นเพื่อน ๆ สูบบุหรี่	ญ. ๑	๑๑๐	๙	๒	๑	๑		
ก็สูบด้วย ทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่ชอบ	ญ. ๒	๑๑๔	–	๑	–	๒		
แต่ก็ต้องสูบเพื่อมิตรภาพเพื่อน	ช. ๑	๑๔๒	๕	๓	๒	๒	๑๖ : ๓๔	
ฝูง	ช. ๒	๗๔	๑๔	๖	๑	๑	๒๕ : ๒๕	๑๐ : ๔๐
๓๙. พ่อแม่และครูห้ามสูบบุหรี่ แต่	ญ. ๑	๑๒๑	๑	๑	–	–		
นักเรียนไม่เห็นเสียหาย จึง	ญ. ๒	๑๑๔	๒	–	–	๑		
สูบบุหรี่ในที่ ๆ ไม่มีครูหรือ	ช. ๑	๑๔๐	๘	๕	๑	–	๕ : ๓๕	
พ่อแม่เห็น	ช. ๒	๗๕	๑๐	๘	๒	๑	๑๖ . ๒๔	๘ : ๔๒
๔๐. นักเรียนทราบว่าสุราหรือเบียร์	ญ. ๑	๑๒๑	๒	–	–	–		
ทำให้เสียสุขภาพ แต่เมื่อเวลา	ญ. ๒	๑๑๒	๔	–	–	๑		
มีงานก็จำต้องดื่มเพื่อจะได้รวม	ช. ๑	๑๔๓	๖	๔	๑	–	๗ : ๔๑	
สนุกสนานกับเพื่อน ๆ ได้	ช. ๒	๖๖	๑๘	๙	๓	–	๑๓ : ๓๕	๑๐ : ๔๐
๔๑. การสูบบุหรี่หรือดื่มสุราดื่มเบียร์	ญ. ๑	๑๒๒	๑	–	–	–		
ทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น นักเรียน	ญ. ๒	๑๑๔	๑	๑	–	๑		
จึงสูบหรือดื่มเพราะเหตุดังกล่าว	ช. ๑	๑๑๔	๑๔	๔	๑	๑	๔ : ๓๐	
	ช. ๒	๗๖	๑๔	๔	๑	๑	๑๑ : ๒๓	๗ : ๔๓

ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพดังแสดงในตารางที่ ๒๔ กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป (ข้อ ๑ – ๗) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนกลุ้มใจเรื่องนอนไม่ค่อยหลับซึ่งทำให้รู้สึกอ่อนเพลีย และนักเรียนมีเวลาไม่พอเพราะต้องอยู่ทำการบ้านจนดึก เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๘ : ๖๒ และ ๓๘ : ๖๒

๒. ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป (ข้อ ๘ – ๑๖) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกตนเองว่าตนเองเป็นคนผอมแห้งแรงน้อย จนไม่อาจทำกิจกรรมหนัก ๆ ที่จำต้องอาศัยพลกำลังร่วมกับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันได้ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๒๘ : ๗๒

๓. ปัญหาเกี่ยวกับหู, ตา, คอ, จมูก และฟัน (ข้อ ๑๓ – ๒๔) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนมีปัญหาเรื่องฟันผุและปวดฟัน และนักเรียนกลุ้มใจด้วยปากเหม็น เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๒ . ๖๘ และ ๓๒ : ๖๘

๔. ปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรงและกลัวเจ็บป่วย (ข้อ ๒๔ – ๓๐) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนอยากมีรูปร่างได้ส่วนสัด แต่ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร ? เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๒ : ๖๘

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค (ข้อ ๓๑ – ๓๖) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าตนเองชอบรับประทานจุกจิกไม่เป็นเวลา เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๓๕ : ๖๕

๖. ปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา (ข้อ ๓๗ – ๔๑) เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนสูบบุหรี่และอยากเลิกสูบด้วยกลัวว่าจะทำให้เสียสุขภาพแต่ก็เลิกไม่ได้ เปอร์เซนต์เปรียบเทียบลักษณะที่มีปัญหาต่อไม่มีปัญหาเท่ากับ ๑๒ : ๘๘

ลำดับปัญหานักเรียนในหมวดความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ พิจารณาตามเปอร์เซนต์เปรียบเทียบจากมากไปหาน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค

๓. ปัญหาเกี่ยวกับ หู, ตา, คอ, จมูก และฟัน และ
ปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรงและกลัวเจ็บป่วย

๔. ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา

ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย และนักเรียน มศ. ๑ กับนักเรียน มศ. ๒ เมื่อนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกันโดยการทดสอบสมมุติฐานแล้ว ปรากฏผลดังตารางที่ ๒๕

ตาราง ๒๕. การทดสอบสมมุติฐานในความต้องการและปัญหาทั่วไป

ลักษณะปัญหา	$H_o: \bar{X}_a - \bar{X}_b = 0$	$\bar{X}_a$	$\bar{X}_b$	$S_{\bar{X}_a - \bar{X}_b}$	Z	p
๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม	หญิง : ชาย	๐.๗๔๔	๐.๗๗๓	๐.๐๔๒	๐.๖๒๐	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๐.๔๔๕	๐.๖๑๘	๐.๐๖๔	๕.๒๔๓	< .๐๕
๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	หญิง : ชาย	๐.๔๒๗	๐.๔๖๕	๐.๐๐๒	−๑.๗๑	> .๐๕
	มศ.๒ . มศ.๑	๐.๕๔๑	๐.๓๕๒	๑.๐๒๗	๗.๑๒๕	< .๐๕
๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา	หญิง : ชาย	๑.๓๕๔	๑.๐๓๖	๐.๐๖๕	๔.๕๒๐	< .๐๕
	มศ.๒ . มศ.๑	๑.๓๕๖	๑.๑๒๑	๐.๐๕๒	๔.๕๓๖	< .๐๕
๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต	หญิง : ชาย	๑.๖๐๘	๑.๒๒๓	๐.๑๑	๓.๕๐๑	< .๐๕
	มศ.๒ . มศ.๑	๑.๕๓๗	๑.๓๔๗	๐.๐๐๘	๒.๑๕๒	< .๐๕
๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ	หญิง : ชาย	๐.๖๘๔	๐.๕๘๕	๐.๐๔๘	๒.๑๗๓	< .๐๕
	มศ.๒ . มศ.๑	๐.๕๘๔	๐.๕๔๘	๐.๐๔๔	๐.๘๒๓	> .๐๕
๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ	หญิง : ชาย	๐.๖๓๔	๐.๕๔๕	๐.๐๔๒	๐.๘๓๒	> .๐๕
	มศ.๒ : มศ.๑	๐.๗๑๑	๐.๔๘๘	๐.๐๔๘	๕.๘๔	< .๐๕
๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ	หญิง . ชาย	๐.๕๘๐	๐.๔๒๖	๐.๐๔๕	๓.๔๔๑	< .๐๕
	มศ.๒ . มศ.๑	๐.๖๕๑	๐.๓๘๓	๐.๐๕๔	๔.๔๔	< .๐๕

ผลการทดสอบสมมุติฐานในความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน ในระดับความเชื่อมั่นเชิงสถิติ ๙๕ % ดังแสดงในตารางที่ ๒๕ กล่าวได้ดังนี้

๑. ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม ปรากฏว่านักเรียนหญิงและชายมีปัญไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ. ๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ. ๑

๒. ความต้องการและปัญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ปรากฏว่านักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ. ๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ. ๑

๓. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน มศ. ๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ. ๑

๔. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน มศ. ๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ. ๑

๕. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน มศ. ๑ และ มศ. ๒ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน

๖. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ ปรากฏว่านักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑

๗. ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑

กล่าวโดยสรุปแล้วนักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชายในเรื่องการใช้เวลา ชีวิตอนาคต, บุคลิกภาพ และสุขภาพ นักเรียน มศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน มศ.๑ ในเรื่องสังคม, ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว, การใช้เวลา, ชีวิตอนาคต, การเงินและการทำงานพิเศษ และสุขภาพ และอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงมีปัญหาโดยทั่วไปมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน มศ.๒ มีปัญหาโดยทั่วไปมากกว่านักเรียน มศ.๑ เมื่อพิจารณาถึงการกระจัดกระจายของความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนก็อาจกล่าวได้ดังตารางที่ ๒๖ และแสดงให้เห็นได้ดังภาพที่ ๒

ตาราง ๒๖. การกระจัดกระจายของปัญหาในหมวดปัญหาทั่วไป

เกณฑ์	ความถี่ในแต่ละหมวดปัญหา (n_i)							รวม N	H	H_{max}	R
	๒.๑	๒.๒	๒.๓	๒.๔	๒.๕	๒.๖	๒.๗				
หญิง	๑๔๒	๑๐๒	๓๒๕	๓๘๕	๑๖๕	๑๕๒	๑๓๔	๑๔๖๐	๒.๖๕๔	๒.๘๐๕	๐.๙๔๘
	๑๗%	๗%	๒๒%	๒๖%	๑๑%	๑๐%	๙%	๑๐๐%			
ชาย	๑๔๓	๑๑๒	๒๖๕	๓๐๕	๑๔๖	๑๔๔	๑๖๖	๑๓๓๖	๒.๗๔๐	๒.๘๐๔	๐.๙๕๓
	๑๕%	๘%	๒๐%	๒๗%	๑๑%	๑๑%	๑๒%	๑๐๐%			
มศ.๑	๑๗๑	๙๗	๓๑๐	๓๗๓	๑๕๑	๑๓๕	๑๐๖	๑๓๔๓	๒.๖๒๙	๒.๘๐๖	๐.๙๓๗
	๑๗%	๗%	๒๗%	๒๘%	๑๑%	๑๐%	๘%	๑๐๐%			
มศ.๒	๒๐๙	๑๑๕	๒๘๙	๓๒๗	๑๖๒	๑๖๔	๑๓๙	๑๔๐๕	๒.๗๑๘	๒.๘๐๖	๐.๙๖๙
	๑๔%	๘%	๒๑%	๒๓%	๑๒%	๑๒%	๑๐%	๑๐๐%			

การกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาทั่วไปดังแสดงในตารางที่ ๒๖ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งหมดไม่ว่าหญิงหรือชาย, และ มศ.๑ หรือ มศ.๒ ต่างก็มีการกระจัดกระจายของปัญหาเป็นระเบียบดี โดยมีค่า R (Relative Entropy) มากกว่า ๐.๙ ทุก ๆ กลุ่ม

ลำดับปัญหาทั่วไปของนักเรียนหญิงพิจารณาตามความถี่มากน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
๓. ปัญหาทางด้านสังคม
๔. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ
๖. ปัญหาทางด้านสุขภาพ
๗. ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลำดับปัญหาทั่วไปของนักเรียนชายหญิงพิจารณาตามความถี่มากน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
๓. ปัญหาทางด้านสังคม
๔. ปัญหาทางด้านสุขภาพ
๕. ปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ
๖. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ
๗. ปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลำดับปัญหาทั่วไปของนักเรียน มศ.๑ พิจารณาตามความถี่มากน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
๓. ปัญหาทางด้านสังคม
๔. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ
๕. ปัญหาการเงินและการทำงานพิเศษ
๖. ปัญหาทางด้านสุขภาพ
๗. ปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลำดับปัญหาทั่วไปของนักเรียน มศ.๒ พิจารณาตามความถี่มากน้อย กล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๒. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
๓. ปัญหาทางด้านสังคม
๔. ปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ
๕. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ
๖. ปัญหาทางด้านสุขภาพ
๗. ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

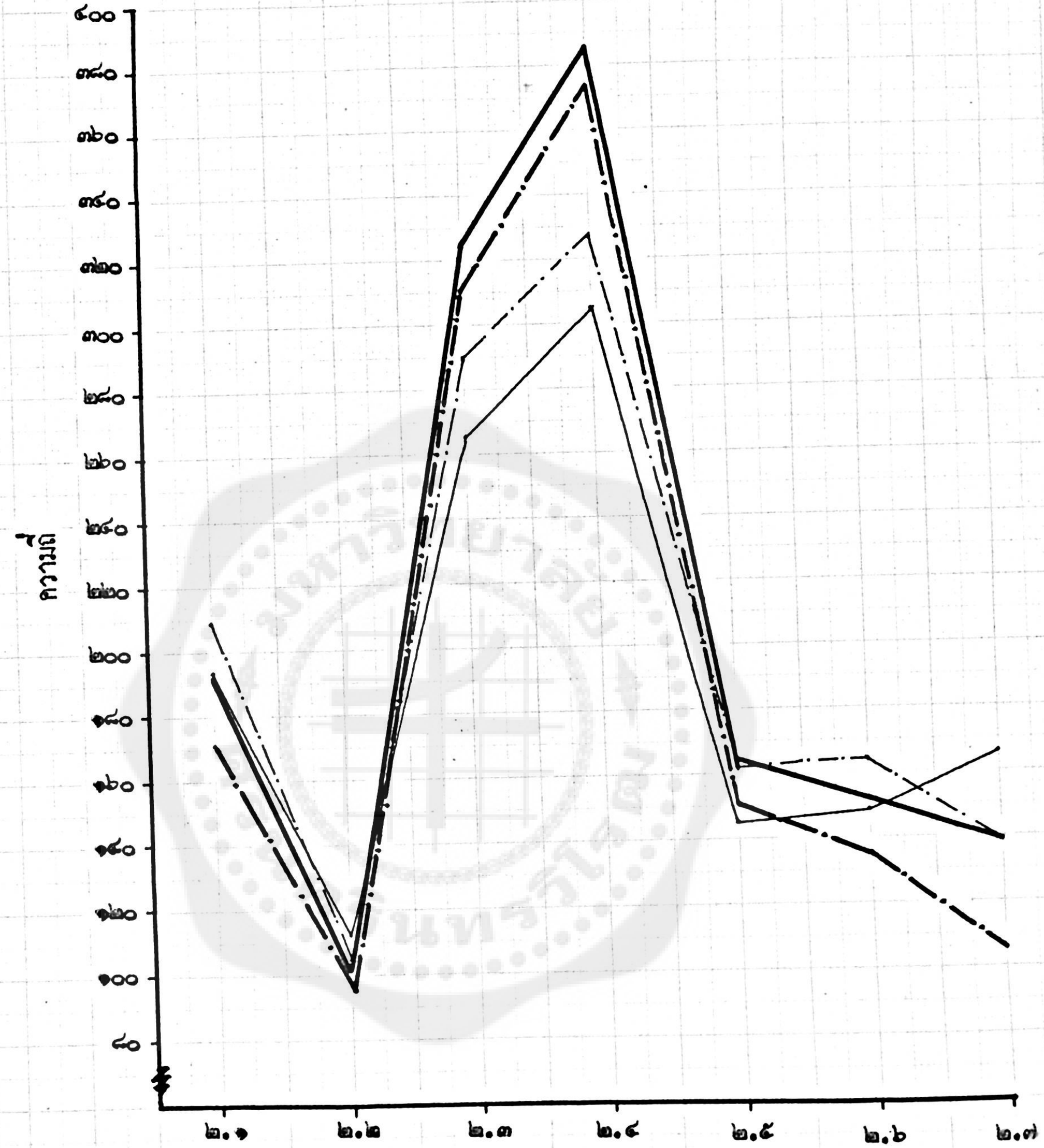

ภาพ ๒. ลักษณะการกระจัดกระจายของความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

จากภาพที่ ๒ แสดงว่านักเรียนทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคตเป็นอันดับแรก อันดับสอง ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา อันดับสามปัญหาทางด้านสังคม และปัญหาอันดับสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สรุปแล้วปัญหาทั่วไปที่นักเรียนประสบมากที่สุด ก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคตทั้งทางด้านการศึกษาและการอาชีพ

บทที่ ๖
การวิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการค้นคว้า (ต่อ)

หมวดที่ ๓ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ

จากแบบสอบถามแบบปลายเปิด(Open form) ซึ่งให้นักเรียนได้เขียนข้อปัญหาและความต้องการอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากข้อปัญหาที่ได้ตอบมาแล้วในหมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒ กล่าวได้ ๙ ลักษณะ คือ

๑. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับโรงเรียน
๒. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับด้านสังคม
๓. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
๔. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้เวลา
๕. ปัญหาอื่นๆเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๖. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับบุคลิกภาพ
๗. ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา
๘. ปัญหาอื่น ๆ ทางด้านสุขภาพ
๙. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียนโดยทั่ว ๆ ไป

ในการนำเสนอผลการค้นคว้าในลักษณะปัญหาอื่น ๆ นี้ ได้พิจารณานำเอาข้อปัญหาที่นักเรียนในแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open form) มาเสนอเป็นตอน ๆ ดังหัวข้อที่กล่าวข้างต้น และการนำเสนอนี้ก็เสนอข้อความที่นักเรียนเขียนทั้งหมด โดยมิได้ดัดแปลงแต่อย่างใด

๖.๑ ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับโรงเรียน

"อาจารย์บางท่านสอนโดยไม่สู้จะเต็มใจนัก และไม่สอนให้แจ่มแจ้งเท่าที่ควร ดูเกินไปเวลาถามนักเรียนตอบไม่ได้ก็ว่าเจ็บ ๆ อาจารย์มักจะมีธุระสอนไม่ได้ แบบฝึกหัดที่ทำก็ให้นักเรียนตรวจกันเอง ตรวจในเวลา ทำให้เสียการเรียน" (ชาย ม.ศ.๑)

"ทางโรงเรียนควรสนับสนุนการกีฬาให้มากกว่านี้ มีการเล่นกีฬาในร่ม เช่น ปิงปอง ฯลฯ ควรจะเปิดสนามฟุตบอลให้นักเรียนได้มีโอกาสเล่น อุปกรณ์การสอนวิทยาศาสตร์ กิจกรรมเกี่ยวกับทางวิทยาศาสตร์ควรจะมีมากกว่านี้ ร้านขายอาหารของโรงเรียนควรปรับ-ปรุง ทั้งในด้านขนาด และตลอดจนกิริยามรรยาทของคนขาย" (ชาย ม.ศ. ๑)

"กระผมอยากให้มีการคิดคะแนนแบบเปอร์เซ็นต์ เพราะตัวเราจะได้รู้ว่าตัวเองทำได้ดีขนาดไหนในการสอบที่ผ่านไป ถ้าออกเป็นเกรดที่ใช้กับผู้ใหญ่นั้น ไม่ทำให้เราทราบว่าเราได้คะแนนเป็นอย่างไร กระผมไม่เข้าใจว่าหน่วยแนะแนวเลือกวิชาให้ถูกหรือไม่ หรือเวลาเขาจะบอกว่าควรเรียนวิชาไหนนั้นดูจากคะแนน กระผมคิดว่าถ้าดูจากคะแนนก็ไม่ดี เนื่องจากว่าถ้าเราได้คะแนนดีในวิชานั้นแต่เราไม่ชอบ แต่วิชาที่เราชอบกลับไปทำได้คะแนนไม่ดี ซึ่งเมื่อหน่วยแนะแนวเลือกให้แล้วก็ไม่ตรงกับความต้องการของเรา กระผมอยากให้หน่วยแนะแนวกรุณาอธิบายให้ทราบด้วย" (ชาย ม.ศ. ๑)

"ทางโรงเรียนควรจะเปิดโอกาส หรือให้คำแนะนำไปยังห้องต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร ให้มากพอสมควรแก่นักเรียน โดยกิจกรรมนั้น ๆ ให้มีการร่วมงานทั้งชั้น หรือทั้งโรงเรียน เพื่อความสามัคคี เพราะเท่าที่เห็นส่วนมากกิจกรรมที่มีมานั้น พวกพี่ ๆ รวบรวมเอาไปทำเองเสียหมด พวกน้อง ๆ ยังไม่ค่อยได้มีโอกาสที่แสดงข้อคิดเห็นอะไรมากนักเลย และรู้สึกว่าไม่เอิกเกริกหรือครึกครื้นเลย เพราะมันออกจะเป็นการจัดแบบส่วนตัวเกินไป" (ชาย ม.ศ. ๑)

"โรงเรียนมีการสอนดี แต่ว่าสอนเร็วไปหน่อยตามไม่ค่อยทัน และกลุ้มใจเกี่ยวกับวิชาอังกฤษ ซึ่งกระผมเรียนไม่เก่ง มักจะตกวิชาอังกฤษเสมอ จึงน่าจะจัดมีการสอนพิเศษวันเสาร์บ้าง ผมรับรองว่าจะมาสมัครเรียนแน่" (ชาย ม.ศ. ๑)

"อาจารย์บางท่าน สอนเร็วจนฟังแทบไม่ทัน และบางท่านไม่ยุติธรรม เช่น ผู้ใดเก่งก็ถามแต่ผู้ที่เก่ง คนไม่เก่งไม่ถาม" (ชาย ม.ศ. ๑)

"ให้สอนภาษาอังกฤษให้หนักกว่านี้ และควรให้เรียนสนุกสนานเพื่อไม่ง่วงนอน

คณิตศาสตร์ ควรสอนให้ช้าพอสมควร และอธิบายให้แจ่มแจ้งกว่านี้ ภาษาไทย ควรสอนให้สนุกสนาน และควรหาเกร็ดความรู้เพิ่มเติมให้มาก" (ชาย ม.ศ. ๑)

"มีวิชาให้เลือกเรียนมากกว่านี้ มีสถานที่ให้เล่นมากกว่านี้ มีต้นไม้ใหญ่ ๆ เพื่อให้ความร่มเย็น มีการร่วมมือกับโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อจัดกิจกรรมร่วมกันในทางใดทางหนึ่งบ่อย ๆ ไม่ควรปิดตึกในตอนเที่ยง และเช้า ฉลหนังสือเรียนในวิชาภาษาไทยลงบ้าง หนังสือในห้องสมุดมีมากกว่านี้ หนังสือใหม่ ๆ ก็ไม่ให้ยืม แต่อาจารย์ยืมได้ หนังสือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ก็ไม่ค่อยมี" (ชาย ม.ศ. ๑)

"รู้สึกว่าเรื่องชุมนุมต่าง ๆ เหอมแรกคึกคัก แต่มาเหอมปลาย ๆ ไม่เห็นมีข่าวคราวอะไรเลย" (ชาย ม.ศ. ๑)

"การรับประทานอาหารเดือน เวลาใครลืมเอาบัตรมา ก็ให้เซ็นชื่อ และให้รอรับประทานสุดท้าย ทำให้คนที่หิวข้าวก็แย่ และถ้าทำบัตรหายจะต้องซื้อบัตรราคาถึง ๕ บาท ซึ่งทำให้เป็นการเปลือง ทั้งที่โรงเรียนสอนให้ประหยัด" (หญิง ม.ศ. ๑)

"ในห้องฉัน นักเรียนชายมักสนุก นักเรียนหญิงนั่งหงอยมาก เมื่อนักเรียนหญิงพูดอะไรขึ้นมา นักเรียนชายก็ได้แต่ว่า ฉันเบื่อเหลือเกิน ขณะนี้ฉันไม่ค่อยสบายใจนัก ด้วยเรื่องหลายประการ" (หญิง ม.ศ. ๑)

"เมื่อลาออกจากโรงเรียนนี้ เมื่อจบ ม.ศ.๓ แล้ว จะไปเข้าโรงเรียนอื่นลำบาก อาจเรียนไม่รู้เรื่อง เพราะการเรียนตั้งแต่ ม.ศ. ๑ – ๓ ไม่เหมือนกัน (หญิง ม.ศ. ๑)

"ต้องการให้ปรับปรุงห้องน้ำ มีกลิ่นเหม็น อ่างล้างหน้าไม่ค่อยสอาด" (หญิง ม.ศ.๑)

"การเลือกแผนกต่าง ๆ ยังไม่เข้าใจว่าเรียนจบจากโรงเรียนนี้แล้ว จะไปต่อแผนกอะไรที่ไหนได้บ้าง" (หญิง ม.ศ. ๑)

"อาจารย์บางท่านชอบที่รักมักที่ชัง คือ บางคนที่อาจารย์ชอบอาจารย์จะไม่ว่า แต่ถ้าคนที่อาจารย์ไม่ชอบจะคอยว่า และทำโทษ" (ชาย ม.ศ. ๒)

" การใช้เวลาไม่พอ เช่น พอเรียนจบก็สอบเลย ไม่ค่อยมีเวลาเตรียมตัว " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" มีอาจารย์บางท่านไม่มีความยุติธรรมต่อนักเรียนทั่วหน้า โดยเฉพาะฝ่ายชาย นักเรียนชายนั้นอาจารย์คอยจับผิด และหาทางหักคะแนนเสมอ แม้จะทำอะไรผิดบ้างเล็กน้อย นักเรียนหญิงนั้น จะชอบพูดคุย ทำอะไรก็ไม่โกรธ" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ชั่วโมงการเรียนบางชั่วโมงให้น้อยมาก ซึ่งบางวิชาควรให้หลาย ๆ ชั่วโมง เช่น คณิตศาสตร์ สังคม อยากให้มีการพานักเรียนออกชมนอกสถานที่ที่ควรแก่วัยนักเรียน ซึ่งอาจเป็นด้านพักผ่อนและด้านการศึกษา " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ควรจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่า ควรจัดงานสังสรรระหว่างปี เป็นการแนะนำให้นักเรียนได้รู้จักนักเรียนรุ่นพี่ที่ออกไปแล้ว เป็นการกระชับไมตรีของนักเรียนซึ่งกันและกัน ควรจัดหาสถานที่หย่อนใจภายในโรงเรียนบ้าง " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" การปกครองนักเรียนโดยเข้าให้ถึง ความต้องการของนักเรียน ซึ่งกำลังเจริญเติบโตเป็นหนุ่มสาวต่อไป ซึ่งมีความต้องการมากมายทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ทั้งไม่ชอบการกดขี่บังคับ ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับครูเอง ซึ่งจะต้องสอนให้ถูกต้องและให้ความกระจ่างในวิชาต่อนักเรียน และควรทำตัวให้นักเรียนอยากรู้อยากเห็นอยากจะถาม การสอนควรเตรียมให้พร้อมแต่ก่อนชั่วโมงเรียน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าผู้สอนไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ทำให้นึกบางสิ่งบางอย่างไม่ออก ทำให้เด็กนักเรียนหมดศรัทธา อุปกรณ์การสอนไม่พร้อมเพรียง ทำให้เด็กนักเรียนได้ความรู้ไม่เต็มที่ เด็กในวัยรุ่นย่อมอยากรู้อยากเห็น แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะทดลองแต่ละที ช่างทุลักทุเล เพราะไม่ได้เตรียมอะไรเลย " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" เกี่ยวกับการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย สมควรที่จะมีหนังสือในการแนะนำระเบียบการ วิชาการ และลักษณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยนั้น เพื่อเบิกทางในการเข้าเรียนต่อของนักเรียนต่อไป " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" อาจารย์ไม่ค่อยบอกหัวข้อในการสอน ไม่ค่อยสนิทกับนักเรียน ไม่บอกเหตุผลในการ

กระทำ พูดโดยไม่ได้ให้เวลาว่างจด ไม่ค่อยเป็นระเบียบในการเขียนกระดาน "
(ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" หลังจากทำการบ้านแล้ว และเมื่อนำส่ง มีข้อที่ผิดไม่ทราบจะแก้อย่างไรถูกเพราะได้ทำตามที่เข้าใจแล้ว จะถามเพื่อน ๆ ก็ไม่ค่อยสละเวลาให้ เพราะเสียเวลาของเขา ครั้นจะไปถามอาจารย์ก็ไม่มีเวลาพอ บอกให้อาจารย์เฉลยข้อที่ผิด อาจารย์ก็บอกว่า ส่วนมากเขาทำกันถูกแล้ว ในที่สุดก็ไม่ทราบจะทำอย่างไรให้ถูก " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" อาจารย์บางท่าน ไม่ให้โอกาสนักเรียนได้ถามบ้าง บางเวลา " (หญิง ม.ศ.๒ วิทยาศาสตร์)

" ถึงกระผมจะจบจากที่นี่แล้ว และยังไม่สบายใจเกี่ยวกับการที่จะสอบเข้าที่อื่น กลัวอาชีพนั้นไม่เหมาะแก่ตัว " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" รู้สึกว่าทางโรงเรียน ไม่ค่อยมีโครงการที่จะฝึกสอนให้นักเรียนมีความเข้าใจต่อสภาพของสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการดำรงชีวิตในภายหน้า" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ต้องการให้จัดแผนกต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีก และให้มีวิชาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีก "
(หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ทำอย่างไรจึงจะเรียนได้ดีเท่าที่ควร เพราะทางบ้านของข้าพเจ้ามีกิจการงานต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าต้องทำ " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" อยากให้มีเรียนพิเศษเพิ่มเติม เช่น คนที่เลือกเรียนวิทยาศาสตร์ อาจอยากเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น หรือ อยากเรียนพิมพ์ดีดเป็นพิเศษ" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" อยากให้จัดงานพบปะสังสรรกันบ่อย ๆ อย่างเป็นทางการ คือ ทางโรงเรียนบังคับให้มา คุณพ่อ คุณแม่จึงจะยอมมา" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" กระผมต้องการให้จัดอุปกรณ์การเล่นกีฬาให้เพียงพอ โดยเฉพาะปิงปอง เพราะ

มีจำนวนน้อยไม่พอกับความต้องการ " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" การรับประทานอาหารบางวัน ข้าวแข็ง แทบจะติดคอตาย ห้องอาหารไม่เพียงพอสำหรับนักเรียนที่จะนั่งรับประทานอาหาร และเมื่อนักเรียนจะออกมารับประทานข้างนอก ก็มักจะถูกห้าม ผลไม้ที่โรงเรียนจัดให้รับประทานนั้น บางทีให้มากจนเบื่อ กล้วยมักจะให้ซ้ำกัน รับประทานไม่ได้ " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" อยากให้จัดคนตรีของโรงเรียน และจัดงานประเพณีต่าง ๆ บ้าง เช่น ลอยกระทง " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ต้องการให้มีอาหารเข้ามาขายในโรงเรียน เช่น ก๋วยเตี๋ยว อยากให้มีการแข่งขันกีฬากับโรงเรียนอื่น" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" การจัดกองเชียร์กีฬาไม่มีเลย วันที่มีการแข่งขันกีฬาไม่ควรมีเพราะทำให้ดูกีฬาเสร็จแล้วกลับบ้านค่ำ" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" อยากให้โรงเรียนอนุญาตให้จัดนำเที่ยวทุกชั้น ปีหนึ่งควรมีประมาณ ๒ ครั้ง ทำให้ฉันได้สนุกสนานกับเพื่อน ๆ ได้เต็มที่ " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" อาจารย์จัดให้พวกสูง ๆ นั่งหน้า ทั้ง ๆ ที่เขาก็เรียนฝรั่งเศสเข้าใจมากกว่า (สังเกตดูจากคะแนนการสอบ) ส่วนพวกข้าพเจ้าถูกให้นั่งหลัง เวลาเขียนต้องยืนเขียน อาจารย์บางคนรักนักเรียนลำเอียง บางทีสอนกันอยู่สองคน ทำให้ข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง การเรียน ๗ ชั่วโมงนับว่ามากเกินไป วันศุกร์พอกลับถึงบ้านเพลียมาก" (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" การเดินเปลี่ยน ช.ม. ทุก ช.ม. ทำให้นักเรียนเหนื่อย เข้าห้องช้าเสียเวลา อาจารย์ทุกคนไม่ค่อยสนใจนักเรียน ลำเอียง ห้องสมุดโรงเรียนเปิดสายทุกวัน ทำให้มีเวลาค้นคว้าน้อย ตอนกลางวันเวลาพักน้อยมาก ไม่มีเวลาที่จะหาความรู้ในห้องสมุด เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ทราบจะมีห้องสมุดไว้ทำไมกัน คนขายของของโรงเรียนมรรยาทเลวมาก บางคนคุยกันจนไม่สนใจกับคนซื้อของ " (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" นักเรียนที่นี่ พูดจาแบบเด็ก ไม่ได้รับการศึกษา ชอบเอารูปโป๊มาดูกัน อาจารย์

สอนแต่นักเรียนที่ตอบเก่ง ให้นักเรียนสูง ๆ นั่งหน้าหมด ตัวเล็กนั่งหลัง ทั้งนี้เนื่องจากพวกโต ๆ เขารวย อาจารย์ไม่เคยสนใจต่อคำขอร้องของพวกเล็ก ๆ ปล่อยปละละเลยคนเรียนไม่เก่ง อาจารย์สอนเร็วไป เพราะข้าพเจ้าคิดช้า เข้าใจช้า " (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" ชอบทำข้อสอบแบบอัตนัย เพราะทำให้เขียนหนังสือได้ถูกต้อง ไม่ขี้เกียจ วิชาหน้าที่ศีลธรรม ควรตัดออก เพิ่มวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์" (หญิง ม.ศ.๒ เลขานุการ และพยาบาล)

" ควรให้นักเรียนเล่นน้ำในบ่อที่ขุดได้ เพราะเป็นการกีฬา เป็นการฝึกหัดให้ผู้ที่ว่ายน้ำไม่เป็นให้ว่ายน้ำเป็น" (ชาย ม.ศ. ๒ เดินตลาด)

" ไม่อยากให้โรงเรียนมีระเบียบเคร่งครัดมากเกินไป ทำให้นักเรียนรำคาญ และเบื่ออาจารย์ผู้สอน อาจารย์ไม่ค่อยยิ้ม ทำให้นักเรียนไม่อยากเรียนวิชานั้น "
(ชาย ม.ศ. ๒ เชียนแบบ)

๖.๒ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับด้านสังคม</u>

" ผมอยากให้ผู้ชายและผู้หญิงเรียนแยกกัน ผมไม่ชอบผู้หญิงคอยจะว่าผู้ชายว่าแต่งกายไม่สะอาด ผู้หญิงบางคนรวยหน่อย ก็ว่าผู้ชายว่าไม่ค่อยจะมีอะไรกิน " (ชาย ม.ศ. ๑)

" ควรให้เพศตรงข้ามได้คุยกันบ้าง ไม่ควรกีดกันเกินไป ควรมีกิจกรรมโดยให้ชายและหญิงทำร่วมกัน" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ต้องการที่จะเข้ากับเพศตรงข้าม" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ควรจะให้มีการเลี้ยง หรือมีงานต่าง ๆ ทำให้รู้จักและสนิทสนมกันบ้าง"
(ชาย ม.ศ. ๑)

" ฉันไม่ค่อยเข้าใจในตัวเพื่อน ๆ ว่าทำไมเขาเหล่านั้นจึงไม่ค่อยชอบฉัน เพื่อน ๆ มักออกห่างจากฉัน ถ้าฉันเข้าไปคุยด้วย เพื่อนมักว่าฉันว่าทำให้เขารำคาญ โดยที่ฉันไม่รู้ว่าฉันได้ทำอะไรลงไป" (หญิง ม.ศ. ๑)

" สถานที่พักผ่อนสำหรับผู้หญิง ไม่มี มีให้แต่ผู้ชาย ที่สนามผู้หญิงเล่นไม่ได้ "
(หญิง ม.ศ. ๑)

"อยากให้มีการสาธิตเกี่ยวกับการคบเพื่อนฝูงต่างเพศและเพศเดียวกัน"
(หญิง ม.ศ. ๑)

" การผูกมิตรกับผู้อื่น รู้สึกประหม่านิดหน่อย" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ทำอย่างไรจึงจะเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ทุกอย่างในการพูดคุย " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" จะทำตัวอย่างไร เมื่อคบกับเพื่อชายถึงจะไม่มีข้อติ การแต่งกายแต่งอย่างไรจึงควรเหมาะสม ในเมื่อคนอื่นเขาไม่สนใจเรา เรายังต้องไปผูกมิตรกับเขาไหม?"
(หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" อยากให้มีงานสังสรร เพื่อที่จะได้รู้จักกับคนที่ไม่เคยรู้จัก และจะได้หักออกสังคมงานนี้ไม่ควรมีบ่อยจนเกินไปนัก " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" เพื่อนร่วมชั้นเพศเดียวกับข้าพเจ้า ทำตัวไม่เหมาะสมที่จะเป็นเพื่อนกับฉัน เช่น หนีโรงเรียนไปเที่ยวมากเกินไป ฯลฯ" (ชาย ม.ศ. ๒ ศิลป)

" ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนมาก ๆ อยากให้ทุกคนในห้องเรียนตั้งใจเรียน อยากเข้ากับเพื่อนฝูงได้ดีทุกคน " (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" ฉันไม่ทราบจะทำตัวอย่างไรจึงจะให้เป็นที่เกรงขามของเพื่อนต่างเพศ"
(หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" ต้องการเป็นที่รัก เอ็นดู ไว้วางใจ ของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ต้องการมีอนาคตดี การศึกษาสูง เรียนเก่ง ต้องการได้รับความสนใจ เอาใจใส่จากอาจารย์ ต้องการเป็นที่เกรงใจ อยากคบค้าสมาคมกับคนอื่น ต้องการความเห็นใจ" (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" การมีเพื่อนชายมาพูดคุยด้วย ฉันไม่ชอบ ฉันกลัวคุณแม่เห็นและเข้าใจผิด ฉันอยาก

ทราบว่า จะอธิบายให้คุณแม่เข้าใจอย่างไร เพราะเพื่อนชายคนนี้เป็นคนมีนิสัยสุภาพ ไม่เคยพูดจาล่วงเกินฉันเลย" (หญิง ม.ศ. ๒ เขียนแบบ)

๖.๓ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</u>

" ต้องการที่จะให้พ่อแม่ คืกัน เข้าใจกัน เพื่อความผาสุกในครอบครัว" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ที่ผมไม่ค่อยจะข้องเกี่ยวกับญาติพี่น้องเพราะ พี่ของผมออกจะเป็นคนสมัยใหม่เกินไป ชอบนุ่งกระโปรงสั้น ๆ ซึ่งผมเกลียด" (ชาย ม.ศ. ๑)

" อยากมี พี่ หรือ พ่อ แม่ อยู่ใกล้ คอยบอกเรื่องการเรียนว่าทำอย่างไรจึงจะเรียนดี" (หญิง ม.ศ. ๑)

" เมื่อมีปัญหาอะไร ก็ไม่ค่อยกล้าปรึกษาพ่อแม่ ทำให้รำคาญใจมาก บางทีต้องการจะปรึกษาท่าน ท่านก็มิได้อยู่กับฉัน" (หญิง ม.ศ. ๑)

" ไม่สามารถใกล้ชิดกับพ่อแม่ได้" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" เมื่อต้องการจะท่องหนังสือ จะเล่น จะอยู่เงียบ ๆ เขามักจะรบกวน เพราะเขาคิดแต่จะแกล้ง" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" คุณพ่อมีภรรยาใหม่ ทำให้คุณพ่อ และคุณแม่ไม่ลงรอยกัน ท่านไม่เคยเข้าใจในกันและกันเลย ทำอย่างไรจึงจะทำให้ท่านเข้าใจกันได้ เมื่อคุณพ่อมีภรรยาใหม่ ทำให้คุณแม่มีอารมณ์หงุดหงิด และกลุ้มใจมาก ท่านดูร่วงโรยลงไป ทำอย่างไรจึงจะทำให้ท่านเป็นสุขใจได้บ้าง จะได้ลืมความทุกข์นั้น" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" พ่อกับแม่ควรปล่อยลูกบ้างในการไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ทำอย่างไรจึงจะทำให้น้องเชื่อถือตัวเรา" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ต้องการอยู่บ้านซึ่งเป็นของครอบครัวโดยเฉพาะ มิใช่อยู่กับญาติผู้ใหญ่" (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อพ่อแม่ทะเลาะกัน ฉันรู้สึกว่าพ่อแม่ไม่อยากให้ฉันไปเที่ยวไหน

เมื่อโรงเรียน หรือ ห้องจัดบ้างตามสมควร ฉันรู้สึกไม่สบายใจเมื่อพ่อแม่บ่นว่าฉันทำให้ฉันรำคาญ และไม่ค่อยอยากจะฟัง" (ชาย ม.ศ. ๒ ศิลป)

" อยากให้น้อง ๆ ทุกคนรักและเคารพข้าพเจ้า ไม่อยากให้มีการทะเลาะกันในระหว่างพี่น้อง" (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

" ข้าพเจ้าอยากมีห้องส่วนตัว ไม่ค่อยชอบฐานะทางฝ่ายบิดา แพราะบิดาจุนเจือเขามากกว่ามารดา และบุตร ตั้งแต่บิดาเริ่มทำกิจการร้านค้า ข้าพเจ้ารู้สึกทันทีว่า ข้าพเจ้าหมดที่ปรึกษาเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยไว้ใจใครเท่าบิดาข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าเคยมีความสุขที่สุด เพราะไม่เคยมีความลับเลย บิดาสอนให้พูดทุก ๆ อย่างที่เป็นความจริง ให้พูดแม้กระทั่งว่า ถ้าลูกเกิดสนใจใคร ลูกเห็นว่าเขาดีต่อลูก ลูกอย่าปกปิดพ่อ พ่อเท่านั้นที่จะช่วยลูกได้ แต่บัดนี้ไม่มีใครเลย ข้าพเจาอยากอยู่ตามลำพัง เฉพาะครอบครัว ๕ คน (หญิง ม.ศ. ๒ ศิลป)

๖.๔ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้เวลา</u>

" ข้าพเจ้าอยากมีเวลาพักผ่อนสักระยะเวลาหนึ่งเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้าทำงานหนักทุกวัน นอน ๔ ทุ่มครึ่ง ตื่น ๖ โมงเช้า" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ควรจะให้อาจารย์ Home room บอกวิธีการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์"

(ชาย ม.ศ. ๑)

" อยากให้แนะนำเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง ในตอนพักกลางวัน ควรให้มีเวลานานกว่านี้ เพื่อจะได้ไปค้นคว้าศึกษาในห้องสมุด" (หญิง ม.ศ. ๑)

" อยากเรียนภาษาอังกฤษในเวลาว่าง " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" เวลาว่างที่จะทำการบ้าน และอ่านหนังสือไม่ค่อยมี เนื่องจากเดินเรียน บ้านอยู่ไกล" (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ทำอย่างไรจึงจะไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ข้าพเจ้าอยากใช้เวลาว่างในการทำการบ้าน แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะบ้านอยู่ไกล และข้าพเจ้าชอบเล่นด้วย จึงมักจะอยู่เล่นตอนเย็น " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ถ้าทำการบ้านเสร็จแล้ว มักจะง่วงนอน จนไม่สามารถทำการอ่านหนังสือที่อาจารย์

ให้อ่านได้ " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ทำอย่างไรจึงจะใช้เวลาให้มีพอดีกับงานที่เราทำ " (หญิง ม.ศ. ๒ เลขานุการ และพยาบาล)

๖.๕ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับชีวิตอนาคต</u>

" อยากไปศึกษาวิชาการแสดงยังต่างประเทศ แต่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปยุโรปหรือ อเมริกาดี " (ชาย ม.ศ. ๑)

" ผมมีปัญหาที่อยากจะให้อาจารย์ช่วยแนะนำในเรื่องการเข้าเรียนแพทย์ อยากให้ผู้ที่เรียนแพทย์ได้มาพูดอะไรบางอย่างให้ชาบซึ้งยิ่งขึ้น" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ผมอยากทราบรายละเอียดเกี่ยวกับวิชาวิศวกรรม และหัวข้อเกี่ยวกับการศึกษาต่อ" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ผมชอบข้าราชการ แต่ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะมีอาชีพเป็นข้าราชการได้หรือไม่" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ฉันยังมีปัญหาว่าจะเลือกวิชาชีพหรือจะเรียนต่อเข้ามหาวิทยาลัย ผมเกรงว่าจะไม่มีใครส่งผมเรียนต่อมหาวิทยาลัย เพราะคุณพ่อชราแล้ว ทำงานได้เงินเดือนเพียง ๑๖๐๐ บาท ผมอยากจะออกทำงานหาเงินเร็ว ๆ ผมหนักใจเหลือเกิน ไม่ทราบว่าผมจะเลือกเรียนวิชาใดหรือจะเข้ามหาวิทยาลัยดี" (ชาย ม.ศ. ๑)

" กระผมยังไม่ทราบว่าในอนาคตจะประกอบอาชีพอะไร คุณพ่อผมอยากให้ผมเรียนแพทย์ แต่ผมไม่ทราบว่าจะเป็นได้หรือไม่ กรุณาให้คำแนะนำแก่กระผมด้วย กระผมชอบคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ผมอยากทราบว่า อาชีพทหารอากาศ หรือทหารเรือดี" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ข้าพเจ้าอยากหาผู้ที่มีความสามารถในการแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาต่อในชั้นมหาวิทยาลัยอย่างชัดแจ้ง" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ควรจะมีหนังสือเกี่ยวกับอาชีพทุกอาชีพมาไว้ในห้องสมุด" (ชาย ม.ศ. ๑)

" อยากเป็น แอร์โฮสเตรส จะต้องรู้ภาษากี่ภาษา ถ้าเรียนไม่สำเร็จ ไม่รู้จะไปทำงานอะไร " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ยังไม่ทราบว่าจะตัดสินใจอย่างไรดีในอนาคตของเรา" (หญิง ม.ศ. ๑)

" จบแล้วเรียนต่อที่ไหน จะถามใครดี " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ข้าพเจ้าอยากประกอบอาชีพเป็นหลักทำเงินเดือนดี และต้องการเรียนต่อมหาวิทยาลัย " (หญิง ม.ศ. ๑)

" จะมีวิธีใดที่จะช่วยให้เราได้เข้ามหาวิทยาลัย และสอบไม่ตกด้วย" (หญิง ม.ศ.๑)

" อยากให้มีการอธิบาย จบไปแล้วจะหางานทำได้ที่ไหน " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ถ้าบิดาและผู้ปกครองต้องการให้มีอาชีพอย่างหนึ่ง แต่เราไม่ชอบ เราชอบอีกอย่างหนึ่ง จะทำอย่างไร " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ฉันต้องการที่จะเรียนจบ ม.ศ.ปลายที่นี่ ด้วยวิชาเขียนแบบ และต้องการที่จะไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ ฉันข้องใจว่าฉันมีทุนไปศึกษาด้วยวิธีใด " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ผมอยากให้มีคนแนะนำทางการเรียนต่อในมหาวิทยาลัย และที่ไหนมีงานทำบ้าง " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ควรจะไปเรียนต่อในต่างประเทศไหม? ถ้าหากเรียนสำเร็จแล้ว ถ้าหากมีโอกาสได้เข้าไปศึกษาต่อในต่างประเทศ ควรจะไปเมื่อไร " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ชอบวิชาแพทย์ แต่กลัวจะสอบเข้าไม่ได้ " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" อยากเลือกอาชีพแอร์โฮสเตรส แต่ผู้ปกครองไม่ชอบบอกว่าเหมือนกับบ่อยในเรือบิน ทำให้ฉันไม่แน่ใจ ชักจะคล้อยตามข้อคิดเห็นของบิดามารดา" (หญิง ม.ศ.๒ วิทยาศาสตร์)

" ข้าพเจ้ารู้สึกว่าอาชีพที่เลือกนั้น ไม่เหมาะกับวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ และเป็นอาชีพที่ไม่เหมาะกับผู้หญิง เช่น วิศวกรรม, รัฐศาสตร์, สถาปัตย์" (หญิง ม.ศ.๒ วิทยาศาสตร์)

" ทางโรงเรียนควรจะสอนภาษาที่จะได้นำไปใช้ใน Salesman นั้นให้มากขึ้นกว่าปัจจุบัน เช่น ภาษาจีน " (ชาย ม.ศ. ๒ บริการโรงแรม)

" ฉันต้องพยายามเรียนให้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อจะออกมาประกอบอาชีพหาเงิน เพื่อช่วยเหลือพ่อ แม่ และน้อง ๆ ซึ่งแม่ก็ป่วย " (หญิง ม.ศ. ๒ เลขานุการ)

๖.๖ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับบุคลิกภาพ</u>

" ฉันรู้สึกว่าหน้าตาของฉัน ในบางครั้ง เวลาส่องกระจกก็ดีมากทีเดียว แต่ส่องดูอีกครั้ง มันช่างน่าเกลียดเสียเหลือเกิน ฉันคิดว่าถ้าปรับปรุงสิ่งที่ไม่ดีในตัวฉัน เช่น จมูกแบน ปากไม่สวย ได้จะทำให้บุคลิกของฉันดีขึ้นมาก" (ชาย ม.ศ. ๑)

" ฉันมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี ไม่เป็นที่พอใจของผู้อื่น ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม เพราะฉันไม่สวย แต่ฉันไม่เคยคิดอยากสวย " (หญิง ม.ศ. ๑)

" มีการพูดเกี่ยวกับ การเดิน การนั่ง หรือการทำให้บุคลิกภาพดีขึ้น เป็นที่สนใจของคนทั่วไป " (หญิง ม.ศ. ๑)

" เลือกเสื้อผ้าให้เข้ากับสีผิวไม่ได้ คิฉันมีผิวดำแดง ไม่ทราบจะตัดชุดแบบไหนดี คิฉันรูปร่าง ผอม สูง ๑๕๐ ซ.ม. อายุ ๑๔ " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ทำอย่างไรจึงจะควบคุมอารมณ์อยู่ อยู่ในสังคมทำอย่างไร เราจึงจะไม่ถูกเขาวิพากษ์วิจารณ์ ว่า โง่ไป หรือ ดุไป " (หญิง ม.ศ. ๑)

๖.๗ <u>ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา</u>

" ในขณะอยู่ในประเทศไทยนั้นยังไม่คิดจะหางานพิเศษทำ แต่จะหาทำเมื่ออยู่ต่างประเทศ " (ชาย ม.ศ. ๑)

" ผมอยากทำงานพิเศษ เล็ก ๆ น้อย ๆ มีเวลาพอจะเล่าเรียนได้ " (ชาย ม.ศ.๑)

" ในการทำงานพิเศษ ถ้าเรามีงานทำแล้ว จะต้องปฏิบัติอย่างไร จึงจะไม่ให้มีเรื่องกระทบกระเทือนถึงเรื่องการเรียน และงาน " (หญิง ม.ศ. ๑)

" อยากหางานทำเมื่อหยุดปิดเทอม เพื่อหาเงินมาใช้ในการเล่าเรียน จะได้ไม่รบกวนผู้ปกครอง " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ผมอยากจะหางานทำพิเศษ เพื่อฝึกให้ชำนาญ และอยากได้คำแนะนำจากผู้มีความรู้มาแนะแนว และงานอย่างไรดี " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ข้าพเจ้าใช้เงินไม่ค่อยเป็น บางทีคิดว่าอยากเก็บเงินไว้ซื้อของสวย ๆ ข้าพเจ้าไม่อยากขอบิดา มารดา เพราะเกรงใจท่าน " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" ผู้ปกครองของข้าพเจ้าให้เงินมาโรงเรียนเป็นรายวันซึ่งเหมือนเด็กเล็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็โตพอที่จะรู้จักใช้เงินเป็นเดือน ๆ ได้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าถ้าได้เงินเป็นเดือน ๆ จะเก็บเงินได้มากกว่านี้ " (ชาย ม.ศ. ๑ วิทยาศาสตร์ และศิลปคณิตศาสตร์)

" ฉันไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ เขาให้ฉันเดือนละ ๑๐๐ บาท ให้แม่เสีย ๖๐ บาท ให้น้อง ๑๕ บาท เหลือใช้เองในเดือนหนึ่ง ๆ ราว ๒๕ บาท บางครั้งก็พอใช้ บางครั้งก็ไม่พอใช้ จึงอยากจะทำงานพิเศษ อาจจะเย็บปักถักร้อยอะไรก็ได้ " (หญิง ม.ศ. ๒ เลขานุการ)

๖.๘ <u>ปัญหาอื่น ๆ ทางด้านสุขภาพ</u>

" อยากให้ทางโรงเรียนสอนการว่ายน้ำ บริหารร่างกายต่าง ๆ อยากบริหารร่างกายให้ได้สัดส่วน " (หญิง ม.ศ. ๑)

" ถ้าจะเรียนแพทย์ต่อ จะต้องมีสุขภาพดีมากใช่ไหมจ๊ะ " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ข้าพเจ้านอนดึกแต่ก็ตื่นแต่เช้า ทำให้เวลานอนไม่พอ บางครั้งรู้สึกปวดตาบ้างบางทีก็ไม่รู้สึกสบาย " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ทำอย่างไรสุขภาพจึงจะสมบูรณ์ และมีรูปร่างได้สัดส่วน " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ฉันกลุ้มใจมาก เนื่องจากชอบนอนไม่หลับบ่อย ๆ บางคืนนอนไม่หลับทั้งคืน เนื่องจากคิดมาก ตื่นเช้าก็เพลียมาก ในปีนี้ยิ่งเป็นหนักขึ้น " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ผมรู้สึกว่าตัวผมผอมมาก ไม่สมส่วนกับความสูง อยากมีน้ำหนัก ๕๐–๕๕ กก. (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองถ้าวันใดไม่ได้ออกกำลังกาย จะรับประทานอาหารไม่ลง นอนไม่หลับ เบื่อที่จะเรียน ฉะนั้นทางโรงเรียนควรอนุญาตให้นักเรียนออกกำลังตามความถนัดของบุคคล " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ฟันของข้าพเจ้าหินปูนเกาะทำให้ฟันเหลือง ข้าพเจ้าไม่ค่อยอยากยิ้มให้เห็นฟันข้างใน " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

" ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจในเรื่องความสูงชะลูด ทั้ง ๆ ที่อายุของข้าพเจ้าเพิ่งจะ ๑๔ ปีครึ่งเท่านั้น แต่สูงถึง ๑๖๐ ซ.ม. แต่หนักเพียง ๔๐ ก.ก. เท่านั้น จนทำให้ใคร ๆ เรียกว่า OLIVE " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

๖.๔ <u>ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียนโดยทั่ว ๆ ไป</u>

" อยากทราบวิธีทำการบ้านที่มีมากมายเหลือเกิน และจะแบ่งทำอย่างไรจึงจะไม่กินเวลาทำมากจนเกินไป ทำไมการเป็นคนพูดตรง พูดความจริงว่าชอบหรือเกลียดใคร หรืออะไรอื่น ๆ จึงไม่มีใครชอบคบหาสมาคมมากนัก การเรียนทำไมจึงจะต้องเปลี่ยนห้องทุก ช.ม. จะเรียนห้องเดิมมีได้หรือ ทำอย่างไรจึงจะเลือกอาชีพให้เหมาะกับคะแนน, ความถนัด ความสามารถ " (หญิง ม.ศ. ๑)

" อยากจะทราบว่า วิธีพิจารณาตัวเองว่า ควรจะเลือกเรียนอะไรดี เพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองเลือกเรียนถูกหรือไม่ " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ข้าพเจ้าคิดว่าต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ต้นใหม่ เพราะข้าพเจ้าไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่เข้าใจในการเรียนที่โรงเรียน การที่จะเริ่มเรียนตั้งแต่ต้นใหม่นั้นไม่ทราบจะเรียนได้ที่ไหน และอยากเรียนกับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน " (ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาข้อย่อย ๆ ผู้ใหญ่อาจเห็นว่าไม่สำคัญ แต่ดิฉันรู้สึกอึดอัดใจมาก และแน่ใจว่าเพื่อน ๆ อีกหลายคนก็คงรู้สึก คือ ปัญหาเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียนในเรื่องผม และดิฉันไม่เข้าใจและไม่เห็นความจำเป็นเลยที่นักเรียน ม.ศ. ต้น (๑–๓) ต้องตัดผมสั้น ถ้าอาจารย์จะคิดว่าเด็กวัยรุ่นยังไม่ควรคิดเรื่องรักสวยรักงาม แต่ดิฉันคิดว่าผิดหลักจิตวิทยานะคะ เด็กวัยรุ่นก็เป็นวัยที่รู้จักรักสวยรักงามแล้ว นอกจากนั้นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องสังคมที่ตามมา ก็รู้สึกว่าเข้าใจพวกดิฉันดี ดิฉันขอกราบขอความกรุณาให้คิดเรื่องระเบียบเรื่องนี้ใหม่อีกสักครั้ง การทำตามดิฉันพอจะเข้าใจทำตามได้ แต่ทำให้รู้สึกว่าหมดอิสระ และบางทีก็ต้องหลบซ่อนอาจารย์ไปเรื่อย ๆ ทำให้รักโรงเรียนไม่มากเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ดิฉันก็รักและภูมิใจใน ม.ว.ศ. มากอยู่แล้ว แต่ก็ควรจะมากกว่านี้ ถ้าดิฉันจะมีอิสระเรื่องผมมากกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ "
(หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ชอบอ่านหนังสืออื่นมากกว่าหนังสือเรียน โดยเฉพาะเวลาใกล้สอบ อยากอ่านหนังสืออ่านเล่นมากที่สุดในโลก หนังสือเรียนอ่านผ่านสายตาครั้งเดียวแล้วไม่อยากอ่านอีกเลย รู้สึกช้ำชาก " (หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์)

" ไม่อยากมีการเดินเปลี่ยนห้องทุกวิชา เพราะทำให้เหนื่อย เมื่อย และสมองไม่แจ่มใส จำวิชาที่เรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร นิสิตฝึกสอนที่มาทำการสอนนั้น ส่วนมากสอนไม่ค่อยดี ทั้ง ๆ ที่สอนมาหลายเดือนแล้ว ก็ยังสอนไม่ได้ดี ปัญหาบางข้อที่นักเรียนถามก็มักจะตอบไม่ค่อยได้ สอนอย่างไม่มีจิตวิทยา ทำให้นักเรียนง่วงนอน เบื่อหน่ายต่อการเรียน "

(ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ และ ศิลปคณิตศาสตร์)

ตาราง ๒๗. สรุปข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักเรียน

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
หญิง ม.ศ. ๑	
๑. จะเลือกเรียนอะไรดีในอนาคต ประกอบอาชีพอะไร	ให้การแนะแนวอย่างเข้าใจ
๒. อาจารย์ที่สอนบางท่านไม่เข้าใจเด็ก	ใกล้ชิดเด็กให้มากยิ่งขึ้น
๓. อาจารย์บางท่านพูดนอกเรื่องการสอน	——
๔. อาจารย์บางท่านนั่งไม่เรียบร้อยต่อหน้านักเรียน ทั้งชั้น ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียน	——
๕. อาจารย์ทุกท่านแต่งตัวซ้ำเกินไป ทำให้เบื่ออาจารย์วิชาที่สอน	——
๖. ในโรงเรียนจัดตารางสอนซ้ำทุกวันทำให้เบื่อ ในโรงเรียนไม่ค่อยมีสิ่งใหม่ ๆ	——
๗. ในโรงเรียนไม่มีอุปกรณ์ในการเล่นกีฬาต่าง ๆ มีแต่ลูกบาสเกตบอลอย่างเดียว	ติดตั้งที่เล่นกีฬาต่าง ๆ
หญิง ม.ศ. ๑	
๑. การเลือกอาชีพในอนาคต	แนะนำ
๒. การศึกษาต่อ	แนะนำ
๓. อาหารของโรงเรียนแพงเกินไป	อยากให้มีราคาถูกกว่านี้
๔. อาหารมีรสไม่ดี	อยากให้ปรับปรุงในเรื่องรสอาหาร
๕. รายการอาหารซ้ำซาก	ควรมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
ชาย ม.ศ. ๑	
๑. ร้านขายของของโรงเรียน (ร้านขนม) มีบริการไม่ดี	จัดตั้งเพิ่มขึ้นและจัดใหม่
๒. เครื่องมือ และสถานที่ออกกำลังกายของนักเรียนไม่เพียงพอ	จัดซื้อเพิ่มขึ้น
๓. อาจารย์สอนพลศึกษาไม่เพียงพอ	จัดเพิ่มขึ้น
๔. อาจารย์ที่สอนวิชาอาชีพมีน้อย	จัดเพิ่มขึ้น
๕.	
ชาย ม.ศ. ๑	
๑. เกี่ยวกับสุขภาพพลานามัย	ให้การแนะนำโดยวิธีต่าง ๆ
๒. เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ	ให้การแนะนำโดยวิธีต่าง ๆ
๓. การออกสังคม	ให้การแนะนำโดยวิธีต่าง ๆ
๔. การคบมิตรและสร้างความประทับใจ	ให้การแนะนำโดยวิธีต่าง ๆ
๕. การคบพี่น้อง	ให้การแนะนำโดยวิธีต่าง ๆ
๖. สายตาไม่ดี อยากจะให้แก้ไขโดยไม่ใส่แว่นตา	โปรดให้การแนะนำโดยถูกต้อง
ชาย ม.ศ. ๑	
๑. การเลือกวิชาที่ดี	แนะนำ
๒. การเรียนที่ดี	แนะนำ
๓. การเงินที่ใช้จ่ายในการศึกษา	โดยวิธีใดก็ได้
๔. การเรียนพิเศษ	เปิดการสอนพิเศษ
๕. แนะนำในการประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี	แนะนำ

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
ชาย ม.ศ. ๑	
๑. ห้องอาหารสกปรก	อย่าทิ้งเศษอาหารให้เกลื่อน
๒. อาหารโรงเรียนไม่อร่อย บางทีก็ทำไม่ดี	ควรทำให้ดีกว่านี้
๓. ครูเวรดูแลนักเรียนในห้องอาหารไม่ทั่วถึง	ควรให้ครูเวรดูแลให้ทั่วถึง
๔. อาจารย์หยุมหยิมกับระเบียบมากเกินไป	ขอให้อย่ายุ่งนัก
๕. ห้องน้ำสกปรก และมีกลิ่นเหม็น	ควรรักษาและขจัดกลิ่น
ชาย ม.ศ. ๑	
๑. เกี่ยวกับชีวิตในอนาคต	ชี้แจง, อธิบาย, แนะแนวทาง
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
อยากให้ทางโรงเรียนมีอาจารย์ชาวต่างประเทศมาสอนบ้าง และขอให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับด้านภาษา ของแผนกวิทยาศาสตร์มาก ๆ หน่อย เพราะเท่าที่มีอยู่น้อยมากเหลือเกิน และไม่มีโอกาสได้ฝึกฝน	จัดหาชาวต่างประเทศให้พอแก่ความต้องการ และคอยเอาใจใส่ต่อกิจกรรมของเด็ก ๆ บ้าง
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
๑. แนะนำการเรียนหนังสือที่ถูกต้อง และการท่องตำราเตรียมสอบ	แนะนำในเวลาแนะแนว
๒. ช่วยเหลือในด้านบุคลิก การวางตัวในสังคม	แล้วแต่จะเห็นสมควร

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
๑. ปัญหาเกี่ยวกับการนอนให้หลับสนิท	ให้หนังสือเพื่อศึกษา
๒. การดูหนังสือ การมีหนังสือดี ๆ อ่าน	ให้หนังสือเพื่อศึกษา
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ ให้นักเรียนในโรงเรียนได้มีการสังสรรระหว่างชั้นกันมากกว่านี้	ไม่แน่ใจ แต่อาจจัดงานระหว่างชั้นกับชั้น หรือ ชั้นทัศนศึกษาระหว่างชั้นกับปี ฯลฯ
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ ให้การบ้านให้น้อยลง	ก่อนจะให้การบ้านดูก่อนว่านักเรียนได้การบ้านมากหรือยัง
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
๑. เกี่ยวกับอาชีพที่ต้องทำเมื่อโตขึ้น	แนะนำให้ฟัง
๒. การใช้เวลา แบ่งเวลาทำงาน	แนะนำให้ฟัง และหาตัวอย่างมาให้ดู
ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
๑. เกี่ยวกับการเลือกอาชีพและการศึกษา	จัดการอภิปราย แนะแนวเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ เช่น แพทย์, ตำรวจ
๒. ปัญหาสุขภาพ	แนะนำและอภิปรายเกี่ยวกับสุขภาพ

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์	
๑. จบม.ศ. ๓ จากโรงเรียนนี้ต้องการสอบเข้าโรงเรียนอื่น การเรียนไม่เหมือนกัน ถ้าสอบได้จะกลับมาโรงเรียนเดิมอีกได้หรือไม่ ทำไมจึงไม่ได้	ต้องการคำอธิบายให้ฟัง
๒. เมื่อจบ ม.ศ.๕ การเรียนไม่เหมือนโรงเรียนธรรมดา เวลาสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ถือเอาโรงเรียนนี้เป็นเกณฑ์ โรงเรียนนี้จะสอบรวมกับโรงเรียนอื่นหรือเปล่าเมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย	ต้องการคำอธิบายจากอาจารย์ที่รู้จริง ๆ แน่ ๆ
๓. ม.ศ.๓ โรงเรียนนี้จะสอบข้อสอบกระทรวงหรือเปล่า	ต้องการคำอธิบาย
๔. ม.ศ.๕ โรงเรียนนี้จะสอบข้อสอบของกระทรวงหรือเปล่า	ต้องการคำอธิบาย
๕. วิธีแก้การผลัดวันประกันพรุ่ง	ต้องการคำอธิบาย
๖. ไม่อยากอยู่โรงเรียนนี้ ตอนเรียน ม.ศ.๕ เพราะบ้านไกลจากโรงเรียนมาก จะเป็นเหตุผลที่สมควรหรือเปล่า นั่งรถอย่างน้อย ๑ ชั่วโมง	ต้องการคำอธิบาย

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ จบ ม.ศ.๕ แล้ว จะไปเรียนต่ออะไรที่ไหน	ให้บอกลักษณะของอาชีพที่น่าสนใจและสถาบันที่จะไปเรียนต่อ ในสาขาอาชีพนั้น ๆ
ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ ๒. ปัญหาการดำเนินชีวิตในอนาคต ๓. เรียนอย่างไรจึงจะเรียนได้ดี	แนะนำให้เข้าใจแต่ละอาชีพ ให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ แนะนำ
ชาย ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์ การแต่งกายและไว้ผม ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีความสำคัญกับการเรียนเลย ในต่างประเทศเขายังเปิดโอกาสให้นักเรียนไว้ผมได้	โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แต่งตัวกันให้ทันสมัยบ้าง
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์และศิลปคณิตศาสตร์ ๑. ทางโรงเรียนส่งเสริมกีฬาน้อยเกินไป ๒. ทางโรงเรียนควบคุมเรื่องอาหารนักเรียนมากเกินไป ๓. อาคารเรียนตอน พัก เช้า เที่ยง ไม่ควรปิดเป็นเหตุให้นักเรียนไม่ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เมื่อปิดแล้วยังห้ามนักเรียนลงเล่น	อนุญาตให้ออกกำลังกายตามใจชอบ — อนุญาตให้นักเรียนใช้สิทธิของตนในการศึกษาหาความรู้, พักผ่อน, และออกกำลังกาย

ตาราง ๒๗. (ต่อ)

เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี
ที่สนามกีฬา เพราะเกรงว่าอาคารเรียนจะเป็นอันตราย	
๔. สถานที่รับประทานอาหารมีไม่พอเพียง	———
หญิง ม.ศ. ๒ วิทยาศาสตร์และศิลปคณิตศาสตร์	
๑. ลดการบ้านคณิตศาสตร์ลงบ้าง ไม่ควรมีทุกวัน เพราะกลับบ้านไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อนสมองเลย	
๒. ตัดการเดินเปลี่ยนห้องทุกวิชาบ้าง	
๓. ควรมีงานรื่นเริงในโรงเรียน นอกจากงานปีใหม่	
๔. ควรมีชาวต่างประเทศมาทำการสอนภาษานักเรียนบ้าง เพราะคิดว่าจะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือล้นในการเรียนบ้าง	
๕. ควรจัดทัศนศึกษาให้มากกว่าที่มีอยู่	
ชาย ม.ศ. ๒ บริการโรงแรม	
๑. ที่นั่งในโรงอาหารไม่พอ	ให้หาที่นั่งมาให้อีก
๒. โต๊ะปิงปองไม่มีเล่นมาก ๆ	หาโต๊ะเพิ่ม
๓. คนขายของไม่ดี	เอาคนใหม่มาขายแทน
ชาย ม.ศ. ๒ บริการโรงแรม การเรียนให้เป็นประโยชน์	แนะแนว

สรุป

ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ของนักเรียนดังที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้นเป็นข้อความที่นักเรียนเขียนแสดงออกซึ่งความต้องการและปัญหาทางด้านต่าง ๆ โดยตรงตามความรู้สึกของตนเอง ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของตนเอง และการสอนของครูเป็นส่วนใหญ่ รองลงไปก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการกีฬาและอุปกรณ์ในการเล่น และปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ เรื่องการจัดบริการนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับบริการอาหารกลางวัน

๒. ปัญหาทางด้านสังคม นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับบุคคลอื่นให้ได้ดีเป็นส่วนใหญ่ รองลงไปคือเรื่องการคบเพื่อน

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันในระหว่างพ่อแม่และระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ และนักเรียนต้องการมีอิสระที่บ้าน

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา นักเรียนประสบปัญหาในเรื่องของการไม่รู้จักใช้เวลาและแบ่งเวลาทำงานในช่วงเวลาวันหนึ่ง ๆ

๕. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต นักเรียนส่วนใหญ่มีความต้องการขอสนเทศทางด้านการศึกษา และ การอาชีพ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกอาชีพ และสถานที่เรียนต่อ

๖. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ นักเรียนประสบปัญหาในเรื่องรูปร่าง, หน้าตา และท่าทางของตนเอง

๗. ปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา นักเรียนประสบปัญหาเรื่องการไม่รู้จักใช้เงิน และ ต้องการทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน

๘. ปัญหาสุขภาพ นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการนอนไม่พอ และปัญหาเรื่องมีน้ำหนักและมีส่วนสูงมากเกินไป

๔. สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียนโดยทั่วไป นักเรียนต้องการให้ทางโรงเรียนจัดบริการนักเรียนให้เหมาะสม และเพียงพอกับความต้องการ และจัดบริการช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแนะแนว ทั้งทางด้านการศึกษา, การอาชีพ และการปรับตัว

บทที่ ๗

บทย่อ สรุปผล และ อภิปรายผล

๗.๑ บทย่อ

โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสมวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ได้ดำเนินการในรูปโรงเรียนมัธยมแบบประสมตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๙ เป็นต้นมา นับเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมแห่งแรกของกรุงเทพฯ และเป็นโรงเรียนที่มิได้อยู่ในโครงการเงินกู้ของกรมวิสามัญศึกษา ทางโรงเรียนได้รับความร่วมมือจากสำนักงบประมาณ และความสนับสนุนของวิทยาลัยวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ในอันที่จะให้โรงเรียนทำการค้นคว้าและทดลองทฤษฎีทางมัธยมศึกษาแบบประสม(Comprehansive Education) โดยปรับปรุงทฤษฎีให้เหมาะกับสิ่งที่ควรจะปฏิบัติในประเทศไทย

นับตั้งแต่ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงการของโรงเรียนเป็นต้นมา ทางโรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะครูอาจารย์ผู้ทำหน้าที่ทางการแนะแนว ต่างก็ได้พยายามที่จะศึกษาถึงความต้องการและปัญหาต่าง ๆ ในการปรับปรุงตัวที่นักเรียนกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ การที่โรงเรียนได้ให้ความสนใจสิ่งดังกล่าวเป็นอย่างยิ่งนี้ก็เนื่องจากโรงเรียนมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านวิชาการและบุคลิกภาพ และมีความปรารถนาที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการใช้ชีวิตศึกษาเล่าเรียนตลอดระยะเวลาที่นักเรียนได้ศึกษาอยู่ในโรงเรียนนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในทุกด้าน

การที่โรงเรียนจะบรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าว โรงเรียนจำต้องทราบถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เพื่อโรงเรียนจะได้หาทางสนองความต้องการนั้น และแก้ไขความขัดข้องในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนให้ตรงสาเหตุของความขัดข้องนั้น ๆ ซึ่งประโยชน์อันยิ่งใหญ่ก็จะตกอยู่กับตัวของนักเรียนโดยตรง ดังนั้น ผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความต้องการและการปรับปรุงตัวของนักเรียนดังกล่าว จึงนับได้ว่าเป็นมีผลต่อทางโรงเรียนโดยตรงในการที่จะใช้เป็นเครื่องประกอบการพิจารณาดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนในด้านการแนะแนวเป็นสำคัญ

๗.๑.๒ ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

หมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไป

หมวดที่ ๓ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ที่มิได้กล่าวในความหมวดที่ ๑–๒ (ถ้ามี)

๒. เพื่อจัดลำดับความสำคัญมากน้อยของปัญหาต่าง ๆ (ดังกล่าวในข้อ ๑) ซึ่งนักเรียนประสบหรือที่เป็นข้อวิตกกังวลใจ

๓. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะปัญหาของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในหัวข้อต่อไปนี้หรือไม่

ก. เพศ (ชาย – หญิง)

ข. ระดับชั้น (ม.ศ. ๑ – ม.ศ. ๒)

๔. เพื่อแสดงข้อคิดเห็นและตั้งข้อเสนอเกี่ยวกับลักษณะปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนต่อทางโรงเรียน

๕. เพื่อเป็นการเสนอแนะความคิดเห็นในการจัดกิจกรรม เพื่อหาทางป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียนประสบหรือวิตกกังวลอยู่

๗.๑.๓ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรมัธยมแบบประสม ของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวนทั้งสิ้น ๕๘๖ คน จำนวน

ที่ตอบแบบสอบถาม มี ๔๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๕๖ นักเรียนชาย ๒๕๐/๒๔๗ คน นักเรียนหญิง ๒๔๐/๒๔๕ คน นักเรียน ม.ศ.๑ ๒๗๗/๒๔๕ คน นักเรียน ม.ศ.๒ ๒๑๓/๒๔๗ คน เกณฑ์อายุโดยเฉลี่ย ๑๓ ปี ๑๑ เดือน จำนวนสมาชิกในครอบครัวโดยเฉลี่ย ๖ คน สภาพครอบครัวส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๔๐๘ แต่ก็ยังมีอีกร้อยละ ๑๕.๕๔๒ ที่บิดามารดามิได้อยู่ร่วมกัน ซึ่งควรจะได้รับการเอาใจใส่อย่างยิ่ง

๗.๑.๔ <u>วิธีดำเนินงาน</u>

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กล่าวเป็นขั้น ๆ ได้ดังนี้

ก. การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสอบถามชนิดประเมินค่า(Rating Scale) โดยใช้ซิกมาสะเกล(Sigma Scale) ตามระเบียบวิธีของลิคเคอร์ท โดยผู้เขียนได้ศึกษาเครื่องมือและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำมาเขียนเป็นข้อกระทงปัญหาและมีการทดลองเครื่องมือเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือตามระเบียบวิธีของลิคเคอร์ท ลักษณะแบบสอบถามโดยส่วนรวมนั้นแบ่งออกได้เป็น ๔ ตอน

ตอนที่ ๑ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียนได้แก่ ชั้น, เพศ, อายุ เป็นต้น

ตอนที่ ๒ คำชี้แจงและตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๓ ข้อกระทงปัญหาที่ให้นักเรียนตอบตามลักษณะของมาตราประมาณค่า

ตอนที่ ๔ เป็นแบบปลายเปิด (Open form)ให้นักเรียนเขียนข้อปัญหาของตนเอง ซึ่งมิได้กล่าวในตอนที่ ๓.

ข. การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ลำดับการดำเนินการรวบรวมข้อมูลกล่าวเป็นขั้น ๆ ได้ดังนี้

๑. ผู้เขียนไปติดต่อท่านอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสมวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เพื่อขออนุญาตทำการศึกษาสำรวจปัญหานักเรียนเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ – ๖

๒. ติดต่อกับอาจารย์ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนเพื่อกำหนดวันสำรวจ

๓. ผู้เขียนนำแบบสอบถามไปที่โรงเรียนตามวันและเวลาที่นัดหมาย และเรียนชี้แจงเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามแก่อาจารย์โฮมรูม เพื่อที่จะไปชี้แจงแนะนำแก่นักเรียนอีกต่อหนึ่ง

๔. เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่นักเรียนตอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป

ค. การจัดกระทำกับข้อมูล

ลำดับการจัดกระทำกับข้อมูลกล่าวเป็นขั้น ๆ ได้ดังนี้

๑. ตรวจแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด ๔๔๐ ชุด

๒. เตรียมโครงการ(Design)สำหรับการเจาะบัตร และใช้เครื่องจักรกลสถิติ (I.B.M. 101)

๓. ผู้เขียนได้ดำเนินการเจาะบัตรและใช้เครื่องจักรกลสถิติ คิดคำนวณการกระจายของปัญหาแต่ละข้อด้วยตนเอง โดยมีเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องจักรกลสถิติเป็นผู้ให้คำแนะนำ

๔. นำคะแนนดิบ(Raw Score)ที่ได้มาดำเนินการตามหลักวิชาสถิติ คิดคำนวณโดยใช้เครื่องคำนวณของสำนักทดสอบ

๕. สถิติที่ใช้มี Critical Ratio Test, Relative Entropy, Mode, เปอร์เซนต์ และอัตราเปอร์เซนต์ (Percentage Ratio)

๗.๒ สรุปผลการค้นคว้าและอภิปราย

๗.๒.๑ ความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

ก. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนกล่าวได้ดังนี้

๑. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน เรื่องที่นักเรียนประสบปัญหามากที่สุดคือ รู้สึกว่าครูบางคนไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียน ตลอดจนความต้องการของนักเรียน ในปัญหาดังกล่าวนี้อาจเป็นได้ว่าครูบางคนขาดความสนใจและเข้าใจในตัวเด็กจริง ซึ่งก็เป็นปัญหาของครู อีกกรณีหนึ่งเด็กอาจจะไม่เข้าใจว่าความเข้าใจหรือความสนใจของครูที่มีต่อนักเรียนนั้นแสดงออกโดยพฤติกรรมอย่างไรบ้าง เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องชี้แจงให้เด็กทราบ ผลจากการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ อันแสดงให้เห็นว่านักเรียนเก่ายิ่งมีปัญหามากกว่านักเรียนใหม่

๒. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผล เรื่องที่นักเรียนประสบปัญหามากที่สุด คือ ไม่ชอบข้อสอบแบบบรรยาย (อัตนัย) ผลจากการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ในปัญหาดังกล่าวนี้อาจเห็นได้ว่า นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อการสอบแบบบรรยายซึ่งยุ่งยากต่อการเขียนและเรียบเรียงถ้อยคำ และชอบที่จะกาเครื่องหมายลงไปอย่างเดียวเพราะเห็นว่าสะดวกดีและเดาได้ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ดูหนังสือ ดังนั้นความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธี และข้อดีข้อเสียของข้อสอบแบบต่าง ๆ ก็นับว่าเป็นสิ่งที่เด็กต้องการโดยเฉพาะนักเรียน ม.ศ.๒

๓. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการแนะแนว เรื่องที่นักเรียนต้องการมากที่สุดคือ ต้องการให้โรงเรียนจัดทำคู่มือนักเรียนและให้ครูช่วยอธิบายชี้แจงให้เข้าใจโดยละเอียด ผลจากการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ปัญหาดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดข้อสนเทศอันจำเป็นเกี่ยวกับโรงเรียน และความต้องการอันนี้ควรที่ทางโรงเรียนจะได้พิจารณาหากยังมิได้จัดทำ

๔. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน เรื่องที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนมีปัญหาว่าจะเลือกแผนกวิชาใดดี เพราะชอบและสนใจหลายแผนก ผลจากการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนไม่ว่าหญิงหรือชาย และ ม.ศ. ๑ หรือ ม.ศ.๒ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน เรื่องดังกล่าวนี้นับว่าเป็นปัญหายุ่งยากใจของนักเรียนแทบ

ทุกคน ข้อที่น่าคิดก็คือ นักเรียนมีวุฒิภาวะน้อยเกินกว่าที่จะตัดสินใจเลือกแผนกวิชาหรือไม่ อิทธิพลอะไรบ้างที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแผนกวิชาของนักเรียน ทางโรงเรียนจัดแผนกวิชาไว้เหมาะสมดีแล้วหรือควรจะได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง นักเรียนและผู้ปกครองมีทัศนคติอย่างไรต่อแผนกวิชาต่าง ๆ ที่เปิดขึ้นในโรงเรียน

๕. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตร และการบริหารโรงเรียน สิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกว่าเครื่องอุปกรณ์กีฬา, อุปกรณ์ดนตรี หรืออุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจมีน้อยมาก ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนชายมีปัญหามากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ความต้องการของนักเรียนดังกล่าวควรที่ทางโรงเรียนจะได้พิจารณา เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียน, กิจกรรมการเรียนการสอนของครู, และสอดคล้องกับเป้าประสงค์ของทางโรงเรียนด้วย

ข้อที่น่าสังเกตก็คือ นักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับทางโรงเรียนมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ อันแสดงให้เห็นว่านักเรียน ม.ศ.๒ นั้น ต้องการความช่วยเหลือจากบริการแนะแนวมากยิ่งกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ไม่ว่าจะเป็นในทางด้านการจัดปฐมนิเทศ, การจัดแนะแนวหมู่, การให้คำปรึกษาส่วนตัว หรือข้อสนเทศ, อันจำเป็นเกี่ยวกับโรงเรียน

สำหรับการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาเกี่ยวกับและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนนั้นปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีปัญหามากที่สุดในเรื่องการเรียนการสอน, นักเรียนชายมีปัญหามากที่สุดในเรื่องการวัดผล, นักเรียน ม.ศ.๑ มีปัญหามากที่สุดในเรื่อง การวัดผล และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากที่สุดในเรื่องการวัดผลเช่นเดียวกัน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลมากที่สุดก็คือ เรื่องการวัดผล สาเหตุของปัญหาอาจเนื่องมาจากระบบการวัดผลแบบใหม่ คือ แบบเกรด ซึ่งนักเรียนไม่คุ้นเคยหรือไม่เข้าใจมาก่อน จำเป็นที่ทางโรงเรียนจะได้พิจารณาช่วยเหลือเป็นอันดับแรก

ข. <u>ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน</u>

ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนกล่าวได้ดังนี้

๑. ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม พิจารณาตามลำดับความสำคัญ

มากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี, ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตร และทำความรู้จักกับบุคคลอื่น ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน, ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย, ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ และปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับ และสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม, และปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน ม.ศ. ๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งหญิงและชายในชั้น ม.ศ.๒ มีความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวทางด้านสังคมมากกว่านักเรียนหญิงชายในชั้น ม.ศ.๑ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียน ม.ศ.๒ โดยทั่วไปมีอายุมากกว่า จึงเล็งเห็นความสำคัญของชีวิตการสังคมมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วยังมองไม่เห็นความสำคัญมากพอที่เป็นปัญหา

๒. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาการไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน ปัญหาขัดแย้งกับพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องของมาตรฐานในด้านต่าง ๆ ปัญหาเรื่องมีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ และปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่ ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ซึ่งอาจเห็นได้ว่านักเรียน ม.ศ.๒ โตกว่าย่อมมีความรับผิดชอบภายในบ้านมากกว่า จึงมีความรู้สึกต่อปัญหาทางบ้านและครอบครัวมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑

๓. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำการบ้านในแต่ละวิชา และปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในการศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง และปัญหาเกี่ยวกับไม่รู้จักใช้เวลา ผลการทดสอบสมมุติฐาน นักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๑ มีความ

ต้องการและมีความรู้สึกต่อปัญหาการปรับปรุงตัวเกี่ยวกับการใช้เวลาน้อยกว่านักเรียนหญิง และนักเรียน ม.ศ.๒ ตามลำดับ ทั้งนี้เรื่องของเพศ, และระดับชั้นตลอดจนวุฒิภาวะ อาจจะมีผลต่อปัญหาและความต้องการดังกล่าวก็เป็นได้

๔. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ, ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ, และปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนปัจจุบัน ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนต้องการข้อสนเทศทางด้านการศึกษา และการอาชีพ, และต้องการทราบว่าตนเองเหมาะสมกับการศึกษาหรืออาชีพอย่างใด นักเรียนหญิงและนักเรียน ม.ศ.๒ มีความต้องการและประสบปัญหาการปรับปรุงตัวเกี่ยวกับชีวิตอนาคตมากกว่านักเรียนชายและนักเรียน ม.ศ.๑ ตามลำดับ

๕. ความต้องการและปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป, ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดี ขาดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ , ปัญหาการไม่รู้จักให้อภัยและใจแคบ, ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการแต่งตัว, และปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๑-๒ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงไม่ว่าจะอยู่ชั้นใดก็ตามก็มีความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวทางด้านบุคลิกภาพมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งก็เป็นลักษณะของเพศหญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในวัยรุ่นที่รักสวยรักงาม และเอาใจใส่ในเรื่องรูปร่างและการแต่งกายมากกว่าเพศชาย

๖. ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เงินอย่างฉลาด ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน, ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลา และการทำงานนั้น ๆ และปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ

ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า นักเรียนหญิงและชายมีปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านักเรียน ม.ศ.๒ มีหลายสิ่งหลายอย่างมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ดังเช่นในทางด้านระดับชั้นเรียน อายุ, ความรับผิดชอบตนเอง, วุฒิภาวะ ตลอดจนความต้องการทางด้านสังคม จึงมีผลทำให้นักเรียน ม.ศ.๒ มีความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวทางด้านนี้มากกว่านักเรียน ม.ศ.๑

๗. ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ พิจารณาตามลำดับความสำคัญมากน้อย กล่าวได้ดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค, ปัญหาเกี่ยวกับ หู ตา คอ จมูก และฟัน และปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรงและกลัวเจ็บป่วย ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป และปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ หรือดื่มสุรา ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่านักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ แสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลความต้องการ และปัญหาการปรับปรุงตัวทางด้านสุขภาพนี้ นักเรียนหญิงมีมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๒ มีมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนหญิงและนักเรียน ม.ศ.๒ เอาใจใส่และพิถีพิถันในเรื่องสุขภาพมากกว่านักเรียนชายและนักเรียน ม.ศ.๑ ตามลำดับ ซึ่งเป็นเหตุให้มีความวิตกกังวลต่อเรื่องดังกล่าวมากกว่า

กล่าวโดยสรุปแล้วนักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชายในเรื่องการใช้เวลา ชีวิตอนาคต , บุคลิกภาพ และสุขภาพ นักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหามากกว่านักเรียน ม.ศ.๑ ในเรื่องสังคม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว, การใช้เวลาชีวิตอนาคต, การเงินและการทำงานพิเศษและสุขภาพ และอาจกล่าวโดยสรุปรวมได้ว่า นักเรียนหญิงมีปัญหาโดยทั่วไปมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียน ม.ศ.๒ มีปัญหาโดยทั่วไปมากกว่านักเรียน ม.ศ.๑

สำหรับการกระจัดกระจายของปัญหานักเรียนในหมวดปัญหาทั่วไปนี้นั้น ปรากฏว่าเป็นระเบียบดี โดยมีค่า (Relative Entropy) มากกว่า ๐.๔ ทุกกลุ่ม ไม่ว่านักเรียนหญิงหรือชาย, ม.ศ.๑ หรือ ม.ศ.๒ และกล่าวโดยสรุปได้ว่านักเรียนทั้งหมดมีปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคตเป็นอันดับแรก อันดับสองคือ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา อันดับสาม คือ ปัญหาทางด้านสังคม

และปัญหาอันดับที่เจ็ด อันเป็นอันดับสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ในการพิจารณาช่วยเหลือนักเรียนของบริการแนะแนวก็ควรจะได้เพ่งเล็งในปัญหาชีวิตอนาคต ทางด้านการศึกษา และการอาชีพเป็นอันดับแรก แต่อย่างไรก็ตาม ในปัญหาอันดับสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาของคนกลุ่มน้อย ก็ควรจะได้คำนึงถึงอย่างมากด้วย เพราะส่วนมากเป็นปัญหาส่วนตัวที่ต้องการคำปรึกษาเป็นรายบุคคล

ค. <u>ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ที่มิได้กล่าวในตอนต้น</u>

ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ที่นักเรียนเขียนตอบอย่างอิสระในตอนท้ายของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบปลายเปิด (Open form) นั้น กล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกอันแท้จริงของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการและปัญหาการปรับปรุงด้านต่าง ๆ ที่ตนเองประสบ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ามีค่าควรแก่ทางโรงเรียนที่จะได้รับฟัง และดำเนินการช่วยเหลือตามแต่จะเห็นสมควร ปัญหาสำคัญ ๆ ที่นักเรียนเขียนได้แก่ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน โดยต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องระเบียบการแต่งกาย ไม่อยากให้มีการเปลี่ยนห้องเรียนทุกชั่วโมง ต้องการให้ทางโรงเรียนปรับปรุงในเรื่องคุณภาพและความสะอาดของอาหาร และโรงอาหารของโรงเรียน และต้องการให้ทางโรงเรียนจัดหาอุปกรณ์การดนตรีและการกีฬาให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน ปัญหาที่สำคัญรองลงไปก็คือ ต้องการข้อสนเทศเกี่ยวกับการศึกษาต่อ และต้องการคำแนะนำในการเลือกอาชีพ

สรุป

ผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ แสดงให้เห็นถึงปัญหาสำคัญ ๆ ที่ทางโรงเรียนควรจะได้พิจารณา คือ

๑. ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน
   - รู้สึกว่าครูบางคนไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียน ตลอดจนความต้องการของนักเรียน
   - ไม่ชอบข้อสอบแบบบรรยาย
   - ต้องการให้ทางโรงเรียนจัดทำคู่มือนักเรียน และให้ครูช่วยอธิบายชี้แจงให้เข้าใจโดยตลอด
   - นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกแผนกวิชา เพราะเหตุที่สนใจหลายแผนก
   - รู้สึกว่าเครื่องอุปกรณ์กีฬา, อุปกรณ์ดนตรี หรือ อุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจมีน้อยมาก

๒. ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม
   - การเข้ากับเพื่อนชายหญิงไม่ได้ดี
   - ขาดสถานที่และอุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจ
   - ไม่รู้จักผูกมิตรและทำความรู้จักกับบุคคลอื่น
   - การแต่งกายไม่เหมาะสม
   - ขัดแย้งกับผู้ปกครองเรื่องการมีนัดกับเพื่อน ๆ
   - ไม่รู้จักต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ
   - รู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม
   - ต้องการความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน

๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
- ไม่สามารถเข้ากันได้กับญาติพี่น้อง
- ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน
- ขัดแย้งกับพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องมาตรฐานในด้านต่าง ๆ
- มีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป
- ขัดแย้งกับพี่ ๆ น้อง ๆ
- ขาดความสงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่

๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
- ไม่รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน และการทำงาน
- ไม่รู้จักวิธีการในการศึกษาเล่าเรียน
- ไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
- ต้องการข้อสนเทศเกี่ยวกับการศึกษาต่อ
- ต้องการข้อสนเทศเกี่ยวกับการอาชีพ
- ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน

๒.๕ ความตองการและปัญหาทางดานบุคลิกภาพ
- หวาดระแวงและวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองมากเกินไป
- ความทรงจำไม่ดี และขาดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ
- ไม่รู้จักให้อภัยและใจแคบ
- การแต่งกายไม่เหมาะสม
- ไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ

๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษ
- ไม่รู้จักวิธีใช้เงิน
- ขัดสนในด้านการเงินที่จำเป็นต้องใช้จ่ายในการเล่าเรียน
- ต้องการทำงานพิเศษนอกเวลา

– ความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ

๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

– มีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป

– การบริโภคไม่ดี

– มีความผิดปกติเกี่ยวกับ หู ตา คอ จมูก และฟัน

– รูปร่างไม่สมส่วน ไม่แข็งแรง และ เจ็บป่วยบ่อย

– อ้วนหรือผอมเกินไป

– สูบบุหรี่ และ ดื่มสุรา

๓. ความต้องการและปัญหาอื่น ที่มิได้กล่าวในตอนต้น

– ต้องการให้เปลี่ยนแปลงระเบียบการแต่งกาย

– ไม่อยากให้เปลี่ยนห้องเรียนทุกชั่วโมง

– ต้องการให้ปรับปรุงความสะอาดและคุณภาพของอาหาร ตลอดจนโรงอาหารของโรงเรียน

– ต้องการให้มีอุปกรณ์การกีฬา และดนตรีให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน

บทที่ ๘

บทเสนอแนะ

๘.๑ ข้อเสนอแนะในลักษณะปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนนับเป็นปัญหาและความต้องการอันสำคัญยิ่งของนักเรียนในโรงเรียน ซึ่งบรรดาผู้บริหารตลอดจนครูทุกคนจำเป็นจะต้องดูแล เอาใจใส่ และรับผิดชอบในอันที่จะเสนอสนองความต้องการของนักเรียน ช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันเกิดขึ้นแก่นักเรียน

ข้อเสนอแนะโดยทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

๑. ทางโรงเรียนควรจะได้จัดวางโครงการปฐมนิเทศ (Orientation Programe) เป็นระยะ ๆ ติดต่อกันไปนับตั้งแต่ปีแรกที่นักเรียนเข้ามาเรียนในโรงเรียน จนกระทั่งถึงปีสุดท้ายที่นักเรียนจบจากโรงเรียนไป ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันในระหว่างโรงเรียนกับนักเรียน เกิดความต้องการที่สอดคล้องต้องกันในทั้งสองฝ่าย และเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ปรับตัวได้ดี และมีความสุขภายในสภาพสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน ดังตัวอย่างในตาราง ๒๘.

ตาราง ๒๘. ระยะเวลาที่ควรจัดปฐมนิเทศ และกิจกรรมที่ควรจัด

ระยะเวลาที่ควรจัดปฐมนิเทศ	จัดสำหรับ	หัวข้อเรื่องและกิจกรรมที่ควรจัด
๑. เปิดเทอมแรกของปีการศึกษาใหม่	ม.ศ.๑	๑. ข้อสนเทศโดยทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียน ๒. กิจกรรมการเรียน,การวัดผล,การบริการนักเรียน ๓. ระเบียบและกฎเกณฑ์ของโรงเรียน ๔. ค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนและอื่นๆ
	ม.ศ.๒	การเตรียมตัวสำหรับการเรียนในแผนกวิชาต่าง ๆ

ตาราง ๒๘. (ต่อ)

ระยะเวลาที่ควรจัดปฐมนิเทศ	จัดสำหรับ	หัวข้อเรื่องและกิจกรรมที่ควรจัด
	ม.ศ.๓	การเตรียมตัวสำหรับการเรียนในชั้น ม.ศ.๓
๒. ขณะที่เรียนในเทอมต้น	ม.ศ.๑	๑. กิจกรรมนักเรียน,ชุมนุมต่าง ๆ ในโรงเรียน
		๒. การปรับปรุงตัวเกี่ยวกับวิธีการเรียนในโรงเรียน
	ม.ศ.๒	การเปลี่ยนแผนกวิชา
๓. ตอนต้นเทอมกลาง	ม.ศ.๑	๑. แนวคิดในการตัดสินใจเลือกแผนกวิชา
		๒. การสอบแก้ตัว
	ม.ศ.๓	การเสริมทักษะในวิชาชีพ
๔. ตอนต้นเทอมปลาย	ม.ศ.๑	ปัญหาในการเลือกแผนกวิชา
๕. ตอนปลายเทอมปลาย	ม.ศ.๑	การเตรียมตัวสำหรับการเรียนในชั้น ม.ศ.๒
	ม.ศ.๒	การเตรียมตัวสำหรับการเรียนในชั้น ม.ศ.๓
	ม.ศ.๓	๑. การเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพและศึกษาต่อ
		๒. แนวทางและโอกาสที่จะออกไปประกอบอาชีพ
		๓. แนวทางศึกษาต่อ

ในการจัดปฐมนิเทศดังกล่าวนั้น ในบางโอกาสก็จำเป็นต้องใช้ห้องประชุมขนาดใหญ่ ดังเช่นในกรณีที่ต้องประชุมกลุ่มใหญ่เพื่อความเข้าใจร่วมกัน หรือในกรณีที่ต้องเชิญวิทยากรมาพูด แต่สำหรับการปฐมนิเทศย่อย ๆ ก็อาจจะกระทำได้ในชั่วโมงโฮมรูม โดยครูโฮมรูมมีหน้าที่รับผิดชอบในการให้การปฐมนิเทศดังกล่าว พร้อมกับบันทึกและรายงานผลการปฐมนิเทศต่อฝ่ายแนะแนว หรือฝ่ายบริหาร แล้วแต่กรณี

๒. เพื่อความเข้าใจร่วมกันทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน โรงเรียนและนักเรียน ครูและนักเรียน ก็ควรจะได้มีการตกลงร่วมกันเสียตั้งแต่แรกว่า แต่ละฝ่ายจะต้องร่วมมืออะไรกันบ้าง และแต่ละฝ่ายต่างก็ต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติอย่างไร หรือควรมีข้อตกลงอะไรร่วมกันบ้าง ทั้งนี้เพื่อให้กิจกรรมทางด้านการจัดการศึกษาของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งที่ควรกระทำในที่นี้ ก็คือ

- การปฐมนิเทศนักเรียน และจัดทำหนังสือคู่มือนักเรียน
- การปฐมนิเทศครู และ จัดทำหนังสือคู่มือครู
- การปฐมนิเทศผู้ปกครอง และจัดทำหนังสือคู่มือผู้ปกครอง
- การปฐมนิเทศรวมกันทั้งสามฝ่าย
- การประชุมครู–ผู้ปกครอง

๓. รวบรวมงานทางด้านบุคลากร (Personnel Work) ที่กระจัดกระจายกันอยู่ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จัดตั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานของทุกแผนกขึ้น เพื่อให้การดำเนินงานบริการนักเรียนเป็นไปอย่างสอดคล้องต้องกันและมีประสิทธิภาพ บริการนักเรียนที่มีอยู่และที่ควรจะมีได้แก่

- แผนกอาหาร
- แผนกพยาบาลและอนามัย
- แผนกแนะแนว
- แผนกกีฬา
- องค์การนักเรียน
- แผนกกิจกรรมนักเรียน
- สหกรณ์นักเรียน
- แผนกสวัสดิการและความปลอดภัย

๔. จัดตั้งคณะกรรมการบริหารงานแนะแนว

<u>จุดประสงค์</u>

๑. เพื่อพัฒนาและส่งเสริมด้านการศึกษาในโรงเรียน

๒. เพื่อพัฒนา, ป้องกัน, และแก้ไขนักเรียน

๓. เป็นฝ่ายวางโครงการ, ควบคุม, สั่งการ, บริหาร และประสานงานในกิจกรรมการแนะแนวของโรงเรียน

<u>คณะกรรมการ</u>

ประธานคณะกรรมการ.....อาจารย์ใหญ่

กรรมการผู้ดำเนินงาน.....อาจารย์โฮมรูม

กรรมการฝ่ายประสานงาน.....อาจารย์ฝ่ายแนะแนวและอาจารย์ฝ่ายวัดผล

อนุกรรมการ.....อาจารย์อื่น ๆ ในโรงเรียน

<u>สายงาน</u>

คณะกรรมการบริหารงานแนะแนว เป็นผู้กำหนดโครงงานกิจกรรมการแนะแนวของแผนกแนะแนวทั้งหมด แผนกแนะแนวแบ่งงานออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายวิจัย และ ฝ่ายให้คำปรึกษา ในแต่ละฝ่ายนั้นอาจจัดให้มีแผนกย่อย ๆ ขึ้นอีก ดังนี้

ก. ฝ่ายวิจัย (Research)

๑. แผนกทดสอบและแปลผล (Testing and Interpreting)

๒. แผนกรวบรวมข้อสนเทศส่วนบุคคล (Individual Inventory)

๓. แผนกติดตามผลและประเมินผล (Follow-up and Evaluation)

ข. ฝ่ายให้คำปรึกษา (Counseling)

๑. แผนกให้คำปรึกษา ส่วนบุคคล (Individual Counseling)

๒. แผนกจัดปฐมนิเทศและแนะแนวหมู่ (Orientation and Group Guidance

๓. แผนกจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (Home-room Activit and Group Counseling)

๔. แผนกรวบรวมข้อสนเทศทางด้านสังคม (Socidl Information)

๕. แผนกจัดวางตัวบุคคลและเงินทุน (Placement Service and Fund)

ก. <u>ฝ่ายวิจัย</u>

หน้าที่ ๑. รวบรวมและเรียบเรียงข้อสนเทศส่วนบุคคล

๒. จัดทำและเก็บระเบียนสะสม รวมถึงระเบียนอื่น ๆ ของนักเรียน

๓. จัดทำแบบทดสอบ และแบบสำรวจ

๔. ดำเนินการทดสอบ, จัดกระทำกับข้อมูล, แปลผลและนำเสนอข้อมูล

๕. วางโครงการและดำเนินการติดตามผลและประเมินผล

คณะกรรมการผู้ดำเนินงาน

ประธาน อาจารย์ฝ่ายวัดผลและวิจัย

กรรมการ อาจารย์อื่น ๆ ที่มิใช่อาจารย์โฮมรูม

อนุกรรมการ อาจารย์ทุกคนในโรงเรียน

<u>แผนกย่อยของฝ่ายวิจัย</u>

๑. แผนกทดสอบและแปลผล

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการทดสอบและสำรวจเพื่อการแนะแนว

๒. จัดทำแบบทดสอบและแบบสำรวจ

๓. ดำเนินการทดสอบและสำรวจ, จัดกระทำกับข้อมูล, แปลความและนำเสนอผลการศึกษา

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า	อาจารย์ฝ่ายวัดผล
กรรมการดำเนินงาน	อาจารย์ผู้มีประสบการณ์ ๕ คน
อนุกรรมการ	อาจารย์ทุกคนในโรงเรียน

๒. แผนกรวบรวมข้อสนเทศส่วนบุคคล

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการรวบรวมข้อสนเทศทุก ๆ ด้านเกี่ยวกับตัวเด็ก

๒. ให้ความร่วมมือกับแผนกทดสอบและแปลผล

๓. ดำเนินงานเกี่ยวกับระเบียบสะสมและระเบียนอื่น ๆ ของนักเรียน

๔. จัดเก็บและอำนวยความสะดวกในการใช้ระเบียนต่าง ๆ ของนักเรียน

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า อาจารย์ฝ่ายวัดผลหรืออาจารย์อื่นๆที่เหมาะสม

กรรมการดำเนินงาน อาจารย์ที่เหมาะสม ๕ คน

อนุกรรมการ อาจารย์โฮมรูมและอาจารย์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง

๓. แผนกติดตามผลและประเมินผล

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการติดตามนักเรียนเก่าและประเมินผลงานด้านแนะแนว

๒. เตรียมเครื่องมือสำหรับใช้ในการดำเนินงานดังกล่าว

๓. ดำเนินการติดตามผลและประเมินผล

๔. สรุป, อภิปราย และนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

๕. จัดทำข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติงานในปีต่อไป

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า อาจารย์ฝ่ายวัดผลหรืออาจารย์อื่นๆที่เหมาะสม

กรรมการดำเนินงาน อาจารย์ที่เหมาะสม ๕ คน

อนุกรรมการ อาจารย์โฮมรูม

อาจารย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

องค์การนักเรียน และหัวหน้าชั้น

ข. <u>ฝ่ายให้คำปรึกษา</u> (Counseling)

หน้าที่ ๑. ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

๒. จัดโครงการโฮมรูม, โครงการปฐมนิเทศ และแนะแนวหมู่

๓. รวบรวมข้อสนเทศทางด้านสังคม

๔. ให้บริการจัดวางตัวบุคคลและจัดหาทุน

คณะกรรมการดำเนินงาน

ประธาน	อาจารย์ฝ่ายแนะแนว
กรรมการดำเนินงาน	อาจารย์โฮมรูม
อนุกรรมการ	อาจารย์ทุกคนในโรงเรียน

<u>แผนกย่อยของฝ่ายให้คำปรึกษา</u>

๑. แผนกให้คำปรึกษาส่วนบุคคล

หน้าที่ ๑. จัดส่งเด็กที่มีปัญหาเข้าพบผู้ให้คำปรึกษา

๒. ให้คำปรึกษาโดยอาจารย์ฝ่ายแนะแนว

๓. จัดทำ Case Conference และ Case Study ในบางกรณี

๔. ติดตามผลและดำเนินการช่วยเหลือหลังจากให้คำปรึกษาแล้ว

๕. จัดส่งเด็กไปยังผู้เชี่ยวชาญในกรณีที่มีปัญหาเฉพาะพิเศษ

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า	อาจารย์ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียน
กรรมการดำเนินงาน	อาจารย์โฮมรูม
	อาจารย์ฝ่ายแนะแนวของวิทยาลัย
อนุกรรมการ	อาจารย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
	นิสิตสาขาการแนะแนวของวิทยาลัย

๒. แผนกจัดปฐมนิเทศและแนะแนวหมู่

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการปฐมนิเทศและแนะแนวหมู่ตลอดปี

๒. จัดเชิญวิทยากรและจัดเตรียมเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดกิจกรรมปฐมนิเทศ และแนะแนวหมู่

๓. จัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดปฐมนิเทศและแนะแนวหมู่ ดังเช่น โครงการปฐมนิเทศและแนะแนวหมู่, คู่มือนักเรียน คู่มือครู, คู่มือผู้ปกครอง เป็นต้น

คณะกรรมการดำเนินการ

หัวหน้า	อาจารย์ฝ่ายแนะแนวหรืออาจารย์อื่นๆที่เหมาะสม
ผู้นิเทศ	อาจารย์ฝ่ายแนะแนวของวิทยาลัย
กรรมการดำเนินการ	อาจารย์โฮมรูม
อนุกรรมการ	อาจารย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๓. แผนกจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตลอดปี

๒. ดำเนินการจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามโครงการ

๓. จัดเชิญวิทยากรและจัดเตรียมเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับกิจกรรมดังกล่าว

๔. จัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องการจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังเช่น โครงการจัดกิจกรรมโฮมรูมและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม, คู่มือการแนะแนวหมู่และโฮมรูม เป็นต้น

คณะกรรมการดำเนินการ

หัวหน้า	อาจารย์ฝ่ายแนะแนวหรืออาจารย์อื่นๆที่เหมาะสม
ผู้นิเทศ	อาจารย์แนะแนวของวิทยาลัย
กรรมการดำเนินการ	อาจารย์โฮมรูม
อนุกรรมการ	อาจารย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๔. แผนกรวบรวมข้อสนเทศทางด้านสังคม

หน้าที่ ๑. จัดวางโครงการรวบรวมข้อสนเทศทางด้านสังคม อันได้แก่ข้อสนเทศเกี่ยวกับการศึกษาต่อ, ข้อสนเทศเกี่ยวกับอาชีพ, และข้อสนเทศเกี่ยวกับสังคม

๒. ดำเนินการรวบรวมข้อสนเทศดังกล่าวโดยอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย กล่าวคือ ครู, นักเรียน, ผู้ปกครอง, ตลอดจนองค์การหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

๓. จัดรวบรวมและเรียบเรียงข้อสนเทศเพื่อสะดวกแก่การบริการแก่นักเรียน

๔. จัดทำบันทึกรายงานและประเมินผลการใช้บริการดังกล่าวของนักเรียน

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า	บุคคลที่มีความสามารถและเห็นว่าเหมาะสม
กรรมการดำเนินงาน	บุคคลที่เหมาะสม ๕ คน
อนุกรรมการ	อาจารย์ทุกคนในโรงเรียน องค์การนักเรียน และหัวหน้าชั้น นิสิตสาขาการแนะแนวของวิทยาลัย

๕. แผนกจัดวางตัวบุคคลและเงินทุน

หน้าที่ ๑. จัดวางตัวบุคคลทางด้านการศึกษา โดยเฉพาะการเลือกแผนกวิชา

๒. จัดหางานพิเศษนอกเวลาอันเหมาะสมสำหรับนักเรียน และจัดวางตัวบุคคลในงานดังกล่าว ตลอดจนจัดวางตัวบุคคลในงานอาชีพอื่น ๆ

๓. จัดหาทุนส่งเสริมสำหรับนักเรียนที่เรียนดี และยากจน

คณะกรรมการดำเนินงาน

หัวหน้า	อาจารย์ฝ่ายแนะแนว
กรรมการดำเนินงาน	บุคคลที่เหมาะสม ๕ คน
อนุกรรมการ	อาจารย์โฮมรูม

๘.๒ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

เมื่อทางโรงเรียนได้ทราบถึงความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ขั้นต่อไปที่ควรจะกระทำคือ ดำเนินการช่วยเหลือให้บรรดาเด็กนักเรียนชายหญิงได้มีความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้าได้กับสภาวะสิ่งแวดล้อมทั้งในโรงเรียน ในบ้าน และในสังคม การช่วยเหลือดังกล่าวนับเป็นการสนองความต้องการของนักเรียนในอันที่จะบรรลุสู่เป้าประสงค์ของเขา ซึ่งเป้าประสงค์อันนั้นก็นับได้ว่าเป็นเป้าประสงค์ของการแนะแนวด้วย

ขั้นต่าง ๆ ในการดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนในลักษณะความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน กล่าวได้เป็นขั้น ๆ ดังนี้

ขั้นแรก การยอมรับในตัวเด็กนักเรียน

ขั้นแรก ซึ่งเป็นขั้นที่สำคัญยิ่งของการพิจารณาและคำนึงถึงสำหรับผู้ดำเนินงานแนะแนว ก็คือ ควรจะได้ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล หรือยอมรับเด็กในฐานะที่เขาเป็นเอกัตบุคคล และยอมรับสภาพการณ์ในกลุ่มเด็กที่ตนเองจะต้องดำเนินการช่วยเหลือ ทั้งนี้ผู้แนะแนวไม่ควรจะละเลยมองข้ามขั้นแรกนี้ไปเสีย และจะเป็นการดีอย่างยิ่งถ้าหากผู้ดำเนินงานแนะแนวโดยเฉพาะอย่างยิ่งครูโฮมรูม จักได้เริ่มต้นขั้นแรกนี้ด้วยการ ถาม และตอบปัญหา ดังต่อไปนี้ด้วยตนเอง

๑. ท่านคิดหรือไม่ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กนั้นย่อมมีสาเหตุ

๒. ท่านเข้าใจหรือไม่ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กนั้นเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้ของเด็กเอง และเข้าใจหรือไม่ว่าการที่เด็กจะปรับตัวให้ได้ดีในสังคมใหม่นั้นจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้มากกว่านี้ก่อนที่ตัวเด็กเองจะถูกคาดหวังให้เป็นผู้ใหญ่ ให้เปลี่ยนไปมีค่านิยมใหม่ และมีทักษะทางสังคมใหม่ ๆ ซึ่งเป็นสังคมของผู้ใหญ่ การที่เด็กวัยรุ่นถูกสังคมคาดหวังให้กระทำตัวเยี่ยงผู้ใหญ่ ทั้ง ๆ ที่เขายังไม่พร้อมหรือไม่เหมาะกับตัวเขานั้น ก็เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นวิตกกังวลใจ

๓. ท่านสามารถที่จะยอมรับสภาพการณ์ทางอารมณ์ของเด็กแต่ละคนได้หรือไม่ ทั้งนี้จะต้องไม่มีการปฏิเสธเพราะคิดว่าหมดหวังที่จะแก้ไข ทั้ง ๆ ที่ยังมิได้ลงมือ หรือเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งไร้ค่า จึงไม่สนใจ

๔. ท่านทราบหรือไม่ว่าเด็กแต่ละคนต่างก็เป็นเอกัตบุคคลโดยส่วนรวม, มีลักษณะเฉพาะของตนเอง และท่านมีความตั้งใจจริงที่จะยอมรับเด็กในฐานะที่เขาเป็นเอกัตบุคคลเยี่ยงนั้นหรือไม่

๕. ท่านเข้าใจถึงความจริงเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กหรือไม่ว่า ในวิถีทางที่เด็กเจริญงอกงามขึ้นนั้น เด็กจะต้องผ่านลำดับขั้นต่าง ๆ ของพัฒนาการ ซึ่งสิ่งดังกล่าวนับเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเด็กวัยรุ่นทุกคนจะต้องประสบ แม้แต่ตัวท่านเองก็เคยประสบมาแล้ว

๖. ท่านได้รวบรวมความรู้, ข้อสนเทศต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับตนเองในการที่จะทำงานเพื่อเด็ก หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจถึงบรรดาอิทธิพลต่าง ๆ ที่มามีบทบาทต่อความเจริญงอกงามของเด็ก รวมถึงพัฒนาการทางด้านร่างกาย และด้านอารมณ์การจูงใจ และการเรียนรู้

๗. ท่านเองมีความสามารถเพียงพอหรือไม่ในการที่จะพิจารณาตัดสินและสรุปว่าเด็กคนไหนเป็นอย่างไร และในการกระทำดังกล่าวท่านมีความมั่นใจ หรือมีความเข้าใจเพียงใด ทั้งนี้โดยที่ตัวท่านเองได้อาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ เหล่านั้นหรือไม่ และท่านมีความตั้งใจหรือไม่ว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงข้อสรุปใด ๆ เกี่ยวกับเด็ก เมื่อเด็กเหล่านั้นได้แสดงให้เห็นว่าเขาได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเขาไปในทางที่ดีขึ้น [๒๖]

ถ้าหากว่าผู้ดำเนินการแนะแนวทุกคนในโรงเรียน สามารถที่จะตอบปัญหาแต่ละข้อดังกล่าวได้อย่างมั่นใจแล้ว ก็มีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้แนะแนวที่เด็กจะให้การยอมรับนับถืออย่างดียิ่ง เพราะว่าผู้แนะแนวก็เข้าใจในตัวเด็ก และในขณะเดียวกันเด็กก็จะเข้าใจผู้แนะแนว และเมื่อเป็นดังนี้ ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการที่ฝ่ายหนึ่งจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลืออีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

---

[๒๖] Adapted from Helping Teachers Understand Children, American Council on Education, Commission on Teacher Education, Washington, 1945 pp. 8-11.

ขั้นที่สอง ศึกษาถึงข้อมูลและข้อสนเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก

แหล่งสนเทศที่สำคัญที่สุดในโรงเรียนก็คือ ระเบียนสะสม ซึ่งได้สะสมและรวบรวมความรู้,ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเด็กนับตั้งแต่เด็กเริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความรู้ที่ได้จากระเบียนสะสมนั้นจะทำให้ทราบถึงข้อสนเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเด็ก, สภาพทางบ้านของเด็ก ตลอดจนสภาพของชุมชนที่เด็กอยู่ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นับว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กแต่ละคน ดังนั้นจึงถือได้ว่า ข้อสนเทศเกี่ยวกับเด็กจากระเบียนสะสมนี้จะเป็นหลักฐานและเป็นรากฐานเบื้องต้นอย่างดีในการดำเนินการช่วยเหลือเด็กในขั้นต่อไป

สำหรับข้อสนเทศที่ได้จากการสำรวจปัญหาดังกล่าวมาแล้ว ถึนับว่าเป็นข้อสนเทศเกี่ยวกับเด็ก ซึ่งจะเป็นข้อพิจารณาโดยตรงในการพิจารณาช่วยเหลือเด็ก ทั้งนี้จำต้องอาศัยข้อมูลในระเบียนสะสมของโรงเรียนประกอบการพิจารณาด้วย เพราะว่าปัญหาส่วนตัวของเด็กก็เกี่ยวพันกับปัญหาของกลุ่ม ตลอดจนค่านิยมในกลุ่ม หรือในสังคมนั้น ๆ ด้วย

ขั้นที่สาม การศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กแต่ละคน

บุคลากรในด้านการแนะแนวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสาะแสวงหาข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ งานดังกล่าวเป็นงานแบบสะสมที่ค่อยเป็นค่อยไป สำหรับการหาข้อเท็จจริงในที่นี้หมายถึงการเสาะหาข้อเท็จจริงอันเป็นความรู้เกี่ยวกับตัวเด็ก นอกเหนือไปจากที่ปรากฏในระเบียนสะสม ดังเช่นการสำรวจปัญหานี้เป็นต้น

สำหรับวิธีการดำเนินการในการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนักเรียนนั้น กล่าวได้เป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. ข้อมูลต่าง ๆ ควรจะได้รวบรวมและจำแนกออกเฉพาะสำหรับความมุ่งหมายพิเศษเฉพาะอย่าง

๒. ข้อมูลที่ได้มาเหล่านั้นควรจะได้จัดระเบียบ, ได้ผ่านการศึกษา, วิเคราะห์ และแปลผลให้อยู่ในแบบแผนที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในทุกเวลาที่เหมาะสม

๓. ข้อมูลที่ใช้สำหรับจุดมุ่งหมายทางด้านการแนะแนวโดยเฉพาะนั้น ควรที่จะได้จำแนกแจกแจงออกไปเป็นรายบุคคล ทั้งนี้มิได้หมายความว่าข้อมูลเฉพาะกลุ่มจะไม่มีความสำคัญก็หาไม่ ข้อมูลทั้งสองประเภทจะได้ใช้เป็นประโยชน์ร่วมกันในการแนะแนว โดยที่จะได้เข้าใจถึงลักษณะของกลุ่มสังคมที่เด็กคนนั้นมีส่วนร่วมด้วย และก็จะได้เป็นเครื่องพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม รวมถึงปัญหาของกลุ่มด้วย

๔. ผู้ดำเนินงานแนะแนว ควรจะได้เริ่มจัดการเก็บรวบรวมข้อมูลใหม่ ๆ เมื่อเห็นว่าข้อมูลอันเดิมล้าสมัย เพราะว่าตัวเด็กเองมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้นถ้าหากได้ข้อมูลที่ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์และสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ก็จะทำให้ความรู้เกี่ยวกับเด็กสมบูรณ์และใกล้เคียงความเป็นจริงอย่างที่สุด

อนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแนะแนว หรือการศึกษาก็ตาม ก็จะต้องพิจารณาในแง่ของส่วนรวมทั้งหมดของเด็ก มิใช่พิจารณาแนะแนวเด็กหรือให้การศึกษาแก่เด็กแต่เพียงด้านใดด้านหนึ่ง โดยแต่ละด้านมิได้เกี่ยวพันกันเลย กล่าวคือ ยึกหลัก "ส่วนรวมทั้งหมดเป็นสำคัญ" สำหรับความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนก็เช่นเดียวกัน จำเป็นจะต้องศึกษาเด็กในพัฒนาการทุก ๆ ด้าน และทุก ๆ ระยะของเด็กประกอบกัน

ข้อมูลที่จำเป็นที่ทางโรงเรียนควรจะได้จัดการรวบรวมนั้น กล่าวได้ดังนี้

๑. รายงานผลการเรียน, ความเจริญก้าวหน้าในการเรียนอย่างสมบูรณ์ นับตั้งแต่เด็กเริ่มเข้ามาเรียนในโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน

๒. ผลการทดสอบทางด้านสติปัญญา, ความถนัด, ความสนใจ และผลการสำรวจบุคลิกภาพ

๓. รายงานแสดงพัฒนาการทางด้านสุขภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก

๔. รายงานแสดงถึงความสามารถพิเศษและความสำเร็จในกิจกรรมนอกชั้นเรียน รายงานแสดงถึงความสัมฤทธิ์ผลและความปราดเปรื่องในกรณีพิเศษ

๕. รายงานแสดงถึงพัฒนาการทางด้านสังคมของเด็กที่เกี่ยวพันกับกิจกรรมภายในบ้าน กิจกรรมภายในโรงเรียน และกิจกรรมในชุมชน

๖. ข้อสนเทศที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะหาได้เกี่ยวกับเรื่องของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวเด็ก ซึ่งจะเป็นแหล่งอ้างอิงประกอบการพิจารณาสภาวะความเป็นอยู่และวัฒนธรรมภายในท้องถิ่นของเด็กโดยเฉพาะ

ข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดต่างก็มีผลต่อการนำมาพิจารณาประกอบการพิจารณาถึงความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนด้วย เพราะว่าปัญหาดังกล่าวนับเป็นปัญหารวมอาจมีเรื่องอื่นใดมาเป็นสาเหตุอยู่เบื้องหลังทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ เช่น เด็กเรียนอ่อน ผิดหวังทางด้านการเรียน ทำให้ไม่อยากพูดคุยกับใครและมื่อเป็นดังนั้น ก็ทำให้คนอื่น ๆ ไม่อยากพูดคุยด้วยเช่นกัน ก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัวทางสังคม คือ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ดังนี้เป็นต้น

สำหรับวิธีการโดยทั่วไปในการเก็บรวบรวมข้อมูลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กในเรื่องความต้องการและปัญหาทั่วไปนั้น กล่าวได้ ๒ ประการ คือ

๑. โดยการสังเกตของบรรดาครูโฮมรูมทุกคน

๒. โดยวิธีการใช้แบบสอบถามเพื่อให้เด็กได้ระบายออกมาซึ่งความต้องการและปัญหาโดยทั่วไปของตนเอง

<u>ข้อเสนอแนะสำหรับครูโฮมรูมในการสังเกตนักเรียน</u>

๑. ครูโฮมรูมจะต้องค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ในฐานะที่เด็กเป็นเอกัตบุคคล

๒. จะต้องคุ้นเคยและเข้าใจดีเกี่ยวกับแรงขับและแรงจูงใจของเด็กวัยรุ่น

๓. จะต้องเข้าใจในอาการที่แสดงออกของพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก

๔. จะต้องทราบว่าโดยทั่วไปแล้วเด็กวัยรุ่นทั้งหลายมักมีปัญหาอะไรบ้าง

๕. จะต้องศึกษารายงานต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเด็กเท่าที่มีอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เข้าใจเด็กในฐานะที่เป็นเอกัตบุคคล

๖. ในการสังเกตครั้งหนึ่ง ๆ นั้นจำเป็นที่จะต้องทราบว่าตนเองจะสังเกตอะไร ทำไมจึงสังเกตสิ่งนั้น และจะต้องมองต่อไปอีกว่าผลที่ได้จากการสังเกตนั้นจะนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง

๗. จะต้องสังเกตเด็กอย่างกว้าง ๆ ในทุกแง่ทุกมุม และในทุก ๆ สถานการณ์เท่าที่จะสามารถทำได้

๘. จะต้องมีการบันทึกผลของการสังเกตด้วยทุกครั้ง และทางโรงเรียนควรจะได้จัดให้มีแบบฟอร์มสำหรับกรอกผลการสังเกตเด็กนักเรียนแต่ละคนด้วย

๙. ควรจะได้มีการรวบรวมและเรียบเรียงรายงานผลการสังเกตเสียใหม่ให้เป็นหมวดหมู่ตามลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือแล้วแต่กรณี

๑๐. ประการสุดท้ายที่ควรจะกระทำก็คือ ควรจะได้มีการรวบรวมข้อมูล ทั้งที่ได้จากการสังเกตโดยตรง และข้อมูลที่ได้จากผลการสังเกตที่รวมเอาความคิดคำนึงของผู้สังเกตเข้าไปด้วย เพื่อเป็นเครื่องประกอบการพิจารณาร่วมกันในการช่วยเหลือเด็กที่ประสบปัญหาดังกล่าว

สำหรับการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กโดยใช้แบบสอบถามนั้น ก็เป็นหน้าที่ของครูโฮมรูมทุกคนจะต้องให้ความร่วมมือ และข้อควรคำนึงประการหนึ่งก็คือ ความเคารพเชื่อถือ และไว้วางใจของเด็กที่มีต่อครูโฮมรูม จะมีผลดีต่อการใช้แบบสอบถามดังกล่าว เพราะว่าจะทำให้เด็กกล้าที่จะระบายปัญหาและข้อคับข้องใจออกมาอย่างตรงกับความเป็นจริง

<u>ข้อเสนอแนะโดยทั่วไปสำหรับครูโฮมรูมในการแนะแนวเด็ก</u>

ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน ส่วนใหญ่สามารถที่จะดำเนินการช่วยเหลือได้โดยการแนะแนวเป็นกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั่วโมงโฮมรูม ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งได้ยึดถือและยอมรับเอาว่า การจัดบริการแนะแนว เป็นหน้าที่ที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่ควรจะได้จัดแบ่งเวลาสำหรับจะได้ดำเนินการจัดบริการที่สำคัญยิ่งนี้ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้แนะแนวโดยตำแหน่งก็ควรที่จะได้มีเวลาและมีโอกาสพอที่จะได้พบปะกับเด็กทุกคน, ทุกกลุ่ม และได้ดำเนินงานแนะแนวได้อย่างเต็มที่ สิ่งสำคัญประการหนึ่งสำหรับผู้ดำเนินการแนะแนวทุกคนควรจะได้ตระหนักก็คือ ความจริงที่ว่า "เด็กวัยรุ่นประสบปัญหาโดยทั่ว ๆ ไปก็เพราะเหตุเขามิได้เรียนรู้ และมิได้มีประสบการณ์อันเป็นที่พึงพอใจและเหมาะสมสำหรับตัวเขานั่นเอง" [๒๗]

ผู้ดำเนินการแนะแนวควรจะได้ทราบถึงความจริงบางอย่างเกี่ยวกับการที่จะส่งเสริมให้

---

[๒๗] Little, W. and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School, Mcgraw-Hill Book Company, inc., New York, 1953, p. 51.

เด็กวัยรุ่นได้เจริญงอกงามพัฒนาไปสู่ระดับวุฒิภาวะ คือความเป็นผู้ใหญ่ได้นั้น เด็กควรจะได้รับการฝึกหัดอบรมให้เจริญงอกงามในสิ่งใดบ้าง ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้มีสิ่งสำคัญที่ควรจะได้เน้นเป็นพิเศษอยู่ ๔ ประการคือ

๑. เด็กวัยรุ่นแต่ละคนต้องได้รับการเรียนรู้ที่จะยอมรับตนเอง ในที่นี้หมายถึงว่าให้เด็กยอมรับและปรับตัวให้เข้าได้กับคุณลักษณะที่ปรากฏส่วนตัว ตลอดจนความสามารถของตนเอง

๒. เด็กวัยรุ่นแต่ละคนต้องได้เรียนรู้ที่จะยอมรับตนเองในการสัมพันธ์ติดต่อกับเด็กวัยรุ่นอื่น ๆ และเขาจะต้องได้เรียนรู้ว่า บทบาท,ฐานะ,และหน้าที่ของตนเองในกลุ่มหนึ่ง ๆ นั้นจะต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

๓. เด็กวัยรุ่นต้องได้เรียนรู้ที่จะยอมรับคนอื่น และการยอมรับในบุคคลอื่น ๆ นั้นก็จำต้องคำนึงถึงว่าบุคคลแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไป อนึ่ง จะต้องมีความรู้ความเข้าใจว่าพฤติกรรมของเขาเหล่านั้นเป็นอย่างไร หรือจะแสดงพฤติกรรมอะไรออกมาบ้างในเวลาหนึ่ง ๆ นั้น เป็นสิ่งที่ลำบากยากยิ่ง

๔. เด็กวัยรุ่นต้องได้เรียนรู้ที่จะยอมรับบุคคลอื่นในอันที่จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับตนเอง เขาจะต้องได้เรียนรู้และเข้าใจอย่างแท้จริงในความสัมพันธ์ฉันท์มิตร และมีมิตรภาพต่อกัน อีกทั้งจะต้องได้รู้จักวิธีการที่จะปฏิบัติเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของเพื่อนวัยรุ่นคนอื่น ๆ มากยิ่งขึ้นด้วย เพราะฉะนั้น สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือการที่จะต้องสอนให้เด็กวัยรุ่นยอมรับในตนเองเสียก่อน ซึ่งการยอมรับตนเองนั้นจะนำไปสู่การยอมรับผู้อื่นในโอกาสต่อไป [๒๘]

การที่จะดำเนินการช่วยเหลือเด็กวัยรุ่นในด้านความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียนนั้น ควรที่ผู้ดำเนินการแนะแนว อันได้แก่ ผู้แนะแนว และครูโฮมรูม จะได้มีจุดมุ่งหมายของตนเองเพื่อเป็นหลักยึดถือในการดำเนินงาน การที่ได้ทราบว่าเด็กมีปัญหาอะไรบ้างดังกล่าวในตอนต้น ก็นับเป็นหลักยึดในการทำงาน และถ้าหากผู้ดำเนินการแนะแนวได้มีความมุ่งหมายของตนในการทำงานช่วยเหลือเด็กด้วยแล้ว ก็จะทำให้งานแนะแนวประสบผลสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น แต่สิ่งสำคัญประการหนึ่งในกิจกรรมการแนะแนวก็คือ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน และความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างครูแนะแนวกับเด็ก

---

[๒๘] Flemming, C.M., Adolescence, Its Social Psychology Routledge and Kegan Paul, Ltd., London, 1948, p. 148.

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของความมุ่งหมายดังกล่าว

๑. เพื่อช่วยเหลือให้เด็กนักเรียนแต่ละคนได้เข้าใจตนเองอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นเอกัตบุคคลผู้หนึ่ง โดยให้เขาสามารถที่จะรับรู้ในปมเด่น หรือข้อดีของตนเอง ข้อจำกัดในความสามารถของตนเอง ตลอดจนมีความสามารถที่จะยอมรับในลักษณะทางร่างกายตนเอง

๒. เพื่อช่วยให้เด็กนักเรียนแต่ละคนได้เข้าใจถึงลักษณะความเปลี่ยนแปลงในแนวความคิดและแนวทางปฏิบัติ ซึ่งบังเกิดขึ้นแก่ตนเองตลอดจนเด็กวัยรุ่นอื่น ๆ ทั่วไป และช่วยให้เขาเข้าใจลำดับขั้นแห่งความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ซึ่งเปลี่ยนไปตามวัย และสภาพสิ่งแวดล้อม

๓. เพื่อช่วยให้เด็กนักเรียนแต่ละคนได้รู้และเข้าใจถึงความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องยอมรับในความเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่แสดงต่อตนเอง และความเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมทุก ๆ ลักษณะ

๔. เพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะปรับตนเองให้เข้ากับบุคคลอื่น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่นักเรียนจำเป็นจะต้องประสบทั้งที่บ้าน,ที่โรงเรียน และในสังคม

๕. เพื่อช่วยให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจโอกาสที่จะเลือกวิถีชีวิตในอนาคตของตนเองด้วยตนเอง ได้เรียนรู้ที่จะตกลงตัดสินใจและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีอันฉลาด ตลอดจนรู้จักวางแผนชีวิตอนาคตอย่างมีหลักการ

๖. เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักปกครองตนเอง มีวินัยในตนเอง รู้จักรับผิดชอบในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง และสามารถที่นำตนเองได้

ตอนต่อไปจะเป็นข้อเสนอแนะในลักษณะปัญหาทั่วไปของนักเรียน โดยแยกกล่าวเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. ปัญหาทางด้านสังคม
๒. ปัญหาทางด้านครอบครัว
๓. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา
๔. ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต
๕. ปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ

๖. ปัญหาทางด้านการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

๗. ปัญหาทางด้านสุขภาพ

๘.๒.๑ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาทางด้านสังคมนี้มุ่งที่จะเสนอแนะกิจกรรมสำหรับครูโฮมรูมโดยเฉพาะ เพื่อที่จะได้นำไปพิจารณาดำเนินกิจกรรมในชั่วโมงโฮมรูม ในอันที่จะช่วยให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และปัญหาทางด้านสังคมของตนเอง

๘.๒.๑.๑ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องการเข้ากับเพื่อชายหญิง

เมื่อทางฝ่ายครูโฮมรูมหรือครูแนะแนวได้ทราบถึงปัญหาในลักษณะนี้ของเด็กนักเรียน ก็ควรที่จะได้เตรียมการจัดกิจกรรมในชั่วโมงโฮมรูมเพื่อการแนะแนวเด็ก โดยให้เด็กนักเรียนได้คิดตอบปัญหาและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้ที่น่าคบ, น่าไว้วางใจ, ซื่อสัตย์ และเป็นมิตรกับคนทั่วไปนั้น เขาปฏิบัติตนเองอย่างไร

๒. มีเหตุผลอะไร หรือ ทำไมบุคคลผู้น่าคบและเป็นมิตรกับคนทั่วไปจึงประพฤติ หรือปฏิบัติตนเยี่ยงนั้น

๓. กำหนดให้นักเรียนชายหญิงเขียนรายการเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ ซึ่งตนเองต้องการที่จะให้เพื่อนชาย และเพื่อนหญิง แสดงต่อตนเอง และให้นำกระดาษที่เขียนเสร็จแล้วนั้นมาหย่อนลงในกล่องที่ปิดมิดชิด ซึ่งที่กล่องนั้นอาจเขียนว่า

"จงส่งแนวความคิดเห็นของท่านลงในกล่องนี้"

"จากหัวข้อเหล่านี้เราจะได้นำมาเป็นเรื่องสำหรับอภิปรายกัน"

"เราต้องการทราบความจริง"

"จงเขียนลงไปในกระดาษแผ่นนั้นแล้วส่งลงในกล่องนี้"

หรือเขียนในทำนองเดียวกันนี้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

จากนั้นครูก็จะเป็นผู้รวบรวมเอาความคิดเห็นเหล่านั้นมาประมวลแจกแจงความถี่ และบทความแปรปรวนในเชิงสถิติ แล้วเสนอให้เด็กทุกคนได้ทราบข้อเท็จจริงร่วมกัน ต่อไปก็อาจจัดให้มีการอภิปราย หรือ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวร่วมกัน

๔. นำหัวข้อบุคลิกภาพต่าง ๆ จากผลในข้อ (๓) ซึ่งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและชอบร่วมกันมาผูกเป็นแบบสอบถามแบบ **Check list** โดยให้นักเรียนแต่ละคนได้ประเมินค่าตนเองจากแบบสอบถามดังกล่าว

๕. ทำไมนักเรียนผู้ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนที่ดีที่น่าคบบางคน จึ่งกลับเฉยเมยหรือแสดงท่าทีเอือมระอาต่อบุคคลอื่น

๖. จัดให้มีการโต้วาที หรือ จัดให้มีการอภิปรายเป็นหมู่ขนาดเล็ก ประมาณ ๖ คน ในหัวเรื่อง

"เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"

" เพื่อนในยามยาก คือเพื่อนแท้"

"มิตรภาพเท่านั้นที่จะประสานโลกให้ดำรงอยู่ได้"

๗. จงอภิปรายถึงความหมายของข้อความต่อไปนี้

"อยากให้มิตรรักต้องรักมิตร"

"คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย"

"มิตรภาพนั้นเป็นเรื่องของความเข้าใจ และเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน"

๘.๒.๑.๑ <u>ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องความรู้สึกที่ถูกตัดขาดจากสังคม</u>

จากผลการสำรวจปัญหาครั้งนี้นั้น ปรากฏว่า มีนักเรียนอยู่ไม่น้อยที่รู้สึกว่าตนเองถูกตัดขาดจากสังคม หรือไม่อาจเข้ากับคนอื่น ๆ ได้ การที่เขารู้สึกว่าตนเองถูกตัดขาดจากสังคมนั้นหาใช่เพราะเหตุที่ว่าบุคคลอื่นเห็นว่าเขาเป็นบุคคลไม่พึงประสงค์ หากแต่ตัวเขาเองเกิดความรู้สึกหุกข์มรมาณใจขึ้นมาเองว่าบุคคลอื่นไม่ยอมรับตนเอง ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองนั้นก็มีคุณลักษณะต่างๆ ดีพร้อมดังเช่นคนอื่น ๆ เหมือนกัน

การดำเนินการช่วยเหลือในลักษณะปัญหาดังกล่าวนี้นั้น ครูโฮมรูมหรือครูแนะแนวควรจะได้รับทราบไว้ว่า ความเครียดอันเนื่องมาแต่ความรู้สึกที่ว่าตนเองเข้าไม่ได้กับบุคคลอื่นนั้นสามารถที่จะทำให้ยังเกิดอารมณ์ซึมมัว แสดงอาการก้าวร้าวออกมาได้ง่าย ๆ ครูแนะแนวเองควรจะได้มีความเข้าใจและคุ้นเคยกับกิจกรรมเป็นกลุ่ม หรือเป็นชุมนุม ทั้งที่มีในโรงเรียน และในชุมชน ซึ่งจัดสำหรับเด็กนักเรียนชายหญิงโดยเฉพาะ และในบางอย่างที่ยินยอมให้เด็กนักเรียนชายหญิงเข้าเป็นสมาชิกได้ด้วย นอกจากนี้ ครูแนะแนวควรที่จะได้ทราบถึงคุณลักษณะของการเป็นสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย

ในการดำเนินการอภิปรายและจัดกิจกรรมเกี่ยวเนื่องกับปัญหาทางสังคมประเภทนี้นั้น จะต้องงดเว้นที่จะกล่าวถึงบุคลิกภาพของผู้ที่เป็นสมาชิกหรือมิได้เป็นสมาชิก และเข้าใจถึงเหตุผลสำหรับการจัดตั้งชุมนุมต่าง ๆ ขึ้นไม่ว่าจะเป็นแบบแผนหรือไม่เป็นแบบแผนก็ตาม รวมถึงเข้าใจหน้าที่และความสัมพันธ์ของนักเรียนกับชุมนุมดังกล่าวนั้นด้วย ถ้าหากว่าได้รำลึกถึงสิ่งดังกล่าวนี้อยู่เสมอแล้ว ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ก็คงจะมีประโยชน์ไม่น้อยต่อการแนะแนวในปัญหาประเภทนี้

๑. ให้นักเรียนเขียนรายชื่อบรรดาชุมนุมต่าง ๆ เท่าที่ปรากฏว่ามีในโรงเรียน และในชุมชนของโรงเรียน จากนั้นก็จัดให้มีการอภิปรายชุมนุมต่าง ๆ เหล่านั้นโดยพิจารณาถึงจุดประสงค์ของชุมนุม และลักษณะโดยทั่วไปของสมาชิกชุมนุมนั้น

๒. กำหนดให้นักเรียนผู้ซึ่งเป็นสมาชิกในชุมนุมใดชุมนุมหนึ่ง เขียนเล่าถึงเหตุผลที่ว่าทำไมเขาจึงเข้าเป็นสมาชิก หรือทำไมจึงชอบชุมนุมนั้น ๆ ทั้งนี้นักเรียนไม่จำเป็นต้องลงชื่อ จากนั้นก็ส่งกระดาษที่เขียนเสร็จแล้วในกล่องกระดาษ เพื่อเก็บรวบรวมเรียบเรียง แล้วนำมาชี้แจงให้เด็กได้รับฟัง

๓. นักเรียนอาจจะมองเห็นคุณค่าในการที่จะอภิปรายปัญหาที่ว่า "อะไรที่เป็นแรงผลักดันให้บุคคลมีความปรารถนาที่จะเข้าร่วมกลุ่ม, ร่วมเป็นสมาชิกในชุมนุมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชุมนุมเดียวหรือหลายชุมนุม

๔. ทำไมในชุมชนของโรงเรียนนี้จึงพบว่ามีชุมนุมต่าง ๆ หลายชุมนุม ซึ่งมีลักษณะคล้ายๆ กัน มีจุดมุ่งหมายในทำนองเดียวกัน

๕. มีข้อสนเทศอะไรบ้างที่แต่ละคนควรจะได้ทราบเกี่ยวกับตนเอง และเกี่ยวกับชุมนุมที่ตนเองคิดจะสมัครเข้าเป็นสมาชิก ก่อนที่จะได้มีการเสนอตัวสมัครจริง ๆ

๔.๒.๑.๓ <u>ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน</u> ๆ

เรื่องของเทคนิคในการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ ในบางโอกาสนั้น นับว่าเป็นข้อวิตกกังวลอย่างหนึ่งของเด็กนักเรียน ซึ่งที่จริงแล้วเรื่องนี้น่าจะเป็นปัญหาของผู้ใหญ่เสียมากกว่าเด็ก ๆ แต่ว่าเด็กก็ต้องการความช่วยเหลือในการที่จะได้เรียนรู้ถึงวิธีการต้อนรับและสร้างความสนุกสนานประทับใจให้กับเพื่อน ๆ เรียกได้ว่าเป็นความต้องการที่จะมีทักษะในการเข้าสังคม

ในปัญหาดังกล่าวนี้ครูแนะแนวอาจจะหาวิธีช่วยเหลือได้ดังข้อเสนอแนะต่อไปนี้

๑. ศึกษาสำรวจปัญหาของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการต้อนรับ และสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ ในขณะที่เด็กมีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะในกิจกรรมสังคมต่าง ๆ ดังเช่นในโอกาสสำคัญ (วันลูกเสือ, วันอนุกาชาด, วันต้อนรับน้องใหม่, วันเปิดการแข่งขันกีฬา,..) ในงานปาร์ตี้บางชนิด (งานวันเด็ก, งานวันลอยกระทง, งานสังสรรวันปิดภาค,...) หรือในเมื่อต้องเชิญเพื่อนมาในงานของตนเองมาก ๆ ซึ่งอาจมีทั้งเพื่อนหญิงและเพื่อนชาย, เฉพาะเพื่อนหญิง หรือเฉพาะเพื่อนชาย (งานวันเกิด, งานฉลองความสำเร็จบางอย่าง, งานปีใหม่ที่บ้าน,..)

๒. ศึกษาสำรวจถึงความต้องการของนักเรียนในการที่จะให้มีการจัดเชิญพ่อแม่ผู้ปกครอง หัวหน้าหรือผู้นำฝ่ายสันทนาการ หรือ ผู้ที่มีชื่อเสียงในวงการสังคม มาที่โรงเรียน เพื่อร่วมการอภิปรายถึงปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเทคนิคการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ ซึ่งปรากฏว่าผู้ที่ได้รับเชิญมาเป็นวิทยากรเหล่านั้นได้เคยประสบผลสำเร็จในสิ่งดังกล่าวมาแล้วเป็นอย่างดี ถ้าหากได้จัดกิจกรรมดังกล่าวแล้วก็จะบังเกิดผลดีแก่เด็กเป็นอย่างยิ่ง

๓. ถ้ามีโอกาสก็ควรจะได้พิจารณาจัดให้มีงานปาร์ตี้ขึ้นที่โรงเรียน เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้เด็กนักเรียนได้มีโอกาสที่จะได้วางแผนงานดังกล่าว, ได้รับประสบการณ์ทางด้านสังคม และได้รับความสนุกสนานด้วย ในที่นี้ขอเสนอแนะว่า การที่จะไปกำหนดหน้าที่หรือตั้งข้อบังคับใหม่ ๆ ขึ้นมามากมายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องธรรมดาทั่วไปของเด็กในการปฏิบัติตัวในงานนั้น จะเป็นสิ่งที่ทำ

ให้บรรยากาศของงานเคร่งเครียด ไม่สนุกสนานเท่าที่ควร ด้วยทุกคนมัวพะวงแต่ระมัดระวังตัวมิให้ผิดได้ทำให้ไม่เป็นไปตามสบาย และอาจทำให้นักเรียนรู้สึกว่าตนเองไม่มีความรู้เกี่ยวกับมรรยาทการสังคมเสียเลย

ในที่นี้ครูอาจจะเสนอแนะให้เด็กนักเรียนชายหญิงได้สาธิตกิจกรรมที่แปลกใหม่ในการเข้าสังคม หรือในการต้อนรับ ซึ่งทักษะดังกล่าวยังมิได้มีแพร่หลายในการสาธิตครั้งหนึ่ง ๆ นั้นควรจะได้กระทำในช่วงเวลาสั้น ๆ และไม่ขัดขวางความสนุกสนานของเด็ก เด็กส่วนมากต้องการที่จะได้เรียนรู้เทคนิคในการที่จะร่วมกิจกรรมอื่น ๆ อีก ถ้าหากใช้เวลามากเกินไปเด็กอาจจะหมดความสนใจและรู้สึกรำคาญต่อกิจกรรมที่แปลกใหม่เหล่านั้น

หลังจากเสร็จงานปาร์ตี้แล้วก็ควรจะได้มีการติดตามผลว่า จากการที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ศึกษากิจกรรมทางสังคมตลอดจนทักษะทางสังคมแบบต่าง ๆ นั้น เด็กได้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะดังกล่าวขึ้นหรือไม่ ในการติดตามผลนั้นควรจะได้กระทำในชั่วโมงโฮมรูม หรือ ใน การเรียนการสอนวิชาสังคมหรือวิชาอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสม

๘.๒.๑.๔ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการเลือกคบเพื่อน</u>

หลังจากที่ได้จัดให้มีการอภิปรายกันถึงเรื่อง ปัญหาการเข้ากับเพื่อนชายหญิงแล้ว เด็กเองก็คงจะได้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง และพฤติกรรมของคนอื่น ซึ่งเกี่ยวข้องเป็นมิตรกับตนเอง ปัญหาการเลือกคบเพื่อนก็เป็นสิ่งที่สำคัญเช่นกัน เพราะจากผลการศึกษาสำรวจซึ่งเด็กได้เขียนรายการปัญหาดังกล่าวได้กล่าวเป็นว่า ถ้าจะเปรียบแล้วการเลือกคบเพื่อนนั้นก็ไม่ผิดอะไรกับการเลือกเสื้อผ้าสักชุดหนึ่ง หรือชิ้นหนึ่งจากบรรดาเสื้อผ้าหลาย ๆ ชุด หลาย ๆ ชิ้น ซึ่งแขวนอยู่เป็นทิวแถวสำหรับให้เราได้สำรวจพิจารณาว่าจะเลือกเอาตัวไหนหรือไม่ เอาตัวไหน แต่ว่าการเลือกคบเพื่อนนี้นั้น เด็กนักเรียนรู้ดีว่ามิได้เป็นเรื่องที่ง่ายดึงเพียงนั้น แต่ว่าเขาจะต้องพิถีพิถันมากกว่านั้นในการพิจารณา ทั้งนี้เนื่องจากเกิดปัญหาขึ้นว่า "มีวิธีใดที่จะดีที่สุดในการเลือกคบเพื่อน" เกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้อาจคลี่คลายลงได้ถ้าหากว่าครูแนะแนวจะได้ดำเนินการจัดให้มีการอภิปรายร่วมกับเด็กในข้อปัญหาและเรื่องราวดังต่อไปนี้

๑. มีทางใดบ้างที่บุคคลจะสามารถบอกได้ว่าตัวเขาเองมีเพื่อนฝูงจำนวนมากพอแล้ว

๒. มีทางใดบ้างที่บุคคลจะสามารถบอกได้ว่าตนเองมีเพื่อนหรือขาดเพื่อน

๓. "การที่จะทำให้เป็นที่รู้จักรักใคร่ของเพื่อน ๆ นั้นก็คือการที่ตัวเราเองจะต้องเป็นผู้ที่เข้ากับคนได้ทุกคน และมีอารมณ์ขัน" นักเรียนว่าจริงหรือไม่ หรือเห็นว่าควรทำอย่างไร

๔. เพื่อนฝูงที่สนิทสนมกันควรจะได้ล่วงรู้ความลับของเรามากน้อยเพียงใด จึงจะไม่เป็นผลร้ายต่อตัวเอง และไม่ทำให้ต้องสูญเสียเพื่อน

๕. อภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้

"อันอ้อยตาลหวานสิ้นแล้วสิ้นชาก แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย"

"แข็งดั่งเหล็กเงินง้าง อ่อนได้ ดังใจ"

"การพูดคุยกันระหว่างเพื่อนฝูงนับเป็นการฆ่าเวลาที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย"

"การไว้วางใจในตัวเพื่อนนั้นนับเป็นการโยนภาระรับผิดชอบอันหนักยิ่งไปให้เขาเป็นเอง"

๖. กำหนดให้นักเรียนแต่ละคนเขียนรายการบุคลิกลักษณะของบุคคลที่เขารู้จักดีมา ๓ ประเภท คือ

ก. นักเรียนชายหรือหญิงที่เรียกได้ว่าขาดเพื่อน

ข. นักเรียนชายหรือหญิงที่มีเพื่อนฝูงมากมายแต่คบกับใครไม่ได้นาน

ค. นักเรียนชายหรือหญิงที่มีเพื่อนน้อยคน แต่ก็คบกันได้นาน ๆ

ในการเขียนรายการบุคลิกลักษณะของบุคคลใดนั้นไม่จำเป็นจะต้องเขียนชื่อบุคคลนั้นลงไป และก็ไม่ควรจะเอ่ยถึงชื่อบุคคลดังกล่าวไม่ว่าในกรณีใด ๆ จากรายการบุคลิกลักษณะที่จำแนกเป็น ๓ ประเภทดังกล่าวนั้น ก็อาจจะนำมารวบรวมเรียบเรียงสำหรับไว้ศึกษา และอภิปรายกันในโอกาสต่อไป ผลจากการจัดกิจกรรมโฮมรูม หรือการแนะแนวเป็นกลุ่มดังกล่าวนี้นั้น อาจจะเป็นเครื่องกระตุ้นเร่งเร้าให้นักเรียนบางคนอยากจะได้รับการปรึกษาหารือเป็นส่วนตัว ในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการที่จะเลือกคบเพื่อน

๗. มีลักษณะท่าทีอะไรบ้างที่เป็นเครื่องแสดงว่าคนบางคนมีความทุกข์โศมากเหลือเกินในการที่จะมีเพื่อน ลักษณะท่าทีดังกล่าวนั้นหมายความว่าอย่างไร

๘. "การยอมรับในตัวบุคคลอื่นและการทำให้บุคคลอื่นยอมรับในตัวเราเอง เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งในการคบเพื่อน" นักเรียนเห็นด้วยหรือไม่, หรือนักเรียนมีความเห็นอย่างไร

๘.๒.๑.๕ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ</u>

การพักผ่อนหย่อนใจนับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของชีวิตสังคมของเด็กวัยรุ่น แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้นั้น ปรากฏว่าไม่มีสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจแห่งใดในชุมชนที่จะเหมาะสมสำหรับเด็กนักเรียนวัยรุ่นโดยเฉพาะเลย ดังนั้น สิ่งที่เป็นปัญหาคับข้องใจของเด็กเกี่ยวกับบริการด้านความบันเทิงเริงรมย์ที่ดำเนินธุรกิจอยู่ในขณะนี้ ก็คือ เด็กรู้สึกเบื่อหน่ายต่อความซ้ำซาก หรือรู้สึกเดือดร้อนต่อค่าบริการที่แพงจนเกินไป หรือไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในวัยเด็กโดยเฉพาะ หรือไม่เป็นที่สนใจของเด็ก หรือปัญหาอื่น ๆ เนื่องจากสาเหตุดังกล่าวแล้วนั้น ครูแนะแนวก็อาจจะร่วมกับเด็กพิจารณาถึงปัญหาทางด้านการพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งยังผลให้นักเรียนเกิดวิตกกังวลใจทางสังคม หรือหาทางออกไปในทางที่ไม่เหมาะสม ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะบางประการที่ควรจะได้กระทำ

๑. ถ้าหากครูแนะแนวสามารถที่จะศึกษาค้นคว้าได้โดยละเอียดแน่ชัดว่านักเรียนมีความต้องการทางด้านการพักผ่อนหย่อนใจเป็นประการใด ก็อาจจะนำเอาแนวความคิดดังกล่าวไปเสนอเพื่อขอความร่วมมือช่วยเหลือจากองค์การ หรือ ชุมนุมต่าง ๆ ในชุมชนที่เด็กอาศัยอยู่ หรือบริเวณที่โรงเรียนตั้งอยู่

๒. จัดให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องความต้องการทางด้านการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อจะเป็นการแนะนำให้เด็กได้ทราบถึงคุณค่าแห่งการคิดริเริ่มกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจที่แปลกใหม่ออกไป และมุ่งจะชี้ให้เด็กเห็นว่ากิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจมิได้มีเฉพาะแต่ในสิ่งที่ตนเองเคยพบเห็น หรือเคยกระทำมาก่อนเท่านั้น

๓. ผู้แนะแนว หรือผู้ให้คำปรึกษาอาจจะดำเนินการขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายในโรงเรียน, ฝ่ายพ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียน และเจ้าหน้าที่ในชุมชน เพื่อจัดศึกษาเกี่ยวกับ "เครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจในชุมชน" และหากว่าทางโรงเรียนถือว่าการแนะแนวเป็นสิ่งสำคัญยิ่งแล้ว ก็ควรจะได้จัดการเรื่องนี้ และก็ควรจะได้ให้นักเรียนมีส่วนช่วยเหลือและร่วมมือในการทำการศึกษาครั้งนี้ด้วย

การศึกษาครั้งนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นการวิจัยเพื่อการแนะแนวได้อย่างหนึ่ง ซึ่งก็ควรจะได้วางเป้าหมายไว้เพื่อที่จะสืบค้นหาความจริง อันจะนำไปสู่การพิจารณาดำเนินการในขั้นต่อไป ความจริงที่จำเป็นต้องศึกษามีดัง เช่น

ก. ลักษณะของเครื่องอำนวยความสะดวกในการพักผ่อนหย่อนใจเท่าที่มีอยู่

ข. แหล่งที่อยู่ของวัสดุดังกล่าว

ค. จำนวนประชากรที่จำเป็นต้องใช้วัสดุดังกล่าว

ง. สภาพของวัสดุดังกล่าว, ความสามารถในการที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ในกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงการที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น ๆ อีก ถ้าหากว่าวัสดุดังกล่าวได้รับการออกแบบให้ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง

จ. ประโยชน์ที่เด็กนักเรียนระดับมัธยมจะพึงได้รับ

ฉ. ราคาของวัสดุนั้นเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบโดยเฉลี่ยรายหัว หรือเฉลี่ยต่อกลุ่มของนักเรียนที่จะใช้

ช. ลักษณะและจำนวนของเจ้าหน้าที่ผู้คอยให้ความสะดวกเท่าที่มีอยู่ หรือที่ควรจะมี

ซ. แนวโน้มของจำนวนเด็กนักเรียนที่จำเป็นจะต้องใช้วัสดุนั้นมากขึ้นในโอกาสต่อ ๆ ไป

อนึ่ง ในการศึกษาเกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจในชุมชนนั้น ควรจะได้นับรวมอาคารเรียน และบริเวณโรงเรียนเข้าไปด้วย เพราะว่าโรงเรียนนับเป็นสถานที่ใช้ประกอบกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจได้อย่างดียิ่งสำหรับนักเรียนในช่วงเวลาที่เปิดเรียนในแต่ละวัน

๔.๒.๑.๖ <u>ข้อเสนอแนะในความรู้เกี่ยวกับการมีคู่รักและการแต่งงาน</u>

ครูโฮมรูม หรือครูแนะแนวควรจะได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า ความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างเด็กวัยรุ่นชายหญิงในสถานการณ์ทางสังคมลักษณะต่าง ๆ รวมถึงการมีคู่รักนั้น นับเป็นเรื่องของการเตรียมตัวนำไปสู่ชีวิตการแต่งงานเป็นพ่อบ้านแม่เรือนในที่สุด ครูโฮมรูมหรือครูแนะแนวควรจะได้เข้าใจมากไปกว่านั้นว่า การที่เด็กสามารถปรับตัวได้อย่างน่าพึงพอใจในสภาพการณ์ปัจจุบันนั้นหาใช่เป็นหลักประกันได้อย่างดีว่า เด็กเหล่านั้นจะได้มีความเจริญก้าวหน้าไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์อันจำเป็นยิ่งสำหรับความสุขในชีวิตสมรสและวิถีชีวิตในแนวอื่น ๆ ได้ด้วยดี หากแต่ยังมีองค์ประกอบอย่างอื่น ๆ อีกมาก

ซึ่งมีผลต่อการปรับตัวของเด็ก ครูแนะแนวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบต่อไปอีกว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมนั้นมีชีวิตอยู่ในโลกอันเต็มไปด้วยเงื่อนไขของชีวิตหลายแง่หลายมุมทั้งด้านดีและด้านไม่ดี แต่ทั้งหมดทุกคนต่างก็ปรารถนาที่จะให้ผ่านพ้นจากสภาพกดดันดังกล่าว อย่างไรก็ตาม บางคนก็อาจประสบกับความสมหวังในการที่จะสร้างความเชื่อถือแก่สังคม, บ้างก็ประสบกับความผิดหวัง, บ้างก็ขาดความรัก, หรือขาดความเข้าใจ, บ้างก็มีสิ่งแวดล้อมผลักดันให้ชีวิตผันแปรไปต่าง ๆ นานา ซึ่งสิ่งทั้งหมดก็เนื่องมาแต่อิทธิพลของทั้ง ๓ ฝ่าย คือ บ้าน, โรงเรียน และชุมชน เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของทั้งสามฝ่ายที่จะต้องร่วมมือกันช่วยเหลือเด็ก แต่ฝ่ายที่จะต้องรับผิดชอบสำคัญยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือทางบ้าน, รองลงมาก็คือทางโรงเรียน ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในการช่วยเหลือเด็กในที่นี้จะขอกล่าวเฉพาะบทบาทของโรงเรียนเท่านั้น

ทางโรงเรียนจะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กในเรื่องนี้ได้ก็ด้วยการจัดให้เด็กได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ทางสังคม โดยกระบวนการแนะแนว ซึ่งจะเป็นหนทางที่จะช่วยให้เด็กได้เข้าใจถึงข้อแตกต่างระหว่างความรักที่ถือเอาอารมณ์เป็นใหญ่ ซึ่งนำไปสู่ความเหลวแหลกในชีวิต กับ ความรักที่ขึ้นอยู่กับเหตุผลซึ่งนำไปสู่ความสุขสมหวังในชีวิตทั้งนี้ทางโรงเรียนก็ควรจะดำเนินการช่วยเหลือโดยร่วมมือกับทางบ้าน

ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะบางประการสำหรับครูโฮมรูม หรือครูแนะแนวในการที่จะดำเนินการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กในลักษณะความต้องการเกี่ยวกับการปฏิบัติในการมีคนรัก และความรู้โดยทั่วไปอันเป็นเกณฑ์พิจารณาสำหรับการเลือกคู่ครอง ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับชีวิตสมรสและการครองเรือน

๑. เปิดโอกาสให้เด็กนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและความเชื่อของตนเองว่า พฤติกรรมอันแสดงถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันระหว่างชายหญิงที่เหมาะสมและดีงามนั้นควรเป็นอย่างไร? โดยให้เด็กเขียนลงในกระดาษ ซึ่งไม่จำเป็นต้องบอกชื่อตนเอง แล้วนำมาใส่กล่องกระดาษหน้าชั้น ข้อมูลที่รวบรวมได้จากความคิดเห็นและความเชื่อของทั้งฝ่ายนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เกี่ยวกับพฤติกรรมอันดีงามที่แสดงความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างชายหญิง ดังกล่าว ควรที่จะได้นำมาเป็นเครื่องพิจารณาศึกษาและอภิปรายร่วมกันในชั้น

๒. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายกันถึงเรื่อง "ความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างบิดามารดากับบุตร" และ "ความรับผิดชอบของผู้เป็นบิดามารดาที่มีต่อบุตร" โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่บุตรเป็นเด็กวัยรุ่นเช่นเดียวกับนักเรียน

๓. ถ้าทำได้ก็ควรจะจัดเชิญผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตความสัมพันธ์ภายในบ้านและครอบครัว ให้มาพบกับนักเรียนในชั้น และอภิปรายถึงเรื่องพื้นฐานทางวัฒนธรรมของสังคม พื้นฐานทางด้านเชื้อชาติ เรื่องศาสนา อายุที่เหมาะสมในการแต่งงาน และองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งปรากฏว่ามีผลต่อความสุขสมหวังในชีวิตสมรส

๔. จัดเชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญได้มาแนะนำหนังสือที่ดี, ที่เหมาะสมและแหล่งความรู้เกี่ยวกับเรื่องอวัยวะร่างกายของเด็ก ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ถ้าเป็นไปได้ และก็นับว่าเป็นประโยชน์ยิ่งหากได้เชิญแพทย์ดังกล่าวให้มามีเวลาร่วมอภิปรายกับบรรดานักเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อเรื่องการมีคนรักและการแต่งงาน ทั้งนี้ก็ควรจะได้เรียนถามถึงความประสงค์ของแพทย์ผู้นั้นเสียก่อนว่า ต้องการที่จะอภิปรายร่วมกับกลุ่มนักเรียนที่มีทั้งชายและหญิงหรือจะแยกเฉพาะเพศ อย่างไรก็ดี เกี่ยวกับเรื่องนี้นั้นฝ่ายแพทย์ก็ควรที่จะได้ทราบจากครูแนะแนวหรือจากเด็กเอง เกี่ยวกับลักษณะปัญหาข้อวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับการมีคู่รักและการแต่งงาน ทั้งนี้ ก็เพื่อจะได้เป็นข้อคำนึงในการให้ความรู้ตรงตามที่เด็กต้องการ ตลอดจนข้อคิดบางประการอันเด็กควรจะได้รับสำหรับปัญหาดังกล่าว

ในโอกาสต่อไปก็ควรจะเป็นเรื่องของเด็กที่ประสบปัญหาดังกล่าว และไม่อาจแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง ก็จะขอเข้าพบผู้ให้คำปรึกษา เพื่อขอคำปรึกษาเป็นรายบุคคลต่อไป สำหรับผู้ให้คำปรึกษาก็ควรจะได้ตระหนักไว้เสียแต่แรกว่า ปัญหาดังกล่าวก็นับว่าเป็นปัญหาสำคัญอันหนึ่ง สำหรับชีวิตวัยรุ่นของเด็ก

๘.๒.๑.๗ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย</u>

เด็กนักเรียนต่างพากันวิตกกังวลใจด้วยเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในแง่ที่ว่าจะทำให้ตัวเราเองรู้สึกสบายใจเข้าไหนเข้าได้, ไม่เก้อเขินในการเข้าสังคม อาจเป็นไปได้ว่าที่เด็กวัยรุ่นพากันหวั่นวิตกเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนั้นก็ด้วยเหตุที่มันมีผลอย่างยิ่งต่อการยอมรับนับถือจากผู้อื่นในการเข้าสังคมของเด็ก ดังนั้นก็รู้สึกว่าการที่เด็กบางคนไม่ค่อยเอาใจใส่หรือไม่พิถีพิถันกับเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเลยนั้นก็ไม่ค่อยดี เพราะผิดแปลกไปจากกลุ่มเพื่อนซึ่งต่างก็ให้ความสำคัญต่อเสื้อผ้า และถือว่าการแต่งกายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เด็กนักเรียนวัยรุ่นเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เรียนรู้ด้วยว่าเฉพาะแต่การแต่งกายดีอย่างเดียวนั้นไม่เป็นการพอเพียงสำหรับการที่จะได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่ปรับตัวได้ดี

หรือเป็นคนเด่นในวงสังคมโดยที่มีการปรับตัวไม่ดี หรือเป็นคนหมดสง่าราศรี และเรื่องเสื้อผ้าการแต่งกายก็ไม่จำเพาะว่าจะเป็นเครื่องทำให้เป็นบุคคลที่มีปมด้อยหรือไม่เด่น เด็กนักเรียนวัยรุ่นเหล่านี้มีความต้องการและจำเป็นยิ่งในการที่จะได้รับรู้ว่า เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งปกปิดร่างกายให้ดูสวยงามใช่จะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าผู้นั้นจะมีบุคลิกภาพดีพร้อมก็หาไม่

ข้อเสนอแนะโดยทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้ มีดังนี้

๑. ครูแนะแนวควรจะได้คำนึงถึงว่า ปัญหาเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและความสะดวกสบายใจในการเข้าสังคมนั้นสัมพันธ์ถึงปัญหาอื่น ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับการสังคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเข้าได้ดีกับบรรดาเพื่อนฝูง และคนอื่น ๆ ครูแนะแนวควรจะได้พิจารณาเอาใจใส่ในเรื่องบุคลิกลักษณะของบุคคลที่น่าสนใจทั้งหลาย สังเกตถึงเรื่องของกระบวนการต่าง ๆ ของแหล่งผลิตเสื้อผ้าแต่ละอย่างแต่ละชนิด ซึ่งจะทำให้บุคคลได้เป็นผู้ที่มีเสน่ห์น่าสนใจ และครูแนะแนวก็ควรจะได้รวบรวมข้อสนเทศเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกายอันเหมาะสมกับนักเรียน ทั้งนี้อาจจะให้นักเรียนได้ช่วยจัดรวบรวมข้อสนเทศดังกล่าวด้วย

๒. ครูแนะแนวควรจะได้รวบรวมรายชื่อแหล่งสำหรับบริการสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีในเรื่องเสื้อผ้า ตลอดจนรายชื่อบุคคลที่มีฝีมือในเรื่องเหล่านี้ ซึ่งสามารถที่จะมาให้ความรู้ ให้คำแนะนำแก่เด็กนักเรียนชายหญิงในเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อันเหมาะสมได้

๓. เด็กบางคนก็อาจจะมีความต้องการที่จะได้รับการปรึกษาหารือเป็นส่วนตัว เพื่อที่จะได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออันเหมาะสมสำหรับเขาในแง่พัฒนาการเกี่ยวกับรสนิยมในการเลือกเสื้อผ้าอาภรณ์ และการแต่งกายซึ่งเรื่องนี้ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้เข้าใจโดยไม่คิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ

๔. ครูแนะแนวควรจะได้หาทางที่จะขอความช่วยเหลือจากบรรดาบุคคลที่เป็นเจ้าของกิจการเกี่ยวกับเสื้อผ้าอาภรณ์ต่าง ๆ โดยอาจเชิญบุคคลดังกล่าวให้มาที่โรงเรียนเพื่อที่จะได้ให้คำแนะนำแก่เด็กวัยรุ่นในเรื่องการแต่งกาย และในทางตรงข้ามก็อาจจัดศึกษาเปรียบเทียบ, มีโอกาสได้เห็นแบบทรงต่าง ๆ และได้มีการสาธิตทดลอง

๕. ครูแนะแนวควรจะได้จัดให้นักเรียนได้มีโอกาสที่จะอภิปรายเป็นส่วนตัวและเป็นกันเองในเรื่อง ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายว่า แต่งกายอย่างไรจึงจะเหมาะสมประหยัด และจักว่ามีรสนิยมดี

ครูแนะแนวพึงรำลึกเสมอว่า ความวิตกกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายของเด็กนั้น นับเป็นปัญหาหนึ่งในทางสังคม ดังนั้นการที่เด็กได้รับการแนะแนวอย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นประโยชน์ยิ่งแล้วก็จะทำให้เด็กสามารถที่จะเผชิญปัญหาเฉพาะหน้าทางสังคมในด้านอื่น ๆ ได้ด้วย นับได้ว่าเป็นการช่วยเหลือที่ได้ผลหลายต่อ

๘.๒.๑.๘ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ</u>

จากผลการศึกษาถึงปัญหาทางด้านสังคมที่เด็กต่างพากันวิตกกังวลอย่างมากนั้น แล้วจะเห็นว่าปัญหาเรื่องการมีนัดกับเพื่อน ๆ ก็นับเป็นปัญหาหนึ่งซึ่งเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างพอเพียงว่าปัญหานี้สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการพิจารณา

ครูแนะแนวอาจจัดให้มีการอภิปรายร่วมกับเด็กในข้อปัญหาต่าง ๆ ดังเช่น

๑. อะไรคือสิ่งที่ได้รับประโยชน์จากการใช้เวลาในการประกอบกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ และอะไรคือผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้เวลาในการประกอบกิจกรรมทางสังคมเหล่านั้น

๒. เราจะมีเหตุผลอันใดเป็นเกณฑ์ในการพิจารณากำหนดว่า ตนเองควรจะมีนัดกับเพื่อน ๆ บ่อยสักเท่าใด ครั้งหนึ่ง ๆ นั้นควรจะใช้เวลานานสักเท่าใด และควรจะกลับถึงบ้านเมื่อใด

๓. เราจะมีวิธีการที่จะบอกกล่าวแก่ทางบ้านอย่างไรดีเกี่ยวกับเรื่องการมีนัดกับเพื่อน ๆ เราควรจะบอกอย่างตรงไปตรงมา หรือควรจะมีเทคนิคอย่างไร? จำเป็นต้องบอกก่อนที่จะมีการซักถาม หรือรอให้ซักถามแล้วจึงบอก อะไรที่ควรบอกและอะไรที่ไม่ควรบอก มีเหตุผลอย่างไร?

๔. สมมุติว่าตามปกติแล้วคนสองคนนั้นต่างก็รู้สึกว่ามีความสุขและได้รับความพอใจในการไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ จะมีกรณีใดบ้างที่อาจจะเป็นสาเหตุทำให้คนหนึ่งนั้นเกิดเบื่อหน่ายหรือบาดหมางใจในอีกคนหนึ่ง

๕. ในบรรดางานสังคม, งานชุมนุมต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยไปไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียน, ที่สมาคม, ที่บ้านเพื่อน, ที่วัด หรือที่อื่น ๆ นักเรียนจะลองลำดับความมากน้อยของจำนวนครั้งที่นักเรียนเคยไปในแต่ละแห่ง, พร้อมกับบอกความรู้สึกต่องานที่ไปตลอดจนเพื่อนฝูงที่ไปด้วย

๖. นักเรียนเคยรู้สึกเบื่อหน่ายต่องานสังคมที่ทุกคนต่างพากันนิยมชมชอบบ้างหรือไม่ หรือคิดที่จะปลีกตัวจากงานสังคมอันวุ่นวาย แวดล้อมไปด้วยผู้คนหลบไปอยู่ลำพังคนเดียวเงียบ ๆ บ้างหรือไม่ เพราะเหตุใด?

เมื่อจำเป็นต้องพิจารณาปัญหาดังกล่าวนี้นั้น ครูแนะแนวควรจะได้เข้าใจว่า เด็กนักเรียนต่างก็มีความต้องการความช่วยเหลือในหลายอย่าง, หลายด้าน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นไม่ว่าพฤติกรรมทางสังคมที่นักเรียนกระทำจะถูกหรือผิดในสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม ความประสงค์ดังกล่าวของเด็กก็นับเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ซึ่งบรรดาครูและพ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ควรจะได้รับรู้, ยอมรับและเข้าใจ ในชุมชนแทบทุกแห่งจะมีชุมนุมหรือสมาคมต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายหลายประเภทกว่าที่มีในโรงเรียน บรรดาชุมนุมหรือสมาคมเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็จัดสำหรับผู้ใหญ่โดยเฉพาะ และชุมนุมหรือสมาคมดังกล่าวนี้นี่เองที่เด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อยได้ใช้เป็นแหล่งมั่วสุม หรือพบปะสังสรรกัน ครูแนะแนวควรจะได้ทราบถึงบรรดานักเรียนผู้ซึ่งมีความรู้สึกว่าตนเองไม่ค่อยได้มีโอกาสพบปะสังสรรกับเพื่อน ๆ เลย ทั้งนี้เพื่อดำเนินการช่วยเหลือ ในการพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ นั้นควรจะได้พิจารณาโดยยึดหลักพัฒนาการทางด้านสังคมของเด็ก และวิวัฒนาการของสังคมแวดล้อมเป็นเกณฑ์ ไม่ควรจะมีกฎเกณฑ์ตายตัวหรือจำเพาะเจาะจงในหลักเกณฑ์อันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะ ในการให้คำปรึกษาในกลุ่มนักเรียนทั้งชั้น นอกเสียจากในกรณีที่เด็กต้องการคำปรึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาอาจพูดถึงทั้งมาตรการของสังคมทั่วไปในปัจจุบันและมาตรการในแง่เฉพาะตัวบุคคล

๔.๒.๑.๔ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและรู้จักคนอื่น</u>

เด็กวัยรุ่นมีความต้องการที่จะปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้มีกริยามรรยาทอันดีงามในการสังคมเกี่ยวกับเรื่องนี้ทางฝ่ายพ่อแม่ผู้ปกครอง และครู ก็เอาใจใส่อบรมสั่งสอนอยู่แล้ว แต่ว่ามีอยู่ประการหนึ่งซึ่งมักถูกละเลยหรือไม่เป็นที่สนใจของบรรดาพ่อแม่ผู้ปกครอง หรือแม้แต่ครูในโรงเรียนเอง นั่นคือ "การผูกมิตรและการรู้จักทักทายปราศรัยกับบุคคลอื่น" เด็กนักเรียนชายหญิงหลายคนไม่รู้จักที่จะแนะนำเพื่อน ๆ ของเขาให้รู้จักกับคนอื่น หรือผู้ใหญ่ และไม่รู้จักที่จะทักทายปราศรัยโต้ตอบกับบุคคลอื่น ผู้ซึ่งถูกแนะนำให้รู้จักกับตนเอง ดังนั้นจากข้อเสนอแนะนี้ หรือ ครูแนะแนวมีความเข้าใจว่า เด็กนักเรียนของตนเองยังขาดความรู้ที่จะผูกมิตรทักทายปราศรัย หรือไม่ทราบวิธีทำความรู้จักกับบุคคลอื่น ก็อาจจะดำเนินการช่วยเหลือเด็กเหล่านั้นด้วยวิธีการง่าย โดยให้เขาได้มีประสบการณ์ในการที่จะปฏิบัติอย่างถูกต้อง เมื่อต้องทำหน้าที่แนะนำคนอื่น หรือต้องทักทายปราศรัยกับบุคคลอื่น สำหรับโอกาสที่จะได้ฝึกหัดนั้น

ก็มักมีอยู่บ่อย ๆ นอกจากจะสาธิตกันในชั่วโมงโฮมรูมแล้ว ก็อาจจะกระทำได้ในคราวที่มีกิจกรรมพิเศษหรือมีแขกมาเยี่ยม ซึ่งเด็กนักเรียนต่างก็ต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือในเรื่องนี้ทั้งนั้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการศึกษาสำรวจปัญหาทางด้านสังคมสำหรับครูแนะแนว

การจัดทำแผนผังสังคมสัมพันธ์ (Sociogram) ตามระเบียบวิธีของโมเรโน นั้น เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งครูโฮมรูมทุกคนควรจะได้จัดทำ เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงลักษณะของความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของนักเรียนในชั้น ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันและจะเป็นการดีอย่างยิ่งถ้าหากครูโฮมรูมหรือครูแนะแนว จะได้ทราบถึงพื้นฐานทางด้านทัศนคติ และความคิดเห็นที่มีต่อกลุ่มเพื่อน และการประเมินค่าในตัวเพื่อน โดยกำหนดบุคลิกลักษณะบางประการขึ้น แล้วให้เด็กนักเรียนพิจารณาว่าเพื่อน ๆ ของนักเรียนคนใดบ้างที่เป็นเช่นนั้น หรือใครบ้างที่ไม่เป็นเช่นนั้น มีวิธีการที่จะศึกษาถึงเรื่องดังกล่าวนี้อยู่ ๒ วิธี ซึ่งทั้งสองวิธีนี้จะเป็นผลดีต่อการพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนฝูงไม่ได้ของนักเรียน วิธีการที่จะเสนอแนะในที่นี้ก็คือ Guess-Who Test และ World-Portrait Test. ส่วนวิธีแรกคือ สังคมมิติ (Sociometry) นั้นรู้สึกว่าจะเป็นที่รู้จักกันทั่วไป หรืออาจจะศึกษาได้ในหนังสือ Who Shall Suvive[๒๘] ของโมเรโน

---

[๒๘] Moreno, J.L., Who Shall Survive? Nervous and Mental Disease Publishing Co., Washington, D.C. 1934.

GUESS-WHO TEST

แบบทดสอบชนิด Guess-Who Test นี้นั้นเป็นแบบทดสอบที่ประกอบด้วยชุดของประโยค เป็นคู่ ๆ ในประโยคหนึ่ง ๆ จะกล่าวถึงบุคลิกลักษณะหรือท่าที่ของบุคคลแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น และประโยคดังกล่าวจะใช้เป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบว่าเพื่อน ๆ คนใดที่มีบุคลิกลักษณะเป็นอย่างนั้นบ้าง ที่กล่าวว่าแบบทดสอบนี้ประกอบด้วยคู่ประโยคที่กล่าวถึงบุคลิกลักษณะของคนนั้นหมายถึงว่าในคู่ประโยคหนึ่ง ๆ ประโยคแรกจะบรรยายถึงบุคลิกลักษณะอันพึงปรารถนา (Desirable Characteris--tics) และอีกประโยคหนึ่งบรรยายถึงบุคลิกลักษณะอันไม่พึงปรารถนา (Undesirable Characteristics) ซึ่งตรงกันข้ามกับประโยคแรก

แบบทดสอบที่จัดคู่ประโยคไว้อย่างสมบูรณ์แล้วนั้น จะถูกนำมาให้นักเรียนในชั้นได้ทำการทดสอบ โดยครูจะเป็นผู้อ่านถึงหัวข้อลักษณะบุคลิกภาพแต่ละข้อแล้วให้นักเรียนในกลุ่มนั้นเขียนชื่อบรรดาเพื่อนนักเรียนในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งตนเองเห็นว่ามีบุคลิกลักษณะเยี่ยงนั้น และจะเขียนกี่ชื่อก็ได้ แต่ไม่จำเป็นต้องเขียนชื่อตนเองลงไป

<u>ตัวอย่าง</u> แบบทดสอบ Guess-Who Test

นักเรียนจงอ่านประโยคที่อยู่ทางซ้ายมือ แล้วพิจารณาว่าบุคคลใดในกลุ่มที่มีบุคลิกลักษณะเยี่ยงนั้นบ้าง จงเขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นในช่องว่างทางขวามือตรงหัวข้อประโยคนั้น ในท้ายประโยคแต่ละประโยคนักเรียนจะเขียนลงไปกี่ชื่อก็ได้ แต่ไม่จำเป็นต้องเขียนชื่อตนเอง

๑. คนคนนั้นเป็นคนที่ให้ความยอมรับนับถือผู้อื่นทัดเทียมตน ._____.

๒. คนคนนั้นพยายามที่จะเอาดีเอาเด่นแต่เพียงผู้เดียว._____.

๓. คนคนนั้นพยายามที่จะข่มคนอื่นให้ด้อยกว่าตนเอง._____.

๔. คนคนนั้นให้ความร่วมมือเป็นอันดีกับบุคคลอื่น ๆ ._____.

<u>ข้อสังเกต</u> : ในที่นี้จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ ๑ กับประโยคที่ ๓ และประโยคที่ ๒ กับประโยคที่ ๔ นั้นเป็นคู่กัน ซึ่งในประโยคคู่หนึ่ง ๆ นั้นกล่าวถึงบุคลิกลักษณะที่ตรงข้ามกัน นักเรียนคนใดได้มีชื่อในลักษณะอันพึงปรารถนา (desirable Trait)นั้น ก็แสดงว่าเขาเป็นบุคคลที่มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ ถ้าหากว่านักเรียนคนใดมีชื่อในลักษณะอันไม่พึงประสงค์

ก็แสดงว่า เขา เป็นบุคคลที่ขาดคุณค่าอัน เป็นที่ยอมรับของ เพื่อน ๆ

หลังจากทดสอบ เสร็จแล้วก็รวบรวมข้อมูลโดยจำแนก เป็นหมวดหมู่ แจกแจงความถี่ในแต่ละลักษณะที่พึงปรารถนา และไม่พึงปรารถนา และ เราก็จะสามารถทราบคะแนนของแต่ละบุคคลโดยการคำนวณ ซึ่งคะแนนนั้น เรียกว่า **Trait-Cluster Score** จากนั้นก็นำผลคะแนนของแต่ละบุคคล นำ เสนอผลออกมาในลักษณะ เส้นภาพ ที่เรียกว่า **Trait-Cluster Profile**

ในการคิดคำนวณ **Trait-Cluster Score** นั้น ก็กระทำได้โดย เอาจำนวนครั้งที่ชื่อบุคคลนั้นถูก เขียนลงไปในแบบทดสอบทั้งหมดไปหารจำนวนครั้งที่ชื่อ เขาถูกใส่ไว้ เฉพาะในข้อลักษณะอันพึงปรารถนา แล้วทำให้เป็น เปอร์ เซนต์ โดยคูณด้วย ๑๐๐ ดังสูตร

$$\text{Trait-Cluster Score} = \frac{\text{จำนวนครั้งของชื่อที่ปรากฏในข้อพึงปรารถนา}}{\text{จำนวนครั้งของชื่อที่ปรากฏทั้งสิ้น}} \times ๑๐๐$$

$$= \frac{f(\text{Frequencey of mention of desirable traits})}{N(\text{total number of times memtioned})} \times ๑๐๐$$

คะแนนที่ได้จากการคำนวณดังกล่าวนี้ก็อาจจะนำไป เป็น เครื่องประกอบการพิจารณาว่าบุคคลใด เด่นหรือไม่ เด่น เพียงใดในกลุ่มของตน

<u>ตัวอย่าง</u> เช่น เด็กที่ เด่น เป็นดารา (popular Student) ได้คะแนนความถี่อันพึงประสงค์ ๘๐ จากความถี่ที่ตน เองถูก เสนอชื่อทั้งหมด ๑๐๐ **Desirable-traits** ก็จะ เป็นดังนี้ **Score**

$$\frac{๘๐}{๑๐๐} = ๐.๘๕ \times ๑๐๐ = ๘๕$$

" " เด็กที่ไม่ค่อย เด่น (**Less popular Student**) ได้คะแนนความถี่อันพึงประสงค์ ๑๕ จากจำนวนครั้งทั้งหมดที่ถูก เสนอชื่อ ๒๐ ปรากฏว่า **Desirable-traits Score** เป็นดังนี้

$$\frac{๑๕}{๒๐} = ๐.๘๕ \times ๑๐๐ = ๘๕$$

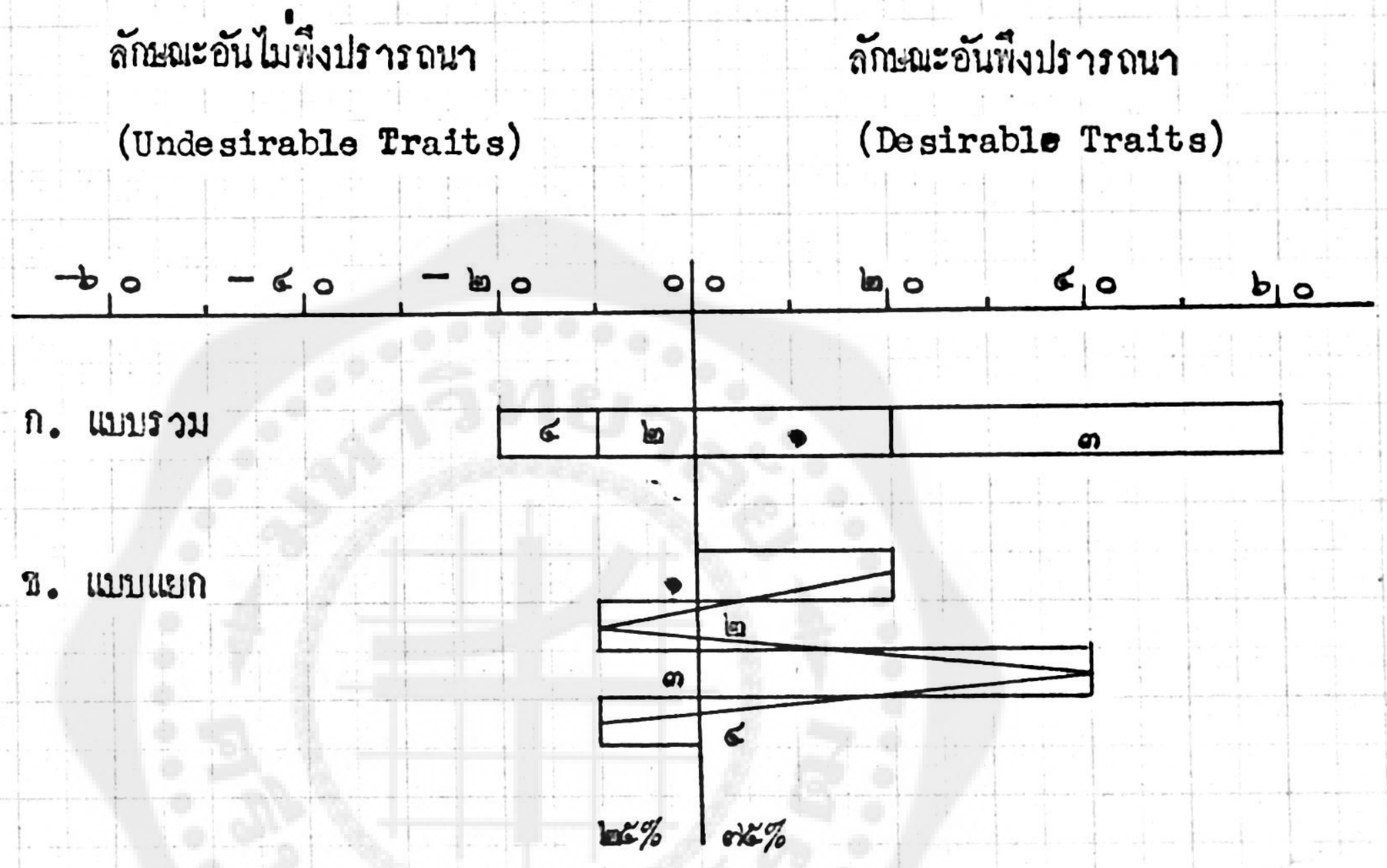

ภาพ ๓. ตัวอย่าง TRAIT - CLUSTER PROFILE

WORLD - PORTRAIT TEST

แบบทดสอบแบบนี้ก็ในทำนองเดียวกันกับแบบGuess-Who Test. ส่วนที่แตกต่างออกไปนั้นก็อยู่ตรงที่แบบนี้ประกอบด้วย อนุเฉท (Paragraph) เป็นคู่ ๆ อนุเฉทแรก จะประกอบด้วยลักษณะอันพึงประสงค์หลาย ๆ อย่าง ส่วนอนุเฉทหลังจะประกอบด้วยลักษณะอันไม่พึงประสงค์หลาย ๆ อย่าง เช่นกัน ดังตัวอย่างเช่น

ก. คนคนนั้นเป็นคนที่เห็นแก่คนอื่น บางครั้งเขาจะคิดคำนึงถึงเรื่องของตนเอง แต่ก็ยินดีรับฟังคนอื่นด้วย และรู้จักประนีประนอมในสิ่งที่เขาไม่เห็นด้วย เขาเป็นผู้ที่มีใจกว้าง สามารถเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งต่าง ๆ

ข. คนคนนั้นเป็นคนเห็นแก่ตัว เขายึดถืออยู่กับแนวความคิดเห็นเก่า ๆ ของเขาเพียงอย่างเดียว และไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของใครเลย เขามีใจแคบไม่อาจที่จะเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ อย่างแจ่มแจ้งได้ และเขามักจะตำหนิติเตียนคนอื่น ๆ เมื่อทำผิดพลาดยกเว้นตัวเขาเอง

ในการตอบแบบทดสอบ "World-Portrait Test" ระเบียบวิธีการคิดคะแนน การจัดกระทำกับข้อมูล และการนำเสนอข้อมูล ก็ในทำนองเดียวกับ Guess-Who Test ทุกประการ ข้อควรคำนึงประการหนึ่ง ก็คือ ผู้ดำเนินการทดสอบจะต้องชี้แจงให้เด็กทราบว่าในการตอบนั้นไม่จำเป็นต้องเขียนชื่อตนเองลงไป ถ้าหากปรากฏว่า เด็กเขียนเฉพาะชื่อตนเองลงไปหมดก็ใช่ไม่ได้ อนึ่ง จะต้องแนะนำชี้แจงให้เด็กตอบตามความเป็นจริงอย่างที่สุดเพื่อผลประโยชน์ของนักเรียนเอง

๘.๒.๒ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งในสังคมอันมีหน้าที่สำคัญยิ่งในการรับผิดชอบเกี่ยวกับชีวิตความเจริญงอกงามของเด็ก โรงเรียนมัธยมศึกษานั้นมีหน้าที่รับผิดชอบชีวิตเด็กวัยรุ่น ตลอดจนปัญหาของเด็กวัยรุ่นด้วย สำหรับในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนี้นั้น อันที่จริงแล้วควรเป็นเรื่องของครอบครัวแต่อย่างไรก็ตาม โรงเรียนก็หาใช่ละเลยในเรื่องนี้ ควรจะได้ดำเนินการแก้ไขให้ความช่วยเหลือเด็ก ร่วมมือกับทางบ้านอีกต่อหนึ่ง ในที่นี้ใคร่ขอกล่าวเฉพาะบทบาทของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูแนะแนวผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่มีปัญหาดังกล่าวโดยตรง อย่าลืมว่าโรงเรียน

ไม่เพียงแต่มีหน้าที่จะส่งเสริมทางด้านวิชาการเท่านั้น การช่วยเหลือในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเด็ก ก็นับเป็นงานสำคัญอันหนึ่ง ซึ่งบริการแนะแนวเป็นผู้รับภาระอันนี้

การหาข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางบ้านเพิ่มเติม

ข้อมูลที่เราได้จากการศึกษาสำรวจปัญหานั้นเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการช่วยเหลืออันสอดคล้องกับความต้องการของเด็ก ได้เห็นปัญหาของเด็ก สำหรับผู้แนะแนวนั้นควรที่จะได้ศึกษาหาข้อสนเทศเกี่ยวกับ "ครอบครัวของเด็ก" เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ได้มีปรากฏในระเบียบสะสม

ข้อสนเทศเกี่ยวกับครอบครัวของเด็ก

ข้อสนเทศเกี่ยวกับครอบครัวของเด็กนั้น ควรจะได้มาอย่างสมบูรณ์ที่สุด และก็ให้ทันสมัยใกล้เคียงกับความเป็นจริงในปัจจุบันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สำหรับจุดประสงค์ทางด้านการแนะแนวโดยเฉพาะนั้น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของเด็กควรจะมีหัวข้อดังนี้

๑. ข้อมูลเบื้องต้น ชื่อ ที่อยู่ และอายุของพ่อแม่

๒. การศึกษาของพ่อแม่ ระดับการศึกษาของพ่อแม่

๓. ฐานเศรษฐกิจ อาชีพ สถานที่ทำงาน และรายได้ (โดยประมาณ) ของพ่อและแม่ ตลอดจนบรรดาสมาชิกผู้ใหญ่ในครอบครัว

๔. ฐานะทางสังคม

- ตำแหน่งทางสังคม ของพ่อและแม่ (ไม่ว่าจะเป็นทางศาสนา, ทางสังคม, ทางราชการ และในหมู่พี่ ๆ น้อง ๆ)
- หน้าที่การงานที่พ่อแม่จะต้องรับผิดชอบในกลุ่มดังกล่าว (ไม่ว่าจะเป็นผู้นำ หรือลูกน้อง)
- ระยะเวลาโดยประมาณ ที่พ่อและแม่จำเป็นต้องใช้ในการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มดังกล่าว

๕. ศาสนา

- พ่อและแม่นับถือศาสนาอะไร
- บอกชื่อและที่อยู่ของบุคคล หรือสถาพที่ซึ่งพ่อและแม่ไปกระทำกิจทางศาสนาและติดต่อเสมอใส

๖. เชื้อชาติ
- เชื้อชาติของบิดาและมารดา
- ภาษาที่ใช้พูดคุยกันในครอบครัว
- ภาษาอื่น ๆ ที่ใช้รองลงไปจากภาษาไทย

๗. โครงสร้างของครอบครัว
- สภาพชีวิตสมรสของพ่อแม่ (อยู่รวมกัน แยกกันอยู่ หย่า ตายหมด เหลือแต่พ่อ เหลือแต่แม่ เป็นเด็กกำพร้า และพักอยู่กับญาติ)
- จำนวน อายุ และเพศ ของพี่และน้อง
- จำนวน อายุ และเพศของพี่ และน้อง อันเป็นญาติที่รักนับถือกันอย่างยิ่ง
- จำนวน อายุ เพศ และความสัมพันธ์กับบุคคลผู้ซึ่งเป็นญาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัว

๘. ความสนใจในการพักผ่อนหย่อนใจ
- กิจกรรมที่พ่อ แม่ ชอบกระทำในการพักผ่อนหย่อนใจ
- กิจกรรมที่พ่อและแม่และลูก ๆ กระทำร่วมกันในการพักผ่อนหย่อนใจ
- จำนวนครั้งซึ่งพ่อแม่ และลูก ๆ ได้ร่วมกิจกรรมอันเป็นการพักผ่อนหย่อนใจร่วมกัน

๙. ลักษณะของตัวบ้าน
- ขนาด (เล็กกระทัดรัด, ขนาดใหญ่, ขนาดกลาง ....ฯลฯ)
- เป็นบ้านเดี่ยวเฉพาะครอบครัวเดียว หรืออยู่กันสองครอบครัว หรือ อยู่กันสามครอบครัว
- สถานที่ตั้ง (อยู่ในชนบท, อยู่ในชานเมือง, อยู่ในแหล่งสลัม, อยู่ในตัวเมือง อยู่ในเขตที่เป็นศูนย์กลาง.....ฯลฯ)

๑๐. สภาพอนามัย
- ได้มีการตรวจร่างกายอยู่เสมอ เมื่อรู้สึกว่าร่างกายผิดปกติ อันจะเป็นสาเหตุนำไปสู่ความไม่สบายทางอารมณ์ (สุขภาพจิต) ภายในครอบครัว

๑๑. ทัศนคติ

- ทัศนคติของพ่อแม่ ที่มีต่อบุคคลอื่นแต่ละคน
- ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ๆ แต่ละคน
- ทัศนคติของพ่อแม่ในเรื่องศีลธรรม, สังคม, บ้านเมือง, และต่อเรื่องของวัฒนธรรม

เมื่อได้ทราบถึงลักษณะปัญหาของเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวดังกล่าวแล้ว ผู้แนะแนวก็จำที่จะต้องตระเตรียมกิจกรรมทางด้านการแนะแนว อันจะเป็นกระบวนการในการช่วยเหลือเด็กนักเรียนวัยรุ่น ชายและหญิง แก้ปัญหาดังกล่าว ข้อเสนอแนะดังจะได้กล่าวต่อไปนี้ อาจจะเป็นประโยชน์ อย่างไรก็ตาม ก็มิได้หมายความว่าจะเป็นการสมบูรณ์ แต่ก็อาจที่จะใช้ประโยชน์ได้บ้าง

๔.๒.๒.๑ <u>ข้อเสนอแนะในเรื่องของค่านิยมและมาตรฐานต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน</u>

เด็กนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนมัธยม มักจะมีความคิดเห็นขัดแย้งกับพ่อแม่ผู้ปกครองในเรื่องของมาตรฐานในการกระทำต่าง ๆ สำหรับเด็กที่มีปัญหาในเรื่องดังกล่าวนี้นั้นควรที่จะได้ตอบคำถามและได้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเด็กจะได้แสดงความคิดเห็น อภิปราย และได้รับรู้บางสิ่งบางอย่าง อันจะเป็นความรู้ และเป็นแนวทางให้เกิดความคิดถึงปัญหาข้อยุ่งยากของเขา

ข้อเสนอแนะในเรื่องนี้มีดังนี้

๑. มาตรฐานการแต่งกาย ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิวัฒนาการมตลอดเวลา ๒๕ ปีที่แล้วอย่างไรบ้าง

๒. มีข้อแตกต่างอะไรบ้างในเรื่องวิธีการแต่งกายของเด็กชายและเด็กหญิงในโรงเรียนมัธยมศึกษา เมื่อสมัยก่อนที่แล้วมา กับในขณะนี้

๓. มีอิทธิพลอะไรที่มามีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการแต่งกายของบุคคล

๔. มีอิทธิพลอะไรบ้างในชุมนุมชน ซึ่งมีบทบาทต่อการแต่งกายในโอกาสต่าง ๆ ของเด็กชายและหญิง

๕. หลักเบื้องต้นในการจัดระเบียบเกี่ยวกับเครื่องแต่งตัวของแต่ละบุคคลนั้นมีอะไรบ้าง

๖. ภาวะทางเศรษฐกิจมามีผลและบทบาทต่อเครื่องแต่งกายอย่างไรบ้าง

๗. มีทางใดบ้างที่ครอบครัวซึ่งพอมีอันจะกินได้จัดการเกี่ยวกับเรื่องปัญหาเสื้อผ้าการแต่งกาย

๘. ทัศนคติของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีต่อเรื่องเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายนั้นมีอะไรบ้าง

๙. ควรพิจารณาหาลู่ทางที่จะทำให้ทั้งฝ่ายพ่อแม่ผู้ปกครอง และฝ่ายเด็กได้ประนีประนอมมีความเห็นลงรอยกันในเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย บทบาทหน้าที่ของพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ควรเป็นไปในรูปใด บทบาทหน้าที่ของเด็กเกี่ยวกับเรื่องนี้ควรเป็นไปในรูปใด

๑๐. เราจะสรุปเอาง่าย ๆ ได้หรือไม่ว่า เด็กยิ่งโตขึ้นมีอายุมากขึ้นก็ยิ่งมีความต้องการเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมากขึ้น

๑๑. สมมุติว่าในครอบครัวหนึ่งมีทั้งลูกชายและลูกสาวหลาย ๆ คน จงลองพิจารณากันดูซิว่า เด็กแต่ละคนนั้น ควรจะมีเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายประเภทใดบ้าง และจำนวนเท่าใด

๑๒. นักเรียนคิดว่าวิธีใดที่จะดีที่สุด ในการที่ตัดสินพิจารณาถึงเรื่องมาตรฐานในการแต่งกายของสมาชิกในครอบครัว ลองพิจารณาถึงเรื่องความจำเป็นและความต้องการในเรื่องเสื้อผ้าของสมาชิกในครอบครัวแต่ละคน

๑๓. บรรดาสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวมีทัศนคติต่อปัญหามาตรฐานในเรื่องต่อไปนี้ในรูปใดบ้าง

- มาตรฐานการแต่งกาย
- มาตรฐานการสร้างความสนุกสนานประทับใจ และการต้อนรับแขก
- มาตรฐานการเลือกคบเพื่อน
- มาตรฐานในเรื่องการกินอยู่หลับนอน

และได้มีการประนีประนอมกันในปัญหาดังกล่าวอย่างไร หรือแต่ละคนต่างก็จะเอาแต่ใจตัว เอาชนะคนอื่นให้ได้

๑๔. ลองพิจารณาและอภิปรายกันถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องมาตรฐานเกี่ยวกับพฤติกรรม เกี่ยวกับความเป็นอยู่ภายในครอบครัว

๑๕. ในการที่จะรวมกันอยู่ได้ เป็นครอบครัว ๆ หนึ่งนั้น มีข้อควรคำนึงอะไรบ้าง และอภิปรายกันถึงเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในครอบครัว (ที่มีอันจะกิน) พิจารณากันถึงหนทางที่เด็กวัยรุ่น ซึ่งได้ปฏิบัติตามหลักการดังกล่าว และที่มิได้ปฏิบัติตามหลักการดังกล่าว

๑๖. ในการเลือกคบเพื่อนนั้น ควรจะมีข้อควรคำนึงอะไรบ้าง การที่เด็กนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนมัธยมคบเพื่อนแต่ละคนนั้นได้ปรึกษาหารือหรือคำนึงถึงพ่อแม่ผู้ปกครองหรือไม่

๑๗. พ่อแม่ผู้ปกครองมามีบทบาทต่อเพื่อนฝูงของเด็กในรูปใดบ้าง

๑๘. มีเกณฑ์อะไรบ้างที่ควรคำนึงถึงในการเลือกคบเพื่อน และผู้ร่วมงาน ถ้าจะให้ดีแล้วในการอภิปรายเรื่องนี้ ควรจะได้คำนึงถึงเรื่องความคิดเห็นของพ่อแม่เด็กแต่ละคนด้วย

๑๙. พ่อแม่ต้องรับผิดชอบลูกของตนเอง ในทางใดบ้าง

๒๐. จำเป็นหรือไม่ว่า เด็กวัยรุ่นจะต้องเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

๒๑. ทำไมในบางครั้งบางคราว พ่อแม่ผู้ปกครองจึงไม่ค่อยอยากจะบอกลูกชายลูกสาว (ที่เรียนในชั้นมัธยม)บ้างว่า เขาสามารถที่จะทำสิ่งนี้ได้ หรือไม่ได้

๒๒. เมื่อมีข้อยุ่งยาก หรือว่ามีโครงการที่สมาชิกในบ้านจักต้องทำขึ้นมา ใครสมควรที่จะเป็นผู้รับผิดชอบคิดรับการดำเนินการ ควรจะเป็นฝ่ายพ่อแม่ หรือเด็กนักเรียนชายและหญิง

๒๓. บางทีนักเรียนเองก็กระทำในสิ่งที่ขัดกับความประสงค์ของพ่อแม่ และแม้แต่ในความคิดเห็นของตนเอง จะระลึกถึงว่าในโอกาสอย่างนั้น เราลองใคร่ครวญถึงปัญหาต่อไปนี้ในใจ "ตอนนั้นฉันมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการกระทำของฉัน อะไรเป็นเหตุทำให้ฉันรู้สึกถึงสิ่งที่ฉันได้กระทำไปแล้วนั้น"

๒๔. บางทีนักเรียนบางคนอาจเคยได้กระทำในบางสิ่งบางอย่างตามคำของพ่อแม่ แต่เมื่อมาคิดได้ในตอนหลังว่าตัวนักเรียนเองไม่ควรจะทำอย่างนั้นเลย จงพิจารณาถึงเรื่องนี้ด้วย คือ "ลองหวลกลับไปนึกถึงโอกาสเก่า ๆ นั้นอย่างใช้หลักเหตุผล ใช้หัวคิดว่า มีอะไรดีแก่ตัวนักเรียนบ้าง

๒๕. เด็กวัยรุ่นบางคนอาจจะรู้สึกเบื่อหน่ายที่พ่อแม่ถือความสะดวกสบายเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อนักเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

นักเรียนควรจะได้รับความช่วยเหลือให้ได้เข้าใจถึงคุณค่าของการที่จะต้องทำอะไรอย่างมีระบบ อันทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว ในที่นี้มิควรจะได้คิดคำนึงเด็กนักเรียนว่าเป็นเด็กผู้ยังไม่ถึงระดับวุฒิภาวะ พอที่จะรู้และเข้าใจอะไรได้ อย่าลืมว่าเด็กเหล่านี้ก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งภายในครอบครัว ดังนั้นก็ควรจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้บ้าง ปัญหาในข้อที่จะเสนอต่อไปนี้ อาจจะได้รับการพิจารณาอย่างได้ผลดีแก่เด็ก

๒๖. มีอะไรบ้างที่เด็กวัยรุ่นอาจกระทำได้ เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้บังเกิดความร่วมมือสมานสามัคคี และมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ในระหว่างตัวนักเรียนเองกับพ่อแม่ผู้ปกครอง

ผู้ให้คำปรึกษาทุก ๆ คน ต่างก็อยากจะศึกษาค้นคว้าถึงความต้องการของเด็กในอันที่จะเผชิญกับการวิเคราะห์ วิจัยตนเอง ซึ่งก็อาจกำหนดให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์วิจัยตนเองในเรื่องดังต่อไปนี้

๑. พ่อแม่และนักเรียนมีความคิดเห็นขัดแย้งกันในเรื่องของมาตรฐานด้านใดบ้าง

๒. นักเรียนมีความวิตกในด้านใดมากที่สุด เพราะเหตุใด

๓. นักเรียนเองสามารถที่จะพูดจาอย่างสุภาพกับพ่อแม่ ถึงเรื่องข้อแตกต่างในเรื่องของมาตรฐานที่แตกต่างกันเหล่านั้นอย่างไม่มีอารมณ์ฉุนเฉียว

๔. นักเรียนจะทำได้หรือไม่ในการที่จะระงับความโมโหฉุนเฉียวของตน โดยให้มีเหตุผลอยู่เสมอ

๕. นักเรียนสามารถที่จะเข้าใจได้ว่า พ่อแม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนเป็นอย่างยิ่งนอกเสียจากว่าบางครั้งท่าจะแสร้งทำเป็นไม่สนใจ

๖. นักเรียนรำลึกถึงเรื่องที่ว่า ครั้งหนึ่งพ่อแม่ท่านก็เคยเป็นเด็กมาเหมือนเรา และก็หมายว่าท่านอาจจะรู้ซึ่งถึงปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้มากกว่าที่ท่านพูดออกมาเสียอีก

๗. นักเรียนทำตัวเองในวัยนี้ในทำนองเดียวกับพ่อแม่ หรือ มักจะทำตัวให้อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ อาจจะทำให้พ่อแม่มิต้องมาห่วงกังวลมากมายในตัวนักเรียน

๘. นักเรียนยังรู้สึกตัวหรือไม่ว่า ตนเองเป็นเด็กเล็กสำหรับพ่อแม่อยู่เสมอ ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วแต่ท่านจะเห็นดีงาม ตอเมื่อใดที่นักเรียนแน่ใจว่าตนเองโตพอแล้ว จึงคิดที่จะบงการตัดสินชีวิตของตนเอง

๙. นักเรียนมีความซื่อสัตย์จริงใจต่อพ่อแม่ของเธอเองหรือไม่

๑๐. นักเรียนมีความตั้งใจจริง เฝ้าเพียรที่จะพูดอธิบายชี้แจงถึงข้อเท็จจริงในเรื่องของความคิดเห็นแตกต่างกัน กับพ่อแม่หรือไม่ แม้ว่าครั้งแรก ๆ มันจะไม่ประสบผลสำเร็จ

อาจจะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นหาก "ครูแนะแนว" จะได้เสนอแนะให้เด็กนักเรียนได้จัดทำบันทึกส่วนตัว และให้ชื่อหัวเรื่องว่า "ชีวิตความเป็นอยู่ของฉันกับครอบครัว" ในบันทึกส่วนตัวดังกล่าวนั้น นักเรียนอาจจะเขียนตอบปัญหาดังที่ได้เสนอแนะไว้ข้างบนนี้ก็ได้ ในขณะเดียวกันเด็กก็ควรจะได้เขียนบันทึกข้อเสนอแนะ และคำแนะนำของผู้ให้คำปรึกษาไว้ด้วย และผลการปฏิบัติตามคำแนะนำดังกล่าว ควรจะบันทึกลงไว้ด้วย การกระทำดังกล่าวนี้นั้นจะช่วยให้เด็กได้เห็นว่าไม่คอยจะดีเท่าใดสำหรับการที่เราจะเชื่อแต่ความทรงจำของเราฝ่ายเดียว

๘.๒.๒.๒ <u>ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และนักเรียน</u>

จะเห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวบางประการก็เนื่องมาแต่การขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และตัวนักเรียน ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับช่วยเหลือเด็กให้แก้ปัญหาดังกล่าว

๑. ผู้ที่จะแนะแนวเด็ก ควรที่จะหยิบยกเอาปัญหา ซึ่งเด็กหลายต่อหลายคนประสบเกี่ยวกับการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และนักเรียนขึ้นมากล่าวให้เด็กได้ทราบ พร้อมกับมีตัวอย่างปัญหามาแสดงให้เด็กได้เห็นด้วยก็ยิ่งดี ต่อจากนี้จึงให้หยิบยกเอาปัญหาข้างล่างนี้มาถามเด็กว่า "มีเหตุผลอะไรบ้างที่พอจะทราบได้ว่า เกิดจากความไม่เข้าใจดังกล่าว"

๒. นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมส่วนมากมักจะไม่ค่อยสะดวกใจในอันที่จะอธิบายถึงปัญหาส่วนตัวของตนเองกับพ่อแม่ เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้

๓. ความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างพ่อแม่ และเด็กนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาควรจะเป็นไปในรูปใด ภายหลังจากได้อภิปรายกันถึงปัญหานี้แล้วก็จงเสนอแนะให้นักเรียนแต่ละคนได้เขียนถึงความเชื่อ และความคิดถึงของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างพ่อแม่และนักเรียน นักเรียนไม่จำเป็นต้องเขียนชื่อตนเอง

จัดการรวบรวมและเรียบเรียง "ความสัมพันธ์อันพึงปรารถนา" จากการที่ให้เด็กแต่ละคนเขียนมานั้นนำมาในเรื่องการอภิปรายต่อไป โดยอภิปรายกันถึงปัญหาต่อไปนี้ "มีสิ่งใดบ้างในที่กล่าวแล้วนั้น ซึ่งเด็กนักเรียนสามารถที่จะกระทำได้ เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน หรือมีอะไรบ้างที่จะเป็นข้อควรคิดสำหรับเป็นเครื่องช่วยให้เด็กได้นำไปปฏิบัติ ในกรณีที่เด็กไม่เคยกระทำเลย"

๔. ทำไมในบางครั้งเด็กวัยรุ่นจึงมีความรู้สึกว่า พ่อแม่ของเขาไม่ค่อยจะเข้าใจเขาเลย และจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าในบางครั้งพ่อแม่ก็รู้สึกว่าท่านไม่ได้รับการเข้าใจจากบรรดาลูก ๆ ของท่านเลย

๕. ในสถานการณ์ใดบ้าง ที่พ่อแม่มัวแต่สนใจการงานที่ท่านต้องกระทำจนลืมที่จะเอาใจใส่ต่อบรรดาลูก ๆ ของตน

ในการกระทำดังกล่าวนั้น จำเป็นหรือไม่ที่ต้องหมายเอาว่า พ่อแม่ลดความสนใจในตัวลูก และลดความรักใคร่ในตัวลูก ๆ และจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าสิ่งดังกล่าวจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก

๖. หน้าที่บิดามารดาพึงปฏิบัติต่อบุตร และหน้าที่ที่เด็กนักเรียนวัยรุ่นพึงกระทำในฐานะที่ตนเองเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว นั้นมีอะไรบ้าง

๗. มีโครงการอะไรบ้าง ซึ่งทั้งทางฝ่ายพ่อแม่และเด็กจะต้องกระทำร่วมกันในอันที่จะดำเนินกิจการของครอบครัวให้เป็นไปด้วยดี

๘. ถ้าหากว่าทั้งทางฝ่ายพ่อแม่และเด็ก ต่างก็ทำหน้าที่ของตนเองในอันที่จะเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน อันจะนำไปสู่การเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ซึ่งจะบังเกิดผลดีและเกิดประโยชน์ทั้งฝ่ายพ่อแม่และเด็กอย่างไรบ้าง

จงรับรู้และเข้าใจว่าเด็กนักเรียนอาจมีความปรารถนาที่จะคิดคำนึงอย่างแจ่มแจ้งถึงปัญหาส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างตัวเด็กเอง และพ่อแม่ อนึ่ง เด็กบางคนก็อาจมีความต้องการรับคำปรึกษาเป็นส่วนตัวกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งในที่นี้ก็ควรจะได้แนะนำให้เด็กได้จัดกระทำบันทึกส่วนตัว ในหัวข้อ " ชีวิตความเป็นอยู่ของฉันกับครอบครัว " ตอบปัญหาดังต่อไปนี้ และพร้อมกับเขียนแนวความคิดอื่น ๆ ดังนี้

๑. จงเขียนข้อเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนเชื่อว่ามันเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเรียนและพ่อแม่ต่างมีความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน เหตุผลที่กล่าวแล้วนั้นนักเรียนเห็นว่าเป็นเหตุผลที่ดีแล้วหรือยัง? เพราะเหตุใด? แน่ใจแล้วหรือว่าเหตุผลของนักเรียนนั้นยุติธรรมดีสำหรับทุกฝ่าย?

๒. จงพิจารณาถึงเหตุผลที่นักเรียนกล่าวไว้ในข้อ (๑) และลองตั้งปัญหาถามตนเองว่า มีอะไรบ้างที่ฉันจะต้องกระทำ มีอะไรที่ฉันควรจะกระทำ เพื่อเป็นการช่วยมิให้เกิดความเข้าใจผิดดังกล่าว

๓. นักเรียนเพียรพยายามอย่างแท้จริงในการที่จะเข้าใจพ่อแม่ของตนเองหรือไม่

๔. พ่อแม่เคยที่จะไม่ยอมรับฟังนักเรียนบ้างเลย หรือไม่ จงได้คิดใคร่ครวญให้ดีก่อนตอบปัญหานี้

๕. นักเรียนมีความบริสุทธิ์ใจกับพ่อแม่ของนักเรียนตลอดเวลาหรือไม่ เพราะเหตุใด จงเขียนถึงเหตุการณ์ที่แสดงความไม่บริสุทธิ์ใจนั้น เพื่อเป็นตัวอย่าง สัก ๑ หรือ ๒ ตัวอย่าง ควรศึกษาอย่างถ้วนถี่ถึงเหตุผลของนักเรียนในการกระทำดังกล่าว ได้ผลดีอะไรขึ้นมาบ้างจากการหลอกลวงพ่อแม่

๖. เพื่อนักเรียนมีความรู้สึกแน่ใจตัวเองว่า พ่อแม่ไม่เข้าใจในตัวเอง หรือเมื่อนักเรียนเชื่อแน่ว่า ตัวนักเรียนเองไม่เข้าใจในพ่อแม่ของเธอ ก็จงเข้าไปหาท่าน และขอร้องให้ท่านได้มาอภิปรายเรื่องนี้กับเธอ ถ้าหากว่าท่านไม่พร้อมที่จะพูดคุยกับนักเรียนได้ทันที ต้องรอเวลาให้เหมาะสม รอให้ท่านสะดวก และนักเรียนก็จงเริ่มเรื่องให้ตรงจุดทันทีที่เป็นเรื่องกับข้องใจของนักเรียน พ่อแม่ของเธอจะรู้สึกพอใจในการกระทำของนักเรียนมากกว่าการนิ่งเฉย อันแสดงว่าเธอรู้ดีเสียหมดแล้ว ท่านจะเล็งเห็นว่าตัวนักเรียนเป็นบุคคลที่ถึงซึ่งวุฒิภาวะมีความเฉลียวฉลาด และนอบน้อม แทนที่จะเห็นว่านักเรียนเป็นคนนอกลู่นอกรอย หลังจากเสร็จจากการอภิปรายแล้ว ก็ควรที่จะได้แสดงความชั่งใจที่ท่านได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อการอภิปราย รวบรวมแสดงความชั่งใจในคำแนะนำ ข้อเสนอแนะของท่าน และนักเรียนก็ควรจะให้ท่านได้ถามนักเรียนทันที เมื่อท่านรู้สึกว่าไม่เข้าใจในการกระทำใด ๆ ของนักเรียน

หลังจากที่ได้พูดคุยกับพ่อแม่แล้ว ก็ควรจะได้พิจารณาตอบคำถามต่อไปนี้

๑. นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้นหรือไม่ว่า พ่อแม่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวนักเรียนและ

สภาพการณ์ของนักเรียนอย่างไรบ้าง

๒. ถ้าความรู้ที่นักเรียนได้จากการพูดคุยกับพ่อแม่นั้น มันทำให้พ่อแม่ได้มองดูปัญหาของนักเรียนอย่างเห็นอกเห็นใจ และมันทำให้นักเรียนได้มองปัญหาของพ่อแม่อย่างเห็นใจหรือไม่

๓. ภายหลังจากที่ได้พูดคุยกันถึงเรื่องดังกล่าวแล้ว พ่อแม่และนักเรียนรู้สึกว่าเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น หรือไม่

๘.๒.๒.๓ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ</u>

ความขัดแย้งกันระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ ครอบครัวเดียวกัน มิใช่ว่าจะเป็นเรื่องผิดปกติธรรมดา ในบางกรณีก็ทำให้เกิดความยุ่งยากมากเสียกว่าอย่างอื่น ๆ อีก ความเจ้าอารมณ์เอาแต่ใจตัว และชี้อิจฉาริษยา มักจะเป็นเรื่องสำคัญของความขัดแย้งระหว่างเด็กในครอบครัวสำหรับความอยากจะได้อะไรคนเดียว และชี้อิจฉาริษยา มักจะพยแสดงออกในบรรดาเด็กเล็ก ๆ สำหรับพี่ ๆ น้อง ๆ ในวัยรุ่น โดยมากมักจะปรากฏออกมาในรูปอื่น ๆ เด็กส่วนมากมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการกระทำกิจการใดร่วมกันแต่ละคนต่างก็จะดีค่าราคาคนอื่น อย่างมีอคติให้ด้อยกว่าตนเองเสมอ หรือไม่เขาก็จะรวมกลุ่มตั้งข้อรังเกียจพี่น้องคนอื่น ๆ หรืออีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่คิดที่จะประสานสามัคคีด้วย เพราะเห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่า สำหรับพี่ ๆ น้อง ๆ ของเขาเลย

เมื่อได้ศึกษาถึงลักษณะปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของเด็กวัยรุ่นแล้ว ผู้แนะแนวก็ควรที่จะได้ศึกษาเลยไปถึงลักษณะ และขอบเขตของปัญหา ข้อขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้องๆ ในครอบครัวเดียวกัน ความรู้ที่ได้นี้จะให้ผลตอบแทนออกมา โดยได้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการแนะแนว เพื่อจะดำเนินการช่วยเหลือเด็กในปัญหาดังกล่าวต่อไป

ข้อเสนอแนะต่อไป ควรจะได้กระทำซึ่งก็มีการพิจารณามาแล้วว่าใช้ได้ดี ก็ควรจะให้ประโยชน์มากไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ครูแนะแนว หรือผู้แนะแนวคนอื่น ๆ ควรจะได้คำนึงถึงความสำคัญของการดำเนินการอภิปราย ในหัวข้อที่เป็นปัญหาโดยตรงของเด็กจริง ๆ อย่าลืมว่าความเครียดอันเกิดจากความขัดแย้งของพี่ ๆ น้อง ๆ ในครอบครัวเดียวกันนี้ ยังผลให้เกิดอารมณ์ฉุนเฉียว ซึ่งจะเป็นเครื่องถ่วง หรือทำลายการเล่าเรียน หรือประสบการณ์อื่น ๆ สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ที่ครูแนะแนวควรจะสังวรณ์ ก็คือ

"เด็กวัยรุ่นซึ่งอยู่ในภาวะมีการแนะแนวนั้นไม่ควรจะได้มีความรู้สึกต่อต้านใด ๆ"

สำหรับปัญหา หรือเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่อกันในระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ จะเป็นการดีที่เดียว ถ้าจะได้นำมาคิดใคร่ครวญในรูปของคำถาม และกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ลักษณะของความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างพี่ชายและน้องชายในวัยเข้าเรียนมัธยมศึกษานี้ ควรจะเป็นไปในรูปใด

๒. ลักษณะของความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างพี่สาวและน้องสาว ในวัยเข้าเข้าเรียนมัธยมศึกษานี้ ควรจะเป็นไปในรูปใด

๓. ลักษณะความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างพี่ชาย น้องชาย กับพี่สาวน้องสาว ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาด้วยกัน ควรจะเป็นไปในรูปใด

๔. – ความสัมพันธ์กันของพี่ชายและน้องชายที่ต่างวัยกันนั้น มักมีผลอย่างไร
– ความสัมพันธ์กันของพี่สาวและน้องสาวที่ต่างวัยกันนั้น มักมีผลอย่างไร
– ความสัมพันธ์กันของพี่สาวและน้องชายหรือพี่ชายและน้องสาวที่ต่างวัยกันมักมีผลอย่างไร

๕. – เด็กชายอายุระหว่าง ๑๓–๑๘ ปี นั้น โดยปกติแล้ว เขาทำอะไรบ้าง ในการผูกมิตรสร้างความสนุกสนานประทับใจแก่คนอื่น ๆ
– เด็กหญิงอายุระหวาง ๑๓–๑๘ ปีนั้น โดยปกติแล้วเขาทำอะไรบ้างในการผูกมิตรสร้างความสนุกสนานประทับใจแก่คนอื่น ๆ

๖. ความแตกต่างในมาตรฐานของการต้อนรับ ผูกมิตร และสร้างความประทับใจในเกณฑ์อายุที่แตกต่างกันนั้น ยังผลให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างเด็กนักเรียน (ในวัยเข้าเรียนมัธยมศึกษา) ซึ่งเป็นพี่น้องในครอบครัวเดียวกันนั้น อย่างไรบ้าง

๗. เนื่องจากความแตกต่างกันในเรื่องมาตรฐานต่าง ๆ ยังผลให้เด็กชาย และเด็กหญิง ในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา เกิดความขัดแย้งกันใน พี่ชายน้องชาย และพี่สาวน้องสาว อย่างไรบ้าง

๘. เด็กวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษา มีการเคารพนับถือต่อพี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาว ที่มีอายุไล่เรี่ยกันหรือไม่ มีเหตุผลอะไรที่เป็นไปอย่างนั้น

๙. การที่เด็กวัยรุ่นในครอบครัวเดียวกัน เกิดมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่างหนัก และไม่ลดหย่อนนั้นมักจะเกิดผลอะไรขึ้นมาบ้าง

๑๐. มีทางใดบ้างที่อาจทำให้เด็กวัยรุ่นในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งมีความเห็นไม่ลงรอยกัน ได้กลับมีความเห็นลงรอยกันขึ้นได้ อภิปรายถึงข้อเสนอแนะที่ได้กล่าวมาในข้อนี้

๑๑. ความอิจฉาริษยาคืออะไร

๑๒. เราจะบอกได้อย่างไรว่า คนไหนเป็นคนขี้อิจฉาริษยา

๑๓. จากทัศนของนักเรียนเองนั้น มีความเห็นว่าอะไรคือเหตุใหญ่ของความอิจฉาริษยา

๑๔. นักเรียนรู้ถึงเหตุของความอิจฉาริษยา ซึ่งไม่มีค่าควรอะไร ที่จะนำมาวิตกกังวลหรือไม่ จงพิจารณาเหตุอันนั้น ทำไมคนจึงมักมีอารมณ์เสียกับมันนัก ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรจะเก็บเอามาเป็นอารมณ์

๑๕. นักเรียนทราบไหมว่า มีอะไรบ้างที่คนเรามักจะแสดงความอิจฉาริษยา จงพิจารณาถึงข้อคิดเห็นที่เสนอมา อาจเป็นไปได้หรือไม่ ที่บางคนอิจฉาริษยาในบางสิ่งบางอย่าง โดยที่ตัวเองมิได้แสดงอารมณ์ออกมาให้ปรากฏ นักเรียนลองยกตัวอย่างมาแสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงอันนี้

๑๖. ทำไมในบางครั้งบางคราว คนจึงอิจฉาริษยา สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวเดียวกัน ผู้แนะแนวควรจะได้คาดการไว้ก่อนได้ว่า สิ่งที่เด็กกล่าวมักจะเป็นเหตุผลของตัวคนเดียว เราจะต้องเข้าใจว่า เด็กจะเข้าข้างตัวเองเสมอ

๑๗. จะเป็นการง่ายหรือยากในการที่จะแก้ไขมิให้เกิดความแตกแยก ควรจะได้พิจารณาโดยตรงถึงปัญหาข้อนี้ด้วย การได้รับคำตอบอย่างตรงไปตรงมาไม่มีความรู้สึกอื่นใดเข้าไปยุ่งเกี่ยว

๑๘. นักเรียนรู้จักพ่อแม่ที่รักลูกคนใดคนหนึ่ง มากกว่าคนอื่น ๆ หรือไม่? ถ้านักเรียนสามารถที่จะเข้าใจได้ว่า เพราะเหตุใดพ่อแม่จึงได้แสดงความไม่เสมอภาคดังกล่าวลักษณะของลูกที่ได้ชื่อว่าเป็นสุดที่รักของพ่อแม่นั้น เป็นอย่างไร

๑๙. เมื่อมีผู้ใดมาแสดงการไม่เคารพในตัวพ่อแม่ จะเป็นการดีหรือไม่ ถ้าหากเราจะได้ถามตัวเองว่า "พฤติกรรมของฉันดังกล่าวนั้นจะยังผลให้คนอื่น ๆ มีทัศนคติต่อตัวเองอย่างไร"

๒๐. เมื่อจะเกิดความขัดแย้งในใจอันเป็นผลเนื่องมาแต่ความอิจฉาริษยาและการเลือกที่รักมักที่ชัง จะมีวิธีใดบ้างที่บุคคลจะดำเนินการแก้ไขข้อยุ่งยากดังกล่าว

๒๑. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับทัศนคติของบุคคลผู้ซึ่งบางครั้งพูดว่า "ฉันชอเป็นกลาง แต่ก็ไม่ทุกอย่างไป"

๒๒. นักเรียนคงจะเคยได้ยินคนบางคนกล่าว "ฉันอภัยให้ได้ แต่อย่าหวังว่าฉันจะลืม" นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

๒๓. คนที่เห็นแก่ตัว ควรจะคบหรือไม่ ทำไมจึงควรคบ ทำไมจึงไม่ควรคบ

ต่อไปนี้เป็นกิจกรรมการศึกษาตนเอง เนื่องในการเสนอแนะให้เด็กนักเรียนได้จัดทำบันทึกส่วนตัว

๑. จงเขียนรายการข้อยุ่งยากใจเกี่ยวกับเรื่องของพี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาวของนักเรียน

๒. จงหยิบยกปัญหาที่กล่าวแล้วในข้อหนึ่ง มาสักข้อ ศึกษาและพยายามที่จะหาเหตุผลในการที่เป็นไปดังกล่าว เขียนเหตุผลดังกล่าวนั้นลงไป ซึ่งก็จะต้องแน่ใจว่าตนเองมีใจเป็นกลางมองปัญหาทั้งสองด้าน

๓. จงพิจารณาข้อแตกต่างในแต่ละเกณฑ์อายุในวัยของนักเรียนเอง และวัยของพี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาว จงหาว่าเด็กแต่ละเกณฑ์อายุซึ่งแตกต่างกันนั้นมีแนวความคิดและการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ควรจะได้เรียนถามผู้ให้คำปรึกษาของนักเรียนให้ช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับความเจริญเติบโตและพัฒนาการ จงเขียนประเด็นที่สำคัญที่สุดที่นักเรียนค้นคว้าพบลงไปและอภิปรายประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้กับผู้ให้คำปรึกษาหรือพ่อแม่ ถ้านักเรียนสามารถทำได้

๔. เมื่อเกิดความไม่ลงรอยกันในระหว่างนักเรียนกับพี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาว จงพยายามหาเวลาที่ดี ๆ และสถานที่เหมาะสม เพื่ออภิปรายกันถึงปัญหาเหล่านี้ จะรู้สึกว่าสิ่งที่เป็นปัญหาของเราก็อาจเป็นปัญหาหนักยิ่งสำหรับพี่ ๆ น้อง ๆ ของเราเช่นเดียวกัน ควรจะดำเนินการอภิปรายให้เป็นไปด้วยดี มีเหตุมีผล ไม่วู่วามหรือไม่ยอมฟังคนอื่นเลย อย่าให้วงอภิปรายต้องแตกแยกกลางคันด้วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ลุกหนีไปเสียก่อน ในการอภิปรายปัญหาของแต่ละครั้งก็อย่าลืมว่า ความแตกต่างกันของเกณฑ์อายุนั้นมีผลอย่างยิ่งต่อความแตกต่างกันในเรื่องความคิด

และพฤติกรรมของพี่ชายน้องชายและพี่สาวน้องสาว นักเรียนประสงค์ที่จะบันทึกรายงานของการพูดคุยกับพี่ๆน้องๆของนักเรียน ก็ควรจะทำได้ในรูปนี้

นักเรียนได้พูดคุยกับพี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาว เมื่อ (วัน เดือน ปี).....

.....ปรากฏว่าได้ผลดี.....,ไม่ได้ผล.....(ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงไป)

จงบอกเหตุผล.....

นักเรียนได้ข้อสังเกตบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งตนเองไม่เคยทราบมาก่อนหรือไม่?

และมีความรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งเหล่านั้น.....

๕. นักเรียนได้ตระเตรียมโครงการต้อนรับที่สร้างความสนุกสนานประทับใจกับเพื่อน ๆ ได้เหมาะสมสอดคล้องกับแผนของพี่ชายน้องชาย หรือ พี่สาวน้องสาว หรือไม่____ นักเรียนควรจะกระทำหรือไม่ _____ เพราะเหตุใดจึงควรทำหรือเพราะเหตุใดจึงไม่ควรทำ _____

๖. ถ้านักเรียนมีอายุแก่กว่าน้องชายหรือน้องสาว สมมุติว่าน้อง ๆ เหล่านั้นได้มีโอกาสไปไหนกับนักเรียนบ้าง ในโอกาสเช่นนั้นจงเอาใจใส่และให้น้องได้รู้สึกว่ามันเป็นเวลาที่ดีสำหรับเขา นักเรียนอาจจะไม่มีความนึกคิดว่าน้อง ๆ ของนักเรียนจะมีความรู้สึกดีใจที่ได้เป็นที่สนใจของพี่ ๆ ควรจะยอมให้น้อง ๆ ได้ซักถามปัญหาอะไรบางอย่างที่เขาพบ ประการสำคัญก็คือ นักเรียนแก่กว่า มีประสบการณ์มากกว่า และอย่าลืมว่าน้อง ๆ ของนักเรียนมีความต้องการความรู้บางสิ่งบางอย่างจากนักเรียน จากนี้จงลองตอบปัญหาดังต่อไปนี้

"นักเรียนเองปฏิบัติอย่างไรต่อน้อง ๆ ของตนเองบ้าง"

๗. ถ้าหากนักเรียนเป็นน้องของพี่ชายหรือพี่สาว เวลาอยากจะไปไหนกับเขาก็ควรจะได้ขออนุญาตเขาเสียก่อน จงพูดกับเขาให้สุภาพว่า "นักเรียนอยากไปกับพี่ ๆ เพราะว่าอยากให้พี่พาไปมากกว่าคนอื่นพาไป และนักเรียนเองก็อยากจะเรียนรู้อะไรบางอย่างจากพี่ ๆ ของนักเรียนเอง" แต่จงจำไว้ว่าถ้าหากว่านักเรียนไม่ได้รับอนุญาตให้ไปด้วยแล้ว ก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแอบติดตามไป ถึงแม้ว่านักเรียนเองมีความต้องการอยากไปอย่างมากก็ตาม หลังจากที่นักเรียนได้ไปกับพี่ ๆ มาแล้วก็จงลองคิดเขียนตอบปัญหาต่อไปนี้ คือ ในขณะที่นักเรียนไปกับพี่ ๆ นั้น นักเรียนปฏิบัติอย่างไรต่อพี่บ้าง และสิ่งหนึ่งที่นักเรียนควรกระทำก็คือ การแสดงความขอบคุณต่อพี่ด้วยทุกครั้งที่มีโอกาสได้ไปด้วย ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการแสดงความเป็นผู้ดี และมีนิสัยอันดี

๔.๒.๒.๔ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ก็ได้ทราบว่าในบางครอบครัวพ่อแม่ก็แยกกันอยู่ หรือหย่ากัน หรือมีปัญหาไม่ลงรอยกันในรูปอื่น ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่อบอุ่นใจและเกิดความวิตกกังวลใจและยุ่งยากใจแก่เด็กในครอบครัว ในกรณีเช่นนี้ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กเหล่านั้นควรจะได้รับการแนะแนวหรือการให้คำปรึกษาหารือเป็นส่วนตัว ซึ่งก็แล้วแต่ประเภทของปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ก็ตรงกันข้ามกับปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ได้กล่าวมาแล้วทั้ง ๓ ลักษณะ ซึ่งอาจจะใช้วิธีการแนะแนวหรือให้คำปรึกษาได้ทุกประเภท อย่างไรก็ตาม การให้นักเรียนได้หันไปพิจารณาถึงเรื่องเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อกันระหว่างสามีภรรยา ก็นับเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งบางทีก็อาจจะกระทำได้โดยการสอนร่วมไปกับวิชาบางวิชาที่ว่าด้วยเรื่อง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ในทำนองเดียวกันในชั่วโมงโฮมรูมภายใต้การนำของครูโฮมรูม หรือครู แนะแนวผู้ซึ่งมีความสามารถก็อาจจะช่วยให้เด็กได้ศึกษาถึงเรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวได้เช่นกัน แต่จะไม่ขอนำมากล่าว ณ ที่นี้ เพราะว่าทางโรงเรียนก็จัดสอนกันอยู่แล้วในวิชาสังคม วิชาหน้าที่พลเมือง และศีลธรรม สำหรับข้อเสนอแนะโดยทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่นั้น ก็กล่าวได้ดังนี้

ก. ในประการแรกนี้ใคร่ขอเน้นถึงบางสิ่งบางอย่างซึ่งจะมีส่วนช่วยให้เด็กวัยรุ่นได้รับความรู้ และมีความเฉลียวฉลาดอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการเผชิญกับสภาพการณ์ที่เขาประสบอยู่ในปัจจุบันได้ด้วยดี อีกทั้งเป็นการเตรียมการสำหรับตัวเด็กเองในอันที่จะต้องทำหน้าที่เป็นสามีภรรยาในอนาคตอีกด้วย บางทีสิ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับโรงเรียนในอันที่จะช่วยเหลือเด็กได้ก็คือ ช่วยพัฒนาค่านิยมและแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องบ้านและครอบครัว ตลอดจนสิ่งที่จำเป็นยิ่งต่อการที่จะนำไปสู่ความสงบสุขในชีวิตครอบครัว ในที่นี้หมายถึงว่าจะต้องช่วยให้เด็กได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวุฒิภาวะทางอารมณ์ในอันที่จะเป็นพ่อบ้านแม่บ้านผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตครอบครัวได้เป็นอย่างดี ข้อปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ควรจะได้รับการพิจารณาร่วมกันระหว่างครูแนะแนวและเด็ก

๑. ในการที่จะพัฒนาครอบครัวไปสู่ครอบครัวในอุดมคตินั้น มีองค์ประกอบอะไรที่ควรได้รับการพิจารณาบ้าง

๒. เพราะเหตุใดความเป็นครอบครัวจึงนับเป็นสิ่งสาคัญ

๓. ความสัมพันธ์กันระหว่างสามีภรรยานั้นเป็นอย่างไร หน้าที่ของสามีและภรรยาอันพึงปฏิบัติต่อกันนั้นมีอะไรบ้าง

๔. จงพิจารณาถึงสภาพการณ์ของครอบครัวที่มีบุตร เปรียบเทียบกับครอบครัวที่ไม่มีบุตร พิจารณาถึงข้อแตกต่างระหว่างครอบครัวทั้งสองประเภทนี้มาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

๕. ลูก ๆ มีส่วนที่ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งระหว่างสามีและภรรยาเพิ่มขึ้น หรือทำให้ปัญหาลดลงหรือไม่ เพราะเหตุใด

๖. พิจารณาร่วมกับเด็กนักเรียนวัยรุ่น เกี่ยวกับเหตุผลเบื้องต้นบางประการอันทำให้สามีและภรรยาเกิดความขัดแย้งไม่ลงรอยกัน ผลที่รวบรวมได้จากการอภิปรายนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ให้คำปรึกษาหารือในอันที่จะใช้เป็นเครื่องมือพิจารณาถึงปัญหาอันเกิดกับเด็กที่เขาไปปรึกษาเป็นส่วนตัว

๗. พิจารณาร่วมกับเด็กนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาดังต่อไปนี้

"มีทางใดบ้างที่เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ได้ทำให้เกิดปัญหาไม่ลงรอยกันระหว่างพ่อแม่เพิ่มขึ้น และมีทางใดบ้างที่ช่วยลดปัญหาไม่ลงรอยของพ่อแม่ให้ลดน้อยลง"

ข. มีเด็กนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนมัธยมศึกษาแทบทุกโรงเรียนที่อยู่ในสภาพบ้านแตก ไม่ว่าจะเป็นด้วยเรื่องพ่อแม่ตาย หรือ แยกกันอยู่ก็ตาม ผลเนื่องมาจากเหตุดังกล่าวทำให้เด็กวัยรุ่นมีความรู้สึกว่ามีอะไรเก็บกดอยู่ในใจ ขาดความรัก ความอบอุ่นใจจากทั้งสองฝ่าย เด็กกำพร้าทราบดีว่า ความตายของพ่อแม่นั้น เป็นการสูญเสียร่มไทรแห่งชีวิตของเขา เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ยังอยู่ไม่มีทางที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกที่อ้างว้าง ว้าเหว่เช่นนี้เลย กลับจะหัวเราะเยาะในอีกทางหนึ่งเขาก็อาจจะประณามสังคม เพราะว่าพ่อแม่ของเขาต้องมีอันล้มเหลวในชีวิตสมรส แต่อย่างไรก็ตาม มิได้เป็นไปทุกกรณีว่า เด็กที่ "บ้านแตก" จะแสดงทั้งความผิดหวัง และความรู้สึกขมขื่นหัวใจ สภาพการทางบ้านซึ่งทำให้เขาเกิดข้อยุ่งยากใจนั้นมันไม่ทำความหนักใจพอเพียงที่เขาจะรู้สึกแต่สภาพการนอกบ้านจะเลวร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียน เด็กนักเรียนที่

ทราบจะเอามาว่าเยาะเย้ยให้เจ็บช้ำน้ำใจ

เป็นที่รู้กันอยู่แก่ใจว่า เหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลต้องเศร้าโศกเสียใจในเหตุการณ์เกี่ยวกับทางบ้านนั้น ก็เนื่องมาแต่ได้รับความละเลยไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่มีใครเข้าใจ ไม่มีใครสนใจหรือรับผิดชอบ ซึ่งที่จริงแล้ว เด็กนักเรียนชายหญิงประเภทนี้ คอยที่จะได้รับการช่วยเหลืออย่างยิ่ง

บุคคลากรในการแนะแนว ควรจะรู้ดีว่า เด็กวัยรุ่นซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับทางบ้าน "บ้านแตก" นั้น มักเป็นเครื่องผลักดันมิอาจทำให้เขาเข้าได้คึกลับกลุ่มเพื่อนนักเรียนด้วยกันด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

๑. เพราะว่าปัญหาดังกล่าวนั้น มักจะพลอยทำให้เด็กในกลุ่มนั้นเพ่งเล็ง ชอบที่จะหันมาเยาะเย้ยให้เจ็บใจ ไม่ว่าจะพูดเล่น หรือพูดจริงก็ตาม

๒. เขาจะหาความเป็นกลางในความรู้สึกระหว่างคนกลุ่มใหญ่ กับคนที่สนิทสนามพอที่จะเข้าใจถึงคนที่อยู่ในสภาพ "บ้านแตก" ได้ยากมาก เมื่อคนส่วนมากนั้นไม่เข้าใจก็ลำบาก

ดังนั้นในกรณีเกี่ยวกับเด็กนักเรียน ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะนั้น ก็เป็นหน้าที่ของผู้แนะแนวจะได้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนตัว และให้ความเข้าใจเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องในกรณีดังกล่าวนี้ ครูแนะแนวควรจะได้ดำเนินการดังข้อเสนอแนะดังนี้

๑. หาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเด็ก ศึกษาถึงรายงานต่าง ๆ ของเด็ก ความสนใจ สิ่งที่เด็กชอบและไม่ชอบ สังเกตพฤติกรรมในทุกสถานการณ์ของเด็ก เท่าที่จะทำได้ และรู้ถึงปัญหาบางประการของเด็ก

๒. สร้างไมตรีมิตรภาพ และสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นกับเขา ในกรณีนี้อาจกระทำได้โดยให้ความอบอุ่นใจ, มีน้ำใจเอื้อเอ็นดูต่อเด็ก และให้ความยอมรับนับถืออย่างจริงใจในตัวเขาตลอดเวลา

๓. ทำให้เด็กได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงความสนใจและเลื่อมใสในตัวเด็ก ให้ความสนับสนุน ชมเชย เมื่อเด็กทำอะไรได้ดี และให้กำลังใจให้ความหวัง เมื่อเด็กทำอะไรไม่ได้ดีเท่าที่ควร ให้ความช่วยเหลือด้วยการกระตุ้นให้เด็กได้เห็นความสำคัญของการแนะแนว ทำให้เขาอยากได้รับการแนะแนวเกี่ยวกับปัญหาของเขา

๔. ค้นหาว่าเด็กมีจุดดีจุดเด่นตรงใด และช่วยเหลือให้โอกาสแก่เขาในการที่จะแสดงความสามารถในทุก ๆ ทาง กรณีนี้จะช่วยให้เด็กได้ค้นหาถึงคุณสมบัติที่ดีที่สุดของตนเอง และในขณะเดียวกันก็จะยังผลให้เด็กอื่น ๆ หันมาพิจารณาเขาในสิ่งดีสิ่งเด่นเหล่านั้น

๕. ช่วยให้เด็กได้รู้จักที่จะคบเพื่อน ทำความรู้จักกับเพื่อน ๆ การที่เขาได้รับการยอมรับจากบรรดาเพื่อนฝูง ก็จะช่วยให้เขาสามารถที่จะแก้ปัญหาอื่น ๆ ของเขาได้ลุล่วง

ค. ความยากจน

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาบางคนก็รู้สึกว่าตนเองเป็นบุคคลนอกสังคม รู้สึกตัวเองต้อยต่ำเนื่องจากพ่อแม่ยากจนไม่อาจมีเงินพอจะใช้สอยได้อย่างสบาย สำหรับเด็กบางคนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยไม่พอจะมีชีวิตอยู่ได้เหมือนคนอื่น ๆ สำหรับเด็กวัยรุ่นเหล่านี้เพราะเขามีความต้องการบางสิ่งบางอย่าง ทำให้เขาเกิดความขัดแย้งในใจในความเป็นอยู่ ในสังคมในสถาบัน รวมถึงในโรงเรียน เราควรจะได้อธิบายให้เขาเข้าใจ ปัญหาดังต่อไปนี้

เป็นความจริงว่า เรื่องของการแบ่งชั้นวรรณะกันในเรื่อง ฐานะเศรษฐกิจจะมีอยู่ในสังคมเราอย่างหลีกหนีไม่พ้น แต่ก็ไม่มีข้อจำกัดที่จะไม่ให้คนได้พัฒนาตนเองในเรื่องฐานะเศรษฐกิจ ในโรงเรียนก็มีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้เจริญงอกงามในทุกด้าน หนทางที่เด็กทุกคนจะก้าวไปข้างหน้าไปสู่ความสำเร็จ ความมีชื่อเสียง ความร่ำรวย เปิดไว้เสมอ นี่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่านักเรียนจะสามารถนำตัวเองไปสู่ความสำเร็จ และร่ำรวยได้ ด้วยความสามารถของตนเอง ก็อย่าได้ดูถูกคนอื่น ๆ ควรจะกระทำตนให้เสมอต้นเสมอปลาย จึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี เมื่อใดตนเองจะล้มก็ยังไม่ทราบได้ ทำดีไว้คนอื่นจะได้เห็นใจบ้าง นักเรียนควรจะได้รับรู้ไว้ นักเรียนทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้มีฐานะดี และที่ดีที่สุด ก็คือ การปรับตัวให้เข้ากันได้ทุกชั้นไม่ว่ารายหรือจน ในโรงเรียนนี้เรียกได้ว่า เป็นสังคมของผู้ที่มีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างดี

ในการดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาในทำนองนี้ ก็ควรจะได้ดำเนินการดังนี้

๑. ควรจะได้มีการศึกษาและวิเคราะห์อย่างละเอียด ถึงสภาพของทางบ้านและสิ่งแวดล้อมในชุมนุมชนของเด็กแต่ละคน ซึ่งเป็นพวกที่ค่อนข้างจน

๒. รายงานของโรงเรียนเกี่ยวกับเด็กแต่ละคนควรจะให้ทันสมัย และให้ประโยชน์ได้

เสมอ รวมถึงผลของการทดสอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ และการปรับตัวทางสังคม ตลอดจนผลสัมฤทธิ์ในด้านต่าง ๆ

๓. ควรจะได้มีการปรับปรุงวิชาต่าง ๆ ที่จัดสอนในโรงเรียน ตลอดจนกิจกรรมนอกหลักสูตรต่าง ๆ ให้เหมาะสมสอดคล้อง สนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นเหล่านี้

๔. ทางโรงเรียนควรจะได้ติดต่อกับทางฝ่ายชุมนุมชน เพื่อขอความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดหางานพิเศษนอกเวลา ให้กับเด็กนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีความจำเป็น เด็กนักเรียนวัยรุ่นเหล่านี้ก็มีทักษะบางประการ อันเป็นสิ่งที่ทางร้านหรือธุรกิจต่าง ๆ ในชุมนุมชนมีความต้องการ และเด็กเองก็ยากมีความรู้สึกที่ว่าตนเองก็มีคุณค่าอันมีประโยชน์เหล่านั้นอยากใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

นอกจากนี้ ในแต่ละเดือน ทางโรงเรียนควรจะได้จัดกิจกรรมให้ชื่อว่า "ใครเป็นใครในวงการธุรกิจ" ขึ้น โดยในการจัดแสดงนั้นให้มีรูปเด็กนักเรียนชาย ๓ คน นักเรียนหญิง ๓ คน ผู้ซึ่งไปทำงานพิเศษนอกเวลาเหล่านั้น พร้อมกับมีคำบรรยายถึงลักษณะของงานที่เด็กทำ ความคิดเห็นของนายจ้าง, ความก้าวหน้าในการงาน และข้อสนเทศอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ตลอดจนค่าจ้างสำหรับอาชีพนั้น และโครงการอื่น ๆ อันจะมีสำหรับให้เด็กได้ทำงานนอกเวลา

ผู้แนะแนว ควรจะได้ตระหนักอยู่ข้อหนึ่งว่า เด็กยากจนส่วนมากมีความต้องการอย่างยิ่งในการที่จะรู้สึกตัวเขาเองเป็นที่ยอมรับ เป็นบุคคลที่มีคุณค่า มีความสำคัญคนหนึ่ง และมีความต้องการที่จะได้มีโอกาสได้ทำงานให้บรรลุเป้าประสงค์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการขาดแคลนสิ่งที่ขาดไปของชีวิต

หน้าที่สำคัญยิ่งของการแนะแนวอันหนึ่งก็คือ เปิดโอกาสให้เด็กได้บรรลุผลสำเร็จในเป้าประสงค์อันมีค่า และประสบผลสำเร็จในเวลาอันสั้น และให้เด็กได้เกิดความต้องการที่จะรู้สึกว่าตนเองได้ประสบความสำเร็จ

๘.๒.๒.๕ <u>ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาพ่อแม่ไม่มีเวลาพอสำหรับเด็ก</u> ๆ

จากรายการสำรวจปัญหาที่เด็กวิตกกังวลใจ เรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องการมีเวลาน้อยที่ได้พบหน้าพ่อแม่ ปัญหานี้เป็นหัญหาใหญ่ แต่ก็สอดแทรกและข้องเกี่ยวอยู่ในหัวข้อปัญหาอื่น ๆ ที่กล่าว

มาแล้ว แต่ก็สำคัญเหมือนกัน

เมื่อหันไปพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอื่น ๆ มีไม่น้อยที่มีสาเหตุเนื่องมาแต่ ไม่มีเวลาที่พ่อแม่และเด็กจะได้มีความสัมพันธ์พร้อมหน้ากัน ผู้แนะแนวจะต้องรับรู้ว่า เด็กวัยรุ่นบางคนก็มีปัญหา เนื่องมาแต่การมีเวลาน้อยที่จะได้พบหน้าพ่อแม่ ผู้แนะแนว ก็จะได้รับรู้ถึงลักษณะปัญหาอันเป็นความปรารถนาอย่างลึกซึ้งของเด็กที่จะมีความสัมพันธ์พร้อมหน้ากับพ่อแม่

คำถามและข้อเสนอแนะดังกล่าวต่อไปนี้ ควรจะได้รับการพิจารณา

๑. แนะนำให้เด็กได้ลองศึกษาถึงจำนวนเวลาโดยประมาณ ที่สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนได้กระทำภาระกิจในหนึ่งสัปดาห์

๒. สมาชิกในครอบครัวใช้เวลาสักเท่าใดในการกระทำกิจกรรมอันมิได้กะเกณฑ์เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า ซึ่งงานนั้นก็มิใช่งานที่ได้เงินเดือนค่าจ้างแต่อย่างใด

๓. เวลาที่ใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นเวลาว่างนั้นนานเท่าใดในหนึ่งสัปดาห์ ทั้งนี้โดยหลังจากที่ได้ทำงานหรือกิจกรรมที่จำเป็นอื่น ๆ เรียบร้อยแล้ว

๔. ครอบครัวส่วนมากก็ต้องการที่จะทำให้มีแบบมีแผนในความเป็นอยู่อันแน่นอน กิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัวนั้นมีมากจนทำให้พ่อแม่มีเวลาได้พบหน้ากันกับลูก ๆก็เฉพาะตอนเย็นเป็นเช่นนี้ได้หรือไม่ พิจารณาร่วมกับเด็กในการจัดดังกล่าวจะทำได้หรือไม่ อย่างไร?

๕. มีบ่อยครั้งสักเท่าใด ที่เด็กนักเรียนวัยรุ่นกับพ่อแม่ได้ร่วมสนุกสนานกันอย่างจริงจัง จงบอกลักษณะของกิจกรรมที่เด็ก และพ่อแม่ได้ร่วมสนุกกันดังกล่าว อภิปรายกันถึงเรื่องข้อดีและประโยชน์ในการใช้เวลาว่างของตนเองอยู่ร่วมสนุกกับพ่อแม่

๖. จงสอบถามดูว่ามีกรณีใดบ้างที่เด็กนักเรียนขอร้องเสนอให้พ่อแม่มากระทำบางอย่างร่วมกัน ถ้านักเรียนคนใดไม่เคย หรือไม่ใครจะได้เคยคิดริอ่าน และขอร้องให้พ่อแม่มาร่วมทำบางสิ่งบางอย่างกับเขา ลองพยายามค้นหาว่า "เพราะเหตุใดเขาจึงไม่ได้ทำ"

๗. จงยกเอาคำถามนี้ให้เด็กช่วยกันตอบ "จะเป็นไปได้หรือไม่ว่า บางทีพ่อและแม่นั้นก็ไม่กล้าที่จะแสดงความจำนงที่จะร่วมกิจกรรมบางสิ่งบางอย่างร่วมกับเด็กนักเรียนวัยรุ่น ด้วยท่านเกรงว่าท่านจะได้รับการปฏิเสธ"

๘. กำหนดให้เด็กนักเรียนได้อภิปรายกันในประเด็นต่อไปนี้

"เด็กวัยรุ่น ควรจะได้เชิญให้พ่อแม่ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในเวลาว่างกับตน ทั้งนี้เป็นเรื่องของมรรยาทผู้ดี และการแสดงน้ำใจยินดีต่อผู้มีพระคุณ"

๘.๒.๒.๖ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับญาติพี่น้อง</u>

สำหรับเด็กที่อยู่บ้านซึ่งมีญาติพี่น้องมาอยู่ด้วย เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา ลูกหลานของพ่อแม่ ฯลฯ หรือเด็กที่ต้องมาพักอยู่กับญาติในกรณีที่ต้องมาเรียนหนังสือ ก็อาจมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องญาติ

บุคคลากรทางด้านการแนะแนว ควรจะได้มีความสนใจอย่างใกล้ชิด ถึงโครงสร้างของครอบครัว เพื่อสอบถามศึกษาจากผู้เป็นผู้ปกครองนักเรียน ทั้งนี้นอกเหนือไปจากที่ได้รับทราบจากเด็กเกี่ยวกับ "โครงสร้างของครอบครัว" เพราะว่าเด็กเองมิค่อยจะได้ให้รายละเอียดปลีกย่อยแต่อย่างใดเกี่ยวกับเรื่องนี้นัก เมื่อให้เด็กได้ตอบแบบสอบถามก็ตอบไปตามหน้าที่

สำหรับเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โดยปกติแล้วถ้าหากให้โอกาสแก่เขาในการที่จะได้ดำเนินการแก้ไข ก็อาจจะทำให้ปัญหานี้คลี่คลายไป ประการแรกสุดเราจำเป็นที่จะต้องทราบว่า อะไรเป็นบ่อเกิดแห่งความเครียดเหล่านั้น จากผลการศึกษาและวิเคราะห์บ่อเกิดของปัญหาของเด็ก เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็มี

๑. เด็กผู้ซึ่งมีปัญหาเนื่องมาแต่เขาต้องสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับญาติผู้ซึ่งมาจากบ้านนอกยากจน

๒. ตัวเด็กเองไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับคนอื่น ๆ ได้ดี

๓. เขาขัดการที่จะได้รับการเข้าใจและความเห็นใจจากญาติผู้ใหญ่ผู้ปกครอง

ข้อแนะนำสำหรับการแนะแนวเด็ก เนื่องในปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวในแง่ใดแง่หนึ่งดังกล่าวแล้วนี้ อันแรกสุดที่ควรกระทำก็คือ พิสูจน์ให้ประจักษ์ชัดถึงความจริงของความสัมพันธ์ข้อนี้ ให้เด็กได้เห็นคุณค่า และความจำเป็น

เด็กวัยรุ่นทุกคนมีความต้องการรับคำปรึกษา และรับการแนะแนวเป็นส่วนตัวจากผู้ใหญ่ผู้ซึ่งมีความเข้าใจปัญหาของเขา และมีความสนใจอย่างยิ่งในตัวเขา ในฐานะเขาก็เป็นเอกัตบุคคลควรจะได้เพียรพยายามที่จะสนองความต้องการดังกล่าวของเด็กให้ได้

ข้อเสนอแนะในตอนสุดท้ายเกี่ยวกับปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้แนะแนวจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า พ่อแม่บางคนก็เป็นคนที่ไร้ความสามารถในเรื่องของสมรรถวิสัย หรือในเรื่องของบุคลิกท่าทาง หรือไม่ก็ไม่มีทั้งสองอย่าง ในอันที่จะเป็นเครื่องทำให้เด็ก ๆ มีความมั่นคงทางอารมณ์ ส่วนในเรื่องของการเศรษฐกิจนั้น อาจจะจัดอยู่ในกรณีดังกล่าว หรืออาจจะไม่จัดอยู่ในกรณีดังกล่าวก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นในกรณีใด ๆ ก็ตาม ทางโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบในการที่จะจัดสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ กับความต้องการทางอารมณ์ของเด็ก ซึ่งไม่เคยได้รับเลยที่บ้านของเด็ก

๘.๒.๓ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา

ชีวิตที่ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับการใช้เวลาของตนให้เป็นประโยชน์ ครูเองก็จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการใช้เวลาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากหน้าที่ของครูมีมากมายหลายประการ บางสิ่งก็เอาแน่นอนอะไรไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี "ตาราง" หมายกำหนดการใช้เวลาในวันหนึ่ง ๆ เดือนหนึ่ง ๆ หรือปีหนึ่ง ๆ ตัวนักเรียนเองก็มีปัญหาในเรื่องการใช้เวลาเช่นเดียวกันและเวลาก็มีผลต่อการเล่าเรียนของเด็กด้วย สิ่งหนึ่งที่จะสังเกตเห็นได้ง่ายถึงการไม่รู้จักใช้เวลาก็คือ การได้คะแนนต่ำ หรือสอบตก ดังตัวอย่างผลการศึกษาของ ลิทเทิล[๓๐] ปี ค.ศ.๑๙๔๙ ได้สอบถามครูโรงเรียนมัธยมในสหรัฐอเมริกาจำนวน ๑๐๐ คน ด้วยข้อคำถามที่ว่า "อะไรที่เป็นผลอันบังเกิดขึ้นแก่ชีวิตของเด็กนักเรียนเนื่องมาแต่เรื่องเกี่ยวกับการใช้เวลา" สรุปแล้วได้ความว่า "ครูโดยทั่วไปเพ่งเล็งถึงว่า ปัญหาที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับการใช้เวลาก็คือ เรื่องเกี่ยวกับ เกรด เด็กที่ไม่รู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ก็มักจะได้ เกรดต่ำ"

เทคนิคในการส่งเสริมให้เด็กได้รู้และเข้าใจถึงเรื่องคุณค่าของเวลา ก็โดยการจัดกิจกรรมโฮมรูม สอดแทรกในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ข้อเสนอแนะและข้อควรคำนึงเกี่ยวกับความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา มีดังนี้ คือ

๘.๒.๓.๑ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการใช้เวลา

ปัญหาการรู้จักใช้เวลา นับเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของครูโฮมรูม และครูทุกคนในโรงเรียน ในการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักวางแผนในการใช้เวลาในวันหนึ่ง ๆ ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญซึ่งนักเรียนกำลังประสบอยู่ สาเหตุสำคัญที่นักเรียนมีความต้องการและประสบปัญหาในด้านนี้ อาจกล่าวได้ดังนี้

ก. นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบและมิได้สนใจที่จะคิดคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างแท้จริง นักเรียนเพียงแต่ทราบว่า เวลาในวันหนึ่งนั้นยาวนานมาก และมีงานมากมายหลายอย่างที่จำเป็นจะต้องทำ ซึ่งงานดังกล่าวมีทั้งที่เขาถูกบังคับให้ทำ และงานที่เขาอยากจะทำในช่วงเวลาดังกล่าว

---

๓๐ From an unpublished study by Little, Wilson., 1948. (Cited by) Little, W., and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School p.116.

เกี่ยวกับเรื่องนี้จำเป็นที่ครูโฮมรูม, ครูแนะแนว และครูอื่น ๆ ทุกคนจะได้ให้ความช่วยเหลือ โดยชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของเวลาอย่างแท้จริง ส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักเทคนิคต่าง ๆ ในการที่จะใช้เวลาเหล่านั้น

ข. นักเรียนหลายต่อหลายคนคิดว่า ครูทุกคนในโรงเรียนเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือและคอยบงการในเรื่องการใช้เวลา โดยที่นักเรียนเข้าใจว่าครูทุกคนจะเป็นผู้กำหนดงาน หรือให้การบ้าน หรือเป็นผู้กำหนดเวลาส่งงานเหล่านั้น นักเรียนไม่จำเป็นต้องคิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องการใช้เวลา เพียงแต่ทำตามที่ครูสั่งก็ดีแล้ว อนึ่ง นักเรียนต่างพากันเข้าใจว่า ครูคือบุคคลสำคัญที่สุดที่จะคอยบงการชีวิตในโรงเรียนของเขา และนักเรียนต่างก็เคารพนับถือ และเชื่อฟังครูอย่างดีที่สุด ความคิดคำนึงในแง่นี้ของนักเรียนยังผลให้นักเรียนไม่คิดอ่านเป็นตัวของตัวเองในเรื่องการใช้เวลา

ค. ลักษณะโดยทั่วไปประการหนึ่งของนักเรียนวัยรุ่นเหล่านี้ ก็คือ มีความกระตือรือล้นอยากเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมพิเศษ, กิจกรรมชุมนุม, กิจกรรมกีฬา กิจกรรมทางด้านสังคม หรือกิจกรรมนักเรียนประเภทอื่น ๆ เมื่อใดที่นักเรียนได้มีหน้าที่ที่จะรับผิดชอบในงานใด เขาจะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่เขาสามารถจะทำได้ เพื่อให้งานดังกล่าวบรรลุผลสำเร็จอย่างดีที่สุด การที่นักเรียนทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้กับกิจกรรมอันใดอันหนึ่งที่เขารับผิดชอบก็มักจะทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียน ด้วยนักเรียนไม่มีเวลาที่จะคิดอ่านในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของตนเองนั่นเอง

เกี่ยวกับปัญหาเรื่องการไม่รู้จักแบ่งเวลาดังกล่าวนี้ ก็อาจจะช่วยเหลือได้โดยการจัดกิจกรรมการแนะแนว, กิจกรรมโฮมรูมเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่นักเรียนส่วนใหญ่ประสบ และก็เป็นที่เชื่อได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่ก็มีความต้องการให้ทางโรงเรียนช่วยเหลือในเรื่องนี้ ความต้องการที่จะให้ช่วยเหลือมีมากน้อยเพียงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับนักเรียนแต่ละคน ปัญหาเกี่ยวกับการรู้จักใช้เวลาก็ในทำนองเดียวกันกับปัญหาการใช้เงิน กล่าวคือ เป็นปัญหาส่วนตัวของแต่ละบุคคลซึ่งไม่เหมือนกัน และแต่ละคนก็อาจจะหาเหตุผลได้มากมายมาโต้แย้งต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ตัวเขาในเรื่องของการใช้เวลา หรือการใช้เงิน ประการสำคัญอยู่ที่ว่าให้นักเรียนแต่ละคน

ได้เข้าใจปัญหาในเรื่องนี้ด้วยตนเอง และคิดหาวิธีการที่ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ อันเหมาะสมกับตนเอง

ถึงแม้ว่าเรื่องของการรู้จักแบ่งเวลาจะเป็นเรื่องของส่วนตัวแต่ละบุคคลก็ตาม แต่นักเรียนต่างก็ต้องการที่จะทราบถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ อันมีผลต่อการวางแผน หรือการกะโครงงานในวันหนึ่ง ๆ กิจกรรมสำคัญที่จักช่วยให้นักเรียนเกิดแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้เวลาก็คือ "การอภิปรายร่วมกัน" ในกิจกรรมโฮมรูม ประโยชน์ที่จะได้รับจากการร่วมอภิปรายดังกล่าว ประการแรก เด็กแต่ละคนจะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ประการที่สอง เด็กแต่ละคนจะได้รู้และเข้าใจว่าคนอื่นๆ ก็มีปัญหาในเรื่องนี้ ในทำนองเดียวกันกับตนเอง และตนเองก็เป็นสมาชิกในกลุ่มที่ทุกคนยอมรับฟังในความคิดเห็นในการอภิปรายเพื่อหาทางแก้ปัญหาดังกล่าว การเข้าใจดังกล่าวจะช่วยป้องกันมิให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย และประสบปัญหาดังกล่าวแต่เพียงผู้เดียว และช่วยขจัดความรู้สึกกลัวว่าตนเองจะไม่เป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง ให้หมดสิ้น

ครูโฮมรูม หรือผู้แนะแนวอาจจะดำเนินการดังข้อเสนอแนะต่อไปนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ในอันที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาดังกล่าว

๑. กำหนดให้นักเรียนในกลุ่มของตนอภิปรายกันถึงเรื่องต่าง ๆ

- คำว่าเวลาคืออะไร คุณค่าของเวลามีอย่างไร
- "การรู้จักใช้เวลา"คืออย่างไร
- "การประหยัดเวลา" ทำอย่างไร
- มีองค์ประกอบอะไรบ้าง ที่มามีบทบาทต่อการแบ่งเวลา
- ฯลฯ

การจัดอภิปรายดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนเล็งเห็นคุณค่าของเวลา และช่วยให้เด็กได้เล็งเห็นถึงข้อปลีกย่อยอื่น ๆ ที่มามีบทบาทต่อการใช้เวลา และแบ่งเวลา ทั้งนี้ก็จะเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนผู้ซึ่งเพียรพยายามที่จะจัดแบ่งเวลา กระทำการแบ่งเวลาได้อย่างมีแบบแผนดียิ่งขึ้น

๒. เสนอแนะให้นักเรียนลองคิดถึงการใช้เวลาของตนเอง และให้เขียนข้อดี, ข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อจะได้นำมาอภิปรายร่วมกัน และจะเป็นการเสนอแนะความคิดเกี่ยวกับการรู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อไป นอกจากนี้ครูโฮมรูม ก็อาจจะบอกให้นักเรียนทุกคนเขียนรายการสิ่งที่นักเรียนจะต้องทำแต่ละวัน และเวลาที่ใช้ในการกระทำสิ่งเหล่านั้น ซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นจะต้องเอาบันทึกส่วนตัวดังกล่าวไปให้คนอื่นดู จากนั้นนักเรียนก็จะได้มองเห็นโครงร่างหยาบๆ ของการแบ่งเวลาทำงาน คำถามต่อไปที่นักเรียนควรจะได้คิดก็คือ ช่วงเวลาใด เป็นเวลาสำคัญในการที่นักเรียนต้องรู้จักแบ่ง รู้จักใช้เวลาเหล่านั้นในการทำงานต่าง ๆ วันหยุด เช่น วันเสาร์ อาทิตย์ หรือ วันอื่น ๆ นั้น นักเรียนได้กะโครงงานไว้อย่างไร

๓. เสนอแนะให้นักเรียนกะโครงงานที่จะต้องทำในสัปดาห์หนึ่ง ๆ ทั้งที่อยู่บ้านและมาโรงเรียน โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำถึงข้อบกพร่องโดยทั่วไปของการกะโครงงานขั้นแรก และวิธีการปรับปรุงโครงงานและการใช้เวลาดังกล่าวในขั้นต่อไป ถ้าจำเป็นครูก็อาจจะทำตัวอย่างตารางกะเวลาในการทำงานตลอดสัปดาห์ให้เด็กได้ดู พร้อมกับชี้แจงให้นักเรียนได้คิดคำนึงถึงกิจกรรมของนักเรียนที่จะต้องทำนับตั้งแต่ ลืมตาตื่นขึ้นจากที่นอนเรื่อยไปจนถึงเวลาเข้านอนอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมการรักษาความสะอาด,ร่างกาย,การแต่งตัว การรับประทานอาหาร, การเดินทางมาโรงเรียน,การเรียน,การทำกิจกรรมพิเศษ การเดินทางกลับบ้าน, การพักผ่อนหย่อนใจ, การดูหนังสือ และทำการบ้าน, การรับผิดชอบในบ้านเรือน การหลับนอน .....ฯลฯ

๔. หลังจากที่ได้เสนอให้นักเรียนได้ทดลองจัดทำโครงงานตลอดสัปดาห์ของตนเอง และก็ควรจะได้ให้เวลาที่นักเรียนจะได้ไปทดลองปฏิบัติตนตามโครงงานดังกล่าวสักระยะหนึ่ง จากนั้นค่อยร่วมกันอภิปรายถึงปัญหา และข้อบกพร่องที่นักเรียนทุกคนได้ประสบมา มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น, ข้อเสนอแนะ และแนวความคิดในการที่จะปรับปรุงโครงงานดังกล่าว ครูควรจะเป็นผู้ให้ข้อคิดว่า การทำโครงงานดังกล่าวมิใช่งานที่จะต้องทำสำเร็จสมความมุ่งหมายได้ในเร็ววัน แต่เป็นสิ่งที่จะต้องคิดอ่านปรับปรุงไปอยู่เรื่อย ๆ เมื่อใดที่นักเรียนได้สนใจที่จะทำอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะทำให้นักเรียนมองเห็นหนทางอันจะนำไปสู่การกะโครงงานของชีวิตในอนาคตได้ ซึ่งอันนี้ก็นับว่าเป็นเป้าประสงค์อันสำคัญยิ่งของงานแนะแนว

๔.๒.๓.๒ ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในการศึกษา

นักเรียนที่ไม่รู้จักการแบ่งเวลาในการทำงานและการเรียน ก็มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้จักวิธีการศึกษาเล่าเรียน หรือไม่มีวิสัยในการศึกษาเล่าเรียนที่ดีด้วย ดังจะเห็นได้จากปัญหานี้มีมากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากปัญหาแรกนั่นเอง ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการศึกษาเล่าเรียนนั้นได้เป็นที่สนใจกันอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่นักศึกษา และก็ได้มีผู้ทรงคุณวุฒิได้คิดอ่านเขียนตำรับตำราเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มาก ซึ่งควรที่ครูโฮมรูมจะได้นำมาแนะนำให้เด็กได้รู้จักและได้อ่าน

ข้อเสนอแนะ และข้อควรคำนึงเกี่ยวกับเทคนิคในการศึกษาเล่าเรียนมีดังนี้ คือ

๑. ครูและนักเรียนควรจะได้อภิปรายร่วมกันถึงเรื่ององค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาเล่าเรียน ดังเช่น

- สภาพร่างกาย, สุขภาพโดยทั่วไป, โรคภัยไข้เจ็บ
- ความเฉลียวฉลาด, ความถนัดทางด้านการเรียน หรือความสามารถในด้านการเรียน
- ความสามารถในการอ่าน
- ผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาเล่าเรียนวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจตลอดเนื้อหาในวิชาที่เรียน
- การรู้จักใช้หองสมุด
- พื้นเพทางบ้าน และสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเล่าเรียนที่บ้าน
- สถานการณ์ที่ส่งเสริมด้านการเรียนที่โรงเรียน
- การจัดทำตารางทำงานทั้งที่โรงเรียน และที่บ้าน
- ความเข้าใจถึงเป้าประสงค์อันแท้จริงในการบ้าน หรือตามที่ครูกำหนดให้แต่ละวัน
- ความเข้าใจในหลักเบื้องต้น ในวิชาการศึกษาเล่าเรียน ดังเช่น วิธีการจำให้ได้ดีที่สุด
- ลักษณะเพื่อนร่วมชั้น และ เพื่อนร่วมกิจกรรมอื่น ๆ

– ความมีเสถียรภาพทางจิตใจ, ไม่มีเรื่องวิตกกังวลใจ หรืออารมณ์ขุ่นมัว [๓๑]

๒. ครูโฮมรูมควรจะได้แนะนำให้นักเรียนทุกคนได้เข้าใจว่า มีนักเรียนอยู่เพียงจำนวนน้อยเท่านั้น ที่เรียนช้าถึงขนาดปัญญาอ่อน และจำเป็นจะต้องส่งไปอยู่โรงเรียนพิเศษ แต่มีนักเรียนส่วนมากสามารถที่จะสั่งสอนอบรมให้เกิดทักษะ และสามารถปรับปรุงนิสัยทางด้านการศึกษาเล่าเรียนในอันที่จะแก้ไขปรับปรุงให้สามารถที่จะศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๓. ครูและนักเรียนทุกคนควรจะได้เข้าใจร่วมกันว่า "ไม่มีวิธีการศึกษาเล่าเรียนวิธีใดที่สามารถใช้เป็นแบบแผนเหมาะสมกับนักเรียนทุกคน" นักเรียนแต่ละคนต่างก็แตกต่างกันในทุกด้าน ดังนั้นนักเรียนแต่ละคนจึงควรได้มีวิธีการศึกษาเล่าเรียนอันเป็นของตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม วิธีการอันหนึ่ง หรือ เทคนิคอันหนึ่ง อาจจะเหมาะสมกับนักเรียนหลายคน นักเรียนควรจะได้รับรู้วิธีการหลาย ๆ วิธี เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวคิดเบื้องต้น สำหรับคิดหาวิธีการรับเป็นของตนเอง ซึ่งการได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกันนับว่าเป็นผลดียิ่ง

๔. ทางโรงเรียนควรจะได้ถือเป็นภาระหน้าที่ ในอันที่จะช่วยเหลือนักเรียนทุกคนให้รู้จักปรับปรุงตนเองในด้านทักษะ และวิสัยในการศึกษาเล่าเรียนให้ได้ผลดี และความรับผิดชอบดังกล่าวควรจะได้กระทำติดต่อกันไป เพราะว่า การที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักสร้างนิสัยที่ดีในการศึกษาเล่าเรียนมิใช่เป็นของง่ายที่จะทำได้สำเร็จเร็วขึ้นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง ในปีหนึ่ง ๆ ก็มีนักเรียนเข้ามาใหม่อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งเด็กเหล่านี้ต่างก็ต้องการที่จะปรับปรุงตัวในด้านการศึกษาเล่าเรียน เช่นเดียวกับนักเรียนเก่า อนึ่ง โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งจัดหลักสูตรการเรียนการสอน ผิดแผกแตกต่างออกไปจากโรงเรียนมัธยมโดยทั่วไป ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ทางโรงเรียนจะต้องให้บริการปฐมนิเทศอย่างดียิ่งแก่นักเรียนเหล่านี้ เพื่อช่วยให้เด็กได้ปรับปรุงตัวให้เข้าได้ด้วยดีกับสภาพแวดล้อมที่แปลกใหม่ในโรงเรียน

---

[๓๑] Traxler, Arthur.E., The Improvement of Student Habits and Skills Educational Records Bulletin, October, 1944, pp. 4-5.

๕. การส่งเสริมให้นักเรียนได้ปรับปรุงตนเองให้เกิดวิสัยที่ดีในการศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของครูผู้สอนทุกคน โดยเหตุที่ครูผู้สอนมีหน้าที่ในด้านการให้การศึกษาแก่นักเรียนอยู่แล้ว ครูทุกคนมิอาจจะคอยให้นักเรียนต้องปรับตัวให้เข้ากับตนเองฝ่ายเดียว แต่ครูทุกคนควรถือเป็นหน้าที่ในอันที่จะปรับตัวให้เหมาะสมกับความต้องการ และความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่ม แต่ละคน นอกจากนั้นก็จะต้องยอมรับในความรับผิดชอบในอันที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีวิสัยการเรียนที่ดี และเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในวิชาต่าง ๆ ที่ตนเองเป็นผู้สอน แม้ว่าในแต่ละวิชานั้น จำเป็นต้องใช้วิธีการและเทคนิคในการเรียนแตกต่างกันไปก็ตาม แต่ครูผู้สอนในแต่ละวิชาควรจะยอมรับเสียแต่แรกว่าในการที่จะสอนวิชาใดนั้นมิใช่ว่าครูจะทราบเพียงแต่ว่ามีเนื้อหาอะไรบ้างที่เด็กจะต้องเรียน แต่จะต้องรวมความถึงว่า มีวิธีการอย่างไรที่จะเรียนวิชานั้นให้ได้ดีที่สุด และก็เป็นที่เชื่อถือได้ว่า ครูผู้ที่ถนัดในการสอนวิชาใด ก็คงจะเป็นผู้ที่ทราบถึงวิธีการที่จะศึกษาวิชานั้น ๆ ได้ดีกว่าคนอื่น สรุปแล้วครูผู้สอนนอกจากจะรับผิดชอบในด้านเนื้อหาวิชานั้น ยังต้องรับผิดชอบในการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักวิธีที่จะเรียนวิชานั้นได้อย่างดีที่สุดด้วย และในการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ก็น่าที่จะได้คำนึงถึงประการหลังนี้ประกอบด้วย

๘.๒.๓.๓ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำการบ้านในแต่ละวิชา</u>

เด็กส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ทางโรงเรียนให้การบ้านมากเกินไปเสมอและควรจะงดการบ้านให้น้อยลง สาเหตุที่นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดดังนั้นก็อาจเป็นเพราะ

๑. ครูทุกคนเชื่อว่าการเรียนหนังสือต้องมีการบ้าน วิชาไหนที่ไม่มีการบ้าน เด็กมักจะปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่ ดังนั้นครูจึงจำต้องให้การบ้านเด็กตลอดเทอม ตลอดปี เพื่อเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กได้เอาใจใส่ในวิชาที่เรียนอยู่เสมอ

๒. นักเรียนต้องทำการบ้านมากมายหลายวิชาที่ครูทุกคนกำหนด โดยครูแต่ละคนต่างก็คำนึงถึงวิชาของตนเองเป็นใหญ่ ขาดการประสานงานกันในระหว่างครูด้วยกัน ในบางกรณีครูอาจให้การบ้านเป็นการระบายความคับแค้นแน่นใจที่ตนเองเคยประสบมาสมัยเป็นนักเรียน

๓. การกำหนดให้ทำรายงานค้นคว้าหนังสือ ปรากฏอยู่บ่อย ๆ ว่า ครูมิได้มีการสำรวจวัสดุที่เด็กจะค้นคว้าเสียก่อนมอบหมายงาน โดยผลักภาระหน้าที่รับผิดชอบทั้งหมดให้ขึ้นอยู่กับเด็ก หรือ มีวัสดุที่จะต้องค้นคว้าอยู่น้อย ไม่พอเพียงกับความต้องการ ทำให้นักเรียนเกิดความวุ่นวายใจ วิตกกังวลใจ รู้สึกว่าทำให้งานเล็กกลายเป็นงานใหญ่

๔. เด็กนักเรียนขาดความเข้าใจในการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ กล่าวคือ นักเรียนขาดความเข้าใจจุดประสงค์อันแท้จริงของการให้การบ้าน ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง นักเรียนไม่เข้าใจวิธีทำการบ้านต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้ทำไม่ได้ ไม่อยากจะทำ ขาดความสนใจปล่อยปละละเลย ผลักวันประกันพรุ่ง ทำให้งานพอกพูนมากขึ้น ไม่อาจทำเสร็จทันส่งและยังผลให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการบ้านทุกอย่าง

ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำงานบ้านในแต่ละวิชา กล่าวได้ดังนี้

๑. ครูแต่ละคนควรคิดคำนึงอยู่เสมอว่า ตนเองกับนักเรียนกำลังร่วมมือกันในกิจกรรมการเรียนการสอน และต่างก็มีเป้าประสงค์อันเดียวกัน ซึ่งเรื่องนี้จำเป็นที่ครูจะต้องทำให้นักเรียนได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงความจริงข้อนี้เสียตั้งแต่แรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุดประสงค์ของการเรียนการสอนในวิชานั้น ๆ ความสัมพันธ์กันระหว่างกิจกรรมการเรียนและการทำการบ้านกับเป้าประสงค์ดังกล่าว อันจะทำให้นักเรียนกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอย่างมีความหมาย

๒. ครูควรจะส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดี ต้องการศึกษา เล่าเรียน โดยถือว่าการศึกษาเล่าเรียนก็เหมือนงานอื่น ๆ คือยิ่งทำก็ยิ่งชำนาญ และมีประสบการณ์มากขึ้น นักเรียนทุกคนมีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในการเล่าเรียน ถ้าหากพยายามดำเนินการอย่างจุดมุ่งหมาย

๓. จัดให้มีการอภิปรายกันถึงเรื่องคุณค่าของการศึกษาเล่าเรียน การบ้าน การสอบ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีทัศนคติดีต่อ "การบ้าน และการสอบ" และกระตือรือล้นที่จะทำงานดังกล่าว โดยมิผลักวัน ประกันพรุ่ง

๔. อภิปรายกันถึงเรื่องสภาพการทางร่างกาย, สภาพการทางบ้าน, สภาพการทางด้านโรงเรียนที่มีส่วนส่งเสริมประสิทธิภาพในการศึกษาเล่าเรียน

๕. อภิปรายกันถึงการพัฒนาตนเองในด้าน ความจำ, สุขภาพร่างกาย, วิสัยในการศึกษา ความเร็วและความสามารถในการอ่าน และวิธีการทำบันทึกย่อ

๖. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เกิดการอ่าน และฟังอย่างกว้างขวาง โดยให้นำเอาเรื่องที่นักเรียนไปอ่านมาอภิปราย และวิพากษ์วิจารณ์กันในกลุ่ม

๘.๒.๓.๔ <u>ข้อเสนอแนะในปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง</u>

การช่วยให้นักเรียนได้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นับเป็นเป้าประสงค์อันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการศึกษาในระดับมัธยม และนับวันจะสำคัญยิ่ง ๆ ขึ้นไปในโอกาสที่โลกกำลังเจริญขึ้น ธุรกิจประจำวันในชีวิตของแต่ละคนมากขึ้น ค่าครองชีพสูงขึ้น เวลาทุก ๆ เสี้ยววินาทีจะต้องถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ส่งผลให้บุคคลประสบผลสำเร็จในกิจการงานของตนได้ ในวงการศึกษา วงการเศรษฐกิจ และการเมืองต่าง ๆ ต่างก็ได้เน้นความสำคัญในการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์โดยมิปล่อยให้ล่วงเลยไปโดยมิทำอะไรเลย

ผู้แนะแนว ครูโฮมรูม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาทางให้ความช่วยเหลือนักเรียนทุกคนให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง วิธีช่วยเหลือควรเป็นวิธีการง่าย ๆ และตรงไปตรงมา กิจกรรมร่วมอภิปรายกันเป็นกลุ่ม นั้นมีส่วนช่วยเหลือในปัญหาด้านนี้ได้อย่างดียิ่ง

ข้อเสนอแนะและข้อควรคำนึงเกี่ยวกับปัญหาการใช้เวลาว่าง

๑. ครูโฮมรูม ควรจะได้เสนอแนะให้นักเรียนในกลุ่ม คิดหาคำตอบด้วยตนเองในคำถามที่ว่า คำว่า " เวลาว่าง " นั้นคืออะไร

๒. ให้นักเรียนแต่ละคนได้กะประมาณเวลาว่างที่ตนมีในสัปดาห์หนึ่ง ๆ และจากนั้นก็ให้นักเรียนได้ศึกษากิจกรรมที่ทำประจำวัน และไตร่ตรองดูว่าในช่วงเวลาที่ว่างนั้นนักเรียนควรจะใช้ทำกิจกรรมอันใด

๓. กระตุ้นให้นักเรียนได้คิดใคร่ครวญ อภิปรายในปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเวลาว่าง ดังเช่น

- เวลาว่างมีความสำคัญอย่างไรต่อนักเรียน
- นักเรียนใช้เวลาว่างทำอะไร และมีความต้องการที่จะใช้เวลาว่างทำอะไร

๔. เสนอแนะให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันในเรื่องเกี่ยวกับ ชนิด และประเภทของกิจกรรมที่ทำในเวลาว่าง ทั้งที่เป็นระเบียบแบบแผน ดังเช่นกิจกรรมลูกเสือและอนุกาชาด และกิจกรรมที่ไม่เป็นระเบียบแบบแผน ดังเช่น การอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ เป็นต้น เสนอให้นักเรียนได้หยิบยกข้อดี และข้อบกพร่องในกิจกรรมดังกล่าวขึ้นมาอภิปราย

๕. จัดให้มีการโต้วาทีในหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง ดังเช่น

– การใช้เวลาว่างในการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนดีกว่าทำอะไรเงียบ ๆ คนเดียว

– ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือดีกว่าดูภาพยนตร์

การโต้วาทีดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการร่วมกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน กับประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจตามลำพัง

๖. อภิปรายกันถึงบทบาท หรืออิทธิพลของกิจกรรมพิเศษ ที่กระทำในเวลาว่างที่มีผลต่อชีวิตนักเรียน ทั้งทางด้านดี และไม่ดี ดังเช่น ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ เล่นกีฬา ฟังดนตรี ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือ วาดเขียน ร้องเพลง....ฯลฯ

เท่าที่ได้กล่าวมานี้เป็นกิจกรรมในโฮมรูมซึ่งอาศัย "การแนะแนวหมู่" เพื่อช่วยให้นักเรียนทุกคนได้รู้และเข้าใจในเรื่องความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของตนเอง และศึกษาวิธีที่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อย่างที่สุด ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่าการแนะแนวหมู่ดังกล่าวจะสนองความต้องการและแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ทุกกรณี แต่ถ้าหากดำเนินการจัดกิจกรรมโฮมรมให้มีประสิทธิภาพแล้ว ก็เป็นที่เชื่อได้ว่านักเรียนจะได้รับประโยชน์อย่างที่สุด และทำให้นักเรียนส่วนใหญ่แก้ปัญหานี้ได้ด้วยตนเองไม่จำเป็นจะต้องรอรับคำชี้กษาส่วนตัวก็ได้

๘.๒.๔ <u>ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)</u>

ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคตนับเป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลยิ่งกว่าปัญหาใดทั้งหมด ทั้งนี้ก็อาจจะเนื่องมาจากโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม ที่นักเรียนจำต้องมีการตัดสินใจเลือกแผนกวิชาชีพ หรือแผนกวิชาที่นำไปสู่อาชีพตั้งแต่อยู่ ม.ศ.๒ ประการหนึ่ง และอีกประการ

หนึ่ง ก็อาจเนื่องมาแต่นักเรียนมีความไม่แน่ใจในอาชีพที่นักเรียนตัดสินใจเลือกแล้วว่าจะมีความก้าวหน้าและมั่นคงเพียงใด หรือไม่แน่ใจในอาชีพที่ตนเองตัดสินใจ ซึ่งอาจเกิดการขัดแย้งและยิ่งยากใจในปัญหาดังกล่าว

ข้อเสนอแนะและข้อควรคำนึงเกี่ยวกับความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต มีดังนี้

๘.๒.๔.๑ <u>ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ</u>

ปัญหานี้นับเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งที่นักเรียนประสบ ซึ่งทางโรงเรียนก็มีโครงการช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องนี้อยู่แล้ว คือจัดสอนวิชาการสำรวจอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่ก็กล่าวถึงอาชีพต่าง ๆ ตามแผนกวิชาที่เปิดสอนในโรงเรียน แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีวิชาชีพอีกเป็นจำนวนมากที่นักเรียนสนใจซึ่งมิได้เปิดสอนในโรงเรียน ซึ่งกิจกรรมที่น่าจะกระทำได้ก็คือ การเลือกศึกษาอาชีพอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากที่เปิดสอนกันอยู่ในโรงเรียน ซึ่งเกณฑ์การเลือกก็อาจกล่าวได้ดังนี้ คือ

ก. อาชีพที่บรรดาศิษย์เก่าของโรงเรียนกำลังทำอยู่

ข. อาชีพที่สำคัญ ๆ หรือกำลังเป็นที่นิยมกันในขณะนี้

ค. อาชีพที่นักเรียนส่วนใหญ่สนใจ

ในการตกลงตัดสินใจว่าจะเลือกอาชีพใดมาศึกษาและอธิบายก็ควรจะได้คำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ด้วย

ประการที่หนึ่ง ควรเลือกอาชีพที่นักเรียนสนใจเป็นเกณฑ์สำคัญ

ประการที่สอง จำนวนอาชีพทั้งหมดที่เลือกไม่ควรจะมากนัก ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้มีเวลามีโอกาสพอที่จะศึกษา อภิปราย และทำความเข้าใจได้ด้วยดี โดยไม่มากเกินไป

ประการที่สาม เลือกอาชีพที่พอจะจัดเชิญวิทยากรมาได้ง่าย

ประการที่สี่ เวลาที่เหมาะสมก็ควรเป็นในช่วงเวลากิจกรรมโฮมรูม [๓๒]

---

[๓๒] Hoppock, Robert., <u>Group Guidance</u> McGraw-Hill Book Company, inc., New York, 1949, p.26.

ในการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชีพ เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในการที่จะเลือกอาชีพนั้น ถ้ามีรายการที่บอกถึงจำนวนศิษย์เก่าของโรงเรียน ที่ออกไปประกอบอาชีพนั้น ๆ ได้ ก็จะเป็นการดีอย่างยิ่ง เพราะว่าถ้าหากโรงเรียนได้มีโครงการติดตามนักเรียนเก่าก็จะได้ข้อสนเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ จากศิษย์เก่าด้วยวิธีการติดตามผลดังกล่าว แต่ถ้าไม่มีการติดตามนักเรียนเก่ามาก่อน ก็อาจจะทำได้โดยการติดต่อสอบถามไปยังเจ้าสังกัด หรือหัวหน้าสำนักงานอาชีพดังกล่าว ตัวนักเรียนปัจจุบันเองสามารถช่วยในเรื่องนี้ได้อย่างมาก นักเรียนอาจมีพี่ชาย, พี่สาว ซึ่งเป็นเหมือนที่สนิทสนม หรือรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ ซึ่งอาจจะขอร้องให้เขาเป็นผู้ให้ข้อสนเทศอันพึงประสงค์ เกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ แก่ทางโรงเรียนได้

สำหรับการติดตามนักเรียนเก่านั้น มีข้อควรคำนึงและข้อควรทราบ คือ

๑. วัน เดือน ปี ที่จบจากโรงเรียน

๒. แผนกวิชาที่เรียน และผลการเรียนในขณะที่เป็นนักเรียนอยู่ที่โรงเรียนนี้

๓. กิจกรรมพิเศษ และกิจกรรมนอกหลักสูตร ที่นักเรียนผู้นั้นเคยสนใจและเคยทำ

๔. งานพิเศษที่เขาเคยทำนอกเวลาเรียน

๕. อาชีพในปัจจุบัน

๖. การเตรียมตัวก่อนจะมาประกอบอาชีพดังกล่าว

๗. อาชีพที่ทำอยู่นั้นตรงตามความสนใจ และความตั้งใจเดิมหรือไม่

๘. ลักษณะเฉพาะทางด้านบุคลิกภาพ และการปรับปรุงตัวสำหรับการประกอบอาชีพดังกล่าว

หลังจากที่ได้ทราบว่ามีอาชีพสำคัญ ๆ ที่ได้เลือกไว้นั้น มีอาชีพใดบ้างที่ศิษย์เก่าของโรงเรียนไปทำอยู่ ขั้นต่อไปก็จำจะต้องมีการศึกษาอาชีพนั้นอย่างละเอียดต่อไป ข้อสนเทศที่น่าสนใจและน่าศึกษาในแต่ละอาชีพนั้นอาจกล่าวได้ดังนี้

๑. การศึกษา และการฝึกฝนอบรมก่อนที่จะเข้าประกอบอาชีพนั้น

๒. บุคลิกลักษณะของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพนั้น ๆ

๓. ตำแหน่งงานในอาชีพ ขั้นเงินเดือน และรายได้พิเศษอื่น ๆ

๔. สภาพการทำงาน และอุปกรณ์การทำงาน

๕. เวลาการทำงาน

๖. สวัสดิการในอาชีพ

๗. ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับอาชีพอื่น

๘. การลงทุนในการทำงานดังกล่าว

๙. ความก้าวหน้าในอาชีพ

๑๐. ข้อดี และข้อเสียในอาชีพ

๑๑. เกณฑ์การรับสมัครบุคคลเข้าทำงาน

ในการศึกษาอาชีพดังกล่าวข้อสนเทศบางอย่างเราอาจหาได้จากเอกสารเผยแพร่ และบางอย่างก็ได้จากการเชิญบุคคลในอาชีพนั้น ๆ มาพูด การเชิญบุคคลสำคัญ ๆ ในวงอาชีพนั้นมาพูดจะทำให้ได้ข้อสนเทศที่กว้างขวางกว่า บุคคลชั้นผู้น้อยในอาชีพนั้น และบุคคลดังกล่าวก็อาจมีเอกสารต่าง ๆ มาให้ทางโรงเรียน หรือแจกนักเรียนผู้สนใจด้วย นักเรียนมีส่วนช่วยในการเลือกวิทยากร และจัดเชิญวิทยากรมาพูดด้วย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนบางคนมีความคุ้นเคยกับวิทยากรผู้นั้นเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว

ก่อนที่จะเชิญวิทยากรมาพูดเกี่ยวกับอาชีพใดนั้น ทางฝ่ายผู้แนะแนว ครูโฮมรูม และนักเรียนเองควรจะได้เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้าว่า

๑. นักเรียนต้องการข้อสนเทศอะไร

๒. นักเรียนต้องการข้อสนเทศนั้น ๆ เมื่อใด

๓. นักเรียนควรต้องเตรียมโครงการเพื่อศึกษาอาชีพนั้น ๆ ล่วงหน้ามาอย่างไรก่อนที่จะจัดเชิญวิทยากรมาพูด

๔. จะมีโครงการอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนได้ข้อสนเทศจากวิทยากรให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ในช่วงเวลาอันจำกัด

๕. หลังจากที่วิทยากรได้มาพูดแล้ว จะมีโครงการอภิปรายกันไปในรูปใด และจะมีการประเมินผลการจัดกิจกรรมดังกล่าวอย่างใด

๘.๒.๔.๒ <u>ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ</u>

ปัญหานี้ความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัญหาในข้อแรก และกระบวนการจัดกิจกรรมต่างๆ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน เพียงแต่ปัญหานี้กล่าวเน้นถึงสถาบัน การศึกษา เป็นสำคัญ ผู้แนะแนวอาจจะดำเนินบริการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาดังกล่าวและอธิบายเป็นหมู่ เกี่ยวกับอาชีพสถาบันที่น่าสนใจแก่นักเรียน อนึ่งการจัดข้อสนเทศโดยรวบรวมเอกสารที่น่าสนใจไว้ ณ ห้องแนะแนว ดูจะได้ผลน้อยกว่าจัดทำเป็นป้ายนิเทศให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสเห็นได้ง่าย เพราะการจัดเก็บไว้ ณ ห้อง แนะนว ที่ค่อนข้างจะรโหฐาน ทำให้เด็กไม่ค่อยกล้าจะมาอ่านนอกจากรายที่สนใจจริง ๆ

ในบางกรณีผู้แนะแนวก็จำเป็นจะต้องให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ในอันที่จะช่วยให้นักเรียนได้เห็นถึงความสัมพันธ์กันระหว่างสถานศึกษาต่อกับอาชีพที่เขาสนใจและนอกจากนี้ ในการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น ผู้แนะแนวก็ควรจะได้ตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ในใจ ในอันที่จะช่วยให้เด็กแต่ละคนได้คิดถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

๑. ให้นักเรียนได้เข้าใจในความสามารถ และศักยภาพของตนเองในฐานะที่เป็นนักเรียน และเป็นประชาชนของสังคม
๒. ให้ข้อสนเทศอันจำเป็นแก่นักเรียนที่จะช่วยให้นักเรียนได้เกิดความแจ่มแจ้ง ในการที่จะตัดสินใจเลือกอาชีพ และสถาบันอันเหมาะสมกับตนเองอย่างที่สุด
๓. ให้นักเรียนได้รู้จักที่จะวางแผน วางโครงการศึกษาในอนาคตได้อย่างเหมาะสมกับความสามารถ และความต้องการของตนเองอย่างที่สุด

๘.๒.๔.๓ <u>ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน</u>

นักเรียนที่ประสบปัญหาในทำนองนี้ ควรที่จะได้ทราบถึงความจริงเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง วิสัยในการเรียนของตนเอง ความสำเร็จในการเรียนอันสอดคล้องกับความสามารถของตนเองดังกล่าว ครูโฮมรูม และกิจกรรมในโฮมรูม ควรที่จะได้จัดอภิปรายกันในเรื่องนี้ และชี้ให้นักเรียนเห็นว่า ความสนใจ ความกระตือรือล้น แรงจูงใจ ความขยันหมั่นเพียร วิธีการศึกษาเล่าเรียน ต่างก็มีผลต่อความสำเร็จในการเล่าเรียนด้วย ทั้งนี้มิควรพิจารณากันในแง่ความสามารถทางสมองเพียงอย่างเดียว

๘.๒.๕ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการ และปัญหาเกี่ยวบุคลิกภาพ

สิ่งสำคัญที่ทางโรงเรียนควรจะรับผิดชอบก็คือ จะต้องส่งเสริมพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพของนักเรียน และการที่โรงเรียนได้ศึกษาสำรวจ ถึงปัญหา และความต้องการทางบุคลิกภาพของนักเรียน ก็นับได้ว่าได้ดำเนินงานไปขั้นหนึ่งแล้ว ขั้นต่อไปก็คือ การที่จะทำให้ผู้บริหารและครูทุกคนในโรงเรียนได้เข้าใจอย่างแท้จริงถึงบุคลิกภาพของเด็กแต่ละคนนั้นจะยังผลให้นักเรียนทุกคนได้รับการอบรมสั่งสอน การปกครองดูแล การช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากครูแนะแนว และครูทุกคนในโรงเรียน ทำการกระทำดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนถึงซึ่งความเจริญงอกงามทางด้านบุคลิกภาพอีกต่อหนึ่ง

ความต้องการอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของนักเรียนก็คือ ความต้องการที่จะพอใจ หรือมีสันโดษ รู้จักคุณค่าในตนเอง และต้องการมีสิทธิเสรีภาพ เป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น การที่ทางโรงเรียนสร้างสรรสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เกิดพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น เป็นสิ่งที่ควรจะกระทำอย่างยิ่ง และการกระทำดังกล่าวก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการจัดการเรียน การสอนในห้องเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่กล่อมเกลา และส่งเสริมให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่ดี และทางโรงเรียนก็ควรจะให้ความเชื่อมั่นได้ว่า นักเรียนทุกคนในโรงเรียนไม่ว่ามีพื้นฐานมาอย่างไรก็ตาม ก็ควรที่จะได้รับการพัฒนาในด้านบุคลิกภาพให้ดอย ๆ ดีขึ้น ทุกวันทุกสัปดาห์ ในระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ ณ โรงเรียนแห่งนี้ นักเรียนแต่ละคนควรจะได้มีบันทึกแสดงความก้าวหน้า ความสำเร็จของตนเองในด้านบุคลิกภาพ ซึ่งจะมากหรือน้อยเพียงใดก็ตามก็มิควรที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่น แต่ควรจะได้เปรียบเทียบกับตัวนักเรียนเองระหว่างในอดีต กับในปัจจุบัน และในอนาคตอันใกล้

ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพมักจะเกี่ยวเนื่องกับปัญหาด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทางด้านสังคม และก็เป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปว่า เรื่องของบุคลิกภาพได้รับอิทธิพลเนื่องมาแต่สิ่งแวดล้อม, วัฒนธรรม, การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งเด็กได้เจริญเติบโตขึ้นมา ดังนั้นในการศึกษาถึงบุคลิกภาพของเด็กจึงจำเป็นต้องพิจารณาหลายต่อหลายด้านร่วมกัน ลักษณะปัญหาที่ได้จากการศึกษามาสำรวจดังกล่าวนั้น จำเป็นยิ่งที่ผู้แนะแนว หรือครูโฮมรูมจะนำมาเรียบเรียง สำหรับการอภิปรายร่วมกันในเรื่องบุคลิกภาพ สำหรับตัวนักเรียนเองโดยปกติแล้ว ก็มักจะมีความสนใจ

อย่างยิ่ง และมีความสามารถที่จะเข้าใจถึงเรื่องเกี่ยวกับพัฒนาการบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี สำหรับการอภิปรายดังกล่าว ก็ควรจะได้สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องไปกับปัญหาการปรับปรุงตัวในด้านอื่น ๆ ดังกล่าวในข้อ ๘.๒.๑, ๘.๒.๒, ๘.๒.๓, ๘.๒.๔ และข้อ ๘.๒.๖, อนึ่ง สิ่งที่ควรจะได้ระมัดระวัง คือ ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะจัดให้มีการอภิปรายเป็นกลุ่ม โดยหยิบยกเอาบิคลิกภาพของเพื่อนนักเรียนคนใดคนหนึ่งมาวิพากษ์วิจารณ์ และเนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับบุคลิก-ภาพนั้น มักเกี่ยวพันกับปัญหาอื่น ๆ อีกมาก ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูโฮมรูมผู้นำการอภิปราย และนักเรียนจะต้องเข้าใจถึงความจริงข้อนี้เสียแต่แรก มิควรจะด่วนตัดสินว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี นอกเสียจากจะได้ร่วมกันพิจารณาโดยละเอียดทุกแง่ทุกมุมแล้ว

๘.๒.๖ <u>ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา</u>

ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงิน และการทำงานพิเศษนอกเวลาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น เป็นสิ่งที่ผู้บริหาร ครูทุกคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายแนะแนวควรจะได้เข้าใจ และเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ที่มีบทบาทต่อการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน ปัญหาเหล่านี้อาจนำไปสู่ปัญหาการเรียน ทำให้นักเรียนเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร หรือจำต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ด้วยประสบปัญหาทางด้านการเงิน หรืออาจนำไปสู่ปัญหาทางด้านสังคม เกิดการแบ่งแยกพวกพ้อง แบ่งชั้นวรรณะ อันเนื่องมาแต่ปัญหาเศรษฐกิจ และการเงิน

ลักษณะที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความต้องการ และมีปัญหาเกี่ยวกับการเงิน และการทำงานพิเศษนอกเวลา อาจกล่าวได้ดังนี้

ก. นักเรียนบางคนต้องการทำงานพิเศษนอกเวลา ในขณะที่เรียนหนังสืออยู่ ทั้งนี้เนื่องจากความจำเป็นในด้านการเงิน ถ้าหากไม่ได้ทำงานพิเศษแล้ว การเล่าเรียนก็จะเป็นไปอย่างทุลักทุเล แร้นแค้น ด้วยอุปสรรคทางการเงิน หรืออาจจะถึงกับออกจากโรงเรียนกลางคันก็เป็นได้

ข. นักเรียนชายหญิงบางคนไม่ประสงค์จะหาเงินจากการทำงานพิเศษ แต่เขาต้องการที่จะทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน เพื่อลดความเครียดที่เกิดจากสภาพครอบครัวทางบ้าน โดยเฉพาะ

อย่างยิ่ง ความไม่สมานสามัคคีของบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อแม่ทะเลาะกัน หรือหย่าขาดกัน

ค. นักเรียนบางคนต้องการทำงานพิเศษ เพียงเพื่อสนองความพึงพอใจส่วนตัว ดังเช่น อยากจะมีประสบการณ์, อยากทำตัวให้เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ หรืออยากจะเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเองในบางโอกาส

ง. นักเรียนบางคนต้องการความช่วยเหลือจากทางฝ่ายบริการแนะแนว ให้ช่วยหางานพิเศษที่เหมาะสมกับความสามารถส่วนตัวของเขา ให้เขาได้ทำนอกเวลาเรียน

จ. นักเรียนบางคนต้องการคำแนะนำในการปรับตัว สำหรับการเข้าทำงานในอาชีพที่เขาสนใจ รวมถึงหน้าที่ที่เขาพึงปฏิบัติต่อนายจ้าง และต่อลูกจ้าง หรือเพื่อนร่วมงานด้วยกัน

ฉ. นักเรียนส่วนใหญ่มีความปรารถนาและมีความต้องการอย่างยิ่ง ที่จะได้เรียนได้รู้เกี่ยวกับเทคนิคการซื้อเครื่องอุปโภคบริโภค และต้องการแนะแนวในด้านนี้

ช. นักเรียนทุกคนแสดงความกระตือรือล้นที่อยากจะมีประสบการณ์ในอาชีพ และอยากฝึกอาชีพในแขนงที่ตนเลือก หรือตนเองสนใจ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเล่าเรียนในแผนกวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ซ. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดบริการแนะแนวและช่วยเหลือนักเรียนสนองความต้องการให้แก่นักเรียนได้อย่างแท้จริง มิใช่เป็นเพียงอุดมการณ์

ในที่นี้จะเห็นได้ว่า การทำงานพิเศษนอกเวลานั้น มิใช่เพียงเพื่อต้องการเงินอย่างเดียว แต่ประสบการณ์ในการอาชีพ นับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ทางฝ่ายบริการจัดวางตัวบุคคล อาจจัดหางานพิเศษให้เด็กทำได้เป็นจำนวนน้อย และในรายที่จำเป็นในเรื่องการเงินจริง ๆ แต่เด็กส่วนใหญ่ก็ต้องการประสบการณ์ในการอาชีพ ซึ่งประการหลังนี้เป็นสิ่งที่ผู้บริหารและฝ่ายแนะแนวควรจะได้ตระหนัก และคิดอ่านหาทางที่จะให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการทำงาน อาจเป็นโดยทางตรง เช่น ให้ออกไปฝึกงานในที่ต่าง ๆ หรือโดยทางอ้อม ดังเช่น จัดเชิญวิทยากร หรือจัดบริการสนเทศ การจัดกระทำดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ในอาชีพของผู้ใหญ่ และทำให้เขารู้สึกว่าตนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเป็นที่ยอมรับของสังคม อนึ่ง ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันดังกล่าวจะนำไปสู่กิจกรรมอันเป็นประโยชน์หลายประการ ดังเช่น การศึกษาสำรวจอาชีพในชุมนุมชน, การศึกษาและอภิปรายกันถึงปัญหาเกี่ยวกับความต้อง

การในอาชีพ, การจัดวางตัวบุคคล และติดตามผล อันเนื่องมากแต่การที่นักเรียนได้ถูกส่งตัวออกไปทำงานพิเศษนอกเวลา นอกจากนี้ยังอาจจะศึกษาและอภิปรายกันถึง พัฒนาการทางด้านสังคม และด้านอื่น ๆ ของแต่ละบุคคลที่ได้มีโอกาสทำงานพิเศษ หรือมีประสบการณ์ในอาชีพนั้น ๆ และศึกษาอภิปรายถึงบทบาทของอาชีพต่าง ๆ ที่มีต่อบุคคลและสังคม

ข้อเสนอแนะและข้อควรคำนึงเกี่ยวกับด้านความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานทำพิเศษนอกเวลา และการทำงานนั้น ๆ นับเป็นเรื่องที่ทางฝ่ายแนะแนว ควรจะได้รู้และเข้าใจ และคิดอ่านหาทางช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ถ้าหากว่าทางโรงเรียนหรือฝ่ายแนะแนวได้มีโครงการที่จะจัดบริการ จัดวางตัวบุคคลและติดตามผลอยู่แล้ว ก็นับว่าเป็นโอกาสอันดีแก่นักเรียนผู้ประสบปัญหา จะได้เข้ารับบริการดังกล่าวได้อย่างเต็มที่ บริการจัดวางตัวบุคคล ในทางด้านการอาชีพดังกล่าว ไม่เพียงแต่จะช่วยหางานพิเศษนอกเวลาให้แก่นักเรียนเท่านั้น ยังจะต้องช่วยเหลือนักเรียนดังกล่าวให้รู้จักที่จะปรับปรุงตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ที่นักเรียนประสบด้วย ดังเช่นการจัดแบ่งเวลาการเรียน, เล่นทำงานพิเศษ หรืออื่น ๆ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน ปัญหาดังกล่าวมักจะไม่ค่อยมีผู้ใดคำนึงถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นตัวนักเรียนเอง, ครู, ผู้บริหาร หรือผู้ปกครองนักเรียน ทั้งนี้อาจจะเป็นด้วยเห็นว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องประสบ หรือเห็นเป็นเรื่องปลีกย่อยเป็นเหตุการณ์ประจำวันที่ไม่สำคัญ หรือทางโรงเรียนเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของนักเรียนและผู้ปกครองแต่ละคน หรือเห็นเป็นเรื่องของทางราชการ ที่โรงเรียนและผู้ปกครองนักเรียนมิควรจะได้ยื่นมือเข้ายุ่งเกี่ยว แต่สำหรับผู้ศึกษามีความเห็นว่า ทางฝ่ายผู้บริหาร, ครู, และผู้แนะแนว ควรจะได้ถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของทางโรงเรียนในการที่จะศึกษา สำรวจสภาวะเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนทั้งมวลของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียตามระเบียบ หรือค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งอาจกล่าวเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

ก. ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียตามระเบียบ

- ค่าบำรุงการศึกษา

- ค่าบำรุงโรงเรียน
- ค่าบำรุงห้องสมุด
- ค่าบำรุงกีฬา
- ค่าบำรุงองค์การนักเรียน หรือ ชุมนุมต่าง ๆ

ฯลฯ

ช. ค่าใช้จ่ายส่วนตัว

๑. ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่เกี่ยวกับการเรียน

- ค่าเครื่องแบบนักเรียน เครื่องแบบกีฬา และเครื่องแต่งตัวอื่น ๆ
- ค่าสมุดหนังสือ และ อุปกรณ์ในการเรียน
- ค่าเดินทางไปกลับ
- ค่าอาหารมื้อกลางวันที่โรงเรียน
- ค่ากิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
- ฯลฯ

๒. ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

- ค่าเสื้อผ้า อาภรณ์ ส่วนตัว
- ค่าอาหารที่บ้าน
- ค่ากิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ
- ค่าเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน
- ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ
- ฯลฯ

ผลของการศึกษาจะปรากฏออกมาในรูปที่ว่า ในวันหนึ่ง ๆ สัปดาห์หนึ่ง ๆ หรือปีหนึ่ง ๆ นักเรียนจะต้องใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนเป็นเงินทั้งสิ้นเท่าใด ตัวเลขดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกล่าวคือ ทางโรงเรียนจะได้ทราบถึงการลงทุนลงแรงเพื่อการศึกษาของนักเรียน อันจะเป็นหลักยึดในการประเมินผลได้ของโรงเรียน ว่าคุ้มค่าหรือไม่ควรจะให้มีการปรับปรุงอย่างใด ทางฝ่ายนักเรียนก็จะได้ทราบถึงการลงทุน เพื่อการศึกษาของตนเอง

ซึ่งอาจเป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนขยันขันแข็ง และกระตือรือล้นในการศึกษาเล่าเรียนยิ่งขึ้น ทางฝ่ายผู้ปกครองนักเรียนก็จะได้ทราบถึงการลงทุน เพื่อการศึกษาเล่าเรียนของบุตร ของตนในแต่ละปี ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้ผู้ปกครองได้เอาใจใส่ต่อการศึกษาเล่าเรียนของเด็กยิ่งขึ้น หรือให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องได้ดียิ่งขึ้น ผลจากการศึกษาสำรวจดังกล่าว จะทำให้ทางโรงเรียนมองเห็นปัญหาเกี่ยวกับการเงินของนักเรียนได้อย่างเด่นชัด ซึ่งอาจจะนำไปสู่การคิดอ่านหางานพิเศษให้ทำ, จัดหาทุน หรือจัดการช่วยเหลือพิเศษอื่น ๆ แล้วแต่กรณี

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการขัดแย้งกันระหว่างการเรียน กับการทำงานพิเศษ มักจะเป็นปัญหาที่ตามติดมาในกรณีที่นักเรียนต้องออกทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน หรือแม้แต่กระทำกิจกรรมพิเศษ เช่น ทำกิจกรรมชุมนุม หรือเป็นนักกีฬา ความขัดแย้งกันดังกล่าวจะเกิดขึ้น เนื่องจากความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน ระหว่างครูผู้สอนกับตัวนักเรียนเอง ซึ่งทุกฝ่ายก็คิดว่าตนเองถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการทำการบ้าน หรือการทำรายงานส่ง ปัญหาเรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้น ถ้าหากครูสอนสนใจ และเอาใจใส่นักเรียนแต่ละคนอย่างแท้จริง และในทำนองเดียวกันนักเรียนก็รับผิดชอบในหน้าที่การงานของตนเองอย่างดีที่สุด ทางฝ่ายบริการแนะแนว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการจัดวางตัวบุคคล และการติดตามผล จะได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือทั้งสองฝ่ายให้เข้าใจซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง กล่าวคือ ช่วยครูผู้สอนให้รู้จักและเข้าใจนักเรียนแต่ละคนอย่างแท้จริง ทั้งนี้อาจจะใช้ระเบียบสะสม หรือบันทึกรายงานต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียนเป็นเครื่องมือ ขณะเดียวกันก็ช่วยให้นักเรียนเหล่านั้นได้รู้จักที่จะปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่ตนเองจะต้องรับผิดชอบเพิ่มเติม ทั้งด้านการเรียนและการทำงานพิเศษดังกล่าว โดยรู้จักแบ่งเวลา ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการรับภาระทั้งสองด้านดังกล่าว

๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการใช้เงินอย่างฉลาด เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง และเรื่องเกี่ยวกับการเป็นผู้มีความสามารถในด้านการเศรษฐกิจ ก็นับเป็นเป้าประสงค์อันหนึ่งของการศึกษาในระดับนี้ ซึ่งทั้งทางฝ่ายโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบ สำหรับความเป็นอยู่ของประชากรในประเทศไทยในขณะนี้ ในการที่จะส่งเสริมให้คนไทยเป็นทั้งผู้ผลิต และผู้บริโภคที่สามารถสำหรับวิธีการใช้เงินอย่างฉลาดนับเป็นเรื่องใหญ่ การที่จะเป็นผู้บริโภคที่สามารถและเฉลียวฉลาด

สมควรอย่างยิ่งที่ควรจะได้ปลูกฝังนิสัยดังกล่าวให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน ตั้งแต่ยังเยาว์วัย อยู่ในโรงเรียน กระบวนการที่จะกระทำได้ในการแก้ปัญหานี้ ก็คือ การจัดสอนให้เด็กนักเรียนได้รู้จักการจับจ่ายใช้สอย และโดยการแนะแนว

สิ่งที่น่าสังเกตก็คือว่า เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความวิตกกังวลใจกับปัญหานี้ทั้ง ๆ ที่เป็นประเด็นสำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง สำหรับเหตุผลก็เห็นจะเป็นเพราะว่า นักเรียนมักมีความรู้สึกวิตกกังวลใจกับปัญหาที่เป็นผล มากกว่าปัญหาที่เป็นเหตุ ตัวอย่างเช่น นักเรียนมีปัญหากลัวสอบตก มากกว่าปัญหาไม่รู้จักดูหนังสือ หรือนักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีปัญหาเกี่ยวกับการเจ็บป่วย มากกว่าปัญหาการไม่รู้จักวิธีรักษาสุขภาพ ในทำนองเดียวกันนักเรียนก็มีปัญหาเกี่ยวกับเงินไม่พอใช้ มากกว่าการไม่รู้จักใช้เงินอย่างฉลาด ดังนี้เป็นต้น

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่านักเรียนที่ประสบปัญหาดังกล่าวนั้น จำเป็นที่จะต้องอาศัยวิชาบริโภคศึกษา และการแนะแนว ในกรณีที่ทางโรงเรียนมีวิชาเศรษฐกิจจัดสอนอยู่แล้ว ก็อาจจะผนวกเอาวิชาบริโภคศึกษาเข้าไปด้วย โดยมิจำเป็นจะต้องตั้งเป็นวิชาขึ้นใหม่ หรือจะจัดอบรมกันในช่วงเวลากิจกรรมโฮมรูมก็ได้ ซึ่งโฮมรูมนั้นก็เรียกว่า เป็นศูนย์กลางการแนะแนวหมู่ของนักเรียนทุกคนอยู่แล้ว และการจัดกิจกรรมในโฮมรูมเกี่ยวกับเรื่องการใช้เงินอย่างฉลาดก็จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายกันได้อย่างอิสระเสรีอย่างที่สุด ทั้งนี้ โดยมิได้มีเรื่องคะแนน หรือการสอบมาเกี่ยวข้องดังเช่นในห้องเรียน

๘.๒.๗ ข้อเสนอแนะในลักษณะความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ

ปัญหาสุขภาพเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง ซึ่งบุคคลโดยทั่วไปมักจะไม่ค่อยคำนึกถึง แต่สำหรับโรงเรียนแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้พิจารณาถึงเรื่องนี้ การมีสุขภาพอนามัยดีนับว่าเป็นเป้าประสงค์อันหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน และการแนะแนว ดังนั้นจึงควรที่ผู้บริหารการศึกษาในโรงเรียน ครู และครูแนะแนว ควรได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ให้มาก

ข้อเสนอแนะและข้อควรคำนึงเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพ

๑. ผู้บริหารและครูผู้สอนทุกคนควรจะได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่า สุขภาพที่ดีนับเป็นเป้าประสงค์อันสำคัญยิ่งสำหรับการเรียนการสอน และเป็นจุดประสงค์ของการศึกษาในระดับนี้ด้วย

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูทุกคนในโรงเรียนที่จะต้องรับผิดชอบ มิใช่เพียงแต่รับรู้ หรือละเลย หรือปล่อยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแต่ฝ่ายเดียว ครูทุกคนควรให้ความร่วมมือ ถือเป็นหน้าที่ของครูทุกคนที่จะต้องรับผิดชอบ ดูแล ในเรื่องเกี่ยวกับทางด้านสุขภาพ และอนามัยของโรงเรียนในทุก ๆ กรณี ถ้าหากว่าครูทุกคนได้ตระหนักในข้อนี้แล้ว ปัญหาที่ว่า "ใครควรจะเป็นฝ่ายรับผิดชอบโครงการสุขภาพอนามัยของโรงเรียน" ก็คงจะหมดสิ้นไป เพราะครูทุกคนถือว่าเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของตน ในการที่จะจัดบริการทางด้านสุขภาพอนามัยแก่นักเรียน ไม่ว่าจะโดยการสอน,การอบรม,การจัดกิจกรรมพิเศษ, หรือจัดบริการพิเศษแก่นักเรียน และถ้าหากเป็นไปดังกล่าวก็เรียกได้ว่าผู้บริหารและครูทุกคนในโรงเรียนได้ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดแล้ว ในการช่วยเหลือนักเรียนและชุมนุมชนให้มีสุขภาพอนามัยดี สมดังเป้าหมายของการศึกษาที่ได้ตั้งไว้

๒. เมื่อทางฝ่ายผู้บริหารและครูทุกคนในโรงเรียนได้ตระหนักในประการแรกนั้นแล้ว ประการต่อไปที่ควรจะได้คำนึงถึงก็คือ จะต้องศึกษาสำรวจดูปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียน และพร้อมกันนี้ก็ควรจะได้ครอบคลุมถึงปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพอนามัยของสังคมแวดล้อมด้วย เพราะว่านักเรียนทุกคนก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและสังคมก็มีบทบาทอย่างยิ่งต่อนักเรียน ดังนั้นในการที่จะปรับปรุงส่งเสริมสุขภาพอนามัยดังกล่าวจึงจำต้องร่วมมือกันทั้งสามฝ่าย กล่าวคือ นักเรียน, โรงเรียน, และสังคมซึ่งรวมถึงบ้านของนักเรียนด้วย

ปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพอนามัย อาจจำแนกได้หลายประเภท ดังได้กล่าวมาแล้วในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แต่ถ้าหากจะพิจารณากันอย่างกว้าง ๆ แล้ว ก็อาจจำแนกได้ ๒ ประการคือ ปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพทางกาย และปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพทางจิต และทางอารมณ์

สำหรับปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพทางกายนั้น ก็นับตั้งแต่ปัญหาสุขภาพส่วนบุคคล จนถึงปัญหาสุขภาพในชุมนุมชน, ปัญหาเกี่ยวกับด้านการบริโภคจนถึงการด้านสวัสดิศึกษา และปัญหาโรคภัยไข้เจ็บธรรมดาทั่วไป จนถึงปัญหาโรคระบาด หรือโรคร้ายแรงทั้งหลาย

เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพจิตและอารมณ์ เป็นเรื่องสำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง ที่ครูทุกคนควรจะได้สนใจ นอกเหนือไปจากโรคภัยไข้เจ็บทางกาย การศึกษาสำรวจปัญหาทางด้านสุขภาพจิตเป็นไปโดยยากยิ่งกว่าสุขภาพทางกาย แต่ก็ไม่เป็นการสุดวิสัย หรือความสามารถของครูผู้ซึ่งสนใจ และรับผิดชอบในตัวนักเรียนอย่างแท้จริง

ข้อควรคำนึงสำหรับเรื่องของสุขภาพจิต

ก. สุขภาพจิต มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าสุขภาพทางกาย และไม่จำเป็นเสมอไปว่า ผู้มีร่างกายแข็งแรง จะต้องมีสุขภาพจิตดี

ข. การเจ็บไข้ได้ป่วยทางจิต เป็นการเจ็บป่วยอย่างแท้จริง หาใช่เป็นการเสแสร้งแกล้งทำแต่อย่างใด แม้ว่าจะไม่รุนแรงถึงตายอย่างโรคทางกาย แต่ก็เป็นโรคที่ทรมาณจิตใจทำให้ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมให้เป็นปกติได้

ค. การเจ็บไข้ได้ป่วยทางจิต ในบางกรณี ก็ยากที่จะเยียวยารักษา ในบางกรณีบุคคลธรรมดาก็อาจช่วยเหลือได้ แต่บางกรณีก็มีอาการรุนแรง จำต้องอาศัยจิตแพทย์เป็นผู้พยาบาลรักษา

ง. โรคจิต นับเป็นโรคที่หาสาเหตุและรักษายากที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาค้นคว้า,ทดลอง, วิเคราะห์, วิจัย โดยวิธีการทางด้านวิทยาศาสตร์ เราต้องทราบถึงสาเหตุอาการ, และกรรมวิธีการรักษาพยาบาลในโรคจิตแต่ละชนิดได้ ทราบถึงวิธีการป้องกัน และส่งเสริมสุขภาพจิต

๓. โปรแกรมการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน ควรจะได้คำนึงถึงปัญหา และความต้องการทางด้านสุขภาพของเด็กอย่างแท้จริง วิชาต่าง ๆ ที่จัดสอนในโรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาสุขศึกษา และพลานามัย การจัดบริการทางด้านอาหาร และการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน อาจจะประเมินผลได้ด้วยการศึกษา สำรวจ มาตรฐานทางด้านสุขภาพ และการอยู่ดีกินดีของนักเรียน ผู้บริหารและครูทุกคนในโรงเรียนควรจะได้พิจารณาถึงวิธีการสอน วิธีการปกครองนักเรียนของตนเองว่าเป็นไปในรูปใด วิธีการดังกล่าวมีส่วนสร้างเสริมสุขภาพทางกาย และสุขภาพจิตของนักเรียนเหล่านั้นหรือไม่

๔. ทางโรงเรียนควรจะได้กระตือรือล้นในการที่จะหาช่องทาง กับแหล่งบริการทางด้านสุขภาพอนามัยในชุมนุมชน และหาวิธีการที่จะใช้ประโยชน์จากบริการดังกล่าวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทางโรงเรียนควรพยายามหาหนทางที่จะทำความรู้จักกับแหล่งบริการทางด้านสุขภาพ อนามัย ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่พยาบาลประจำโรงเรียน บุคคลที่ทำงานในด้านสุขภาพอนามัย หรือบุคคลที่สามารถจะช่วยให้โครงการทางด้านสุขภาพอนามัยของโรงเรียนเป็นไปด้วยดี ดังเช่นผู้ปกครองนักเรียนเป็นต้น นอกจากจะใช้แหล่งบริการทางด้านสุขภาพอนามัยเหล่านั้น เพื่อการบริการทางด้านสุขภาพอนามัยแก่นักเรียนโดยตรงแล้ว การได้รับข้อสนเทศอันน่าสนใจ หรือข้อสนเทศที่เด็กต้องการ การสร้างเสริมประสบการณ์ทางด้านสุขภาพอนามัยและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ไม่ดีทางด้านสุขภาพอนามัย ก็นับว่าเป็นสิ่งสำคัญควรจะได้คำนึงถึงด้วย

๕. นักเรียนทุกคนต่างก็ต้องการที่จะให้โรงเรียนเป็นตัวอย่างที่ดีในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านสุขภาพอนามัย นักเรียนต้องการการเอาใจใส่ และต้องการความรู้อย่างกว้างขวางในด้านสุขภาพอนามัย ด้วยเหตุนี้ ทางฝ่ายบริหาร ครู และครูแนะแนว ควรจะได้ตระหนักถึงความต้องการอันนี้ของนักเรียน และจัดเสนอสนองความต้องการดังกล่าวในทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ ดังเช่น จัดสภาพแวดล้อม และอาคารสถานที่ในโรงเรียนให้เป็นตัวอย่างที่ดีทางด้านสุขภาพอนามัย จัดบริการสนเทศให้ข้อสนเทศที่น่าสนใจ และข้อสนเทศเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ข้อมูลหรือระเบียบทางด้านสุขภาพเกี่ยวกับตัวเด็ก ที่ทางโรงเรียนได้เก็บรวบรวมไว้นั้นควรจะได้นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเด็กอย่างแท้จริง อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะได้นำมาติดความช่วยให้เด็กได้เข้าใจถึงสภาวะทางด้านสุขภาพของตนเองอย่างแท้จริง การเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านสุขภาพไว้ โดยมิได้นำไปใช้เป็นประโยชน์ นอกจากเป็นการเสียเวลาเสียแรงงานหรือทุนทรัพย์โดยเปล่าประโยชน์แล้ว ตัวเด็กเองก็จะเสื่อมศรัทธาต่อกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าว เพราะทำไปแล้วก็มิได้บังเกิดผลดีและมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแต่อย่างใด

ถ้าหากว่าทางฝ่ายผู้บริหาร, ครูทุกคนและครูแนะแนวได้ร่วมกันรับผิดชอบในโครงการสุขภาพอนามัยของโรงเรียนอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะนำนักเรียนไปสู่ชีวิตที่อยู่ดีกินดีมีสุขภาพอนามัยดี การกระทำดังกล่าวจะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความกระตือรือล้นให้ความร่วมมือในโครงการนี้

เด็กจะกระตือรือล้นที่จะได้เรียนได้รู้ได้ศึกษาสำรวจ ได้อธิบาย วิพากษ์วิจารณ์ และพิจารณาสำรวจปัญหาทางด้านสุขภาพอนามัยทำของตนเองและของชุมนุมชน จากการดำเนินการดังกล่าวจะช่วยสร้างเสริมสมรรถวิสัยในการที่จะเผชิญ กับปัญหาในด้านนี้อย่างเฉลียวฉลาด นับเป็นการเตรียมการเป็นการเรียนรู้ที่ดี สำหรับจะนำไปปฏิบัติต่อไป นักเรียนจะได้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การมีสุขภาพดี และการอยู่ที่กินดีนั้นหาใช่เพียงแต่เป็นเรื่องของการแปรงฟัน การบริหารร่างกาย หรือการเล่นกีฬาเท่านั้น ยังรวมไปถึงสิ่งต่าง ๆ อีกมากมาย ซึ่งก็ไม่เป็นการเหลือวิสัยที่นักเรียนจะเข้าใจได้ หากได้ดำเนินการดังกล่าว และทางโรงเรียนก็จะได้ชื่อว่าได้มีส่วนสร้างเสริมให้อนุชนของชาติได้เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจอย่างแท้จริงว่า เรื่องสุขภาพเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งในชุมนุมชน เป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่าย ไม่เพียงแต่เป็นเรื่องส่วนตัวในแต่ละบุคคล แต่เป็นเรื่องที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันทั้งชุมชน

สรุป

ข้อเสนอแนะดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดสรุปได้ดังนี้

๑. ทางโรงเรียนควรจะได้จัดวางโครงการปฐมนิเทศ (Orientation Program) เป็นระยะ ๆ ติดต่อกันไปนับตั้งแต่ปีแรกที่นักเรียนเริ่มเข้าเรียนจนถึงปีสุดท้าย

๒. โรงเรียน,นักเรียน และผู้ปกครอง ควรจะได้ตกลงและทำความเข้าใจกันเสียตั้งแต่แรก เกี่ยวกับความต้องการและความมุ่งหวังที่จะให้ฝ่ายหนึ่งปฏิบัติต่ออีกฝ่ายหนึ่ง และสิ่งที่ควรจะได้จัดทำคือ คู่มือนักเรียน, คู่มือครู, และคู่มือผู้ปกครอง

๓. รวบรวมงานทางด้านบุคลากร (Personnel Work) ที่กระจัดกระจายกันอยู่ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว และจัดตั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานของทุกแผนกขึ้น

๔. จัดตั้งคณะกรรมการบริหารงานแนะแนว (Guidance Committee) อันมีอาจารย์ใหญ่ เป็นประธาน, อาจารย์ฝ่ายแนะแนวและอาจารย์โฮมรูม เป็นกรรมการดำเนินงาน และอาจารย์และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ เป็นอนุกรรมการ

๕. จัดตั้งศูนย์สนเทศ (Information Center) ในการที่จะให้บริการสนเทศ

ด้านการศึกษา, การอาชีพ และการสังคม แก่นักเรียนได้อย่างกว้างขวาง โดยมีคณะกรรมการบริหารงานแนะแนวเป็นผู้ดำเนินการ

๖. จัดวางโครงการการแนะแนวหมู่ (group guidance programe) และโครงการกิจกรรมโฮมรูม (Home-room activities) ตลอดปี และจัดทำเอกสารสนเทศเสนอแนะในการดำเนินการจัดกิจกรรมดังกล่าว

๗. จัดวางโครงการศึกษาและรวบรวมข้อมูลของนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตลอดปี รวมทั้งการนำเสนอและใช้ข้อมูลดังกล่าวในการแนะแนว

๘. จัดวางโครงการกิจกรรมนักเรียน (Student Activities) โดยมีคณะกรรมการ อันประกอบด้วยครูที่เกี่ยวข้อง เป็นที่ปรึกษา และดูแลรับผิดชอบ

๙. จัดวางโครงการพัฒนาสุขภาพ ทั้งสุขภาพร่างกาย และสุขภาพจิต โดยมีครูทุกคนในโรงเรียนเป็นกรรมการดำเนินการ ทั้งนี้โดยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ฝ่ายอนามัยของโรงเรียน, วิทยาลัย และชุมชน รวมถึงผู้ปกครองนักเรียนด้วย

๑๐. จัดให้มี Case Conference ระหว่างครู–ผู้ปกครอง ในปัญหาที่สำคัญของนักเรียน เป็นระยะ ๆ ตลอดปี

๑๑. วางโครงการสำรวจสถานที่และอุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจในชุมชนของโรงเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

๑. ศึกษาถึงความต้องการและปัญหาของผู้ปกครองเกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก

๒. สำรวจทัศนคติของพ่อแม่ผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนมัธยมแบบประสม

๓. สำรวจทัศนคติของครูที่มีต่อการจัดการศึกษาแบบประสมในโรงเรียน

๔. สำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

๕. สำรวจทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อบริการการแนะแนวของโรงเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม ของโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๙, ๗ หน้า.

ชวาล แพรัตกุล เทคนิคการวัดผล โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ พระนคร ๒๕๐๗, ๓๖๗ หน้า.

ชนู แสวงศักดิ์ ทฤษฎีและแนวคิดในการจัดและบริหารการศึกษา โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ พระนคร ๒๕๐๙, ๑๒๒ หน้า.

แนวปฏิบัติงานการแนะแนว ของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๙, ๘ หน้า.

พจน์ สะเพียรชัย "วิธีการวิจัยทางการศึกษา" คำบรรยาย ตามหลักสูตรปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๙.

ไพบูลย์ อินทรวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดทัศนคติ สหกรณ์การศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๐, ๑๑๒ หน้า.

มหาดไทย, กระทรวง รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พระนคร ๒๕๐๔, ๓๓ หน้า.

วิสามัญ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ แผนการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๕๐๘ ๒๖ หน้า.

เสงี่ยม อินภิรมย์, ร้อยโท "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน ชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร ปริญญานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๕.

เอกสารการตอบข้อซักถามและปัญหาของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๙, ๑๐ หน้า.

อัมพา โชติกเสถียร "วิชาสุขวิทยาทางจิต" คำบรรยาย ตามหลักสูตรปริญญาโท สาขาการแนะแนว วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๐.

บรรณานุกรม

American Council on Education, Helping Teachers Understand Children Washington, 1945.

Andrus, Ethel Percy., "What the Girl of Today Ask of the School", Journal of the American Association of University Women, 25 : 146 - 148 April, 1932.

Croxton, Frederick E. Practical Business Statistics. Prentice-Hall, INC., Englewood Cliffs, N.J., 1960, 701 pp.

Elias, L.J., High School Youth Look at their Problems, The College Book Store, State College of Washington, Pullman, Washington, January, 1949.

Flemming, C.M., Adolescence, Its Social Psvchology Routledge and Kegan Paul, Ltd., London, 1948.

Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education, 3rd.ed., McGraw-Hill Book Company, INC., New York, 1956, 565 pp.

Hoppock, Robert., Group Guidance: Principles, Techniques, and Educations McGraw-Hill Book Company, INC., New York, 1949, 393 pp.

Laosunthars, Sudchai "A Survey of Pupil Needs in a Boy and Girl Secondary School in Bangkok, Thailand." Master's Thesis The Ohio State University, 1951, 67 pp. Typed.

Little, W. and Chapman, A.L., Developmental Guidance in Secondary School, McGraw-Hill Book Company INC., New York, Toronto, London, 1953, 324 pp.

Mooney, Ross.L., " Surveying High School Students, Problems by Means of Problem Check List," Educational Research Bulletin, The Ohio State University, Val.21, No.3 March, 1942.

Moreno, J.L., Who Shall Survive? Washington D.C. Nervous and Mental Disease Publishing Company, 1934.

Pope, Charlotte., "Personal Problems of High School Pupils" School and Society, 57 : 443 - 448, April, 17, 1943.

Remmers, H.H., and Shimberg, Benjamin., Examiner Manual for the S.R.A. Youth Inventory, Science Research Associates, 1949.

Remmers, H.H., and Spencer, Lyle M., " The Purdue Opinion Roll for Young People," National Association, March, 1950.

Symond, Percival M., " Life Problems and Interest of Adolescence," School Review, 44 : 506 - 518, September, 1936.

Traxler, Arthur E., " The Improvement of Study Habits and Skills," Educational Records Bulletin, October, 1944.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม
ณ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร)
กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศให้โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร) ดำเนินการในรูปโรงเรียนมัธยมแบบประสม ณ วันที่ 31 มกราคม 2509 และให้โรงเรียนดำเนินการในรูปโรงเรียนแบบประสมได้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2509 เป็นต้นไป จึงนับว่าโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมแห่งแรกของกรุงเทพฯ และเป็นโรงเรียนที่มิได้อยู่ในโครงการเงินกู้ของกรมวิสามัญศึกษา โรงเรียนได้รับความร่วมมือจากสำนักงบประมาณ และความสนับสนุนของวิทยาลัยวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ในอันที่จะให้โรงเรียนทำการค้นคว้าและทดลองทฤษฎีทางมัธยมศึกษาแบบประสม (Comprehensive Education) โดยปรับปรุงทฤษฎีให้เหมาะกับสิ่งที่ควรจะปฏิบัติในประเทศไทย

ฉะนั้น โรงเรียนจึงมีหลักการทั่วไป และความมุ่งหมายพื้นฐาน ดังต่อไปนี้คือ

1. เนื่องด้วยในปัจจุบัน คนไทยได้นิยมที่จะให้การศึกษาแก่บุตรหลายอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นในระดับมัธยม หรืออุดมศึกษา หากจะเป็นด้วยความจำเป็นทางเศรษฐกิจ หรือเชาวน์ปัญญาที่บุตรหลานจะเรียนในระดับอุดมศึกษาไม่ได้ ก็ขอให้ได้สำเร็จระดับมัธยมศึกษา หากโรงเรียนมัธยมยังคงใช้หลักสูตรเดิมคือให้นักเรียน เรียนหลักสูตรเดียวกัน วิชาเดียวกัน ตำราเล่มเดียวกัน การที่เด็กทุกคนจะเรียนให้จบระดับมัธยมศึกษา (ม.ศ.1-5) นั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะหลักสูตรนั้นเป็นหลักสูตรเตรียมคนไปสู่อุดมศึกษา ฉะนั้น จึงมีระเบียบของกรมวิสามัญศึกษาที่วางไว้ว่า นักเรียนชั้น ม.ศ.3 จะต้องสอบให้ได้เปอร์เซ็นต์ตามที่วางไว้ คะแนนรวม 65% และวิชาเฉพาะบางวิชาจะต้องได้ในเกณฑ์ จึงจะขึ้นไปเรียนในชั้น ม.ศ. 4 ได้ ทำให้โรงเรียนที่เปิดการสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำเป็นต้องให้นักเรียนที่สอบไล่ชั้น ม.ศ. 3 ได้แต่ทำคะแนนได้ไม่ถึงเกณฑ์ออกจากโรงเรียนของตนเอง ซึ่งมีชั้น ม.ศ.4 อยู่แล้ว ไปดิ้นรนไขว่คว้าโอกาส โดยไม่ทราบแม้แต่ความถนัด ความสามารถจะเรียนของตนเอง เมื่อเข้าเรียนอะไรได้ก็จะเรียนทันที ขอให้มีที่เรียน ทั้งนี้เพราะการจบ ม.ศ.3 อายุน้อยเกินไปที่

จะทำงาน ขาดความรู้ในการประกอบอาชีพ เพราะโรงเรียนมิได้เตรียมอะไรให้แก่นักเรียนเลย นอกจากความรู้ทางหนังสือ เมื่อต้องออกจากโรงเรียนของตนเสียตั้งแต่ ม.ศ.3 ก็จะต้องมีปัญหาทางสุขภาพทางจิตแน่นอน

2. อนึ่งนักเรียนเหล่านี้เมื่อจบชั้น ม.ศ.5 แล้ว การสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษา ขั้นอุดมศึกษาอื่น ๆ ก็เป็นเรื่องเป็นเรื่องตาย ถ้าสอบไม่ได้ก็จะหมดหวัง เสียกำลังใจ ไม่มีความรู้ทางที่จะประกอบอาชีพติดตัวไปเลย แม้จะเป็นเสมียนก็จะต้องไปเสียเงินเรียนพิมพ์ดีดอีก ความรู้ทางหนังสือเล่าก็เอาไปทำมาหาอาชีพอะไรไม่ได้

3. กำลังของนักเรียนเหล่านี้เป็นกำลังคนระดับกลางที่ประเทศชาตต้องการอย่างมากที่สุด และขาดมากที่สุด เมื่อมาคิดดูว่าปีการศึกษาหนึ่ง ๆ มีนักเรียนเข้าสอบถึง 20,000 คนเศษ สอบได้เกือบครึ่ง และในจำนวนที่สอบได้เกือบครึ่งนี้ ยังสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ประมาณ 6,500 คนเท่านั้น ปีหนึ่ง ๆ เยาวชนที่เป็นอัตรากำลังคนระดับกลางนี้ ไปทำอะไรที่ไหนเป็นเรื่องที่น่าคิดน่าวิจัยที่สุด

ฉะนั้นโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่จัดทำที่โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร) นี้จึงมีความมุ่งหมายพื้นฐาน ดังต่อไปนี้คือ

1. เพื่อให้นักเรียนได้มีการศึกษาทั่วไปอันเหมาะสมแก่วัย และสภาพของสังคมในปัจจุบัน รวมทั้งให้ได้มีโอกาสสำรวจหาความสนใจ หรือความถนัดพิเศษ และส่งเสริมไปในทางนั้น ๆ ตลอดจนให้ได้มีการศึกษาเฉพาะ ตามความสามารถและความสนใจของแต่ละบุคคล

2. เพื่อให้ได้สุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนให้มีส่วนช่วยส่งเสริมการสาธารณสุขของชุมนุมชน

3. เพื่อให้เป็นพลเมือที่ดีมีทัศนคติอันพึงปรารถนา สามารถอยู่และทำงานร่วมกับหมู่คณะได้ด้วยดี

4. เพื่อให้ได้มีความรู้ และทักษะอันเพียงพอแก่การประกอบอาชีพ หรือได้มีพื้นฐานความรู้อันจำเป็นแก่การฝึกงานหรือการศึกษาต่อไป

นอกจากนี้โรงเรียนยังได้ตั้งความมุ่งหมายเฉพาะไว้ดังต่อไปนี้คือ

1. ให้มีร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพอนามัย และจิตใจที่สมบูรณ์

2. ให้มีความรู้และเข้าใจในเรื่องศีลธรรม วัฒนธรรม จริยธรรม ตลอดจนความยุติธรรม ความสามัคคี ความปลอดภัย และมั่นคงของชาติ การป้องกันประเทศชาติ และความจำเป็นจะต้องปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ และกฎหมายทั้งปวงอย่างเคร่งครัด

3. ให้มีความรู้ และทักษะในการที่จะประกอบอาชีพ หรือดำเนินชีวิตในด้านเศรษฐกิจได้อย่างเพียงพอ (ซึ่งแปลว่านักเรียนจะต้องออกฝึกงานในด้านอาชีพของตน)

4. ให้มีความรู้และเข้าใจในข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในด้านวิทยาศาสตร์ ในวิธีวิทยาศาสตร์ ตลอดจนถึงอิทธิพลของวิทยาศาสตร์ที่มีต่อชีวิตมนุษย์

5. ให้มีความรู้และเข้าใจในเรื่องศิลป วรรณคดี ดนตรี สถาปัตยกรรม ขนบธรรมเนียม ตลอดจนความงามต่าง ๆ ในธรรมชาติ

6. ให้มีความรู้และเข้าใจในเรื่องประชาธิปไตย สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลซึ่งอยู่ในสังคมที่เป็นประชาธิปไตย มีความขยันหมั่นเพียร และความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นพลเมืองที่ดีของชุมชน และประเทศชาติ ตลอดจนเข้าใจความเป็นมาของประเทศชาติของตน

7. ให้มีความรู้และเข้าใจในสถาบันต่าง ๆ เช่นครอบครัว การปกครอง การเศรษฐกิจ การศึกษา ศาสนา และพระมหากษัตริย์

8. ให้มีความสามารถในการคิดโดยมีเหตุผล สามารถแสดงความคิดเห็นของตนออกมาได้อย่างแจ่มชัด สามารถอ่านและฟังได้ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้องโดยไม่ตกเป็นเหยื่อของการโฆษณาชวนเชื่อ

9. ให้มีอุปนิสัยที่เหมาะสมต่าง ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความอดทน ความเป็นผู้มีวินัย ซื่อสัตย์สุจริต รู้จักเป็นผู้นำ และรู้จักให้ความร่วมมือและประสานงาน

10. ให้มีความรู้และเข้าใจในความสำคัญของการพัฒนาบ้านเมืองทั้งในส่วนกลางและในส่วนภูมิภาค

11. ให้มีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับนานาชาติ ภาษาต่างประเทศ สิ่งใดควรจะรับหรือไม่ควรจะรับเข้ามาไว้ในวัฒนธรรมของตน ตลอดจนการร่วมมือกับมิตรประเทศเพื่อธำรงไว้ซึ่งอิสรภาพสันติสุข และความก้าวหน้าทั้งปวงของประเทศไทย

12. ให้มีความรู้และเข้าใจที่จะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รู้จักแบ่งเวลาว่างเพื่อประกอบกิจกรรมอันเป็นประโยชน์แก่ตน และแก่ส่วนรวมได้อย่างถูกต้อง

13. ให้มีความรู้และเข้าใจในเรื่องการประหยัด การซื้อ และการใช้สินค้า หรือบริการที่เหมาะสม รู้จักคุณค่าอันพึงจะได้รับ และผลทางเศรษฐกิจอันพึงจะขึ้น เนื่องจากการซื้อและการใช้สินค้าหรือบริการเหล่านั้น

เมื่อหลักการทั่วไปของโรงเรียนเปลี่ยนไปจากการมัธยมวิสามัญศึกษาเดิมเช่นนี้ การวัดผลการกำหนดภาคเรียน เวลาเรียน และการกำหนดหน่วยของวิชาที่เรียน ก็จะต้องผิดจากเดิมไปด้วย เพราะนักเรียนจะเรียนตามความสามารถ วิชาที่จะเรียนจึงถูกตัดออกเป็นท่อน ๆ และสอบไล่ทุกภาคไม่เรียนเป็นช่วงยาวแล้วสอบไล่เพียงหนเดียว คือ

1. ปีการศึกษาหนึ่งให้แบ่งออกเป็น 3 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 12 สัปดาห์ ให้มีเวลาเรียน 5 วัน วันละ 7 ช่วงเวลา (อาจเพิ่มช่วงเวลาได้อีกตามความจำเป็นเพื่อการแนะแนว การประชุมและกิจกรรมอื่น ๆ)

2. หนึ่งหน่วยของวิชาที่เรียนเท่ากับ 180 ช่วงเวลา กล่าวคือ วิชาใดเรียน 1 ช่วงเวลา ทุกวัน (สัปดาห์ละ 5 ช่วงเวลา) ตลอดทั้งปีการศึกษา (36 สัปดาห์) ก็จะได้เวลาเรียน 36 5 180 ช่วงเวลา คือเท่ากับเรียนได้ 1 หน่วย

3. การเรียนให้ได้ 1 หน่วยหรือ 180 ช่วงเวลานั้นอาจทำได้หลายวิธี เช่น

ก. <u>วิชาภาษาไทย</u> อาจเรียนวรรณคดีไทย 1 ช่วงเวลา ทุกวัน ตลอดทั้งปี ก็จะได้ 180 ช่วงเวลา คือเรียนได้ 1 หน่วย

ข. <u>วิชาภาษาไทย</u> อาจเรียนวรรณคดีไทย 120 ช่วงเวลา และหลักภาษาไทย 60 ช่วงเวลา รวมได้ 180 ช่วงเวลา ก็กล่าวได้ว่าเรียนวิชาภาษาไทยได้ 1 หน่วยเช่นกัน

ค. <u>วิชาภาษาไทย</u> อาจเรียนวรรณคดีไทย 60 ช่วงเวลา หลักภาษาไทย 60 ช่วงเวลา การเขียน 60 ช่วงเวลา รวมได้ 180 ช่วงเวลา ก็กล่าวได้ว่าเรียนวิชาภาษาไทยได้ 1 หน่วยเช่นกัน

ทั้งนี้พึงเลือกจัดให้ หมาะสมกับลักษณะของวิชาต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในหลักสูตร

การสำรวจความถนัดในการเรียน

เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจในความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง จึงให้มีการสอนวิชาสำรวจในด้านอาชีพต่าง ๆ ขึ้นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คู่กันไปกับการสอนวิชาสามัญตามปกติ

เนื่องจากในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนได้เรียนทั้งวิชาสามัญ และวิชาสำรวจในด้านอาชีพประการหนึ่ง และจะได้รับการแนะแนวเกี่ยวกับการศึกษาในชั้นต่อไปด้วยอีกประการหนึ่ง ดังนั้นเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แล้ว นักเรียนก็อาจจะเลือกได้ว่า เมื่อขึ้นไปเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และสูงขึ้นไปนั้น จะมุ่งเรียนหนักไปทางวิชาการเพื่อไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือจะมุ่งเรียนหนักไปทางวิชาอาชีพ เพื่อออกไปประกอบอาชีพตามที่ตนถนัด และสนใจ

เมื่อได้เลือกเรียนหนักไปทางใดแล้ว ก็เริ่มเรียนในทางที่เลือกนั้น ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นต้นไปจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ถ้าผู้ใดมีความจำเป็นจะต้องออกจากโรงเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก็อาจกระทำได้ ซึ่งเป็นการจบประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น

อนึ่ง เมื่อได้เลือกเรียนไปในทางใดแล้ว ถ้าปรากฏภายหลังว่า มีความจำเป็นจะต้องเปลี่ยนไปเรียนในทางอื่นที่ถนัดกว่า ก็อาจจะกระทำได้โดยความเห็นชอบของอาจารย์แนะแนว และโดยอนุมัติของอาจารย์ใหญ่ แต่ทั้งนี้จะต้องเรียนให้ครบจำนวนหน่วยของหลักสูตรในแผนกนั้น ซึ่งแปลว่าอาจจะต้องกินเวลาเพิ่มขึ้นบ้างตามลักษณะของหลักสูตร

เนื่องจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีหลักสูตรให้เลือกหลายแผนก การเลือกเรียนในแผนกต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมในเรื่องความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ และความถนัด ของนักเรียนแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนจึงได้จัดให้มีบริการแนะแนวขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถตัดสินใจเลือกเรียนได้ถูกต้อง และเหมาะสม ตลอดจนรู้จักประพฤติปฏิบัติตนได้ถูกต้องและมีความสำเร็จทั้งขณะที่อยู่ในโรงเรียนและในชีวิตอนาคต การแนะแนวจึงเป็นหัวใจของการศึกษา ประเภทนี้ โรงเรียนได้วางโครงการแนะแนวดังนี้ คือ

1. ประเภทของการแนะแนว

เพื่อให้การแนะแนวเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ลักษณะของ

การแนะแนวที่จัดให้ย่อมประกอบด้วย

ก. การแนะแนวทางการศึกษา และอาชีพคือการแนะแนวเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจถึงความสามารถทางการเรียนในด้านต่าง ๆ รู้จักวิธีเรียนที่ถูกต้องสามารถแก้ปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้น ตลอดจนการช่วยให้นักเรียนสามารถตัดสินใจเลือกวิชาและอาชีพ และวางแผนการเรียนได้เหมาะสมกับความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของตน

ข. การแนะแนวทางปัญหาส่วนตัวคือ การแนะแนวเพื่อช่วยในปัญหาส่วนตัวของนักเรียน เช่น ปัญหาทางสุขภาพ ปัญหาทางอารมณ์ และปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นภายในจิตใจของตนเอง หรือกับบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ค. การแนะแนวทางด้านสังคม คือการแนะแนวเพื่อช่วยให้เด็กสามารถอยู่ในสังคมได้ดี โดยช่วยให้เด็กปรับตนเข้ากับสภาพของโรงเรียน และช่วยแก้ปัญหาทางความประพฤติเพื่อจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตที่ดี

2. บริการแนะแนว

บริการนี้จะจัดให้ทั้งการแนะแนวเป็นหมู่ และเฉพาะบุคคลตามความเหมาะสม ดังนี้

ก. ทำความเข้าใจกับผู้ปกครองก่อนส่งเด็กเข้าเรียนโดยการแจกคู่มือ และพบปะกับผู้ปกครองเพื่อให้ทราบรายละเอียดและเพื่อปรึกษาหารือกับเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน

ข. จัดการประถมนิเทศ ในโอกาสแรกที่นักเรียนเริ่มเข้าศึกษา และในโอกาสอื่น ที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจนโยบายของโรงเรียน แผนกต่าง ๆ ที่จัดสอน วิธีศึกษาเล่าเรียน การวัดผล ตลอดจนให้เข้าใจถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร และบริการต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดให้

ค. จัดให้มีการทดสอบทางด้านต่าง ๆ ของนักเรียนเพื่อนำผลของการทดสอบมาช่วยในการพิจารณาแนะแนวทางจัดแบ่งนักเรียนให้เรียนในแผนกต่าง ๆ เช่น การทดสอบสมอง การทดสอบความสามารถทางการเรียน การทดสอบความสนใจ และการทดสอบความสามารถในการปรับตน

ง. จัดให้มีการปรึกษาหารือเป็นรายบุคคล สำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเฉพาะบุคคล เช่น ผู้ที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ประสงค์จะเรียนในแผนกเดิม อาจปรึกษากับครูผู้แนะแนวเป็นรายบุคคล ทั้งนี้ต้องอาศัยผลการเรียนที่แล้วมา และอาจเชิญผู้ปกครองเข้าร่วมปรึกษาด้วย

จ. จัดการแนะแนวเป็นหมู่ เช่น การแนะแนวในชั่วโมงโฮมรูม หรือในชั่วโมงเรียนตามลำพัง (Study - hour) ซึ่งโรงเรียนจัดไว้สัปดาห์ละ 1 ช่วงเวลา เพื่อให้ครูใช้ในการแนะแนว เด็กเกี่ยวกับการวางแผนการเรียน การแก้ปัญหาทางสังคม และความประพฤติเป็นต้น

ฉ. จัดหาเอกสารเกี่ยวกับระเบียบการของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ การสอบคัดเลือกทุนการศึกษา ตลอดจนเอกสารทางราชการ องค์การร้านค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบในการแนะแนวทางการเรียนต่อ และการประกอบอาชีพ

ช. ช่วยแนะแนวในการหางานทำ และบรรจุเข้าทำงานเมื่อเรียนจบชั้นของโรงเรียน และติดตามผลงานของนักเรียนต่อไป

ส่วนความมุ่งหมายและอุดมคติ การวัดผลการเรียนนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรโรงเรียนได้แบ่งวิชาที่เรียนออกเป็นหน่วย กล่าวคือ 1 หน่วย ให้เรียนในเวลา 180 ช่วงเวลานั้น ให้ดำเนินการวัดผลการเรียนดังต่อไปนี้

1. ในระยะ 5 ปีการศึกษา คือ ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะต้องเรียนให้ครบ 35 หน่วย เป็นอย่างน้อย คือประมาณปีละ 7 หน่วย (ให้มีเวลาเพื่อการแนะแนว การประชุม และกิจกรรมอื่น ๆ เพิ่มขึ้นได้ตามความจำเป็น)

2. ให้มีการวัดผลในทุกรายวิชาที่เรียนในแต่ละภาคเรียน การวัดผลให้ทำตั้งแต่ต้นภาคเรียน โดยวิธีต่าง ๆ เช่น การทดสอบ การสอบกลางภาค การเขียนรายงาน การปฏิบัติงานเป็นหมู่ หรือรายตัว การสอบปลายภาค ฯลฯ

3. การวัดผลการเรียนให้แบ่งเป็นขั้น ดังนี้

ขั้น	ความหมาย	คิดค่าเป็นคะแนนหนวย	หมายเหตุ
	ดีมาก	4	
	ดี	3	
	พอใช้	2	
	อ่อน	1	
	อ่อนมาก ต้องเรียนซ้ำ หรือต้องเรียนวิชาอื่นทดแทนตามแต่กรณี กล่าวคือ ถ้าเป็นวิชาสามัญบังคับร่วมต้องเรียนซ้ำ ถ้าไม่ใช่วิชาสามัญบังคับร่วมอาจเรียนวิชาอื่นแทนก็ได้ ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลยพินิจของอาจารย์ใหญ่ อนึ่งการที่สอบได้ เป็นจำนวนมาก ย่อมชี้ให้เห็นว่าสมควรพิจารณาแยกย้ายไปเรียนในแนววิชาที่ถนัดกว่า		

วิชาที่เปิดสอน

หลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่จัด ณ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร) นั้น กระทรวงได้อนุมัติไว้ว่า มิใช่หลักสูตรที่ตายตัว จะเปิดสอนวิชาอะไรต้องแล้วแต่ความต้องการของเศรษฐกิจและสังคม ฉะนั้นด้วยความร่วมมือของกรมแรงงาน ที่ได้ทำการสำรวจกำลังคน และอาชีพในพระนครและธนบุรี ซึ่งเป็นท้องถิ่นที่โรงเรียนตั้งอยู่ คณะกรรมการหลักสูตรของโรงเรียนจึงให้ลงมติให้เปิดสอนวิชาดังต่อไปนี้ ในปีการศึกษา 2509 เป็นต้นไป

- วิชาบริการโรงแรม
- วิชาพยาบาล
- วิชาเลขานุการ
- วิชาบัญชี
- วิชาการเดินตลาด
- วิชาเขียนแบบ
- วิชาศิลปะ
- วิชาวิทยาศาสตร์

ในปีการศึกษาปัจจุบัน โรงเรียนเริ่มสอนหลักสูตรใหม่แต่เพียง ชั้น ม.ศ.1 อันเป็นชั้นที่นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนวิชาเหมือนกัน และจะต้องผ่านวิชา สำรวจอาชีพเหมือนกันทุกคน เพื่อจะให้นักเรียนรู้ความถนัดของตนเอง และอาจารย์ได้รู้จักนักเรียนพอที่จะช่วยแนะแนวแก่นักเรียนได้

โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา

26 กันยายน 2509

ภาคผนวก ข.

แนวปฏิบัติงานการแนะแนว ของโรงเรียน มัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2509

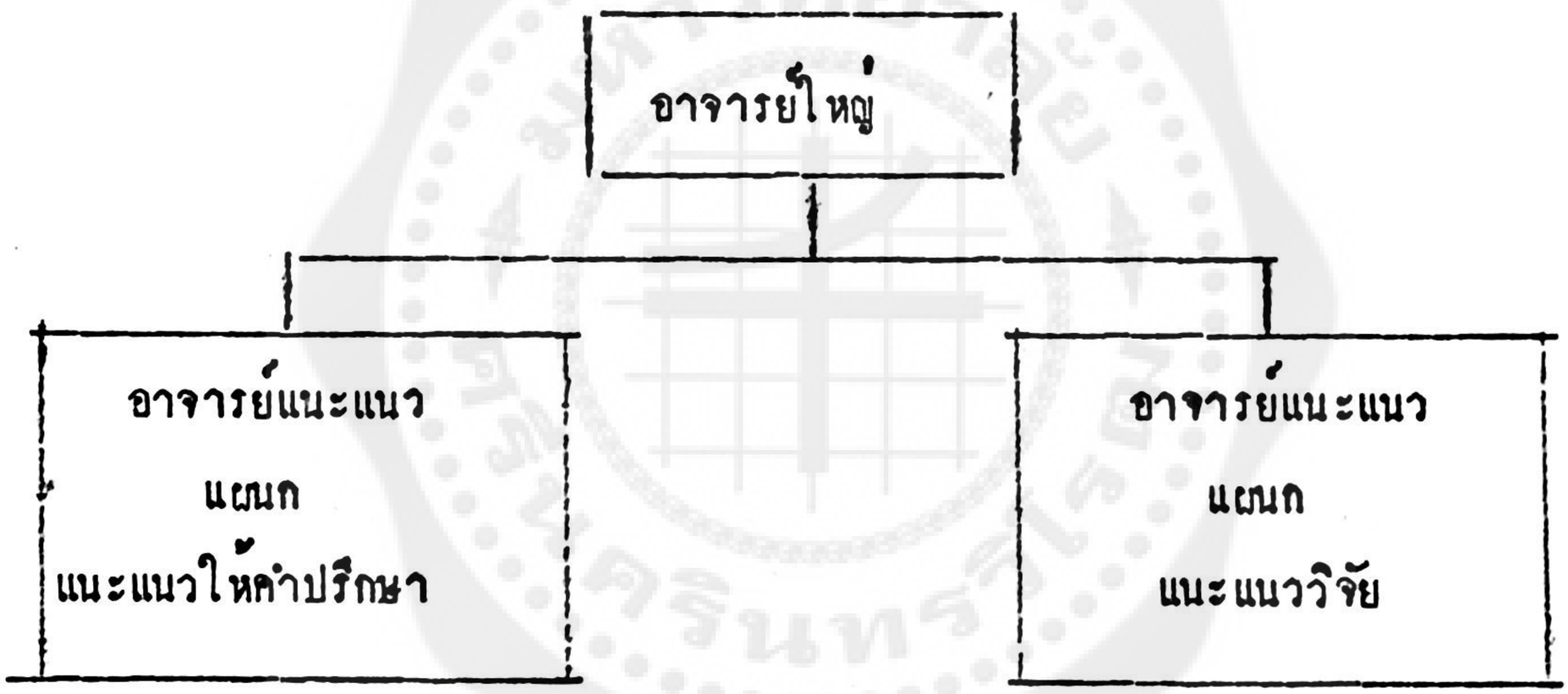

<u>บทนำทั่วไป</u>

โรงเรียนต่าง ๆ เริ่มประจักษ์ว่า การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งที่โรงเรียนต้องรับผิดชอบในต่างประเทศหลายประเทศ เกือบจะทั่วโลก เช่น ประเทศอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศอินเดีย เป็นต้น เป็นที่เข้าใจกันว่า การที่จะช่วยเด็กนักเรียนให้ได้รับผลจากการศึกษาตามที่จัดไว้ และให้เป็นพลเมืองดีมีประโยชน์ รู้จักริเริ่มผลิตสิ่งต่าง ๆ ได้ โรงเรียนจะต้องจัดบริการช่วยเด็กเลือกอาชีพ และจัดบริการช่วยให้เด็กเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ที่กีดกั้นมิให้เด็กได้ใช้สติปัญญา ความสามารถ จนถึงที่สุดของตน บางครั้ง ความกังวลใจภายในก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพ และการศึกษาของเด็ก และเมื่อโรงเรียนตระหนักในความจริงข้อนี้ และยังรับว่าเด็กทุกคน สามารถเป็นพลเมืองที่ดีและรู้จักคิดริเริ่มได้ ก็ย่อมจะรับผิดชอบในการช่วยเด็กที่มีความกังวลต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

ในประเทศไทยเราไม่มีประเพณีการจัดบริการแนะแนวสำหรับเด็กในโรงเรียนมัธยม แต่เราก็เห็นความสำคัญของบริการแนะแนว โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้จัดทำกิจการนี้อยู่ ทางโรงเรียนทราบดีว่า ความใหม่ของโปรแกรมกับทั้งการที่จะต้องบุกเบิกทางอาจจะทำให้ความพยายามต่าง ๆ ไม่ประสพผลเท่าที่ควรจะได้ กระนั้นก็ดี ทางโรงเรียนมีความหวังว่า โครงการใหม่นี้จะเป็นแรงส่งเสริมให้มีการปรับปรุงโครงการแนะแนวใหม่ในโรงเรียนทั่วประเทศ

โปรแกรมแนะแนวที่โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม จัดนั้น ดำเนินการโดยหน่วยแนะแนวของโรงเรียน ในลักษณะของการบริหาร หน่วยแนะแนวแยกตัวเป็นเอกเทศ ไม่ขึ้นอยู่กับหน่วยใดหน่วยหนึ่งของโรงเรียน แต่ย่อมขึ้นโดยตรงต่ออาจารย์ใหญ่ หน่วยนี้ประกอบด้วย แผนกย่อย ๆ 2 แผนก คือ แผนกแนะแนวให้คำปรึกษา (Guidance Counseling Division) แผนกแนะแนววิจัย (Guidance Research Division) สิ่งที่จะบรรยายต่อไปนี้ เป็นรายละเอียดของงานทั้ง 2 แผนกดังกล่าว พร้อมด้วยหน้าที่ภาระกิจของแต่ละแผนก

<u>บทนำสำหรับการแนะแนวให้คำปรึกษา</u> (Guidance Counseling Division)

โปรแกรมแนะแนวในโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม ควรจะจัดขึ้นเพื่อให้บริการแก่นักเรียนทุกคนของโรงเรียน ถ้านักเรียนคนใด มีปัญหาไม่ว่าจะทางด้านใด เป็นต้นว่า ด้านการเรียน ด้านอาชีพ หรือด้านสังคมส่วนตัวก็ตาม ควรจะมีโอกาสได้รับการปรึกษาหารือกับอาจารย์แนะแนว

ก่อนอื่น เมื่อ ร.ร.มัธยมใดต้องการจัดโปรแกรมแนะแนว หมายความว่า โรงเรียนนั้นจะต้องมีอุปกรณ์และความสะดวกต่าง ๆ พอสมควร จะต้องมีห้อง หรือสถานที่ที่มิดชิด เหมาะสำหรับเด็กที่จะเข้ามาพูดเรื่องส่วนตัว กับอาจารย์แนะแนว สถานที่ดังกล่าว เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะการแนะแนวมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือแก้ไข สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายสำคัญต่อเจ้าของปัญหาและซึ่งเข้ามารับบริการแนะแนว เพื่อให้บริการแนะแนวบรรลุผลสมตามความมุ่งหมายนี้ ตัวเด็กเองจำต้องกล้าที่จะเปิดเผยตัวเอง และสามารถพูดปัญหาของตนอย่างตรงไปตรงมา ในขณะเดียวกันมิได้หมายความว่า ห้องแนะแนวที่มิดชิดจะทำให้เด็กทุกคนเปิดเผยความรู้สึกส่วนตัว และพูดตรงไปตรงมาก็หาไม่ แต่อย่างน้อยสถานที่มิดชิดย่อมให้โอกาสเด็กเปิดเผยความจริง และพูดอย่างซื่อ ๆ มากกว่าสถานที่โล่ง ๆ ไม่เป็นที่ลับตาคน นอกจากนี้ ยังแสดงให้นักเรียนเห็นว่า โรงเรียนเห็นในความสำคัญของการมีสถานที่มิดชิดสำหรับการแนะแนว และด้วยเหตุนี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า โรงเรียนเอาจริงกับการแนะแนวให้คำปรึกษา

ห้องแนะแนวให้คำปรึกษาจะต้องแยกจากห้องธุระการโดยเด็ดขาก และห้องพักอาจารย์อื่น เมื่อแนะแนวให้คำปรึกษาเป็นงานที่ต่างไปจากงานบริหาร หรืองานสอนของฝ่ายวิชาการ ห้องทำงานก็จำต้องต่างไปด้วย โดยปกตินักเรียนในโรงเรียนมัธยมทั่วไปย่อมจะได้มีประสพการณ์รู้งานของผู้บริหารทั้งสองฝ่ายของโรงเรียน คือ อาจารย์ใหญ่ และอาจารย์ผู้สอนวิชาการแล้ว เด็กพวกนี้อาจจะไม่เคยได้รับรู้มีประสพการณ์ ทางด้านการแนะแนวให้คำปรึกษาการที่จัดห้องแนะแนวในด้านให้คำปรึกษาแยกออกจากห้องทำงานอื่น ๆ อาจเป็นการสอนให้เด็กรู้ว่า การแนะแนวให้คำปรึกษานั้นมีจุดประสงค์ต่างไปจากการบริหารของโรงเรียน

เพื่อความสะดวกทางด้านแนะแนว โรงเรียนต้องแสวงหารายละเอียด หรือเอกสารต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์สำหรับเด็ก เอกสารหรือรายละเอียดต่าง ๆ นั้น ประกอบด้วย

เอกสารทางด้านงานด้านอาชีพ ด้านการศึกษา ตลอดจนด้านสังคมส่วนตัว เอกสารเหล่านี้จะต้องเก็บไว้ที่แผนกแนะแนวให้คำปรึกษา และควรจัดให้สะดวกที่เด็กจะได้อ่านได้เมื่อต้องการ ถ้าเด็กคนใดมีปัญหาไม่เข้าใจเอกสารชิ้นใด ก็ย่อมจะนัดพบเพื่อปรึกษากับอาจารย์แนะแนวได้

นอกจากความสะดวกทางด้านดังกล่าว ยังมีความสะดวกอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญมากเสียกว่าชนิดที่กล่าวแล้วนั่นก็คือ โรงเรียนมัธยมจำเป็นต้องมี บุคคลากรทางด้านแนะแนวที่ดี และได้รับการฝึกมาอย่างดี ผู้ที่ได้รับการฝึกอย่างดี หมายความว่า ผู้นั้นจะต้องผ่านการศึกษาชั้นเหนือกว่าปริญญาตรี หรือเทียบเท่า ในด้านแนะแนว และวิชาที่เรียนรู้ จะต้องเป็นวิชาการแนะแนวทั่วไป วิชาการแนะแนวให้คำปรึกษา และวิชาจิตวิทยา เป็นต้น ผู้แนะแนวที่จะทำการแนะแนวให้คำปรึกษา ยังจำเป็นที่จะต้องมีประสพการณ์เรียนรู้ในวิชาฝึกการสัมภาษณ์

อย่างน้อย ๑ ภาคเรียน การฝึกการสัมภาษณ์ในการให้การแนะแนวปรึกษา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้แนะแนวปรึกษา เช่นเดียวกับที่ ผู้ที่จะเป็นอาจารย์พึงได้ผ่านประสพการณ์การฝึกสอนมาก่อนนั่นเอง

จะเห็นได้ว่า โรงเรียนมัธยมนี้ เอาจริงกับการแนะแนว ทั้งนี้โรงเรียนได้จัดให้มีทั้งความสะดวกด้านต่าง ๆ และจัดผู้ร่วมงานที่ได้รับการฝึกมาโดยตรง และยังพร้อมที่จะให้โปรแกรมดำเนินไปได้ โดยจัดให้เด็กได้ใช้ประโยชน์จากการแนะแนวปรึกษา ให้โอกาสเด็ก ได้เข้ามาขอความช่วยเหลือจากบริการในเวลาเรียนได้

โดยธรรมดาแล้ว การสัมภาษณ์ในการแนะแนวปรึกษา แต่ละครั้งใช้เวลา ๑ ชั่วโมง ซึ่งก็เท่ากับ ๑ ช่วงเวลาการเรียนในวิชาธรรมดานั่นเอง อาจารย์แนะแนวจำต้องถูกจัดให้มีเวลาว่างหลายชั่วโมงสำหรับสัมภาษณ์เด็ก ถ้าโรงเรียนจัดให้เด็กเรียนในทุกช่วงเวลา จะเป็นการยากสำหรับเด็กที่จะนัดพบกับอาจารย์แนะแนวในเวลาเรียนปกติ ถ้าจะให้เด็กนัดพบในเวลาก่อนเข้าเรียน ย่อมไม่เป็นสิ่งที่น่ากระทำ เพราะว่าเด็กอาจจะเข้าใจผิดไปว่า การแนะแนวให้คำปรึกษามีความสำคัญน้อย และผลก็คือโปรแกรมทั้งหมด จะล้มเหลว ฉนั้นทางที่ดี ควรให้อนุญาตเด็กงดเรียนในชั่วโมงเรียนปกติ เพื่อให้การนัดพบเป็นไปได้ ทั้งนี้ให้เป็นที่เข้าใจว่าเด็กนั้น ๆ รับผิดชอบต่อวิชาการที่สอนในชั่วโมงทั้งหมด การอนุญาตให้เด็กมานัดพบกับอาจารย์แนะแนวดังกล่าวนี้ จะต้องเป็นไปโดยอัตโนมัติ เด็กที่จะออกมาพบอาจารย์แนะแนว เพียงแต่ต้อง

เรียนให้อาจารย์ประจำวิชารับรู้ว่า ตนจะออกไปห้องแนะแนวเท่านั้น การให้อนุญาตทำนองนี้สอนให้เด็กรับผิดชอบต่อการกระทำของตนไปในตัว และเป็นการฝึกนิสัยเด็กดีกว่าที่จะให้ฝ่ายบริหารของโรงเรียนเอาเป็นธุระให้ ในขณะเดียวกัน ถ้ามีเด็กคนใดใช้การอนุญาตนี้ไปในทางที่ผิด ก็จะได้เป็นโอกาสของอาจารย์แนะแนวจะได้ร่วมศึกษา และสนทนา หาเหตุผลในการกระทำของเด็กดังกล่าว

จะเห็นได้ว่า งานเช่นนี้จะสำเร็จลงได้อย่างดีจะต้องได้รับความร่วมมืออย่างมากจากบุคคลทุกฝ่าย ตลอดจนสถานที่ต้องอำนวย บุคคลที่พึงให้ความร่วมมืออย่างมากก็คือ ผู้บริหารและอาจารย์ทุกคนของโรงเรียน หน่วยงานนี้ เป็นหน่วยสำคัญหน่วยหนึ่งในหลาย ๆ หน่วยของโรงเรียนที่จำต้องได้รับความร่วมมือดังกล่าว

<u>โปรแกรมแนะแนวให้คำปรึกษาของโรงเรียน</u>

โรงเรียนมัธยมแบบประสมแห่งนี้ เชื่อว่าการแนะแนวให้คำปรึกษาเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการศึกษา จึงจัดโปรแกรมด้านนี้ขึ้น ทางโรงเรียนพร้อมที่จะอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตั้งแต่อุปกรณ์ จนถึงบุคคลากร เพื่อดำเนินโปรแกรมให้ได้ผล

ดังได้กล่าวแล้วในบทนำว่า ร.ร.เห็นความสำคัญของการแนะแนว และอำนวยความสะดวกในด้านแนะแนวให้กับนักเรียนทุกคน และเพราะโรงเรียนเริ่มเปลี่ยนแนวการศึกษามาเป็นมัธยมแบบประสม ทางโรงเรียนจึงมีนักเรียนชั้น ม.ศ.๑ จำนวนมากที่จำต้องวางแผนเลือกวิชาชีพตามลักษณะของการศึกษาแบบประสม ผู้ที่จะทำหน้าที่ช่วยเด็กในการเลือกอาชีพนี้ ก็คือ อาจารย์แนะแนว ดังนั้นทางโรงเรียนจึงต้องจัดโปรแกรมใหม่ สำหรับแนะแนวเด็กเหล่านี้ โปรแกรมแนะแนวของโรงเรียนจึงต้องวางแผนเพื่อจุดประสงค์ ๒ อย่างคือ โปรแกรมที่กระทำอยู่ปกติ เพื่อนักเรียนทุกคนของโรงเรียน และโปรแกรมพิเศษ เพื่อเด็กเฉพาะ ม.ศ.๑ สิ่งที่จะกล่าวในอันดับต่อไป เป็นการบรรยายลักษณะ และงานในหน้าที่ของทั้ง ๒ โปรแกรม ตลอดจนการแนะให้ทั้งเด็กนักเรียนและผู้ปกครองรับทราบการดำเนินโปรแกรมทั้ง ๒ ชนิด

ก. <u>โปรแกรมการแนะแนวปกติสำหรับเด็กทุกคนของโรงเรียน</u>

โปร โปรแกรมการแนะแนวปกตินี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยนักเรียนผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะถกเถียงปรึกษากับอาจารย์แนะแนว ถึงสิ่งที่มีความหมายสำหรับตน นักเรียนที่ต้องการพบอาจารย์

แนะแนว ด้วยเรื่องเช่นว่านี้ จะนัดพบกับอาจารย์แนะแนว ในเวลาที่สะดวกสำหรับทั้งสองฝ่าย นักเรียนที่จะนัดพบอาจจะต้องขาดการเรียนในชั่วโมงนั้น ๆ แต่จะต้องเข้าใจว่าตนเองจะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตนไม่ได้เรียน และเร่งเรียนให้ทันคนอื่น

นักเรียนจะเข้ามาพบอาจารย์แนะแนวเพื่อปรึกษาด้วยวิธีต่าง ๆ กัน บางคนอาจจะเข้ามาเอง เพราะตนต้องการความช่วยเหลือในบางสิ่งที่ตนเดือดร้อน คนพวกนี้อาจจะเดือดร้อนเรื่องการเรียนในโรงเรียน อาจจะอยากรู้ว่าตนทำได้เลว หรือดีเพียงใด อาจจะเกิดความไม่แน่ใจในอาชีพที่ตนจะเลือกในอนาคต อาจจะเกิดข้องใจว่าตนสามารถจะเข้ามหาวิทยาลัยได้หรือไม่ อาจจะข้องใจเพราะตนขาดเพื่อนที่โรงเรียน หรืออาจจะมีปัญหาร้อยแปดที่เด็กวัยเรียนประสพอยู่ เด็กอีกประเภทหนึ่ง อาจจะเข้ามาหาอาจารย์แนะแนวโดยอาจารย์อื่นส่งมา จะด้วยเหตุทางการเรียนของเด็ก หรือจะด้วยเหตุผลของความประพฤติของเด็ก ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนเพื่อนคนอื่น เด็กอีกประเภทหนึ่ง อาจจะถูกผู้บริหารส่งมา ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเด็กขาดเรียนมากเกินไปเป็นต้น

ไม่ว่าเด็กจะเข้ามานัดพบอาจารย์แนะแนวด้วยกรณีใดก็ตาม อาจารย์แนะแนวจะต้องให้เวลาแก่เด็กคนละ ๑ ชั่วโมง จุดมุ่งหมายของการให้นัดพบ ก็เพื่ออาจารย์แนะแนวจะได้สำรวจด้านที่เป็นอุปสรรคของเด็ก เพื่อดูว่าอาจารย์แนะแนวจะช่วยเด็กในด้านนั้น ๆ ได้หรือไม่ และเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กเห็นว่า อาจารย์แนะแนวพยายามช่วยเขาอย่างไร เขาจะได้ตัดสินใจด้วยตนเองว่า เขาต้องการให้ช่วยโดยวิธีนั้น ๆ หรือไม่

บางครั้ง การสัมภาษณ์เพียงครั้งเดียวก็พอแล้วสำหรับช่วยให้เด็กจัดการกับสิ่งที่ตนกังวลและเดือดร้อนอยู่ แต่ถ้าพบว่าการสัมภาษณ์ครั้งเดียวไม่พอ เมื่อจบชั่วโมงการสัมภาษณ์ เด็กและอาจารย์แนะแนวจะวางแผนร่วมกันว่า เด็กอยากจะนัดพบอาจารย์แนะแนวอีกไหม เพื่อถกเถียงปัญหากันต่อไป ถ้าเด็กตกลงอยากพบอีก อาจารย์แนะแนวก็จำเป็นต้องจัดเวลาให้นัดพบได้อีก ๑ ชั่วโมง

การแนะแนวให้คำปรึกษาแบบปกติ จะดำเนินไปเรื่อย ๆ ตลอดปี ตารางสอนของอาจารย์แนะแนว อาจจะต้องเปลี่ยนเป็นเทอม ๆ ไป แต่ทุกเทอม ควรจะได้มีเวลาว่างสำหรับให้เด็กได้นัดพบ

ข. <u>โปรแกรมการแนะแนวพิเศษ</u>

โปรแกรมการแนะแนวพิเศษ จัดขึ้นเพื่อเด็กนักเรียนชั้น ม.ศ.๑ โดยเฉพาะ ซึ่งจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกอาชีพในอนาคตอันใกล้ นักเรียนแต่ละคนจะได้รับการสัมภาษณ์จากอาจารย์แนะแนวคนละ ๑๕ นาที โดยฝ่ายบริหารจะเป็นผู้เรียกตัว

ในขณะที่เด็กแต่ละคนมารับการสัมภาษณ์ เด็กมีสิทธิเต็มที่ที่จะใช้เวลาที่นัดหมายตามความต้องการของเด็กแม้ว่าเด็กจะต้องมาพบอาจารย์แนะแนวตามที่นัดหมายก็ตาม แต่ถ้าเด็กต้องการจะพูดปรึกษา วางแผนการอาชีพ อาจารย์แนะแนวก็จะช่วยเต็มที่ จุดมุ่งหมายประการสำคัญที่ต้องจัดให้เด็กมารับการสัมภาษณ์ ก็เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้พบรู้จักตัวอาจารย์แนะแนว ซึ่งปกติ เด็กอาจจะไม่รู้จักหรือพบเลย จุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์จึงมี ๒ ประการ คือให้เด็กปรึกษาแผนการเลือกอาชีพประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งให้โอกาสเด็กได้รู้ว่า อาจารย์แนะแนวมีนิสัยใจคอเป็นอย่างไร แม้ว่าเวลาจะน้อยเกินกว่าที่เด็กจะเรียนรู้นิสัยใจคอ อาจารย์แนะแนวได้ก็ตามที

เด็กที่จะต้องได้รับสัมภาษณ์โดยวิธีนี้มี ๒๕๐ คน ประมาณเอาว่า เด็กแต่ละคนต้องใช้เวลา ๑๕ นาทีในการสัมภาษณ์ และใช้เวลาอีกประมาณ ๕ นาที สำหรับเขียนโน้ต สำหรับการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง ฉะนั้นใน ๑ ชั่วโมง ก็จะสัมภาษณ์ได้เด็ก ๓ คน ดังนั้นอาจารย์แนะแนวก็ต้องใช้เวลา ๘๓ ชั่วโมง เพื่อสัมภาษณ์นักเรียนจำนวนทั้งหมด ของชั้น ม.ศ. ๑ ถ้าทำการสัมภาษณ์ตลอดระยะเวลา ๑ เทอม ซึ่งมี ๑๒ สัปดาห์ อาจารย์แนะแนวก็ควรจะมีเวลาจัดได้ เพื่อทำการสัมภาษณ์ สัปดาห์ละ ๗ ชั่วโมง อาจจะดูเปลืองเวลามากสำหรับอาจารย์แนะแนวเพียงคนเดียว แม้ว่าจะทำได้ก็ตาม ถ้าได้มีอาจารย์แนะแนวจากวิทยาลัย ให้ความร่วมมือ ช่วยในการสัมภาษณ์ ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ งานก็จะดูง่ายขึ้น

การสัมภาษณ์เด็ก ๑ คน ในเวลา ๑๕ นาที เป็นงานทั้งหมดที่เตรียมไว้สำหรับโปรแกรมพิเศษ ถ้ามีเด็กคนใดต้องการพบเพื่อปรึกษากับอาจารย์แนะแนวอีกเขาก็จะได้รับเวลานัดหมายอีก ๑ ชั่วโมง เหมือนกับนักเรียนอื่น ๆ ในโปรแกรมปกติ และดำเนินตามกฎเดียวกันกับโปรแกรมปกติ

ค. <u>เอกสารสนเทศ</u>

โปรแกรมการแนะแนวมิได้หมายถึงการสัมภาษณ์เด็กโดยตรง ด้านเดียว ดังที่ได้เน้นย้ำความสำคัญมาก่อน ห้องแนะแนว จำเป็นจะต้องจัดหาเอกสารรายละเอียดอื่น ๆ เพื่อให้เด็กได้ใช้เพื่อประโยชน์แก่ตัวเด็ก เอกสารเหล่านี้ประกอบด้วย เอกสารในด้านงาน อาชีพ การศึกษา ตลอดจนเอกสารเกี่ยวกับสังคมส่วนตัวของเด็ก ซึ่งมีจัดไว้ให้เด็กอ่านได้ตามความต้องการ ถ้าเด็กมีคำถามอะไรเกี่ยวกับเอกสารเขาก็จะได้หาเวลาสำหรับนัดหมายกับอาจารย์แนะแนว ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการปกติดังที่ได้อธิบายมาแล้ว

ง. <u>ผู้ที่ควรได้รับทราบเกี่ยวกับโปรแกรม</u>

๑. <u>ผู้ร่วมงาน</u>

เพื่อจะให้โปรแกรมแนะแนวได้รับความสำเร็จ เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากคณะอาจารย์ในโรงเรียน อาจารย์หลายคนอาจจะเต็มใจให้ความร่วมมืออย่างยิ่ง ถ้าอาจารย์เหล่านั้น จะได้รับการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับจุดประสงค์ และกระบวนการ การแนะแนวและได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของงานแนะแนวกับงานสอนในชั้น ตลอดจนได้โอกาสที่จะซักถามสิ่งที่ตนข้องใจในงานแนะแนว เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์นี้ ควรจะได้จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างคณะอาจารย์ และคณะผู้แนะแนว สัปดาห์ละครั้ง หรือสองสัปดาห์ต่อครั้ง เนื้อหาที่ควรจะได้อภิปรายร่วมกันในการประชุมนี้ควรจะอยู่ในหัวข้อดังต่อไปนี้ .-

ก. จุดประสงค์ของโปรแกรม

ข. โปรแกรมแนะแนวเกี่ยวข้องกับงานสอนอย่างไร

ค. อาจารย์ควรจะส่งเด็กชนิดไรมาหาอาจารย์แนะแนว

ง. การส่งเด็กมาห้องแนะแนว จะทำได้ด้วยวิธีที่ดีที่สุดอย่างไร

จ. เรื่องราวรายละเอียดชนิดใด ที่อาจารย์อื่นพึงหวังทราบเกี่ยวกับตัวเด็กจากอาจารย์แนะแนว

นอกจากนี้ อาจารย์แนะแนว จะต้องมีเวลาพร้อมที่จะปรึกษาร่วมกับอาจารย์อื่น ๆ โดยลำพัง เกี่ยวกับปัญหาพิเศษเฉพาะอย่าง

๒. <u>นักเรียน</u>

นักเรียน ม.ศ. ๑ จะได้รับรู้เรื่องโปรแกรมการแนะแนว โดยเข้ารับการสัมภาษณ์จากอาจารย์แนะแนว สำหรับนักเรียนชั้นอื่น ๆ ของโรงเรียนต้องอาศัยวิธีอื่น

วิธีหนึ่ง ซึ่งอาจทำได้สำหรับนักเรียนชั้นอื่น ๆ ก็คือ พิมพ์ใบบอก หรือใช้จดหมายบรรยายการบริการแนะแนวให้คำปรึกษาแก่เด็ก หลังจากส่งจดหมายหรือใบบอกแล้ว อาจารย์แนะแนวจะเข้าร่วมในกิจกรรมโฮมรูม แต่ละห้อง และบรรยายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบริการที่ให้ กับทั้งจะได้มีโอกาสตอบคำถามที่เด็กอาจจะข้องใจเกี่ยวกับการแนะแนว

๓. <u>ผู้ปกครอง</u>

ผู้ปกครองควรจะได้รับใบบอกบรรยายบริการแนะแนวด้วย ควรจะได้สนับสนุนให้ทางผู้ปกครอง

<u>บทนำแผนการแนะแนววิจัย</u>

โปรแกรมแนะแนวที่ได้ผลจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเด็กให้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาและอุปสรรคด้วยตนเอง และจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็กซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับอาจารย์แนะแนวที่จะใช้ช่วยศึกษาเด็กส่วนที่กล่าวมาแล้วเป็นหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยแนะแนว ให้คำปรึกษา ส่วนที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยแนะแนววิจัย

การแนะแนววิจัย มีความสำคัญเท่า ๆ กับการแนะแนวให้คำปรึกษา และงานทางด้านนี้เป็นงานรับผิดชอบหลายด้านด้วยกัน ดังจะกล่าวต่อไปนี้ .-

ก. <u>การทดสอบ</u> หน่วยวิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบต่อกิจกรรมใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวกับการทดสอบของโรงเรียน หน่วยวิจัยอาจจะสร้างแบบทดสอบขึ้นใช้เอง แบบทดสอบที่ควรสร้าง คือ แบบทดสอบความถนัด แบบทดสอบความสัมฤทธิผล แบบทดสอบความสนใจ และบุคลิกภาพ เพื่อใช้กับนักเรียนในโรงเรียน โดยทั่วไป หน่วยวิจัยมักจะไม่มีหน้าที่สร้างแบบทดสอบ เพราะควรจะมีแบบทอสอบที่ออกใช้ทั่วประเทศ และโรงเรียนก็คัดเลือกนำมาใช้ ถ้ามีแบบทดสอบให้เลือกใช้มาก หน่วยวิจัยก็มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารการทดสอบ หรือการหาเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อใช้สำหรับนักเรียนในโรงเรียนของตน การหาเกณฑ์ปกติ เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะว่าเกณฑ์ปกติเฉพาะถิ่น หรือเกณฑ์ปกติที่ใช้สำหรับโรงเรียนแต่ละแห่งเป็นสิ่งจำเป็น ในการเปรียบเทียบเด็กเฉพาะ

ในโรงเรียนแห่งเดียวกัน ส่วนเกณฑ์ปกติที่ใช้ประจำชาติ ใช้เปรียบเทียบเด็กทั่วไปทั่วประเทศ เกณฑ์ปกติทั้งสองชนิดนี้มีประโยชน์มาก และเป็นหน้าที่ของหน่วยวิจัยของโรงเรียน จะต้องสร้างเกณฑ์ปกติเฉพาะถิ่น (Local norms) ขึ้นใช้ ผู้ที่ใช้เกณฑ์ปกติ คือผู้บริการ อาจารย์ และอาจารย์แนะแนว อาจารย์แนะแนวอาจจะใช้สำหรับอภิปรายร่วมกับเด็ก จึงจำเป็นที่หน่วยวิจัยจะหาเกณฑ์ปกติ แล้วเสนอต่อผู้ใช้ในลักษณะธรรมดาที่เข้าใจง่าย ทั้งนี้อาจจะต้องมีการประชุมเป็นครั้งคราว เพื่อให้ความกระจ่างแจ้ง และตอบปัญหาที่ผู้ใช้อาจจะมีเกี่ยวกับเกณฑ์ปกติ

ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (Test Validation) เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่หน่วยวิจัยจะต้องรับผิดชอบ แบบทดสอบที่จะใช้ในโรงเรียนทุกชนิด จะต้องทำให้เที่ยงตรง (valid) กับประชากร (Population) ของโรงเรียน กล่าวคือ จะต้องหา criteria ที่มีความหมาย ซึ่งสามารถจะดำเนินงานทางด้านความเที่ยงตรงได้ การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ สิ้นเปลืองเวลามาก แต่ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่สุด ถ้าต้องการใช้แบบทดสอบ

ข. <u>ระเบียนสะสม</u> หน่วยวิจัยน่าจะได้รับผิดชอบในระเบียนสะสม ทั้งนี้เพราะรายละเอียดที่มีอยู่ในระเบียนอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับศึกษาค้นคว้าต่อไป ซึ่งทำให้ระเบียนมีค่าแก่การเก็บ ฉะนั้นจึงสมควรที่หน่วยวิจัยจะมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการเก็บระเบียนสะสม

ค. <u>เอกสารสนเทศการอาชีพ</u> เอกสารไม่ว่าชนิดใดเกี่ยวกับตัวเด็ก หรือที่ให้เด็กใช้ จะต้องเป็นหน้าที่ของหน่วยวิจัยรับผิดชอบ เกี่ยวกับเอกสารการอาชีพ หน่วยวิจัยมีหน้าที่รวบรวมบมีความทุกชนิด ที่จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเด็ก และจัดไว้สำหรับหน่วยแนะแนวให้คำปรึกษา ที่จะใช้เพื่อช่วยเด็ก หน้าที่ของหน่วยแนะแนววิจัยก็คือ เก็บรวบรวมเอกสารขณะเดียวกันหน่วยแนะแนวให้คำปรึกษา มีหน้าที่ใช้เอกสารที่รวบรวมไว้ให้เป็นประโยชน์แก่เด็กตามต้องการ

ง. <u>การติดตามผล</u> อาจพูดได้ว่า การติดตามผล เป็นวิธีการของการศึกษาหาความเที่ยงตรง (Validation) จุดมุ่งหมายของการติดตามผลก็คือ การหารายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก เมื่อเด็กออกจากโรงเรียนไปแล้ว รายละเอียดที่ได้อาจจะช่วยในการศึกษาว่า แบบทดสอบหรือวิชาต่าง ๆ ที่เด็กเลือกเรียนในโรงเรียน มีประโยชน์อย่างไร หรือไม่ เช่น เมื่อเราติดตามผลเราอาจพบว่า ใครบ้างเข้ามหาวิทยาลัยได้ ใครบ้างเข้าไม่ได้ ใครเลือกเรียนวิชาใด แขนงใด และเขาเหล่านั้นได้รับความสำเร็จหรือไม่ อย่างไร เด็กของโรงเรียนออกไป

ประกอบอาชีพชนิดไร และมีความสำเร็จเพียงใด รายละเอียดที่ได้ อาจนำมาเปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้ในเวลาเรียนและเปรียบเทียบกับแบบทดสอบความถนัด (Aptitude Test) และแบบทดสอบความสัมฤทธิ์ผล (Achievement Tests) ผลของงานวิจัยด้านนี้ ประกอบกับรายละเอียดด้านอื่นที่เก็บในโรงเรียนอาจทำให้ทางโรงเรียนสามารถจะทำนายล่วงหน้า ถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กที่จะออกจากโรงเรียน ในรุ่นต่อไป

<u>โปรแกรมการแนะแนววิจัยของโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม</u>

โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสมวางแผนที่จะดัดแปลงหน่วยแนะแนววิจัยในลักษณะที่กล่าวมาแล้วข้างบน โรงเรียนมีอุปกรณ์และความสะดวกในการเก็บระเบียนสะสมและรายละเอียดอื่น ๆ อาจารย์ที่ได้รับเลือกให้ทำงานในหน่วยนี้ เป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะผ่านการศึกษาชั้นปริญญาโท ในวิชาการทดสอบ และวัดผลมาโดยตรง

หน่วยแนะแนววิจัย มีหน้าที่เกี่ยวกับการทดสอบ การเก็บระเบียนสะสม การเก็บรายละเอียดทางด้านอาชีพ และทำการติดตามผล อนึ่ง การที่สถาบันการวัดผลของวิทยาลัยวิชาการศึกษาตั้งอยู่ใกล้เคียงกับโรงเรียน ทำให้เป็นประโยชน์กับโรงเรียนยิ่งขึ้น เพราะโรงเรียนอาจจะขอความร่วมมือในด้านนี้ได้

ในระยะเริ่มแรกนี้ หน่วยแนะแนววิจัยจะมุ่งจุดสนใจไปที่งานต่อไปนี้.-

ก. การสร้างแบบทดสอบ ในปัจจุบัน ในประเทศไทยยังไม่มี แบบทดสอบความสนใจใช้สำหรับเด็กในชั้นมัธยม ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่อย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะโรงเรียนได้เปลี่ยนแบบการศึกษาและเด็ก ม.ศ. ๑ จำเป็นจะต้องตัดสินใจเลือกอาชีพการตัดสินใจเลือกอาชีพ จำต้องอาศัยรายละเอียดเกี่ยวกับความสนใจของผู้เลือก ผู้บริหารของโรงเรียนตลอดจนหน่วยแนะแนววิจัย กำลังเตรียมสร้างแบบทดสอบความสนใจ ที่จะทดสอบกับเด็กของโรงเรียน แม้ว่าจุดหมุ่งหมายในการสร้างเป็นของโรงเรียนนี้โดยเฉพาะ แต่แบบทดสอบที่สร้างขึ้นอาจจะใช้ได้สำหรับโรง-เรียนอื่น ๆ ก็ได้

ข. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เราสามารถใช้ประโยชน์จากแบบทดสอบความถนัดที่ทางสถาบันวิจัยสร้างขึ้น และได้ใช้คัดเลือกเด็กเข้า ม.ศ. ๑ ทั้งโรงเรียนได้ โดย

เอาคะแนนต่าง ของข้อสอบแต่ละส่วนเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ (Correlation) กับคะแนนสอบในชั้นเรียนของเด็ก ทั้งนี้เพื่อดูว่า แบบทดสอบความถนัดนี้สามารถจะใช้ทำนายการเรียนในวิชาต่าง ๆ ของเด็กได้หรือไม่

ค. เกณฑ์ปรกติ (norms) การสร้างเกณฑ์ปรกติ เป็นตัวงานการต่อเนื่องกัน ในปีนี้ จะสร้างเกณฑ์ปรกติ เพื่อการสอบคัดเลือกเด็ก ม.ศ. ๑ ปีหน้าก็สร้างเกณฑ์ปรกติสำหรับเด็ก ม.ศ. ๑ เหมือนกัน แล้วเปรียบเทียบเกณฑ์ปรกติปีนี้กับเกณฑ์ปรกติปีหน้าดู ผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในแง่การสอบคัดเลือกเด็กในปีต่อไป

ง. ระเบียนสะสม หน่วยวิจัยสนใจใช้ข้อมูลในระเบียนสะสม สำหรับทำการศึกษาค้นคว้า และเตรียมการที่จะใช้รายละเอียดนี้ในอนาคต ในปัจจุบัน การใช้ระเบียนสะสมยังไม่นิยมมากเท่าสิ่งอื่นที่บรรยายมาแล้ว

จ. เอกสารสนเทศ โรงเรียนมัธยมตระหนักในความจำเป็นของการเก็บเอกสารรายละเอียดหลาย ๆ ด้านด้วยกัน โดยเฉพาะในด้านการอาชีพ เพื่อจะได้ช่วยเด็กให้ได้มากที่สุด หน่วยแนะแนววิจัยเป็นผู้นำในการวางแผนเพื่อรวบรวมรายละเอียดจากสถานที่ต่าง ๆ เพื่อช่วยเด็กของโรงเรียน โปรแกรมนี้จะเป็นโปรแกรมใหม่สำหรับเมืองไทย เพราะยังไม่ปรากฏว่าโรงเรียนมัธยมใดมีห้องสมุดเก็บเอกสารรายละเอียดสำหรับให้เด็กได้ใช้ ฉะนั้นควรจะได้รักษาและเก็บเอกสารที่เชื่อใจได้ หรือถ้าเป็นไปได้ ควรจะมีคณะกรรมการร่วมกันซึ่งประกอบด้วยอาจารย์จากวิทยาลัย และ จากมัธยมสาธิต ประชุมอภิปรายกันว่า เอกสารชนิดไร จะเป็นประโยชน์แก่การเก็บ แล้วก็เริ่มรวบรวมหาเอกสารเหล่านั้นเก็บไว้ใช้ทำประโยชน์ต่อไป

ฉ. การติดตามผล ในปัจจุบัน ยังไม่สู้เห็นความสำคัญของการติดตามผลกันมากหนัก สิ่งที่จะทำก็คือ วางแผนติดตามผลนักเรียน ม.ศ. ๑ เมื่อเขาจบจากโรงเรียนแล้ว หรือออกจากโรงเรียนด้วยเหตุผลอื่น เป็นที่หวังว่า ในอนาคตอันใกล้ หน่วยวิจัยจะหันความสนใจไปที่การติดตามผล

ภาคผนวก ก.

เอกสารตอบข้อซักถามและปัญหาของผู้ปกครองนักเรียน

โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

คำถามด้านบริหาร

ถาม ทำไมทาง ร.ร. ไม่จัดการสอนแต่เพียงวันละ ๕ period เพื่อเด็กจะได้มีเวลาว่างพอที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้โดยใช้ห้องสมุดเองบ้าง

ตอบ – การเรียนวันละ ๕ period นั้น ช่วงเวลาเรียนยาวไป เพราะได้เกิดมีการค้นคว้าวิจัยทางการศึกษาว่า นักเรียนเรียนช่วงเวลาละ ๔๕ นาที ก็พอ การแบ่งเวลาอย่างเก่าจะเห็นว่าครูมักใช้เวลาไม่หมดชั่วโมง

– การเก็บคะแนนโรงเรียนในแบบหน่วยกิตของคาร์เนกี้ หากไม่แบ่งเป็นวันละ ๗ ช่วงเวลาจะทำให้เรียนไม่ครบ ๑๘๐ ช่วงเวลาในเวลา ๑๕ ภาคเรียน หรือ ๕ ปี เกี่ยวพันถึงการจัดวิชาบังคับและวิชาเลือกด้วย

– การค้นคว้าในห้องสมุดระหว่างเวลาเรียนนั้น โรงเรียนสนับสนุนอยู่แล้ว เป็นเทคนิคการสอนของครูแต่ละคน โรงเรียนมีหน้าที่ระวังอยู่ว่าครูและเด็กจะไม่ใช้ชั่วโมงใช้ห้องสมุดเป็นชั่วโมงพักผ่อน เพราะการเรียนโดยวิธีให้นักเรียนค้นคว้านั้นโรงเรียนต้องมีหนังสือมามากและครูจะต้องอ่านมากกว่านักเรียน เตรียมมากกว่า หากไม่พร้อมจริง ๆ วิธีการเรียนโดยวิธีค้นคว้าในห้องสมุดมีอันตรายมาก โรงเรียนมักจะประสบกันอยู่เสมอ

ถาม นักเรียนสายวิชาชีพ ต้องใช้เงินเพิ่มไหม และกะงบประมาณปีละสักเท่าไร สำหรับวิชาแขนงต่าง ๆ แต่ละแขนง

ตอบ กรุณาอย่าเรียกว่าสายวิชาชีพ ไม่มีสายวิชาชีพในโรงเรียนนี้ มีแต่วิชาเลือกและวิชาบังคับที่วิชาเลือกต้องแตกต่างกันก็เพื่อให้เหมาะกับความถนัดของนักเรียนแต่ละคน คนเราจะจบวิทยาศาสตร์ โรงเรม พยาบาล หรือสถาปัตย์ มันก็วิชาชีพทั้งนั้น โปรดอย่ามีอุปทานอ้างคำว่าวิชาชีพ (<u>และห้ามอาจารย์โรงเรียนนี้ใช้คำว่าวิชาชีพเป็นอันขาด</u>)

วิชาต่าง ๆ ที่เปิดเรียนเป็นวิชาเพื่อบริการ ไม่มีการผลิต จึงเสียเงินน้อยกว่าวิชาทางสอนผลิตผล เพราะไม่ต้องใช้วัสดุมาก

โรงเรียนจะพยายามทุกทางที่จะไม่ให้นักเรียนเสียเงินมากกว่าเรียนหลักสูตรเดิม อาจจะต้องขอความร่วมมือท่านผู้ปกครองหาเงินก่อนเพื่อหมุนใช้ในการฝึกหัดนักเรียน ไม่ต้องให้นักเรียนกวนเบิกเงินผู้ปกครองบ่อย ๆ

ถาม โรงเรียนมีโครงการหางานให้ น.ร.ทำหรือไม่ เมื่อจบแล้ว และรัฐบาลมีโครงการที่จะช่วยเหลือ ร.ร.แบบประสมอย่างไร

ตอบ – โรงเรียนมีหน่วยติดตามผล และหางานแน่นอน และเวลานี้ก็มีแล้ว มีอาจารย์ที่ทำหน้าที่โดยเฉพาะควบคุมอุปการะของ

๑. กรมแรงงาน

๒. สโมสรโรตารี่

๓. สมาคมสตรีธุรกิจ และอาชีพ

– การที่โรงเรียนเปิดสอนวิชาที่กำลังเปิดสอนอยู่นี้ก็ด้วยการสำรวจของกรมแรงงาน ว่าควรจะเปิดสอนวิชาอะไรที่ตลาดต้องการ และยังขาดคน เช่นโรงเรียนอยากจะเปิดวิชาช่างไฟฟ้า และช่างท่อ ช่างประสาน กรมแรงงานก็ไม่แนะให้เปิดเพราะทางกรมอาชีวศึกษาผลิตคนพอแล้ว

ถาม โรงเรียนมีโครงการที่จะเปิดสอนกลางคืน เพื่อเฉลี่ยวิทยะฐานะของเด็ก เพราะกลางวันเด็กต้องทำงานรับจ้าง

ตอบ ไม่มีแน่นอน เพราะโรงเรียนแบบประสมไม่ใช่โรงเรียนอาชีวศึกษา หรือโรงเรียนผู้ใหญ่

ถาม ในกรณีที่เด็กเสียเวลาเรียนวิชาชีพ จะทำให้เสียเวลาเรียนวิชาอื่นหรือไม่

ตอบ โรงเรียนไม่มีวิชาชีพ หรือวิชาการ มีแต่วิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนจะเลือกเรียนตามความถนัด หากเรียนได้ดีจริง ๆ เรียนวิชาอะไรที่โรงเรียนเปิดสอนก็จะเรียนต่อขั้นอุดมศึกษาได้ทั้งสิ้น หากไม่มีความถนัดก็จะไปถึงขั้นอุดมศึกษาไม่ได้อยู่เอง เพราะนักเรียนมัธยมจะไปเรียนอุดมศึกษาทุกคนไม่ได้เป็นอันขาด หากไปไม่ได้ก็จะยังดีที่มีอะไรติดตัวไปที่จะไปประกอบอาชีพได้

ถาม ทำไมต้องมีการเปลี่ยนห้องเรียน ให้เด็กเดินเสียวุ่น และเหนื่อยเปล่า ๆ

ตอบ – เพื่อไม่ให้สูนย์เปล่าหลาย ๆ อย่าง เช่น ครูเข้าห้องไม่ทันเพราะต้องเดินข้ามหลาย ๆ ตึก (ครูแกกว่านักเรียน) การใช้อุปกรณ์สะดวกเพราะอยู่ใกล้มืออย่างน้อยอยู่ชั้นเดียวกัน อาจารย์ที่สอนวิชาเดียวกัน จะได้ปรึกษาอะไรต่ออะไรกันได้โดยง่าย

– การเปลี่ยนชั้นของนักเรียนเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถ ไม่จำเจ

– อาจารย์จะได้รับผิดชอบห้องโฮมรูมของตนได้เต็มที่ ห้องเป็นอะไรก็หาตัวผู้รับผิดชอบได้ ส่วนหัวหน้าวิชาก็ควบคุมการสอน การจัดแทนได้ง่ายกว่าเดิม

– เป็นวิธีจัดห้องเรียนที่จะรับนักเรียนได้จำนวนมากที่สุด ไม่ต้องเสียห้องพิเศษ แล้วยังต้องมีชั้นประจำสำหรับนักเรียน การเปลี่ยนห้องเรียน ไม่ต้องมีห้องเรียน แล้วก็ห้องพิเศษเพื่อสอนวิชาต่าง ๆ ห้องอะไรก็ใช้อุปกรณ์การสอนได้เต็มที่

ถาม ทางโรงเรียนยังไม่เห็นมีอุปกรณ์วิชาเขียนแบบ แล้วเปิดสอนอะไรกัน

ตอบ ใครบอกไม่มี อุปกรณ์เขียนแบบในชั้นสำรวจจะมีอะไรมาก สร้างไว้ก็จะสูญเปล่าไปปีหนึ่ง เพราะไม่ได้ใช้ ถึงเวลาจะใช้จะสร้างทันที

คำถามเกี่ยวกับนโยบายหลักสูตรของโรงเรียน

ถาม โรงเรียนมัธยมแบบประสมหมายความว่าอย่างไร
(ลูกอิฉันนั้นก็อยู่โรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้มาก็เกือบจะปีแล้ว อิฉันก็ยังไม่ทราบว่าที่ว่าประสมนั้นประสมอะไร)

ตอบ – แปลว่าโรงเรียนที่มีหลายหลักสูตรให้นักเรียนเลือกตามที่ตนจะะเรียนได้เพื่อว่าแทบทุกคนจะจบ ม.ศ.๔ – ๕ ได้ ไม่ต้องเปลี่ยนโรงเรียนเมื่อจบ ม.ศ.๓ เช่นแต่ก่อน
– เพื่อไม่ให้เด็กเกิดปมว่าโรงเรียนไม่ต้องการ น้อยหน้าที่ต้องไปเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษา
– เพื่อมีโอกาสหาความถนัดให้นักเรียน ซึ่งเป็นของใหม่ เดิมนักเรียน และผู้ปกครองคิดเอาเองว่าจะต้องเรียนใหม่ นี่เพราะอยากเรียน ไม่ได้แปลว่าถนัด ทำให้เสียเวลาเรียนไม่สำเร็จ
– เพื่อว่าเมื่อจบ ม.ศ.๕ แล้ว แม้ไปต่อชั้นอุดมศึกษาไม่ได้ก็ยังมีความรู้ติดตัวจะไปประกอบอาชีพได้บ้าง ตามความถนัดที่แท้จริง ไม่ใช่หมดหนทางทำไปวันหนึ่ง ๆ โดยขาดความถนัด

ถาม ทำไมเราจึงเปลี่ยนเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ตอบ โครงการมัธยมแบบประสมที่โรงเรียนมัธยมสาธิตประสานมิตร เป็นโครงการไพลอต หรือโครงการทำและต่อไปการมัธยมศึกษาจะทำเป็นแบบประสมแน่ คือมีวิชาให้นักเรียนเลือกตามความถนัด ตามความต้องการของท้องถิ่น และสังคม
หลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะเหมือนกันไม่ได้ แล้วทำนานก็ไม่ได้ ต้องเปลี่ยนไปเสมอ ตามความต้องการของตลาด และสังคม เช่นโรงเรียนมัธยมสาธิตประสานมิตรขณะนี้มีหลักสูตรไม่เหมือนกับโรงเรียนแบบประสมสุรนารีวิทยา หรือราชสีมาวิทยาลัย เลย เพราะอยู่กันคนละที่ คนละแห่ง

ถาม หลักสูตรของโรงเรียนแบบประสมนี้แตกต่างกับหลักสูตรของเก่าอย่างไรบ้าง

ตอบ หลักสูตรเก่ามีหลักสูตรเดียว ทุกคนต้องเรียนหนังสือเล่มเดียวกัน จบของอย่างเดียวกัน ซึ่งผิดวิสัยของมนุษย์ เพราะคนเรานั้นต่อไปจะมีความชอบไปคนละอย่าง อาชีพคนละอาชีพ เรียนวิชาต่าง ๆ ไม่มีวันจะเก่ง หรืออ่อนเท่ากันได้

ส่วนโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะมีหลักสูตรให้เลือกหลายหลักสูตร เท่าที่ความสามารถจะทำได้ หากมีกำลังทางด้านบุคคลากร เงิน สถานที่ ก็จะเปิดมากหลักสูตรกว่านี้ และหากหลักสูตรไหนผลิตคนได้เพียงพอก็จะเลิก เปิดหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของตลาดต่อไป

<u>ถาม</u> การเรียนของเด็กจะมีข้อได้เปรียบเสียเปรียบในวิชาต่าง ๆ อย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่น

<u>ตอบ</u> ได้เปรียบที่เด็กจะไม่หนักใจต่อไป เพราะจะต้องฝืนใจเรียนซึ่งที่คนไม่อยากเรียน ยังพอมีทางเลือกบ้าง เด็กที่อยู่ในโรงเรียนประเภทนี้จะมีน้อยคนเหลือเกินที่เป็นคนไร้สมรรถภาพ เพราะมีทางแสดงความสามารถหลายทางด้วยกัน

<u>ถาม</u> โรงเรียนแบบประสมมีปรัชญาแตกต่างอย่างไรกับโรงเรียนสาธิต

<u>ตอบ</u> ขณะนี้โรงเรียนนี้กำลังสาธิตแบบประสม และเนื่องจากการมัธยมแบบประสมเป็นแนวการศึกษาอย่างใหม่ที่ใช้แล้วทั่วโลก จึงต้องมีคนรับหน้าที่สาธิต คือหน้าที่ของพวกเรา และเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนสาธิตแห่งนี้ได้ทำหน้าที่เต็มภาคภูมิที่สุด คือการสาธิตการมัธยมแบบประสม

<u>ถาม</u> ดิฉันสงสัยว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมเหมือนโรงเรียนอาชีวศึกษาอื่น ๆ หรือไม่ ประการใด

<u>ตอบ</u> ไม่เหมือนเพราะมีวิชาเลือก และมีการแนะแนวให้เด็กเรียนตามความถนัด โรงเรียนอาชีวอื่น ๆ นอกจากวิทยาลัยประเภทเทคนิค จะไม่มีวิชาเลือกเลย หากนักเรียนไปเข้าเพราะไม่มีที่จะไปเช่น โรงเรียนพยาบาล โรงเรียนช่างไม้ การเรือน เพาะช่าง ฯลฯ ไม่ได้แปลว่าถนัด ไม่มีที่เรียนก็เรียนไปอย่างนั้น นี่แหละเป็นความแตกต่าง

<u>ถาม</u> ถ้าเช่นนั้นโรงเรียนอาชีวอื่น ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องมีใช่ไหมคะ

<u>ตอบ</u> ไม่ใช่ เพราะหลักสูตรยาว หลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมอาจจะต้องมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนต่อ ให้สูงขึ้นไปในโรงเรียนอาชีวชั้นสูง และเมื่อเข้าไปแล้วจะเรียนได้ดี เพราะถนัดมาตั้งแต่โรงเรียนมัธยม

<u>ถาม</u> ทั่วประเทศมีโรงเรียนแบบประสมนี้แล้ว กรมอาชีวคงไม่มีงานทำใช่ไหมคะ และทราบว่าขณะนี้กรมอาชีวกำลังพัฒนาโดยเงินกู้ โรงเรียนแบบประสมมิล้มเหลวหรือ

<u>ตอบ</u> คนละโครงการ แต่ที่ถูกต้องคือกรมอาชีวศึกษาควรทำ Higher Education ต่อจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม หรือโรงเรียนมัธยมแบบประสมไม่ควรเปิดสอนวิชาที่กรมอาชีวศึกษาเปิดสอนได้ผลดีและ ผลิตคนได้เพียงพอแล้ว

คำถามเกี่ยวกับหน่วยแนะแนว

ถาม สมมติว่าลูกผมเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ผมอยากให้ลูกผมถึงมหาวิทยาลัย จะเลือกทางสายวิชาการจะได้ไหม อย่างไร

ตอบ การพูดว่าเรียนระดับปานกลางน่าจะยังไม่ถูกต้อง จะต้องดูจากการทดสอบที่แท้จริง การเรียนระดับมหาวิทยาลัยหรืออุดมศึกษาจะต้องดูการเรียนเป็นรายวิชา และจะต้องดูความถนัดว่าจะไปต่อชั้นเตรียมอุดมศึกษาได้ในวิชาอะไร เพราะในปัจจุบันแม้แต่การโรงแรม การพยาบาล การบัญชีพานิช ก็จะต่อไปถึงระดับอุดมศึกษาได้ทั้งสิ้น ถ้าตัวเด็กมีความถนัดจริงๆ เพราะการเรียนถึงชั้นอุดมศึกษานั้นจะต้องแข่งขันกันมาก เช่นปีนี้ผู้สอบอาจจะมีเกือบ ๓ หมื่นคน แต่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้ไม่เกิน ๗๐๐๐ – ๘๐๐๐ คน

นักเรียนจะเรียนระดับไหน เก่งไม่เก่ง หากท่านผู้ปกครองช่วยเหลือหน่วยแนะแนว จะให้เรียนทางวิชาการก็ได้ทั้งสิ้น แม้เรียนไม่ได้อาจจะเปลี่ยนสายได้ แต่ก็ต้องเสียเวลานานกว่า ๕ ปี ที่จะสำเร็จชั้น ม.ศ.๕

ถาม ตัวข้าพเจ้าเองมาทราบเอาว่าเลือกอาชีพผิด เมื่อออกมาทำงานได้ ๒–๓ ปีแล้ว เพื่อนข้าพเจ้าทราบว่าเลือกอาชีพผิดเมื่อจบปริญญาตรีแล้ว ขอเรียนถามว่าเป็นการยุติธรรมหรือไม่ที่จะให้ น.ร.ตัดสินใจเลือกเอาชีพแต่อายุยังน้อย เห็นโลกแคบ ๆ แค่ ม.ศ.๑–๒ เท่านั้น

ตอบ วิธีการสอนของโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น จะให้นักเรียนเลือกเรียนได้ตามความถนัดโดย
– แนะแนวอาชีพโดยการสัมภาษณ์ปากเปล่า เป็นรายตัวด้วยวิธีและหลักเกณฑ์ของวิธีแนะแนว
– จากผลการเสอบวิชาต่าง ๆ ซึ่งมีการวัดผลด้วยวิธีใช้เกรด คือวัดผลเปรียบเทียบระหว่างเด็กในห้องมิใช่ผลการสอบซึ่งใช้การให้คะแนนของครูเป็นหลักข้อสอบจึงไม่มีการยากง่าย เพราะการคิดเกรดนั้นเป็นการคิดเทียบระหว่างตัวนักเรียนทุกคนในชั้นเรียนเดียวกัน
– ด้วยข้อทดสอบความถนัดซึ่งเป็นวิธีการตามวิชาการศึกษาอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

ฉะนั้นโรงเรียนคิดว่าการแนะแนวควรจะถูกต้องตามสมควรแก่โรงเรียนไม่มีสิทธิบังคับผู้ปกครองในการให้เด็กเลือกเรียน

ถาม เด็กของผมเรียนวิชาสามัญได้เกรด B - C แต่วิชาอาชีพได้ A อยากให้เรียนทางอุดมศึกษาจะทำอย่างไร

ตอบ ถ้าท่านผู้ปกครองไม่แน่ใจพอของการแนะแนวและให้บุตรหลานของท่านเลือกเรียนอะไรก็ได้ แต่ถ้าหากเรียนไม่ได้ก็จะต้องเสียเวลาเรียนมากกว่า ๕ ปี เพื่อจะให้จบชั้น ม.ศ.๕

ถาม ลูกของผมเรียนดี อยากให้เรียนมหาวิทยาลัย แต่กลับถูกทางโรงเรียนบังคับให้ไปเรียนวิชาอาชีพ

ตอบ ขอให้เรียนดีจริง ๆ จากผลรายงานของหน่วยแนะแนว โรงเรียนไม่มีสิทธิอะไรทั้งสิ้นที่จะบังคับบุตรหลานของท่าน

คำถามเกี่ยวกับวิชาวัดผล

ถาม ถ้าสมมติเด็กสอบตกในวิชาบังคับ ๒ ครั้ง แล้วใน มศ.๓-๒ ร.ร.จะทำอย่างไร

ตอบ โรงเรียนจะปฏิบัติดังต่อไปนี้ คือ

๑. มีการสอนซ่อมก่อนที่จะตกถึง ๒ ครั้ง

๒. มีโรงเรียนกูร้อน จัดสอนและให้นักเรียนสอบในวิชานั้น หากไปไม่ไหวจริง ไม่สามารถทำคะแนนให้พอที่จะเลื่อนขึ้นไปเรียนในชั้นต่อไปได้เกิน ๒ ปี ก็จะต้องออกแต่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะโรงเรียนไม่ได้มีหลักสูตรเดียวอย่างแต่ก่อน เมื่อไปทางนี้ไม่ไหวก็อาจจะเปลี่ยนแนวเรียนได้ วิชาบังคับส่วนมากนั้นไม่ได้หนักมาก เช่นหลักสูตรเดิม เพราะโรงเรียนมัธยมแบบประสมแห่งนี้สนับสนุนให้นักเรียน เรียนให้จบชั้น ม.ศ.๕ อยู่แล้ว วิชาบังคับควรจะเรียนได้ หากเรียนไม่ได้อาจจะมีสาเหตุอื่น ร.ร.ต้องสำรวจและหาทางช่วย

ถาม สมมติลูกผมเรียนและสอบมาแล้วได้เกรด D มา ๕-๖ วิชา เฉลี่ย ๑ กว่า ๆ แกจะต้องเสียเวลาเรียนมากขึ้นจะให้เรียนซ้ำชั้น หรือให้ขึ้นไปเรียนชั้นต่อไปได้

ตอบ จะต้องเช็คด้วยการมาเรียนในโรงเรียนกูร้อน หรือวิธีการแนะแนว หรือด้วยความร่วมมือของทางบ้านและโรงเรียน การที่นักเรียนเรียนอ่อนอาจจะมาจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน

ถาม โครงการวัดผลของโรงเรียน กระทรวงอนุมัติหรือยัง

ตอบ อนุมัติหลักสูตรแล้ว การวัดผลต้องคล้อยตามหลักสูตร ในการสอบชั้น ม.ศ.๕ หรือ ม.ศ.๓ โรงเรียนมีแนวเตรียมนักเรียนให้สอบสมทบกับกระทรวงศึกษาอยู่แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่จะมุ่งไปต่อให้ถึงชั้นเตรียมอุดมศึกษา ฉะนั้นก็ควรจะมีสิทธิต่าง ๆ เท่ากับนักเรียนที่สอบข้อสอบกระทรวง เพราะเราจะไปสอบกับเขาเหมือนกัน

ถาม ถ้าหากเด็กสอบได้เกรด D แล้วลาออกไปเข้า ร.ร.อื่น ถามว่า มีสิทธิ์จะเข้าเรียน มศ.๒ หรือไม่ หรือจะต้องเรียน มศ.๑ อีก

ตอบ ถ้าหน่วยกิตที่ทำไว้ครบหน่วยกิตของชั้น มศ.๑ ก็จะจบ มศ.๑ ไปต่อ มศ.๒ ได้ โดยโรงเรียนจะทำใบสุทธิให้เป็นที่เรียบร้อย ชั้นหนึ่ง ๆ จะต้องเรียนให้ครบ ๗ หน่วยกิต เป็นอย่างน้อย

ถาม เด็ก มศ.๑ รุ่นนี้เมื่อเรียนทางวิชาการไปจนถึง มศ.๕ แล้วจะสอบรวมกับข้อสอบของกระทรวงหรือไม่ (เพราะหลักสูตรคณิตศาสตร์ไม่เหมือนกัน)

ตอบ สอบได้แน่ เพราะโรงเรียนจะต้องส่งทั้งนักเรียน มศ.๓ และ มศ.๕ ไปสอบสมทบกับกระทรวงศึกษาธิการ การเริ่มต้นเรียนคณิตศาสตร์ แรก ๆ ก็จะแตกต่างกันไปบ้าง ในขั้นสุดท้ายจะเหมือนกับหลักสูตรเดิม การเริ่มสอนเลขตามวิธีที่โรงเรียนทำอยู่กับชั้น มศ.๑ นี้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและไม่เกลียดเลขเท่านั้น หากเรียไปก็จะเหมือนคณิตศาสตร์แบบเดิม เอาไปแก้ปัญหาคณิตศาสตร์อะไร ๆ ก็ได้เหมือนกัน

คำถามเกี่ยวกับวิชาสำรวจ

ถาม วิชาอาชีพที่ ร.ร.จัดเด็กของผมยังตัดสินใจไม่ได้ เพราะยังมองไม่เห็นว่าจะก้าวไปไกลแค่ไหน (ทำงานโรงแรมได้เงินเดือนเท่าไร เดินตลาดได้เงินเดือนเท่าไร)

ตอบ การธุระกิจจะตั้งเงินเดือนไม่ได้ อยู่ที่ฝีมือ การเรียกเงินเดือนที่เกินฝีมือจะไม่มีใครจ้าง ขอให้มีฝีมือเงินเดือนจะสูงกว่ารับราชการด้วยความรู้ระดับเดียวกันเสมอ

ถาม ถ้าลูกผมเรียนจบวิชาอาชีพที่นี่จะมั่นใจได้เพียงไรว่าจะออกมาประกอบอาชีพได้ดีเท่ากับจบจากที่อื่น

ตอบ ไม่มีการรับรอง ต้องขึ้นอยู่กับตัวเด็ก ความถนัด และความสนับสนุนของผู้ปกครอง การให้กำลังใจ และอุปาทานที่เห็น อาชีพที่มิใช่ราชการเป็นอาชีพต่ำ ความจริงการรับราชการถ้าจะพิจารณาด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแล้วเป็นอาชีพที่มีรายได้ต่ำที่สุด จนไม่น่าเชื่อว่าจะพอกินได้อย่างไร

ถาม ถ้าเด็กเรียนวิชาอาชีพจบ มศ.๕ แล้ว จะต่อมหาวิทยาลัยได้อย่างไร หรือต่ออาชีวศึกษาชั้นสูงได้อย่างไร

ตอบ ต่อได้เสมอ โดยการเลือกวิชาเลือกที่จะทำให้ผ่านไปถึงวิทยาลัยได้ เช่นเรียนเขียนแบบ หากเลือกคณิตศาสตร์และฟิสิคส์ ฯลฯ แล้ว เมื่อเรียนทั้งเขียนแบบและวิชาเลือกดังกล่าวก็จะเข้าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ของจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศิลปากรได้โดยง่าย

การเรียนต่ออาชีวศึกษาชั้นสูงก็คงง่ายกว่าพวกจบหลักสูตรเดิม เพราะในการสอบคัดเลือกเข้าอาชีวศึกษาชั้นสูงจะต้องมีการสอบความถนัด และสอบความรู้พื้นฐานของวิชาอาชีพนั้น ๆ อยู่แล้ว

ถาม เด็กจบ มศ.๓ แล้วจำเป็นต้องต่อชั้น มศ. ๔–๕ ที่ ร.ร.นี้ไหม หรือประกอบอาชีพได้เลย

ตอบ การจบ มศ.๓ น้อยเกินไปที่จะประกอบอาชีพ และความรู้ที่จะไปประกอบอาชีพก็ไม่เพียงพอ ฉะนั้น ควรเรียนต่อ มศ. ๔–๕ หรือต่ออาชีวศึกษาชั้นสูงต่อไป

ถาม ถ้าเด็กต้องเรียนวิชาอาชีพที่ ร.ร.ไม่เปิดจะทำอย่างไร เช่นวิชาไฟฟ้า ช่างกล

ตอบ ในขั้นต่อไปโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะไม่มีแห่งเดียวจะย้ายโรงเรียนไปเรียนวิชาที่ตนถนัดและที่โรงเรียนอื่นเปิดได้

ถาม ผมอยากให้ลูกชายเรียนวิชาทหาร ถ้าเด็กจบจากนี่แล้วจะเข้าเรียนวิชาเตรียมทหารสู้เขาได้ไหม เพราะหลักสูตรแตกต่างกัน

ตอบ หากวิชาบังคับเรียนได้ดีจริง ๆ ทุกวิชา ก็จะเรียนได้เท่าหลักสูตรเดิม และจะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ อย่าลืมว่าปีหนึ่ง ๆ นักเรียน มศ.๓ และ มศ.๔ และ ๕ ของโรงเรียนซึ่งมีนักเรียนอย่างน้อยประมาณ ๒๐๐ คน จะไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ ๓๖ คนเป็นอย่างมาก เป็นที่ ๆ เข้าใจง่ายอยู่แล้ว หากต่อไปเข้าได้น้อยก็คงเหมือนเดิม ไม่ใช่ว่าโรงเรียนเลวลง

ถาม เลขานุการมีแต่ผู้หญิงเท่านั้นเป็นและสวยด้วย ถ้าผู้ชายเรียนแล้วจะหางานทำได้อย่างไร

ตอบ เลขานุการเป็นได้ทั้งชายและหญิง แต่ทางก้าวหน้ามีน้อยชายจึงไม่เลือกเป็นอาชีพ ส่วนหญิงนั้นสนใจต่อความก้าวหน้าน้อยกว่าจึงเลือกอาชีพนี้ ความจริงหากผู้ชายสนใจในวิชานี้จริง ๆ จะทำได้ดีกว่าผู้หญิง

ถาม น.ร.ชายจะเรียนวิชาพยาบาลได้หรือไม่ และหางานทำได้อย่างไร

ตอบ เรียนได้ และหางานทำได้แน่ทุกโรงพยาบาล เพราะขาดพยาบาลอย่างมากอยู่แล้ว ที่ขาดที่สุดคือโรงพยาบาลสงฆ์ทุกแห่ง

ถาม วิชาเดินตลาดและโรงแรมเด็กต้องเก่งภาษาอังกฤษ ร.ร.สอนเด็กพวกนี้ให้หนักทางภาษาอังกฤษมากกว่าชั้นอื่นหรือไม่

ตอบ เรียนภาษาต่างประเทศมาก อย่างน้อยตั้ง ๒ ภาษา และเป็นภาษาอังกฤษ การโรงแรมหรือเดินตลาด ซึ่งมีประมวลการสอนต่างหาก

ถาม วิชาโรงแรมเมื่อเด็กเรียนจบหลักสูตรจากที่นี่แล้วจะต่อวุฒิได้ไหม

ตอบ หากเลือกวิชาเลือกที่ถูก เช่น เลือกคณิตศาสตร์ สถิติ ภาษาต่างประเทศให้มาก ๆ จะต่อได้ เพราะวางหลักสูตรต่อไว้แล้ว

ถาม วิชาพยาบาล เด็กจบแล้วจะไปเรียนต่อวิชาปริญญาพยาบาลได้ไหม

ตอบ ได้อย่างแน่นอน แต่ต้องเลือกวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์คู่ไปกับการพยาบาล

ถาม วิชาเดินตลาดจะมีทางสำรวจได้ยังไงว่าคนไหนถนัด

ตอบ มีหลายวิธีคือ .-

– สัมภาษณ์

– สอนให้ปฏิบัติ

– สำรวจ

– ทดสอบ

ถาม ผมจะเชื่อได้อย่างไรว่า อ.จ. ที่จะสอนวิชาเดินตลาดลูกผม จะมีความสามารถในด้านนี้

ตอบ ทางโรงเรียนจะคอยหาอาจารย์ที่สามารถจริง ๆ มาสอนก็คงหาไม่ได้ เพราะนักเดินตลาดที่สามารถจริง ๆ รายได้สูงกว่านายกรัฐมนตรีมาก ฉะนั้นโรงเรียนจะทำได้เพียงแต่หาอาจารย์ประจำที่ศึกษาหลักการเดินตลาด แล้วสอนหลักเทคนิค แต่ความฉลาดอยู่ที่ตัวเด็ก สอนไม่ได้ส่วนนักเดินตลาดจริง ๆ เราจะเชิญมาสอนเป็นครั้งเป็นคราวไป

ภาคผนวก ง.

แบบสำรวจความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน

โดย
ไพบูลย์ อินทรวิชา

นิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนว
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
ปี ๒๕๑๐

โปรดอย่าขีดเขียนสิ่งใดลงในแบบสำรวจนี้
ให้เขียนตอบเฉพาะในกระดาษคำตอบเท่านั้น

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

สวัสดีนักเรียนที่รัก

ก่อนอื่นใคร่ขอแนะนำตนเองให้นักเรียนได้ทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นนิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนว วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเขียนปริญญานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐

เนื่องด้วยได้มีการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมสาธิตนี้ให้เป็นโรงเรียนมัธยมสาธิตแบบประสม โดยได้เริ่มจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามโครงการของโรงเรียนมัธยมแบบประสมขึ้นเมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๙ จนถึงปัจจุบันนี้ นับได้ว่าโรงเรียนได้ย่างเข้าสู่ระยะปีที่สองของการดำเนินการตามแบบแผนของโรงเรียนมัธยมแบบประสม

นับตั้งแต่ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงการของโรงเรียนเป็นต้นมา ทางโรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะครูอาจารย์ผู้ทำหน้าที่ทางการแนะแนว ต่างก็ได้พยายามที่จะศึกษาถึงความต้องการและปัญหาต่าง ๆ ในการปรับปรุงตัวที่นักเรียนกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ การที่โรงเรียนได้ให้ความสนใจสิ่งดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง ก็เนื่องจากโรงเรียนมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนของโรงเรียนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านวิชาการและบุคลิกภาพและมีความปรารถนาที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการใช้ชีวิตศึกษาเล่าเรียนตลอดระยะเวลาที่นักเรียนได้ศึกษาอยู่ในโรงเรียนนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในทุก ๆ ด้าน

การที่โรงเรียนจะบรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าว โรงเรียนจำต้องทราบถึงความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เพื่อโรงเรียนจะได้หาทางสนองความต้องการนั้นและแก้ไขความขัดข้องในด้านต่าง ๆของนักเรียนให้ตรงสาเหตุของความขัดข้องนั้น ๆ ซึ่งประโยชน์อันยิ่งใหญ่ก็จะตกอยู่กับตัวของนักเรียนโดยตรง

แบบสำรวจนี้ข้าพเจ้าได้เขียนขึ้นเพื่อค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการ และการปรับปรุงตัวของนักเรียน ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสำรวจนี้ข้าพเจ้าจะได้นำเสนอต่อโรงเรียนพร้อมทั้งข้อเสนอแนะซึ่งนับว่าเป็นการให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือในด้านการแนะแนวของโรงเรียนอีกด้านหนึ่ง ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า เพื่อประโยชน์ของนักเรียนเอง ขอให้นักเรียนตอบแบบสำรวจด้วยความจริงใจโดยปฏิบัติดังต่อไปนี้ .-

๑. เขียนชื่อ อายุ เพศ ชั้น และข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียนใน "ระเบียนของนักเรียน" (ในกระดาษคำตอบ) โปรดอย่าว่างเว้นไว้

๒. โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสำรวจให้เข้าใจโดยตลอด

๓. เขียนตอบในรายการสำรวจความต้องการและปัญหาในการปรับปรุงตัวด้านต่าง ๆ เท่าที่นักเรียนกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ตามความเป็นจริงที่สุด (เขียนตอบในกระดาษคำตอบ)

๔. เมื่อนักเรียนเขียนตอบแบบสำรวจนี้แล้ว ขอได้โปรดส่งกับอาจารย์ซึ่งคอยรับอยู่ อาจารย์ทุกท่านจะเป็นผู้รวบรวมคำตอบแบบสำรวจของนักเรียน และข้าพเจ้าจะไปติดต่อขอรับมาดำเนินการต่อไป

๕. คำตอบของนักเรียนนั้นจะถือเป็นความลับ และการตอบแบบสำรวจนี้นั้นมิได้มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด

ขอได้รับความขอบคุณอย่างยิ่งในการที่นักเรียนให้ความร่วมมือครั้งนี้.

ไพบูลย์ อินทรวิชา

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

ปีการศึกษา ๒๕๑๐

หมวดที่ ๑

ปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับโรงเรียน

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้ เป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการ เรียนการสอน

๑. ฉันรู้สึกว่าวิชาที่กำหนดให้เรียนบางวิชาไม่เป็นที่น่าสนใจ (ระบุชื่อวิชาเหล่านั้นลงในกระดาษคำตอบ)
๒. ฉันกลุ้มใจที่ครูสอนเร็วจนฉันตามไม่ทัน
๓. ฉันรู้สึกไม่ชอบการสอนของครูบางคน อันเป็นเหตุทำให้ฉันไม่ชอบวิชาที่ครูผู้นั้นสอนด้วย
๔. ฉันรู้สึกว่าการสอนแบบที่ครูพูด ๆ ไปโดยไม่บอกให้จดนั้น ทำให้จดอะไรไม่ได้เลย
๕. ฉันกลุ้มใจด้วยไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียนไปแล้ว และไม่ทราบจะถามใคร
๖. ฉันไม่เข้าใจและมีข้อสงสัยในบทเรียน แต่ไม่กล้าถามครู ด้วยเกรงว่าครูหรือเพื่อนจะว่า "ถามไม่เข้าเรื่อง" หรือ "หาว่าฉันโง่"
๗. ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมในการ เรียนเป็นไปอย่างช้าชาก น่าเบื่อหน่าย
๘. ฉันรู้สึกว่าครูบางคนไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนตลอดจนความต้องการของนักเรียน
๙. ฉันรู้สึกว่าครูบางคนเลือกที่รักมักที่ชัก เป็นเหตุให้ฉันไม่ชอบที่จะ เรียน
๑๐. ฉันรู้สึกว่าครูบางคนสอนช้าจนเกินไปจนน่าเบื่อ
๑๑. ครูบางคนกำหนดให้ฉันไปค้นคว้าเขียนรายงานซึ่งฉันก็ไม่ทราบจะไปค้นหาที่ไหน
๑๒. ฉันรู้สึกว่าครูบางคนให้การบ้านมากเกินไปโดยไม่คำนึงถึงกำลังและความสามารถของนักเรียน
๑๓. ฉันมักได้คะแนนต่ำในวิชา..... (ระบุชื่อวิชาลงในกระดาษคำตอบ)
๑๔. ฉันมักไม่เข้าใจในวิชา..... (ระบุชื่อวิชาลงในกระดาษคำตอบ)

๑๕

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล

๑๕. ฉันไม่ชอบการคิดคะแนนแบบเกรด
๑๖. ฉันรู้สึกว่าจะมีปัญหายุ่งยากเมื่อฉันสอบตกแล้วต้องแก้
๑๗. ฉันรู้สึกว่าหากเมื่อต้องลาออกจากโรงเรียนนี้แล้วจะไปเข้าต่อที่อื่นได้ลำบาก เนื่องจากการ เรียนไม่เหมือนกันและ การคิดคะแนนก็ไม่เหมือนกัน

๑๘. ฉันรู้สึกว่าตนเองยังขาดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการให้คะแนน การคิดเกรด ตลอดจนการวัดผลอื่น ๆ ของโรงเรียน

๑๙. ฉันลุ้มใจที่ครูสอนไปอย่างหนึ่งแล้วมักออกข้อสอบไปอีกอย่างหนึ่ง

๒๐. ฉันไม่ชอบข้อสอบแบบบรรยาย (อัตนัย)

๒๑. ฉันรู้สึกว่าครูบางคนให้คะแนนไม่ยุติธรรม

๒๒. ฉันรู้สึกว่าข้อสอบแต่ละวิชานั้นมีความยาวมากจนฉันทำไม่ทัน

๒๓. ที่เรียนมาแล้วนั้น ฉันสอบตกในวิชา.....(ระบุชื่อวิชาลงในกระดาษคำตอบ) ซึ่งฉันมีความวิตกกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องการแก้ตัวในวิชาเหล่านั้น

๓. ปัญหาเกี่ยวกับบริการแนะแนว

๒๔. ฉันรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดปฐมนิเทศในสิ่งที่ฉันต้องการทราบ และจำเป็นสำหรับฉัน

๒๕. ฉันรู้สึกว่าตนเองยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรงเรียนแบบประสม

๒๖. ฉันไม่แน่ใจว่าบริการแนะแนวจะช่วยอะไรฉันได้หากฉันมีปัญหาจริง

๒๗. ฉันรู้สึกว่าการที่ต้องไปพบครูแนะแนวนั้น ทำให้เสียเวลาเรียน

๒๘. ฉันไม่กล้าพูดคุยกับครูแนะแนวได้อย่างเปิดเผยถึงปัญหาอันแท้จริง เพราะเกรงว่าจะบังเกิดผลร้ายแก่ตนเอง

๒๙. ฉันต้องการคำแนะนำและชี้แจงจากครูแนะแนวเกี่ยวกับเรื่องการปรับตนเองให้เข้ากับโรงเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ และครูใหม่

๓๐. ฉันรู้สึกว่าเมื่อฉันมีปัญหาและไปปรึกษาครูแนะแนวแล้ว ก็มิได้อะไรขึ้นมา ฉันก็ยังไม่อาจแก้ไขปัญหานั้นได้เช่นเดิม

๓๑. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเลยเมื่อครูแนะแนวเรียกตัวไปพบ

๓๒. ฉันยังไม่เข้าใจดีว่า "การแนะแนว" นั้นคืออะไร

๓๓. ฉันรู้สึกว่าครูโฮมรูมไม่อาจให้คำแนะนำในปัญหาต่าง ๆ แก่ฉันได้เท่าที่ควร

๓๔. ฉันอยากให้โรงเรียนทำคู่มือนักเรียนสำหรับการปฏิบัติในการเรียนในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นในการเรียน, การสอบ, การเลือกหมวดวิชา, การแนะแนว และอื่น ๆ พร้อมกับให้ครูช่วยอธิบายชี้แจงให้เข้าใจโดยละเอียดอีกด้วย

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

๓๕. ฉันรู้สึกว่าความรู้ที่ได้รับจากการเรียนวิชาสำรวจอาชีพนั้น มิได้ทำให้ฉันเข้าใจอาชีพดีพอที่จะช่วยให้ฉันตัดสินใจเลือกแผนกวิชาได้อย่างถูกต้อง

๓๖. ฉันรู้สึกว่าทางโรงเรียนจัด "แผนกวิชา" ให้เลือกน้อยแผนกเกินไป

๓๗. ปัญหาของฉันก็คือ ฉันชอบและสนใจ "แผนกวิชาชีพ" ที่มิได้เปิดสอนในโรงเรียน

ข้อ ๓๘–๔๐ เฉพาะผู้ที่อยู่ ม.ศ.๑ ซึ่งยังไม่เลือกแผนกวิชา

๓๘. ฉันมีปัญหาว่าจะเลือกแผนกวิชาใดดี เพราะฉันไม่ชอบเลย

๓๙. ฉันมีปัญหาว่าฉันจะเลือกแผนกวิชาใดดี เพราะฉันชอบและสนใจหลายแผนก

๔๐. ฉันมีปัญหาว่าฉันควรจะเลือกแผนกวิชาใดดี ซึ่งฉันต้องการคำแนะนำในการตัดสินใจเลือกแผนกวิชา

๔๑. ฉันชอบแผนกวิชา..... (ระบุชื่อวิชาลงในกระดาษคำตอบ) และฉันต้องการความรู้เกี่ยวกับวิชานั้น ๆ เพิ่มขึ้น

ข้อ ๔๒–๔๔ เฉพาะผู้ที่อยู่ ม.ศ.๒ ซึ่งเลือกแผนกวิชาแล้ว

๔๒. ฉันรู้สึกว่าตนเองเลือกแผนกวิชาผิด แต่ฉันก็ไม่คิดเปลี่ยน

๔๓. ฉันอยากเปลี่ยนแผนกวิชาใหม่ แต่ก็กลัวเสียเวลา

๔๔. ฉันเลือกแผนกวิชาแล้วคือ..... (ระบุชื่อแผนกวิชาที่เลือกครั้งแรกลงในกระดาษคำตอบ) แต่ฉันรู้สึกว่าตนเองเลือกผิดจึงเปลี่ยนแผนกวิชา..... (ระบุชื่อแผนกวิชาที่เลือกตอนหลังลงในกระดาษคำตอบ) ซึ่งฉันยังไม่เป็นที่ชอบใจฉันอยู่อีก

๔๕. ฉันรู้สึกว่าการเรียนในแผนกวิชาดังเช่น วิชาบริการโรงแรม, พยาบาล, เลขานุการ จะทำให้ความรู้ด้านวิชาการด้อยไปกว่าแผนกวิชาศิลปะ และวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อการเรียนต่อในชั้นอุดมศึกษา

๕. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน

๔๖. ฉันรู้สึกว่าการเรียนแบบสอบเสร็จเป็นเทอม ๆ ไปนั้น ทำให้วิชาไม่ติดต่อกัน และทำให้ละเลยลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว

๔๗. ฉันไม่ชอบวิธีการเปลี่ยนห้องเรียนทุกชั่วโมงเลย มันทำให้เมื่อยและยุ่งยากวุ่นวาย

๔๘. ฉันรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดสอนวิชาที่จำเป็นแก่การนำไปใช้ในชีวิตจริง ๆ

๔๙. ฉันรู้สึกว่าวันหนึ่ง ๆ เรียนมากมายหลายชั่วโมงเกินไป

๕๐. ฉันรู้สึกว่าอุปกรณ์การฝึกหัดให้เกิดความชำนาญเกี่ยวกับแผนกวิชาชีพต่าง ๆ มีไม่พอ

๕๑. ฉันรู้สึกว่าหากเรียนจบเพียง ม.ศ.๓ แล้วจะไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพได้

๕๒. ฉันไม่แน่ใจว่า "หมวดวิชา" ต่าง ๆ ที่จัดสอนกันอยู่นี้นั้นจะสามารถนำออกไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง

๕๓. ฉันรู้สึกว่าการเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากกว่าโรงเรียนมัธยมโดยทั่วไป

๕๔. ฉันรู้สึกว่าตนเองมิได้รับความรู้จากการจัด "กิจกรรมโฮมรูม" มากนัก

๕๕. ฉันรู้สึกว่าทางโรงเรียนมิได้จัดกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อสนองความต้องการของเด็กนักเรียนเท่าที่ควร

๕๖. ฉันรู้สึกว่าทางโรงเรียนเข้าแต่คอยห้ามมิให้นักเรียนจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ และไม่ค่อยจะส่งเสริมให้จัด

๕๗. ฉันรู้สึกว่าเครื่องอุปกรณ์กีฬา, อุปกรณ์ดนตรี หรืออุปกรณ์ในการพักผ่อนหย่อนใจมีน้อยมาก

๕๘. ฉันรู้สึกว่าที่รับประทานอาหารในโรงเรียนไม่เหมาะสมและไม่เพียงพอแก่ความต้องการ

๕๙. ฉันรู้สึกว่าการจัดตารางเรียนไม่ค่อยดี เพราะว่าเอาวิชาหนัก ๆ ไปไว้ตอนบ่าย หรือตอนใกล้เที่ยงทำให้วง ขาดสมาธิในการเรียน

๖๐. ฉันรู้สึกว่าการจัดระบบการเรียนดังที่เป็นอยู่ทำให้นักเรียนขาดความสนิทสนมกลมเกลียวกัน มิมีโอกาสได้รวมกิจกรรมกันเท่าที่ควร

หมวดที่ ๒
ความต้องการ และ ปัญหาทั่วไปของนักเรียน

หมวดที่ ๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้ เป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี

๑. ฉันไม่ทราบจะทำอย่างไร หรือวางตัวอย่างไร เมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อนวัยรุ่นเพศตรงข้าม
๒. ฉันมีความลำบากใจในการที่จะเข้ากับเพื่อนต่างเพศ
๓. ฉันรู้สึกไม่ค่อยมีความสนุกสนานเลย เมื่อต้องอยู่กับเพื่อนต่างเพศ
๔. ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ชอบใจของบรรดาเพื่อนต่างเพศวัยเดียวกัน
๕. ฉันเข้ากันได้ดีกับเพื่อนเพศเดียวกัน แต่ไม่อาจเข้าได้กับเพื่อนต่างเพศ
๖. ฉันรู้สึกว่าตนเองเข้ากับเพื่อน ๆ (ทั้งชายและหญิง) ไม่ได้ดี
๗. ฉันรู้สึกว่าฉันไม่อาจจะเข้ากับเพื่อนต่างเพศได้ดี เพราะเขาเหล่านั้นไม่ยอมเข้าใจในตัวฉันบ้างเลย
๘. ฉันรู้สึกว่าคนอื่นซึ่งเป็นเพศเดียวกันมักอิจฉาริษยาเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนต่างเพศของฉัน

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

๙. ฉันรู้สึกว่าการเป็น "คนตรง" เกินไปนั้นทำให้ฉันมีเพื่อนชายหญิงน้อยคน
๑๐. ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ
๑๑. ฉันรู้สึกว่าถูกตัดขาดจากบางสิ่งบางอย่าง เพราะเหตุที่ฉันมิได้เป็นสมาชิกของชุมนุมใด ๆ ในโรงเรียน
๑๒. ฉันรู้สึกว่าถูกกีดกันมิให้เข้ากับพวกเพื่อน ๆ เพราะเหตุที่ฉันมีอายุน้อยเกินไป / หรืออายุมากเกินไป
๑๓. ฉันไม่ชอบชีวิตการสังคมภายในโรงเรียน เพราะว่ามันขึ้นอยู่กับคนกลุ่มน้อย ซึ่งเป็นตัวจักรกลในกิจกรรมทุกด้านของโรงเรียนเพียงกลุ่มเดียว
๑๔. ฉันคิดว่าฉันควรจะมีตำแหน่งบางตำแหน่งในโรงเรียน ซึ่งจะทำให้ตัวฉันเป็นที่รู้จักและได้รับความนับถือ
๑๕. ฉันอยากมีเพื่อนนอกโรงเรียนมากกว่าที่จะมีเพื่อนร่วมโรงเรียน แต่ฉันก็ไม่อาจมีได้
๑๖. ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินอยู่ในโรงเรียนนี้นั้น เป็นกิจกรรมทางสังคมของคนกลุ่มน้อยซึ่งอยู่ในชั้นที่เก่ง ๆ เท่านั้น

๑๗. ฉันรู้สึกว่าชีวิตการสังคมภายในโรงเรียนนี้นั้นได้แบ่งคนออกเป็นพวก ๆ คือ พวกที่อยู่ในวงสังคมกับพวกที่อยู่นอกวงสังคม เช่นตัวฉัน เป็นต้น

๑๘. ฉันชอบทำอะไรแปลก ๆ เพื่อให้คนอื่นสนใจ และชอบฉันมากกว่านี้

๑๙. ฉันคิดว่าตนเองจะมีความสุขมากกว่านี้ ถ้าฉันมีอะไร ๆ เหมือนกับบุคคลบางที่ฉันนิยมชมชอบ

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับและสร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ

๒๐. ฉันผิดหวังเกี่ยวกับการไม่มีเพื่อนฝูงที่บ้าน เพราะฉันรู้สึกว่าตนเองไม่รู้จักวิธีที่จะผูกมิตร หรือสร้างความประทับใจอย่างไรดี ทั้ง ๆ ที่มีโอกาส

๒๑. ฉันรู้สึกไม่สบายใจในเรื่องที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะสามารถผูกมิตร สร้างความประทับใจให้กับบรรดาเพื่อนหญิงชายของฉันได้

๒๒. ฉันรู้สึกว่างานปาร์ตี้ หรืองานลังสรรที่ฉันเป็นผู้จัดและเชิญเพื่อนชายหญิงมาร่วมงานด้วยนั้น มันจืดชืดเต็มที เพราะฉันเองไม่รู้ที่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เพื่อนได้สนุกสนานประทับใจได้

๒๓. ฉันรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่ามันไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยจากการนัดพบกับเพื่อนต่างเพศ เพราะฉันไม่รู้จักการพูดจาหรือทำตัวอย่างไรดีนั่นเอง

๒๔. ฉันรู้สึกว่าตนเองสามารถร่วมสนุกสนานกับกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันได้ดี แต่รู้สึกลำบากใจเมื่องต้องร่วมกิจกรรมกับกลุ่มที่มีทั้งสองเพศ

๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน

๒๕. ฉันรู้สึกว่าการเลือกคบเพื่อนที่พอจะไว้วางใจได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง

๒๖. ฉันรู้สึกเสียใจที่ว่าตนเองไม่ได้พิถีพิถันในการที่จะเลือกคบเพื่อนที่ดี ๆ ในโรงเรียน

๒๗. ฉันรู้สึกว่าตนเองคบเพื่อนได้ไม่ค่อยจะยืดยาว ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด

๒๘. ฉันรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่าตนเองขาดความสนใจในตัวเพื่อน ๆ เพราะเขาเหล่านั้นมีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าฉัน

๒๙. เมื่อฉันเสียเพื่อนไปสักคนหนึ่งนั้น บางครั้งฉันก็รู้สึกว่าตนเองจะต้องถูกตำหนิติเตียนจากคนอื่นไปในทางที่ไม่ดี

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ

๓๐. ฉันรู้สึกว่า สถานที่ที่ดีและเหมาะสมสำหรับนักเรียนจะได้ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจในชุมนุมชนนั้น มีน้อยเหลือเกิน

๓๑. ฉันไปดูภาพยนตร์บ่อย ๆ เพราะรู้สึกว่าไม่มีอะไรจะทำดีไปกว่านี้ ในการพักผ่อนหย่อนใจสำหรับฉันและเพื่อน ๆ

๓๒. พวกเราเบื่อการที่จะต้องไปเที่ยวที่เดิมซ้ำซาก ดังนั้นในบางคราวจึงรู้สึกว่าตนเองและเพื่อน ๆ ควรจะได้ไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่ที่ไม่เคยไปเสียบ้าง

๓๓. ฉันรู้สึกว่าการที่ตนเองและเพื่อน ๆ ต้องหาทางออกไปในทางที่ไม่ค่อยจะดีงามนั้น ก็เพราะไม่มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสม

๓๔. ฉันกลุ้มใจ เพราะรู้สึกว่าสิ่งใดที่จะกระทำเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจนั้นช่างสิ้นเปลือง เงินทองมากเหลือเกิน

๓๕. ฉันอยากให้ทางโรงเรียนอนุญาตให้ใช้อาคารเรียนและสถานที่บริเวณโรงเรียนเป็นที่จัดงานชุมนุมสังสรรหรือจัดงานสังคมสำหรับนักเรียนได้อย่างเต็มที่

๓๖. ฉันรู้สึกว่าบรรดาผู้ใหญ่ในชุมนุมชนนั้น ไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก จึงมิได้จัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมสำหรับเด็กนักเรียนโดยเฉพาะ

๖. ปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน

๓๗. ฉันอยากทราบเหลือเกินว่า "การมีแฟนนั้น" ควรอย่างไรจึงจะดี

๓๘. ฉันเห็นว่าการมีแฟนนั้นไม่เป็นการเสียหาย แต่เป็นการตระเตรียมที่ดีสำหรับชีวิตแต่งงาน แต่ฉันก็ไม่มีแฟน

๓๙. ฉันต้องการจะมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการมีแฟน และการแต่งงาน

๔๐. พ่อแม่และครูมิได้ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการมีแฟนและการแต่งงานแก่ฉันเท่าที่ควร

๔๑. ฉันเกรงว่าฉันอาจจะไม่ทราบวิธีที่จะเลือกคู่ครองที่ดี จนกว่ามันจะสายเกินไป

๔๒. ฉันรู้สึกว่าการมีแฟนนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันเสียการเรียน

๔๓. ฉันอยากมีคนรัก แต่รู้สึกว่าพ่อแม่มักจะคอยกีดกันห้ามปราม

๗. ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย

๔๔. ฉันรู้สึกว่าตนเองแต่งตัวไม่เป็นและไม่น่าดูเลย ไม่เหมือนกับคนอื่นเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไปในที่ต่าง ๆ

๔๕. ฉันรู้สึกลำบากใจเกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าที่จะสวมใส่ไปธุระนอกบ้าน

๔๖. ฉันมีเสื้อผ้าน้อยชุด แต่ฉันคิดว่าตนเองควรจะมีเสื้อผ้าหลายชุดกว่านี้ เพื่อจะได้แต่งตัวได้ไม่ซ้ำกัน เมื่อต้องออกไปนอกบ้านแต่ละครั้ง

๔๗. ฉันรู้สึกไม่ชอบเพื่อนนักเรียนบางคนซึ่งแต่งตัวมากเกินไป หรือแต่งตัวไม่สุภาพ

๔๘. ฉันรู้สึกว่าไม่รู้จักวิธีเลือกใช้เสื้อผ้าอาภรณ์ที่จะทำให้ตนเองงามสง่าสมภาคภูมิ

๔๙. ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เพราะไม่อาจจะมีเครื่องแต่งตัวเหมือนคนอื่น ๆ เขา

๕๐. บางครั้งบางคราวฉันรู้สึกว่าแต่งตัวมากเกินไป จนทำให้เกิดกังวลใจในเวลาไปในที่ต่าง ๆ

๕๑. ฉันรู้สึกว่าถ้าแต่งตัวดีกว่านี้แล้ว ฉันจะมีเพื่อนฝูงมากกว่านี้

๕๒. ฉันรู้สึกว่าตนเองได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากเพื่อนนักเรียนบางคน เกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าที่ฉันสวมใส่

๘. ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ

๕๓. ฉันรู้สึกว่าตนเองค่อนข้างมีนัด (กับเพื่อนต่างเพศ) มากไปจนทำให้ฉันไม่มีเวลาที่จะไปกระทำในสิ่งที่ฉันชอบหรือสิ่งที่ฉันควรกระทำ

๕๔. ฉันรู้สึกว่าฉันจะต้องมีนัด (กับเพื่อนต่างเพศ) ให้มากกว่านี้เพื่อว่าตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับเชื่อถือในหมู่เพื่อนฝูง

๕๕. รู้สึกว่าตัวฉันมักจะทำให้คนที่นัดด้วยนั้นโกรธด้วยการผิดนัดหรือไปไม่ตรงเวลา

๕๖. บางครั้งฉันก็รู้สึกเบื่อต่อการมีนัดเนื่องจากฉันมีนัดติด ๆ กันมาหลายครั้งแล้ว

๕๗. ฉันรู้สึกว่าการมีนัดสักครั้งหนึ่งนั้น มีมากมายหลายอย่างเหลือเกินที่จำต้องตระเตรียมจนทำให้ฉันเบื่อรำคาญใจ

๕๘. ฉันกลุ้มใจว่าควรจะมีนัดบ่อยสักแค่ไหน ครั้งหนึ่ง ๆ ควรใช้เวลานานเท่าใด และในแต่ละครั้งควรจะมีเหตุผลอะไร

๕๙. ฉันรู้สึกว่าผู้ใหญ่มักไม่เข้าใจเรื่องการมีนัดและมักจะมองเห็นว่าการมีนัดเป็นสิ่งที่ไม่ดีงาม

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและทำความรู้จักกับผู้อื่น

๖๐. ฉันรู้สึกประหม่าอย่างยิ่งเมื่อมีใครแนะนำให้ฉันรู้จักกับคนแปลกหน้า

๖๑. ฉันรู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉันในการที่จะต้องพบปะกับบุคคลแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก

๖๒. ฉันรู้สึกว่าไม่สามารถจะสรรหาถ้อยคำใดมาพูดคุยกับเพื่อนหญิง เพื่อนชายคนใหม่ของฉันได้หลังจากที่ถูกแนะนำให้รู้จักกันแล้ว

๖๓. ฉันรู้สึกอึดอัดใจและหนักใจในวิธีการแนะนำเพื่อน ๆ ทั้งชายและหญิงให้รู้จักกัน

๖๔. ฉันรู้สึกอึดอัดใจในเมื่อถูกแนะนำให้รู้จักกับแขกผู้ใหญ่

๖๕. ฉันรู้สึกอึดอัดใจในการที่จะแนะนำเพื่อน ๆ ให้รู้จักกับญาติผู้ใหญ่

หมวดที่ ๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้เป็นปัญหาที่นักเรียนมีความวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาขัดแย้งในเรื่องมาตรฐานต่าง ๆ ระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน

๑. พ่อแม่และตัวฉันมีความเห็นไม่ลงรอยกันเรื่องที่ว่าฉันควรจะแต่งตัวอย่างไรดี

๒. ฉันต้องการเลือกเสื้อผ้าของฉันเอง แต่พอแม่ก็เป็นผู้คอยเลือกให้เสียหมด

๓. พ่อแม่และตัวฉันเองมีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องที่ว่าเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงอย่างฉันควรจะประพฤติปฏิบัติอย่างไร

๔. ฉันโต้เถียงกับพ่อแม่บ่อย ๆ ด้วยเรื่องที่ท่านไม่ชอบเพื่อนฝูงที่ฉันคบและไปไหนมาไหนด้วย

๕. ฉันกลุ้มใจที่พ่อแม่คอยแต่จะเลือกเพื่อนให้ฉัน

๖. พ่อแม่มักกีดกันมิให้ฉันมีนัดกับเพื่อน ๆ ซึ่งทำให้ฉันกลุ้มใจอยู่เสมอ

๗. พ่อแม่มักจะดุด่าว่ากล่าวฉันต่อหน้าเพื่อน ๆ ฉันเสมอ

๘. ฉันกลุ้มใจที่พ่อแม่ออกจะมีหัวโบราณเกี่ยวกับเรื่องของแฟชั่น ฉันเองก็ไม่รู้ที่จะทำตามคำแนะนำของท่านหรือไม่อย่างไร

๙. ฉันไม่พอใจที่พ่อแม่ชอบพาฉันไปในที่ต่าง ๆ ด้วยเสมอ ซึ่งในบางครั้งฉันก็อยากจะไปคนเดียว หรือไปกับเพื่อนฝูงบ้าง

๑๐. พ่อแม่มักจะวุ่นวาย ยุ่งกับฉันไปเสียทุกอย่าง ฉันต้องการที่จะเป็นตัวของฉันเองบ้าง นี่ก็เป็นเรื่องที่ฉันกลุ้มใจ

๑๑. รู้สึกว่าพ่อแม่มักจะถือความสะดวกสบายเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อฉันเสมอ โดยเฉพาะเรื่องเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายของฉัน โดยไม่คิดบ้างว่าฉันโตแล้ว และต้องเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงบ้าง

๒. ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับนักเรียน

๑๒. ฉันรู้สึกกลุ้มใจที่ไม่ทราบจะทำตัวอย่างไร จึงจะปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปดังกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ได้ตั้งไว้

๑๓. ฉันไม่พอใจที่พ่อแม่ไม่สนใจในสิ่งที่ฉันทำเลย เว้นไว้แต่เมื่อใดที่ฉันทำสิ่งนั้นผิดหรือเมื่อท่านเห็นว่าผิด

๑๔. ฉันกลุ้มใจที่พ่อแม่เลี้ยงดูฉันราวกับว่าฉันเป็นเด็กเล็ก ๆ

๑๕. พ่อแม่ไม่เชื่อถือไว้วางใจในตัวฉันบ้างเลย ทั้ง ๆ ที่ควรจะเชื่อถือและวางใจได้ในบางอย่าง นี่ก็เป็นสิ่งที่ฉันไม่สบายใจ

๑๖. พ่อแม่ทำเหมือนกับไม่ต้องการรับฟังความคิดเห็นของฉันบ้างเลย และรู้สึกว่าท่านจะไม่ชอบแนวความคิดของฉันด้วย

๑๗. ดูเหมือนพ่อและแม่จะไม่เคยลืมความผิดพลาด เลวร้ายของฉันเลย และมักคุ้ยเขี่ยขึ้นมาว่ากล่าวซึ่งมันทำให้ฉันกลุ้มใจอยู่เสมอ

๓. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ

๑๘. ฉันกับน้องชายนั้นมีเรื่องดุว่ากันเรื่อย เพราะเขาอยากจะตามฉันไปทุกหนทุกแห่ง

๑๙. ฉันกับน้องสาวนั้นมีเรื่องต้องดุว่ากันเรื่อย เพราะเขาอยากจะตามฉันไปทุกหนทุกแห่ง

๒๐. พี่ชายหรือน้องชายของฉันมักจะคอยจ้องดูฉันอยู่เสมอว่าฉันไปไหน และไปทำอะไรบ้าง แล้วก็คอยเก็บเอาไปฟ้องพ่อแม่

๒๑. พี่สาวหรือน้องสาวของฉันมักจะคอยจ้องดูฉันอยู่เสมอว่า ฉันไปไหนและไปทำอะไรบ้าง แล้วก็คอยเก็บเอาไปฟ้องพ่อแม่

๒๒. พี่ชายหรือน้องชายของฉันชอบเอาเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวของฉันไปสวมใส่โดยมิได้รับอนุญาต ซึ่งทำให้ฉันโกรธ ไม่พอใจอย่างยิ่ง

๒๓. พี่สาวหรือน้องสาวของฉันชอบเอาเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวของฉันไปสวมใส่โดยมิได้รับอนุญาต ซึ่งทำให้ฉันโกรธ ไม่พอใจอย่างยิ่ง

๒๔. ฉันรู้สึกไม่พอใจพี่ชายหรือน้องชายของฉัน เพราะเขามักจะทำอะไรเด่น ๆ กว่าฉันเสมอ

๒๕. ฉันรู้สึกไม่พอใจพี่สาวหรือน้องสาวของฉัน เพราะมักจะทำอะไรเด่น ๆ กว่าฉันเสมอ

๒๖. ฉันกลุ้มใจ ไม่พอใจที่พ่อแม่ชอบเข้าข้างพี่ชายหรือน้องชายของฉัน

๒๗. ฉันกลุ้มใจ ไม่พอใจที่พ่อแม่ชอบเข้าข้างพี่สาวหรือน้องสาวของฉัน

๒๘. เมื่อลูก ๆ เกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน พ่อแม่ก็เข้าข้างลูกกันคนละฝ่าย และเกิดทะเลาะกันขึ้นอีก ซึ่งทำให้ฉันไม่สบายใจ

๒๙. ฉันไม่สบายใจที่พี่ ๆ และน้อง ๆ เข้ากันไม่ได้เลย มีแต่จะทะเลาะวิวาทกัน

๔. ปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่

๓๐. พ่อกับแม่มักจะเข้ากันไม่ได้และมักมีเรื่องขัดแย้งกันเรื่อย ๆ พลอยทำให้ฉันไม่สบายใจ

๓๑. พ่อกับแม่ทะเลาะวิวาทกันเรื่อย ซึ่งเป็นเหตุทำให้ครอบครัวไม่สงบสุข

๓๒. ปัญหาอันหนึ่งของฉันก็คือ พ่อกับแม่หย่าร้างกัน

๓๓. ฉันไม่สบายใจที่พ่อกับแม่มักจะพูดถึงเรื่องหย่าร้างกันอยู่บ่อย ๆ

๓๔. ฉันมีพ่อเลี้ยง / หรือแม่เลี้ยง ซึ่งทำให้ฉันไร้ความสุขกายสบายใจ

๓๕. ฉันมีแต่พ่อ ๆ หรือแม่ เพียงคนเดียว (คนใดคนหนึ่งถึงแก่กรรม) ทำให้รู้สึกว้าเหว่ขาดความอบอุ่นทางด้านจิตใจ

๓๖. เนื่องจากการใช้เงินทองไปในทางที่เปล่าประโยชน์ ยังผลให้ครอบครัวของฉันเป็นไปอย่างขาดแคลน

๓๗. ฉันรู้สึกว้าเหว่และขาดความอบอุ่นใจ เพราะชีวิตฉันขาดทั้งพ่อและแม่

๕. ปัญหาเรื่องการมีเวลาได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเกินไป

๓๘. ฉันกลุ้มใจที่พ่อแม่มักจะยุ่งกับงานต่าง ๆ อยู่เสมอ จนไม่มีเวลาพอที่จะพูดคุยกับลูก ๆ ได้อย่างสบายอารมณ์

๓๙. ฉันรู้สึกเป็นทุกข์ใจ เพราะพ่อและแม่ของฉันไม่ค่อยจะสนใจใยดีกับฉันเลย ในขณะที่ฉันต้องการความช่วยเหลือ

๔๐. พ่อแม่มีงานมากมายไม่ว่างเว้น จนกระทั่งฉันเองไม่กล้าที่จะเข้าไปพูดคุยหรือปรึกษาหารือเรื่องธุระส่วนตัว

๔๑. ฉันรู้สึกคิดถึงพ่อแม่และอยากอยู่ใกล้ชิดกับท่าน แต่ก็ไม่มีโอกาส เพราะว่าฉันต้องมาพักอยู่กับญาติ

๖. ปัญหาการไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง

๔๒. ฉันประสบปัญหากลุ้มใจเสมอ เมื่อต้องอยู่กับญาติพี่น้อง

๔๓. ฉันรู้สึกลำบากยุ่งยากใจกับบรรดาลูกหลานญาติพี่น้อง

๔๔. บรรดาญาติพี่น้องผู้ใหญ่มักพยายามที่จะเสี้ยมสอนบอกกล่าวให้ฉันทำอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งฉันไม่ชอบ

๔๕. ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่ไม่ว่าฉันจะทำอะไร ก็ดูจะไม่เป็นที่ถูกใจของบรรดาญาติพี่น้องไปเสียทุกอย่าง และบุคคลเหล่านั้นก็มักจะคิดว่าฉันเป็นคนไม่ดีอยู่ตลอดเวลา

หมวดที่ ๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้เป็นปัญหาที่นักเรียนมีความวิตกกังวลใจหรือไม่ ?

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้จักใช้เวลา

๑. ดูเหมือนว่าฉันไม่เคยมีเวลาได้กระทำในสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องกระทำเลย ไม่ทราบด้วยเหตุอันใด

๒. เมื่อฉันพยายามที่จะกะวางแผนการทำงานของฉัน ก็ให้มีอันต้องปลีกตัวไปทำกิจกรรมหลายต่อหลายอย่างที่แทรกเข้ามา

๓. ฉันไม่รู้จักวิธีที่จะใช้เวลาอย่างฉลาดเลย

๔. ฉันพยายามที่จะจัดแบ่งเวลาการทำงานของฉัน แต่ก็ไม่สำเร็จ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในการศึกษา

๕. ฉันรู้สึกว่าตนเองเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์เสียมาก เพราะไม่รู้วิธีการที่จะศึกษาบทเรียนบางอย่างนั่นเอง

๖. ฉันมักจะเสียเวลาในการคิดหาวิธีการที่จะศึกษาบทเรียนมากเสียกว่าตอนที่ฉันทำมันจริง ๆ เสียอีก

๗. ฉันเรียนวิชาต่าง ๆ มากมาก แต่ฉันรู้สึกว่าตนเองเสียเวลาไปมากมายทีเดียว เพราะไม่รู้จักวิธีการที่ดีพอที่จะศึกษาวิชาต่าง ๆ เหล่านั้นนั่นเอง

๘. ฉันอยากจะให้มีใครสักคนช่วยสอนให้ฉันได้เรียนรู้วิธีการที่จะศึกษาเล่าเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อว่าจะทำให้ฉันสามารถที่จะเรียนได้ดียิ่งขึ้น

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง

๙. ฉันรู้สึกตัวอยู่เสมอว่าตนเองใช้เวลาว่างไปในทางที่ไร้ประโยชน์

๑๐. ฉันอยากจะรู้วิธีการที่จะใช้เวลาว่างอย่างฉลาด

๑๑. ฉันอยากจะรู้วิธีการที่จะเลือกสิ่งที่มีประโยชน์มีคุณค่าควรแก่การกระทำในเวลาว่างของฉัน

๑๒. ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการกระทำที่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ซึ่งแต่ละครั้งเป็นการกระทำเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

๑๓. ฉันรู้สึกว่าเมื่อใดที่ฉันมีเวลาว่างมากพอ ก็มักจะไม่มีสิ่งใดจะกระทำเพื่อให้เกิดความเบิกบานและเป็นการพักผ่อนหย่อนใจได้อย่างแท้จริง

๑๔. ฉันอยากรู้วิธีที่จะกระทำสิ่งอันน่าสนใจเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในตอนที่มีเวลาว่าง

๑๕. ฉันอยากรู้วิธีการที่จะเลือกหนังสือดี ๆ อ่านที่บ้าน

๑๖. ฉันอยากรู้ว่ามีอะไรบ้างไหมที่จะทำให้ฉันเบิกบานใจได้ที่บ้านของตนเอง ด้วยฉันเองไม่อยากมีความรู้สึกว่าถ้าจะหาความเบิกบานใจแล้วต้องไปที่อื่น

๔. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียนหรือทำการบ้านในแต่ละวิชา

๑๗. ครูบางคนก็ให้การบ้านเสียยืดยาว จนฉันไม่อาจทำเสร็จตามที่กำหนด และฉันเองก็ไม่ค่อยจะเข้าใจการบ้านที่ให้นั้นด้วย

๑๘. ดูเหมือนว่ากิจกรรมพิเศษในชั้นมักจะประดังกันเข้ามาในเวลาเดียวกับที่ฉันจะต้องทำงานของฉัน จึงเป็นเหตุให้ฉันทำงานของตัวเองไม่ได้ดีเท่าที่ฉันคิด

๑๙. ฉันต้องทำงานจนดึกดื่นทุกคืน เพื่อจะทำงานให้เสร็จทันส่ง ที่บ้านฉันนั้นไม่มีใครเลยที่พอจะช่วยเหลือฉันได้ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียน

๒๐. การบ้านที่ฉันเองไม่สามารถทำได้ก็มีอยู่บ่อย ๆ บางครั้งก็มีคนช่วย แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจและจะเสียเวลานานกว่าจะเข้าใจได้

๒๑. นอกจากจะมีการบ้านอันยืดยาวแล้ว ครูบางคนก็ยังได้กำหนดให้นักเรียนอ่านหนังสือ อนอกเวลาอีก ซึ่งทำให้ฉันต้องอดหลับอดนอน

๒๒. การบ้านบางอย่างฉันก็สามารถจะทำได้ด้วยตนเอง แต่การบ้านบางอย่างฉันก็ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง และใช้เวลาไต่ถามคนอื่นเสียมาก

๒๓. ฉันกลุ้มใจที่ว่า นักเรียนทุกคนต้องเขียนรายงานมากมายหลายฉบับ โดยไม่มีใครช่วย และไม่ทราบว่าจะไปค้นคว้าได้ที่ไหน อย่างไร?

๒๔. ฉันเพียรพยายามทำรายงานให้ดีที่สุด แต่ผลปรากฏว่าฉันไม่ได้คะแนนดีเลย

๒๕. แบบเรียนที่ใช้สำหรับการเล่าเรียนในปีหนึ่ง ๆ นั้น มีมากมายเหลือเกิน จนฉันกะไม่ถูกว่าจะอ่านอย่างไร จึงจะหมด และที่เรียนผ่าน ๆ ไปอย่างรวดเร็วนั้นฉันไม่เข้าใจเลย

๒๖. ฉันทำการบ้านอย่างรีบเร่งเสียจริง ๆ จนฉันก็ไม่เข้าใจว่าตนเองทำอะไรบ้าง และก็ทำอย่างไรบ้างร ทำอย่างตั้งใจหรือพอชอไปที

หมวดที่ ๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้ เป็นปัญหาที่นักเรียนมีความวิตกกังวลใจหรือไม่?

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ, การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ

๑. ฉันมีปัญหาว่าเมื่อโตขึ้นฉันจะประกอบอาชีพอะไรดี

๒. ฉันจะต้องออกไปทำงานแน่ ๆ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษา แต่ฉันก็ไม่รู้ว่างานชนิดไหนที่ฉันควรจะทำ

๓. ฉันไม่อาจตัดสินตกลงใจว่า ฉันควรจะทำงานแบบเดียวกับพ่อ หรือแบบเดียวกับแม่ หรือทำงานแบบอื่น ๆ ที่แตกต่างออกไป

๔. ฉันกลุ้มใจด้วยว่าฉันต้องการที่จะเป็น.....(บอกชื่ออาชีพที่นักเรียนต้องการจะเป็นลงในกระดาษคำตอบ) แต่พ่อแม่ต้องการให้ฉันเป็น.....(บอกชื่ออาชีพที่พ่อแม่ต้องการจะให้นักเรียนเป็นลงในกระดาษคำตอบ)

๕. ปัญหาของฉันมีว่า ฉันจะตัดสินใจเลือกอาชีพอะไรดี ระหว่าง.....และ.....(บอกชื่ออาชีพทั้งสองอย่างลงในกระดาษคำตอบ)

๖. ฉันอยากที่จะค้นหาว่างานอาชีพประเภทไหนที่มันเหมาะสมสำหรับฉันมากที่สุด

๗. ฉันอยากทราบวิธีการเตรียมตัวที่ดีที่สุดในอันที่จะเป็น.....ที่ดีได้ (บอกชื่ออาชีพลงในกระดาษคำตอบ)

๘. ทำอย่างไรฉันจึงจะเชื่อแน่ได้ว่าฉันได้เลือกอาชีพที่ถูกต้องที่สุดแล้ว

๙. ทำอย่างไรฉันจึงจะสามารถเรียนรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพที่ฉันเลือก ซึ่งได้แก่.....(บอกชื่ออาชีพที่นักเรียนเลือก หรือที่นักเรียนสนใจลงในกระดาษคำตอบ)

๑๐. ฉันต้องการจะรู้ว่าเมื่อเรียนจบแล้วฉันจะได้ทำงานที่ไหน

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ

๑๑. ฉันตั้งใจที่จะเรียนต่อในชั้นวิทยาลัย และฉันก็ต้องการคำแนะนำและความรู้เกี่ยวกับวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ฉันเลือกวิทยาลัยได้อย่างถูกต้อง

๑๒. ฉันต้องการศึกษาเพื่อที่จะออกไปเป็น....(บอกชื่ออาชีพนั้น ๆ ลงในกระดาษคำตอบ) แต่ฉันก็ไม่ทราบว่าจะมีวิธีเลือกวิทยาลัยที่ฉันควรจะไปเรียนต่อนั้นได้อย่างไร?

๑๓. มีอะไรบ้างที่ฉันควรจะได้รู้เกี่ยวกับเรื่องของวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยก่อนที่ฉันจะได้ไปเข้าเรียน

๑๔. ฉันต้องการที่จะรู้ว่าโอกาสที่ฉันจะสำเร็จนั้นเป็นอย่างไร ถ้าฉันเรียนในชั้นวิทยาลัย

๑๕. ฉันไม่ค่อยเชื่อแน่ในความสามารถของตนเองในการที่จะศึกษาเล่าเรียนในชั้นวิทยาลัย และฉันอยากจะค้นหาว่าฉันมีความสามารถเหล่านั้นเพียงใด

๑๖. ฉันมีความลำบากใจในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาอยู่ไม่น้อย และฉันก็ยังกลุ้มใจอยู่ว่าฉันจะทำอย่างไร เมื่อต้องไปเรียนในชั้นวิทยาลัย

๑๗. ฉันอยากจะได้รับทุนอุดหนุนในเมื่อต้องเรียนในชั้นวิทยาลัย แต่ฉันก็ไม่ทราบว่าจะได้ทุนเหล่านั้นมาอย่างไร และใครเป็นคนให้

๑๘. ฉันมีปัญหาข้องใจอยู่ว่า ถ้าฉันเรียนจบเพียงชั้นมัธยมศึกษานี้เท่านั้น จะเป็นการพอเพียงสำหรับตนเอง ที่จะออกไปทำงานหรือไม่

๑๙. ฉันมิได้คิดที่จะไปเข้าเรียน ม.ศ. ปลายที่ไหนอื่นอีก นอกจากที่นี่ แต่ฉันก็ยังกังวลใจอยู่ว่า หากฉันต้องออกไปเสียก่อนตอน ม.ศ.ต้น แล้วนั้น ฉันจะไปเรียนต่อที่ไหนหรือไปทำงานอะไร?

๒๐. ฉันไม่รู้สึกเลยว่า ฉันได้อะไรจากโรงเรียนในอันที่จะทำให้ฉันดีขึ้น ฉันกลับรู้สึกว่าตนเองไม่ได้อะไรเท่าที่ควร

๒๑. ฉันต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต แต่ฉันก็ไม่ได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตโดยตรงจากทางโรงเรียน

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน

๒๒. ฉันเรียนหนักมาก และเพียรพยายามที่จะสอบให้ผ่าน จนกระทั่งฉันไม่มีเวลาที่จะมาคิดคำนึงว่าฉันจะไปเรียนต่อที่ไหนหรือไปทำงานอะไรในอนาคต

๒๓. ฉันกลัวว่าเมื่อฉันเรียนจบจากโรงเรียนนี้แล้วจะไม่มีงานทำ และคิดว่าคงไม่มีใครใจดีพอจะคิดอ่านจ้างคนอย่างฉันเพราะคะแนนไม่ดี

๒๔. ฉันมีโครงการที่จะเลิกเรียนต่อเมื่อฉันมีอายุมากพอ เพราะฉันเห็นว่าเรื่องที่เรียนและสอนกันอยู่นี้นั้นไม่น่าสนใจอะไรเลย

๒๕. ฉันอยากให้มีใครสักคนช่วยฉันวางโครงการชีวิตอนาคต แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือช่วยกระตุ้นให้ฉันเรียนหนังสือดีขึ้นเพื่อจะสอบให้ได้

หมวดที่ ๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้ เป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป

๑. ฉันรู้สึกว่าฉันจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมสติสัมปชัญญะมากกว่านี้ เมื่อฉันอยู่ในที่ ๆ แวดล้อมไปด้วยคนจำนวนมาก

๒. ฉันหวาดระแวงและวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองมากเกินไป จนทำให้ฉันไม่มีความสุข

๓. เมื่อไปในงานสังคม ฉันรู้สึกประหม่าตื่นกลัวมากจนไม่มีความสนุกสนาน

๔. ฉันรู้สึกว่าบุคลิกภาพของฉันนั้นไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุที่หวาดระแวงวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป ไม่ว่าจะย่างก้าวไปที่ใด

๕. ฉันรู้สึกว่าเหตุที่ตนเองเป็นบุคคลที่อยู่นอกวงสังคม ก็เพราะฉันเป็นคนหวาดระแวงวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองมากจนเกินไป

๒. ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดีขาดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ

๖. ฉันเป็นคนขี้หลงขี้ลืมขนาดหนักจนคนอื่น ๆ เห็นว่าฉันเป็นไม่หวั่นวิตกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

๗. ฉันคิดว่าฉันถูกหมางเมินจากสังคม เพราะว่าฉันละเลยลืมสิ่งที่ดีงามอันควรจะจดจำ และมักทำผิดพลาดอยู่เสมอ

๘. บางครั้งบางคราวฉันรู้สึกว่าฉันไม่อาจเข้ากับพรรคพวกได้ดี เนื่องจากฉันไม่มีความสนใจมากพอในสิ่งที่คนอื่นเขาสนุกสนานเฮฮากัน

๙. ฉันรู้สึกว่าคนอื่นเขาหมดความเชื่อถือเชื่อมั่นในตัวฉัน เพราะว่าบางครั้งฉันก็ออกจะเกียจคร้าน หรือไม่หน้ากระทำอยู่แต่สิ่งที่ตนเองสนใจเท่านั้น

๑๐. ฉันรู้สึกโกรธและไม่พอใจเมื่อฉันจำต้องกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งฉันไม่มีความสนใจเลย

๑๑. ฉันไม่สนใจในสิ่งที่คนอื่นคิดว่าสำคัญ ดังนั้นฉันจึงชอบที่จะอยู่คนเดียวตลอดเวลา

๓. ปัญหาการไม่รู้จักให้อภัยและใจแคบ

๑๒. ฉันทราบว่าการที่คนอื่นเขาไม่นิยมชมชอบในตัวฉัน ก็เพราะว่าฉันมักแสดงความคิดเห็นส่วนตัวอยู่ฝ่ายเดียว โดยไม่รับฟังคนอื่น

๑๓. ฉันวิตกกังวลใจเกี่ยวกับตนเอง เพราะมีนิสัยที่ชอบแสดงความคิดเห็นหรือพูดอะไรออกมาตรงเกินไป

๑๔. ฉันเกรงว่าตนเองไม่อาจจะเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างกว้างขวางในวงสังคม ก็เพราะว่าฉันเองเป็นคนที่ไม่มีความอดทนต่อคนอื่นมากนัก

๑๕. มีหลายครั้งที่ฉันทราบว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการของคนอื่นก็เพราะว่าฉันออกจะเป็นคนใจแคบสำหรับคนเหล่านั้น

๑๖. ฉันไม่รู้จักการให้อภัย ไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา จึงทำให้ฉันไม่เป็นที่รู้จักชอบพอของบุคคลอื่น

๔. ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ

๑๗. ฉันรู้สึกว่าการสวมแว่นสายตานี้ บางครั้งก็ทำให้ฉันเสียบุคลิกภาพได้เหมือนกัน

๑๘. ฉันรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่าถ้าหากฟันของฉันสวยสดุดตาก็คงจะทำให้บุคลิกภาพของฉันดีขึ้น

๑๙. คนอื่น ๆ เขาเห็นฉันเป็นตัวตลก ด้วยว่าฉันสูงชะลูดเกินไป

๒๐. ฉันผอมมาก ๆ และเจ็บป่วยได้ง่าย จนดูเป็นคนขี้โรค

๒๑. ฉันรู้สึกว่าตนเองจะเป็นเด็กไม่ปกติด้วยว่าฉันเองอ้วนมากเหลือเกิน

๒๒. ฉันรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย เพราะเป็นคนเตี้ยมาก

๒๓. ฉันเป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก เพราะว่าฉันเป็นคนมีรูปร่างขี้ริ้วขี้เหร่ไม่เป็นที่ต้องตาต้องใจใคร

๒๔. เรือนผมของฉันไม่งามสดุดตา และฉันก็พลอยมีอารมณ์อ่อนไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่มาก

๒๕.

๕. ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการแต่งตัว

๒๕. ฉันคิดว่าถ้าฉันรู้จักเทคนิคในการแต่งเนื้อแต่งตัว (หรือการเสริมสวย) ที่ถูกต้องแล้วก็คงจะช่วยให้บุคลิกภาพของฉันดีขึ้น

๒๖. ฉันคิดว่าถ้าฉันรู้จักวิธีเลือกเสื้อผ้าอาภรณ์ต่าง ๆ แล้วก็คงจะเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมให้บุคลิกภาพของฉันดีขึ้น

๒๗. รู้สึกว่าใบหน้าของฉันจะไม่น่าดูเลยภายหลังจากที่ไปตัดผม หรือตกแต่งทรงผม หรือดัดเซ็ทซอยผม (แล้วแต่กรณี)

๒๘. ฉันรู้สึกว่าตนเองมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ เพราะเหตุที่แต่งตัวไม่เป็น

๒๙. ฉันไม่อาจที่จะไปกับเพื่อน ๆ ที่ฉันอยากจะไปด้วยนั้นได้ เพราะว่าฉันเองไม่ทราบว่าจะแต่งเนื้อแต่งตัวอย่างไรดี

หมวดที่ ๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้เป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลาและการทำงานนั้น ๆ

๑. ฉันอยากทำงานพิเศษนอกเวลา แต่ก็มีปัญหาในเรื่องการหางานทำ

๒. ฉันจำต้องเปลี่ยนงานทำอยู่บ่อย ๆ ด้วยว่าฉันไม่อาจปรับตัวเข้ากับงานเหล่านั้นได้

๓. ฉันอยากมีงานพิเศษทำนอกเวลาเรียนด้วย แต่ก็มีความลำบากในเรื่องการหางานทำด้วยอายุยังน้อยอยู่

๔. ฉันมีความจำเป็นต้องทำงานพิเศษนอกเวลา เพื่อหาเงินมาจุนเจือเป็นค่าใช้จ่ายในการมาเรียนในวันหนึ่ง ๆ

๕. ฉันรู้สึกว่านายจ้างหวังมากเกินไปกับงานที่เขาจ้างให้ฉันทำพิเศษนอกเวลาเหล่านั้น

๖. ฉันมีข้อยุ่งยากใจในอันที่จะเข้ากับคนงานอื่น ๆ ที่ฉันร่วมงานด้วยได้ เพราะฉันเป็นเพียงคนทำงานพิเศษนอกเวลาเรียนเท่านั้น

๗. ฉันต้องการความช่วยเหลือในการช่วยหางานพิเศษให้ทำนอกเวลา

๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน

๘. ฉันไม่มีเงินพอที่จะซื้อสิ่งของที่จำเป็นบางอย่างได้ เพราะว่าเงินที่ได้มาวันหนึ่ง ๆ ก็ใช้จ่ายในการมาโรงเรียนวันนั้น ๆ หมดแล้ว

๙. เงินที่พ่อแม่ให้เป็นค่าใช้จ่ายไปโรงเรียนในวันหนึ่ง ๆ นั้นไม่พอเพียงกับที่ฉันจะต้องใช้จ่าย แต่พ่อแม่ก็ดูจะไม่รู้และไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

๑๐. ฉันไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างกับพวกเพื่อน ๆ ได้ เพราะไม่มีเงิน

๑๑. ที่โรงเรียนมีการเรี่ยไรมาก และบ่อยเกินไป จนทำให้เงินค่าใช้จ่ายสำหรับมาโรงเรียนวันหนึ่ง ๆ ของฉันไม่พอใช้ หรือบางครั้งก็กระทบกระเทือนถึงทางบ้าน

๑๒. ฉันประหลาดใจอยู่เสมอว่าทำไมค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนจึงแพงนัก

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ

๑๓. ฉันต้องเรียนหนังสือตามตารางเรียน ซึ่งจัดเต็มตลอดวัน จนฉันไม่มีเวลาพอที่จะไปทำงานพิเศษได้ ฉันอยากให้ทางโรงเรียนจัดตารางเรียนให้หลีกกับเวลาที่จะต้องไปทำงานพิเศษ

๑๔. ฉันไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนได้เพราะว่า ฉันต้องใช้เวลาเหล่านั้นไปทำงานพิเศษนอกเวลา

๑๕. ฉันกลุ้มใจที่ต้องทำงานพิเศษนอกเวลา ขณะเดียวกันทางโรงเรียนก็ให้การบ้านมากจนฉันไม่มีเวลาจะได้ทำ

๑๖. ฉันเรียนหนังสือและต้องทำงานพิเศษด้วย และฉันก็ไม่ค่อยมีเวลาได้ดูหนังสือสอบ

๑๗. ฉันเกรงว่าจะต้องออกจากโรงเรียน เนื่องด้วยฉันอยากเรียนแล้วก็ทำงานพิเศษด้วย แต่มีคนเขาว่าฉันไม่อาจทำได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เงินอย่างฉลาด

๑๘. ฉันมีปัญหากังวลใจด้วยไม่รู้วิธีที่จะใช้เงินอย่างไรจึงจะดี

๑๙. ฉันไม่รู้จักวิธีที่จะเลือกซื้อของที่ดีได้ในราคาถูกที่พอสมควร

๒๐. ฉันต้องการความช่วยเหลือในอันที่จะได้รู้วิธีการในการใช้จ่ายเงินที่ฉันได้รับมาโรงเรียนแต่ละวัน

๒๑. ฉันอยากทราบวิธีการเก็บออมเงินวันละเล็กละน้อย มิฉะนั้นแล้วฉันก็จะใช้เสียหมด

๒๒. ฉันอยากทราบว่าฉันควรจะใช้จ่ายเงินกับบรรดามหรสพบันเทิงสักเท่าใด และควรใช้จ่ายเกี่ยวกับสิ่งของที่ฉันชอบหรืออยากได้สักเท่าใด

หมวดที่ ๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

ปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้เป็นปัญหาที่นักเรียนวิตกกังวลใจหรือไม่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป

๑. ฉันกลุ้มใจเรื่องนอนไม่ค่อยหลับ ซึ่งทำให้รู้สึกอ่อนเพลีย
๒. ฉันนอนไม่พอ เพราะต้องอยู่ทำการบ้านจนดึก
๓. ฉันต้องการนอนหลับพักผ่อนให้มากกว่านี้ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะฉันมีภาระกิจการงานที่ต้องรับผิดชอบที่บ้านมากเหลือเกิน
๔. ตื่นนอนตอนเช้าฉันรู้สึกอ่อนเพลียจนไม่อยากลุกจากที่นอน ด้วยเหตุที่ฉันนอนหลับพักผ่อนไม่พอเพียงนั่นเอง
๕. ฉันนอนแต่หัวค่ำ แต่ก็ตื่นสายจนจะเตรียมตัวไปโรงเรียนไม่ทัน
๖. ฉันง่วงนอนเก่ง ทั้ง ๆ ที่ฉันเองก็มิได้อดนอนหรือนอนไม่พอ
๗. ฉันนอนไม่พอ เลยทำให้ฉันเซื่องซึมไม่สดชื่นกะปรี้กะเปร่า และรู้สึกไม่ค่อยสบาย

๒. ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป

๘. ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นคนผอมแห้งแรงน้อย จนไม่อาจทำกิจกรรมหนัก ๆ ที่จำต้องอาศัยพลกำลังร่วมกับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันได้
๙. ฉันมีรูปร่างบอบบางและอ่อนแอ ดังนั้นเวลาเล่นกีฬาหรือเล่นกายบริหารในชั่วโมงพลศึกษา จึงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากเหลือเกิน
๑๐. ฉันผอมมากและกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอนามัยของตนเสมอ
๑๑. ฉันอ้วนมากเกินไปจนรู้สึกรำคาญในความอ้วนของตนเอง
๑๒. ฉันอ้วนมากและกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอนามัยของตนอยู่เสมอ

๓. ปัญหาเกี่ยวกับ หู,ตา,คอ,จมูก และฟัน

๑๓. ฉันรู้สึกว่าสายตาฉันไม่ค่อยดี มองอะไรเห็นไม่ค่อยชัด และรู้สึกปวดกระบอกตา
๑๔. สายตาของฉันไม่ค่อยดี ฉันอยากจะไปตรวจสายตาประกอบแว่น แต่พอแม่ก็เห็นว่าไม่จำเป็

๑๕. ฉันสวมแว่นสายตา แต่ฉันก็กลุ้มใจด้วยรู้สึกรำคาญเกะกะโดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนเล่นกีฬา

๑๖. ฉันรู้สึกหูตึงไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง ทำให้ฟังไม่ค่อยได้ยินถนัด

๑๗. ฉันรู้สึกหูตึงมาก ต้องฟังใกล้ ๆ จึงจะได้ยิน หรือต้องเอียงหูฟัง เวลาเรียนต้องนั่งข้างหน้า

๑๘. ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นหวัดอยู่เรื่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน้าหนาวทำให้รำคาญ ไม่มีสมาธิในการดูหนังสือ หรือเรียนหนังสือ

๑๙. ฉันรู้สึกว่าโพรงจมูกของฉันจะอักเสบหรือเป็นไซนัส

๒๐. ฉันรู้สึกเจ็บคออยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ฉันไม่อยากพูด อ่าน หรือร้องอะไรด้วยรำคาญตัวเอง

๒๑. ฉันรู้สึกเป็นหวัดลงคอโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน้าหนาว มีเสมหะติดคอ และไอ

๒๒. ฉันมีปัญหาเรื่องฟันผุ และปวดฟัน

๒๓. ฉันกลุ้มใจด้วยปากเหม็น

๒๔. ฉันกลุ้มใจด้วยฟันเกไม่เป็นระเบียบและไม่สวย

๔. ปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรงและกลัวเจ็บป่วย

๒๕. ฉันอยากมีร่างกายแข็งแรงแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร

๒๖. ฉันอยากมีรูปร่างได้สัดส่วนสัด แต่ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร

๒๗. ฉันกลัวการเจ็บไข้ได้ป่วย และอยากรู้วิธีการป้องกันและรักษา

๒๘. ฉันมีรูปร่างสมส่วนและแข็งแรง แต่ฉันก็กลัวว่าวันหนึ่งมันจะหรุดโรมด้วยโรคภัยไข้เจ็บภายใน

๒๙. ฉันอ้วนเกินไปหรือผอมเกินไปจนฉันคิดว่าอวัยวะภายในร่างกายฉันคงผิดปกติ หรือมีโรคภัยไข้เจ็บภายใน

๓๐. ฉันสูงเกินไปหรือเตี้ยเกินไป จนฉันคิดว่าอวัยวะภายในร่างกายของฉันคงผิดปกติ หรือมีโรคภัยไข้เจ็บภายใน

๕. ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค

๓๑. ข้อวิตกกังวลของฉันอันหนึ่งก็คือ ควรรับประทานอาหารประเภทไหน รับประทานอย่างไร และควรรับประทานเมื่อไร

๓๒. ฉันไม่ชอบรับประทานผัก และไม่ชอบที่ใครเอามาบังคับหรือแนะนำให้รับประทาน

๓๓. ฉันรู้สึกว่าตนเองชอบรับประทานจุกจิกไม่เป็นเวลา

๓๔. อาหารบางอย่างที่ว่าดีมีคุณค่านั้นฉันรับประทานไม่ลงและไม่ชอบ

๓๕. ฉันทราบดีว่าอาหารที่ดีมีคุณค่านั้นเป็นอย่างไร แต่ฉันก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเลือกรับประทานได้ด้วยฐานะทางบ้านยากจน หรือไม่มีใครทำให้รับประทาน

๓๖. ฉันอยากทราบวิธีการบริโภคที่ดี เพื่อที่จะให้ร่างกายแข็งแรงได้ส่วนสัด

๖. ปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ หรือ ดื่มสุรา

๓๗. ฉันสูบบุหรี่ และฉันอยากจะเลิกสูบด้วยกลัวว่าจะทำให้เสียสุขภาพ แต่ฉันก็เลิกไม่ได้

๓๘. ฉันเห็นเพื่อน ๆ เขาสูบบุหรี่ ฉันก็สูบด้วย ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่ชอบแต่ก็ต้องสูบเพื่อมิตรภาพเพื่อนฝูง

๓๙. พ่อแม่และครูห้ามสูบบุหรี่ แต่ฉันไม่เห็นมันเสียหายอะไร ฉันจึงสูบในที่ ๆ ไม่มีครูหรือพ่อแม่เห็น

๔๐. ฉันทราบว่าสุราหรือเบียร์ ทำให้เสียสุขภาพ แต่เมื่อเวลามีงานฉันก็ดื่มเพื่อจะได้ร่วมสนุกสนานกับเพื่อน ๆ ได้

๔๑. การสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา ดื่มเบียร์ ทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ฉันจึงสูบหรือดื่มด้วยเหตุผลดังกล่าว

ภาคผนวก จ.

กระดาษคำตอบแบบสำรวจความต้องการและปัญหาการปรับปรุงตัวในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน

(ขอให้เขียนตอบเฉพาะในกระดาษคำตอบนี้เท่านั้น)

ระเบียนของนักเรียน

(๑) ชื่อ.....

(๒) ชั้น ( ) ม.ศ.๑ ( ) ม.ศ.๒ (กา ✓ ลงในช่องหน้าข้อที่เป็นคำตอบ)

(๓) เพศ( ) ชาย ( ) หญิง

(๔) อายุ.....ปี.....เดือน.:.....เกิดวันที่...../...../.....

(๕) โรงเรียน.....วันที่ตอบแบบสอบถาม..../...../.....

(๖) สภาพครอบครัว ( ) บิดามารดาอยู่รวมกัน ( ) แยกกันอยู่ ( ) หย่า

( ) บิดาถึงแก่กรรม ( ) มารดาถึงแก่กรรม

( ) บิดาและมารดาถึงแก่กรรม

หรือ.....

(๗) จำนวนสมาชิกในครอบครัว.....คน พี่ชาย.....คน, พี่สาว.....คน

น้องชาย...คน, น้องสาว....คน

ญาติที่อยู่ร่วมในครอบครัว.....คน (ระบุด้วยว่าญาติเป็นใคร เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย.....)

.....

(๘) ขณะที่กำลังเรียนหนังสืออยู่นี้ นักเรียนพักอยู่กับใคร (โปรดระบุ).....

เกี่ยวข้องเป็นอะไรกับนักเรียน.....

วิธีการตอบแบบสำรวจ

(๑) อ่านข้อปัญหาในแบบสำรวจปัญหา

(๒) พิจารณาแต่ละข้อโดยละเอียดว่าตรงกับปัญหาที่นักเรียนกำลังประสบอยู่หรือไม่

(๓) หลังจากพิจารณาถี่ถ้วนแล้วก็ให้เขียนตอบลงไปในกระดาษคำตอบ

ตัวอย่าง : "ข้อปัญหาในแบบสำรวจ"

(๑) ฉันรู้สึกว่าเข้ากับเพื่อน ๆ เพราะว่าตัวเองมีทัศนคติไม่ตรงกับเขาเหล่านั้น

(๒) ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นบุคคลที่ถูกตัดขาดจากสังคม

ตัวอย่าง : "การตอบในกระดาษคำตอบ"

ความต้องการและปัญหา	มีปัญหา				ไม่มีปัญหา
	มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	
๑.....		✓			
๒.....					✓

การตอบในกระดาษคำตอบ

หลังจากที่ได้อ่านหัวข้อปัญหา (ในแบบสำรวจปัญหา) แต่ละข้อโดยละเอียดแล้ว

(ก) ถ้าหากตรงกับปัญหาของนักเรียน หรือนักเรียนกำลังประสบ ปัญหาในลักษณะนั้น ก็ขอให้พิจารณาที่ช่อง ก. (มีปัญหา) ดูว่าตนเองมีปัญหามากน้อยเพียงใด แล้วจึงกา ✓ ลงในช่องซึ่งอยู่ตรงกับข้อปัญหานั้น ดังเช่น

ในปัญหาข้อ ๑ (ดูจากแบบสำรวจ แล้วตอบในกระดาษคำตอบ) แสดงว่ามีปัญหาและมีปัญหามาก

(ข) ถ้าหากไม่ตรงกับปัญหาของนักเรียน หรือนักเรียนมิได้ประสบปัญหาในลักษณะนั้น ก็ให้นักเรียนกา ✓ ลงในช่อง ข. (ไม่มีปัญหา) ตรงกับข้อปัญหานั้น ดังเช่น ในปัญหาข้อ ๒ (ดูจากแบบสำรวจ แล้วตอบในกระดาษคำตอบ) แสดงว่า ไม่มีปัญหา

หมวดที่ ๑

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

หมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน	(ก) มีปัญหา มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	(ข) ไม่มีปัญหา
(๑)					
๑. วิชา					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
๖.					
๗.					
๘.					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
๑๒.					
๑๓. วิชา					
๑๔. วิชา					
(๒)					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					

ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน (ต่อ)	(ก) มีปัญหา มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	(ข) ไม่มีปัญหา
๒๒.					
๒๓. วิชา					
๒๔. (๓)					
๒๔.					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					
๒๘.					
๒๙.					
๓๐.					
๓๑.					
๓๒.					
๓๓.					
๓๔.					
(๔)					
๓๕.					
๓๖.					
๓๗.					
(ข้อ ๓๘–๔๑ เฉพาะผู้ที่อยู่มศ. ๑)					
๓๘.					
๓๙.					
๔๐.					
๔๑. วิชา					

	(ก)				(ข)	
(ข้อ๔๒–๔๔เฉพาะผู้ที่อยู่ มศ.๒)						( ) ๓. ปัญหาเกี่ยวกับบริการแนะแนว
๔๒.						( ) ๔. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน
๔๓.						
๔๔. วิชา						( ) ๕. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน
วิชา						
๔๕.						ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและมีปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับโรงเรียน ที่มิได้กล่าวไ้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้
(๕)						
๔๖.						
๔๗.						
๔๘.						
๔๙.						
๕๐.						
๕๑.						
๕๒.						
๕๓.						
๕๔.						
๕๕.						
๕๖.						
๕๗.						
๕๘.						
๕๙.						
๖๐.						

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียนมาแล้วทั้งหมด ๕ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่า นักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุดโดยกา ✓ ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล

หมวดที่ ๒
ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

หมวดที่ ๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม	มีปัญหา (ก) มากที่สุด	มีปัญหา (ก) มาก	มีปัญหา (ก) ปานกลาง	มีปัญหา (ก) น้อย	ไม่มีปัญหา (ข)
(๑)					
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
๖.					
๗.					
๘.					
(๒)					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
๑๒.					
๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
๑๘.					
๑๙.					
(๓)					
๒๐.					

ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม (ต่อ)	มีปัญหา (ก) มากที่สุด	มีปัญหา (ก) มาก	มีปัญหา (ก) ปานกลาง	มีปัญหา (ก) น้อย	ไม่มีปัญหา (ข)
๒๑.					
๒๒.					
๒๓.					
๒๔.					
(๔)					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					
๒๘.					
๒๙.					
(๕)					
๓๐.					
๓๑.					
๓๒.					
๓๓.					
๓๔.					
๓๕.					
๓๖.					
๓๗.					
(๖)					
๓๘.					
๓๙.					
๔๐.					

๔๒.
๔๓.
(๗)
๔๔.
๔๕.
๔๖.
๔๗.
๔๘.
๔๙.
๕๐.
๕๑.
๕๒.
(๘)
๕๓.
๕๔.
๕๕.
๕๖.
๕๗.
๕๘.
๕๙.
(๙)
๖๐.
๖๑.
๖๒.
๖๓.
๖๔.
๖๕.

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการทางด้านสังคมแล้วทั้งหมด ๙ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุด โดยการกา ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเข้ากับเพื่อนชายหญิงให้ได้ดี

( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

( ) ๓. ปัญหาเกี่ยวกับการต้อนรับ สร้างความประทับใจให้กับเพื่อน ๆ

( ) ๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการที่ดีในการเลือกคบเพื่อน

( ) ๕. ปัญหาเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ

( ) ๖. ปัญหาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีคนรักและการแต่งงาน

( ) ๗. ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งงาน

( ) ๘. ปัญหาเกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อน ๆ

( ) ๙. ปัญหาเกี่ยวกับการผูกมิตรและรู้จักกับคนอื่น ๆ

ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและมีปัญหาอื่นใดทางด้านสังคมที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	มีปัญหา (ก) มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีปัญหา (ข)
(๑)					
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
๖.					
๗.					
๘.					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
(๒)					
๑๒.					
๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
(๓)					
๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					
๒๒.					
๒๓.					
๒๔.					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					
๒๘.					
๒๙.					

	มีปัญหา (ก) มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีปัญหา (ข)
(๔)					
๓๐.					
๓๑.					
๓๒.					
๓๓.					
๓๔.					
๓๕.					
๓๖.					
๓๗.					
(๕)					
๓๘.					
๓๙.					
๔๐.					
๔๑.					
(๖)					
๔๒.					
๔๓.					
๔๔.					
๔๕.					

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมาแล้วทั้งหมด ๖ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุดโดยกา ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาขัดแย้งกันในเรื่องของมาตรฐานต่าง ๆ ของพ่อแม่กับนักเรียน

(ก) (ข)

( ) ๒. ปัญหาการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ระหว่างพ่อแม่และนักเรียน

( ) ๓. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ

( ) ๔. ปัญหาความไม่สงบสุขภายในบ้านเนื่องจากความขัดแย้งของพ่อแม่

( ) ๕. ปัญหาเรื่องการมิได้อยู่พบหน้าพ่อแม่น้อยเหลือเกิน

( ) ๖. ปัญหาที่ไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรดาญาติพี่น้อง

ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและมีปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา	(ก) มีปัญหา				(ข) ไม่มีปัญหา
	มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	
(๑)					
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
(๒)					
๕.					
๖.					
๗.					
๘.					
(๓)					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
๑๒.					
๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
(๔)					
๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					
๒๒.					
๒๓.					
๒๔.					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					
๒๘.					

(ก) (ข) (ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา) (ต่อ)
ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการใช้เวลามาแล้วทั้งหมด ๔ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่า นักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุดโดยกา ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว) ( ) ๑. ปัญหาการรู้จักใช้เวลา ( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการในทางศึกษา ( ) ๓. ปัญหาการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ( ) ๔. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเรียน หรือทำการบ้านในแต่ละวิชา ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับการใช้เวลา ที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

(ก) (ข)

หมวดที่ ๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)	มีปัญหา				ไม่มีปัญหา	ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา) (ต่อ)
	มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย		
(๑) ๑. ๒. ๓. ๔.อาชีพ อาชีพ ๕.อาชีพ ๖. ๗.อาชีพ ๘. ๙.อาชีพ ๑๐. (๒) ๑๑. ๑๒. อาชีพ ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. (๓) ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕.						ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ทางด้านการอาชีพและการศึกษา) มาแล้วทั้งหมด ๓ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุด โดยกาลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว) ( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ การหางานทำ และความสำเร็จในงานอาชีพ ( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ ( ) ๓. ปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนในปัจจุบัน ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและมีปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ทางด้านการอาชีพและการศึกษา) ที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ	มีปัญหา				ไม่มีปัญหา
	มากที่สุด เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	
(๑)					
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
(๒)					
๖.					
๗.					
๘.					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
(๓)					
๑๒.					
๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
(๔)					
๑๗.					
๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					
๒๒.					
๒๓.					
๒๔.					
๒๕.					
(๕)					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					
๒๘.					
๒๙.					

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบุคลิกภาพมาแล้วทั้งหมด ๕ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุด โดยกา ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหวาดระแวงและวิตกกังวลกับตนเองมากเกินไป ประหม่า ขาดสติสัมปชัญญะ และขาดการควบคุมอารมณ์

( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำไม่ดี ขาดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ เกียจคร้าน

( ) ๓. ปัญหาการไม่รู้จักให้อภัย ใจแคบ ไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา

( ) ๔. ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างไม่มีเสน่ห์ชวนให้สนใจ

( ) ๕. ปัญหาเกี่ยวกับรสนิยมในการเลือกเสื้อผ้าและการแต่งตัว

ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและมีปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา	มีปัญหา				ไม่มีปัญหา
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	
(๑) ๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
๖.					
๗.					
(๒) ๘.					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
๑๒.					
(๓) ๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
(๔) ๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					
๒๒.					

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลามาแล้วทั้งหมด ๔ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุด โดยกา ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการหางานพิเศษทำนอกเวลาและการทำงานนั้น ๆ

( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน

( ) ๓. ปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างการเรียนกับการทำงานพิเศษ

( ) ๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการใช้เงินอย่างฉลาด

ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและปัญหาอื่นใดเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลาที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ	(ก) มีปัญหา มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	(ข) ไม่มีปัญหา
(๑)					
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					
๖.					
๗.					
(๒)					
๘.					
๙.					
๑๐.					
๑๑.					
๑๒.					
(๓)					
๑๓.					
๑๔.					
๑๕.					
๑๖.					
๑๗.					
๑๘.					
๑๙.					
๒๐.					
๒๑.					
๒๒.					
๒๓.					
๒๔.					
(๔)					
๒๕.					
๒๖.					
๒๗.					

ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ (ต่อ)	(ก) มีปัญหา มากที่เดียว	มาก	ปานกลาง	น้อย	(ข) ไม่มีปัญหา
๒๘.					
๒๙.					
๓๐.					
(๕)					
๓๑.					
๓๒.					
๓๓.					
๓๔.					
๓๕.					
๓๖.					
(๖)					
๓๗.					
๓๘.					
๓๙.					
๔๐.					
๔๑.					

ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการทางด้านสุขภาพมาแล้วทั้งหมด ๖ หัวข้อ ขอได้โปรดบอกสรุปอีกครั้งหนึ่งว่านักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุดโดยกา ✓ ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว)

( ) ๑. ปัญหาเกี่ยวกับการมีเวลาพักผ่อนหลับนอนน้อยเกินไป

( ) ๒. ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอ้วนหรือผอมเกินไป

( ) ๓. ปัญหาเกี่ยวกับหู, ตา, คอ, จมูก และฟัน

( ) ๔. ปัญหาความต้องการมีรูปร่างสมส่วนแข็งแรงและกลับเจ็บป่วย

(ก)	(ข)
( ) ๕. ปัญหาเกี่ยวกับการบริโภค ( ) ๖. ปัญหาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ หรือดื่มสุรา ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการ และปัญหาอื่นใดทางด้านสุขภาพ ที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างหน้าต่อไป	

ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ (ต่อ)	บทสรุป หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน
	ขณะนี้นักเรียนได้ตอบปัญหาและความต้องการทั่วไปมาแล้วทั้งหมด ๗ หมวดย่อย ได้โปรดสรุปอีกครั้งหนึ่งว่า นักเรียนมีปัญหาข้อใดมากที่สุดโดยกา ✓ ลงหน้าข้อนั้น (เพียงข้อเดียว) ( ) ๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม ( ) ๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ( ) ๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา ( ) ๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา) ( ) ๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิก-ภาพ ( ) ๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา ( ) ๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ ถ้าหากนักเรียนยังมีความต้องการและปัญหาอื่นใดที่มิได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ โปรดเขียนเพิ่มเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

หมวดที่ ๓
ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ

บัดนี้นักเรียนได้ตอบแบบสำรวจมาแล้วทั้งหมด ๒ หมวดใหญ่ ดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับโรงเรียน

๑.๑ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน

๑.๒ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการวัดผล

๑.๓ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับบริการการแนะแนว

๑.๔ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกแผนกวิชาในโรงเรียน

๑.๕ ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรและการบริหารโรงเรียน

๑.๖ ปัญหาและความต้องการอื่น ๆ เกี่ยวกับโรงเรียน

หมวดที่ ๒ ความต้องการและปัญหาทั่วไปของนักเรียน

๒.๑ ความต้องการและปัญหาทางด้านสังคม

๒.๒ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

๒.๓ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา

๒.๔ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับชีวิตอนาคต (ด้านการอาชีพและการศึกษา)

๒.๕ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

๒.๖ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการเงินและการทำงานพิเศษนอกเวลา

๒.๗ ความต้องการและปัญหาทางด้านสุขภาพ

๒.๘ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ โดยทั่วไปของนักเรียน

ต่อไปนี้เป็นหมวดที่ ๓ ความต้องการและปัญหาอื่น ๆ ที่มิได้กล่าวในหมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒

ถ้าหากว่านักเรียนยังมีความต้องการและปัญหาข้องคับใจอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งมิได้กล่าวในแบบสำรวจนี้มาก่อนเลย ก็ขอได้โปรดเขียนข้อปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ลงไปในที่ว่างต่อไปนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียน

ปัจจุบันนี้นักเรียนอยากจะให้อาจารย์ บริการแนะแนว หรือ หน่วยสวัสดิการอื่นใดของโรงเรียน (ถ้ามี) ช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องใดมากที่สุด โดยวิธีใด (ตอบเป็นข้อ ๆ)

ข้อ	เรื่องที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือโดยวิธี

ขอขอบคุณนักเรียนเป็นอย่างมากที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ไพบูลย์ อินทรวิชา

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๐